

Madeleine Brent

Autoarea celebrelor romane: **PIATRA CAPRICORNULUI, MIREASA LUNATICULUI, TAINA VRĂJITORULUI, MOȘTENIREA UMBRELOR, FURTUNA, ȘTRENGARUL DE AUR, SCHIMBAREA LUI KIRKBY** – traduse în 16 limbi și transpuse în seriale tv.

Evadare din infern

Acțiunea romanului se plasează în plină epocă victoriană. Tînăra Emma Delaney, crescută după principiile austere ale acelor vremuri, acceptă cu docilitate căsătoria cu unul dintre cei mai bogați proprietari din regiune, pusă la cale de unchiul și mătușa ei.

Pînă atunci, Emma își imaginase legătura între un bărbat și o femeie ca pe ceva ce îți poate deschide porțile paradisiului. Dar nu paradisul o așteaptă pe Emma, ci infernul, viața ei devenind un chin. Totul pînă cînd, ajutată de un devotat servitor, Emma fuge...

Pentru cei doi evadați începe o perioadă grea de peregrinări pe mare, dar, totuși, fericită.

În continuare, acțiunea se precipită: urmăriri, răzbunări, capcane, dragoste și ură. Din păcate, Emma ajunge într-o stare disperată, totul pîrînd pierdut pentru ea.

Vor fi suficiente iubirea sinceră și curajul tînărului Chad Lockhart pentru a o salva din această situație?

O lectură deosebit de plăcută și antrenantă, ce-l poartă pe cititor din exoticele peisaje ale Mării Caraibilor pînă în încețoșata Anglie a sfîrșitului de secol XIX.

Madeleine Brent

EVADARE DIN INFERN

Traducere: MARIANA POPESCU – MĂLĂEȘTI

Editura LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9343-35-x

THE LONG MASQUERADE
Copyright © 1981 Souvenir Press Ltd.

1

Mai aveam șase luni pînă la cea de-a optsprezecea aniversare a mea, cînd am aflat că urma să mă căsătoresc cu Oliver Foy. Aș fi putut să cred că vestea era o glumă ciudată, numai că mătușa Maude și unchiul Henry nu glumeau niciodată. La vremea aceea, principalul meu simțămînt a fost unul de surprindere. Dacă mi s-ar fi îngăduit să întrezăresc măcar o clipă ce anume mă aștepta ca soție a lui Oliver, aș fi simțit cu totul altceva.

Ne aflam la masă pentru micul dejun, cu ușile cu geamuri larg deschise pentru a lăsa să pătrundă briza răcoritoare, deoa-rece la nouă dimineața soarele era deja fierbinte, deși plantația noastră era situată departe de coastă, în regiunea muntoasă de dincolo de portul Ocho Rios, casa înălțîndu-se la mai bine de trei sute de metri deasupra nivelului mării.

Mătușa Maude ședea la un capăt al mesei mari din lemn de mahon, cu trupul strîns între brațele curbate ale fotoliului care abia o cuprindea. Unchiul Henry era instalat în celălalt capăt, cu chipul lui chipeș și prelung deasupra unui gît lung și subțire, cu părul negru lucind de ulei de Macassar. Pe masă, lîngă mîna lui dreaptă, se afla un exemplar împăturit al ziarului de dimineață *The Jamaica Gleaner*¹.

Articolul principal de pe prima pagină era ceva în legătură cu sărbătoririle Jubileului de Diamant de la Londra, prilejuit

¹Spicuitorul din Jamaica (n. tr.).

de cel de-al şaizecilea an de domnie a reginei Victoria. Nu puteam să văd decît jumătate din titlu şi încercam să ghicesc restul cînd anunţul mătuşii Maude, cum că pînă în şase săptămîni urma să mă căsătoresc cu Oliver Foy, mi-a alungat din minte orice gînd.

M-am uitat întrebător, pe rînd, la mătuşa şi la unchiul meu. Nici unul nu mi-a întors privirea. Amîndoi continuau să mestece indiferenţi, privind în gol. În tăcerea înconjurătoare, puteam să aud trosnetul regulat al dinţilor falşi ai unchiului Henry, iar cînd m-am uitat la mătuşa Maude, părea că masiva ei guşă dublă tremura în acelaşi ritm.

– Şase săptămîni? am întrebat în cele din urmă.

– Da, dragă Emma. Aşa au stabilit unchiul tău şi domnul Foy. Rămîne deci suficient timp pentru publicarea anunţului de căsătorie.

– Dar domnul Foy nu mi-a cerut mîna, mătuşă Maude, am zis eu. Nu mi-a făcut vizite, nu m-a curtat şi nimic din toate astea.

– Nu, dragă. El i-a adresat cererea unchiului Henry şi va veni în vizită în după-amiaza aceasta pentru a face propunerea în mod oficial.

– Dar eu abia dacă-l cunosc! M-am uitat la unchiul Henry, dar el, deşi continua să mănînce, închisese ochii, ceea ce însemna că nu avea de gînd să ia parte la nici o discuţie în legătură cu acest subiect.

– Nu zău, Emma, a spus mătuşa Maude, tu întotdeauna crezi probleme. Domnul Foy este un holtei care constituie una dintre cele mai bune partide de pe insulă. Plantaţiile lui de cafea dau an de an recolte tot mai mari, iar Diabolo Hall este, fără îndoială, cea mai frumoasă casă din comitatul St. Ann.

Tot ce spunea mătuşa Maude era adevărat. Proprietăţile şi domeniile Foy erau imense. Casa se înălţa pe drumul de acces dinspre nord al muntelui Diabolo şi avea un personal

alcătuit din douăzeci de servitori. O vizitasem o dată, cu câteva luni în urmă, când bătrînul sir Anthony Foy mai era încă în viață, cu prilejul ultimei sale petreceri anuale oferită, ca de obicei, în grădină. Diabolo Hall mă impresionase prin perfecțiunea ei, dar o găsisem cu totul lipsită de căldură, poate pentru că nu exista o stăpînă a casei. De cînd murise lady Foy, în urmă cu zece ani, în familie nu mai existase nici o femeie.

Mi-am amintit că sir Anthony îmi plăcuse, însă îmi era greu să decid ce anume simțeam față de fiul său, Oliver. Stătușem puțin de vorbă la petrecerea aceea în grădină și ne întîlnisem adesea pentru scurt timp cu alte prilejuri – la biserică, la cursele de la Kingston și la câteva meciuri de crichet și competiții de tenis, dar acum, că mă gîndeam la asta, îmi dădeam seama că Oliver Foy abia dacă îmi făcuse de fapt vreo impresie.

Era ciudat, deoarece el era realmente un bărbat chipeș, cu părul blond, ochi de un albastru limpede și trăsături regulate și accentuate. Știam că avea treizeci și șase de ani, fiindcă ziua lui de naștere se nimerise să fie chiar în ziua petrecerii în grădină. Ceea ce însemna că avea dublul vîrstei mele.

– Nu strîmba din nas, draga mea, spuse mătușa Maude.

Mi-am cerut scuze, întrebîndu-mă în treacăt cum de puteau mătușa și unchiul meu să sesizeze ceva, cum ar fi o strîmbătură din nas, de vreme ce niciodată nu păreau să se uite drept la mine.

– Optsprezece ani par o diferență cam mare, am remarcat.

– Cîtuși de puțin, Emma. Cele mai multe fete sînt căsătorite cînd au vîrsta de douăzeci de ani, iar un soț trebuie să fie, firește, mai matur. Unchiul tău Henry era cu aproape douăzeci de ani mai mare ca mine cînd ne-am căsătorit.

Ultimele ei cuvinte păreau să sugereze că, de atunci, diferența se modificase; cu altă ocazie aș fi putut să zîmbesc în sinea mea, dar nu și astăzi, și mai ales nu cînd mătușa Maude spuse:

– Faptul că anumite persoane s-au purtat în mod iresponsabil și proteste în trecut ar trebui să ne fie o lecție, nu un exemplu bun de urmat.

Știam că vorbea despre mama și tatăl meu, dar cînd se întîmpla așa ceva nu mă mai supăram, ca pe vremea cînd eram mai mică. M-am mulțumit să spun: „Da, mătușă Maude“, și am continuat să mă gîndesc la Oliver Foy, încercînd să decid ce anume simțeam în legătură cu el. Prin fereastră vedeam silueta încovoiată a lui Joshua, care lucra la un strat de flori. Părul lui era alb, pielea – neagră și purta un șorț verde. Dincolo de el, peluza cobora printre arborii încărcăți de o explozie de flori de un albastru strălucitor, ce se profilau pe un cer albastru, mai palid, împestrițat de nori albi. Acești jacaranda¹ mărgineau drumul care cobora șerpuind spre Ocho Rios și printre ei vedeam albastrul mai intens al îndepărtatei mări a Caraibilor.

Pentru moment, mintea mea părea să fi încetat să funcționeze, incapabilă să înfiripe un gînd coerent. Cînd am întors puțin capul, am văzut portretul bunicii mele, ca femeie tînără, care atîrna pe perete în spatele unchiului Henry. Nu era o pictură prea bună, dar arăta marea asemănare dintre noi. Amîndouă aveam guri prea mari, sprîncene prea dese și nasuri cu vîrfurile puțin cîrn. De-a lungul anilor, atunci cînd simțeam nevoia unui sfat, vorbisem adesea în gînd cu bunica Elliot, fiindcă ea părea întotdeauna mai înțelegătoare decît mătușa sau unchiul meu.

Niciodată nu încetam să mă mir că mătușa Maude era fiica ei, pentru că erau foarte diferite ca înfățișare și eram încredințată că diferența se aplica și la caracterele lor. Abia mi-o reaminteam pe mama, dar din vagi aduceri-aminte și dintr-o serie de fotografii pe care le văzusem, îmi formasem convingerea că asemănarea mea cu bunica se transmisese prin ea. Uneori îmi doream s-o fi cunoscut pe bunica Elliot pe cînd era în viață, dar alteori mă bucuram că nu se întîmplase

¹Arbore din zona tropicală a Americii, din familia palmierilor (n. tr.).

așa, pentru că în cazul acesta aş fi cunoscut-o ca pe o doamnă în vîrstă, pe cînd acum o consideram mai mult ca pe o soră mai mare sau o prietenă în care puteam avea încredere.

Era imposibil să vorbesc cu ea ca lumea în prezența celorlalți, așa că m-am mulțumit să spun în gînd: „Oh, Doamne, bunico, nu știu ce să cred“. M-am uitat apoi spre servanță, unde Amanda și Cissie, tinerele cameriste gemene, cu bonetele și șorturile lor plisate, așteptau în picioare, și i-am făcut semn Amandei să vină să-mi mai toarne puțină cafea. Amîndouă păreau foarte sfioase și afixau un aer absent, dar ochii lor erau mai mari și mai rotunzi ca de obicei și știam că vestea iminentei logodne a domnișoarei Emma cu domnul Foy avea să fie curînd cunoscută de toți servitorii casei Shepherd, dacă nu cumva ei o aflaseră chiar înainte să-mi fie adusă mie la cunoștință. Cel mai adesea, ei erau cei dinții care aflau totul.

— Mă întreb de ce vrea domnul Foy să se însoare cu *mine*? am spus. În definitiv, ar fi putut să aleagă oricare altă fată de pe insulă.

— Încearcă, draga mea, să nu te exprimi în felul acesta mai degrabă vulgar, replică mătușa Maude. Este foarte evident că domnul Foy s-a cam îndrăgostit brusc de tine și cred că ar trebui să te simți măgulită.

— Ei bine, da, așa mă și simt, mătușă Maude.

Pînă acum nu mă gîndisem niciodată la Oliver Foy ca la un posibil pretendent, niciodată nu mă întrebasem cu cine s-ar putea căsători, de fapt niciodată nu mă gîndisem prea mult la el. Și nu mă gîndisem cine știe cît nici la propriile mele perspective de măritiş. Însă poziția socială a familiei Foy era mult superioară celei a familiei Shepherd. Plantațiile unchiului meu, Henry Shepherd, asigurau un trai mulțumitor, iar el era respectat cum se cuvine în cadrul comunității, dar cei din neamul Foy evoluaseră întotdeauna în cercuri ceva mai înalte. Era așadar măgulitor că Oliver Foy, actualmente ultimul membru al familiei rămas pe insulă, decisese că o voia de soție pe Emma Delaney. Însă pe mine nu mă încînta în

mod deosebit ideea unei cereri în căsătorie fără o curte prealabilă, chiar prin intermediul unchiului meu și, din câte se putea presupune, acceptată de el în numele meu.

Gînditoare, am spus:

– Nu sînt sigură, totuși, că vreau să mă mărit cu Oliver Foy.

Mătușa Maude lăsă să-i scape un icnet îngrozit. Unchiul Henry deschise ochii, înghiți ceva ce fusese mestecat cu răbdare și, cu un glas uluit, zise:

– Nu fi absurdă, Emma, copilă dragă! Un refuz nici nu poate fi luat în discuție.

Asta nu era chiar adevărat, dar pe aproape. Multe dintre fetele care fuseseră la școală cu mine nutreau teama de a rămîne necăsătorite. Nu împărtășeam acest simțămînt, dar nu aș fi putut explica de ce. Ceea ce știam cu certitudine era că orice fată care l-ar respinge pe Oliver Foy ar fi socotită de-a dreptul nebună; și că mătușa Maude și unchiul Henry s-ar simți extrem de ușurați să nu mă mai aibă în grijă. Îmi venea greu să cred că eu însămi n-aș fi tot atît de mulțumită să plec din casa noastră – Jacarandas – și să încep o nouă viață la Diabolo Hall.

Imediat m-a copleșit un sentiment de vinovăție. Vreme de mai bine de doisprezece ani de cînd fusesem adusă din Anglia pentru a trăi aici, după moartea mamei mele, încercasem să simt recunoștința și afecțiunea pe care mătușa Maude și unchiul Henry le merituau pentru bunătatea pe care mi-o arătaseră. Știam că, la rîndul lor, neavînd copii, făcuseră mari eforturi ca să manifeste față de mine aceeași iubire și afecțiune pe care le-ar fi simțit dacă aș fi fost cu adevărat fiica lor. Însă dăduserăm greș cu toții. Din nu se știe ce trist motiv, între noi existau bariere pe care nu le puteam trece.

Nu erau exagerat de severi sau reci față de mine. La rîndul meu, nu cred că fusesem vreodată un copil dificil sau rebel. Dar acestea erau virtuți negative, insuficiente. Pur și simplu nu ne înțelegeam reciproc. În viața de zi cu zi, ideile și con-

versația lor mi se păreau atît de plictisitoare și atît de des repetate, încît uneori trebuia să înclăștez dinții și să recit în gînd poezii ca să nu fug din încăpere. Alteori, cînd aveam de spus ceva interesant sau voiam să exprim vreo părere, ei ascultau cu o vădită neînțelegere, fără să dea vreun răspuns real.

Nu făceam greșeala prostească de a crede că stînjeneala din traiul nostru comun era în întregime din vina lor. Cumva, nu era vina nimănui. Pur și simplu nu ne potriveam. Ei nu se purtau niciodată rău cu mine, în afară de unele aluzii, cînd și cînd, la mama sau la tatăl meu, despre care poate că nu-și dădeau seama că mă dureau. La rîndul meu, mă străduiam să nu-i supăr niciodată, dar știam că adesea nu reușeam, din nesocotință sau din lipsă de răbdare. Chiar în primii ani petrecuți la Jacarandas, cînd eram prea mică pentru a înțelege situația noastră, mă simțisem vinovată știind că o iubeam pe May Choong, guvernanta mea, și pe soțul ei, Daniel, aproape ca și cum ar fi fost mama și tatăl meu, în timp ce pentru mătușa și unchiul meu aveam foarte puțină afecțiune. Acum, după trecerea a doisprezece ani, mă rușinam de sentimentul de ușurare pe care mi-l dădea gîndul de a-i părăsi.

După ce unchiul Henry se însufleșise o clipă pentru a lua parte la conversație, la masa pentru micul dejun se așternuse tăcerea. Pe mine mă preocupau tot soiul de gînduri și întrebări. Deși aveam aproape optsprezece ani, nu mă gîndisem niciodată serios la căsătorie, dar acum cu siguranță aveam să fiu nevoită să fac acest lucru; și începeam să-mi dau seama cît de profund ignorantă eram în privința acestei probleme. Am devenit apoi conștientă că mătușa Maude încetase să mestece și se uita la mine cu un început de neliniște.

— Nu vei face dificultăți, nu-i așa, dragă Emma? întrebă ea, îngrijorată.

Cu oarecare efort, am zîmbit:

— Nu, bineînțeles că nu, mătușă Maude. Sînt o fată foarte norocoasă.

Unchiul Henry făcu semn să i se mai toarne cafea și scoase cutia cu trabucuri.

– Sînt sigură că vei fi foarte fericită cu tînărul Foy, zise, vorbind rar, dar te rog să primești un sfat, Emma. Pe durata scurtei voastre logodne, fă-mi plăcerea și controlează-ți puțin... ăăă... părerile și atitudinile tale tinerești. Nu-mi pot închipui că domnul Foy ar dori ca viitoarea lui soție să aibă vederi sau purtări neconvenționale.

Aș fi vrut să spun că domnul Foy părea să mă placă așa cum eram, dar am zîmbit doar, spunînd:

– Voi ține minte sfatul dumitale, unchiule Henry, și îți mulțumesc.

După micul dejun, cînd unchiul Henry se instalase pe terasă cu cafeaua, trabucul și ziarul lui, am așteptat pînă ce mătușa Maude a terminat discuția pe care o purta în fiecare dimineată cu Mabel, bucătăreasa, apoi am urmat-o în camera de lucru, unde știam că își va petrece următoarea oră lucrînd la broderia ei. Făcea noi perne pentru îngenunchere, destinate stranei noastre de la biserică; lucra la fiecare dintre ele între douăsprezece și șaisprezece săptămîni, dar o dată terminate erau minunate și eu îi admiram iscusința și răbdarea.

Păru surprinsă cînd am închis ușa și mi-am tras mai aproape un scaun, ca să stau față în față cu ea, de cealaltă parte a gherghefului.

– Ce este, Emma? De obicei, la ora asta îți faci plimbarea călare de dimineată.

– Da, mătușă Maude, dar aș vrea să vorbesc cu dumneata despre cum e să fii căsătorită.

– Nunta? Oh, desigur, dragă. Vom avea o mulțime de lucruri de discutat și tot felul de aranjamente de făcut, dar cred că ar fi mai corect dacă am aștepta pînă cînd domnul Foy îți va cere efectiv mîna, în după-amiaza aceasta.

Am dat din cap.

– Nu, nu mă refer la nuntă, ci la ce înseamnă să fii căsătorită. În realitate, nu știu prea multe despre treaba asta și cred că e timpul să știu.

Mătușa Maude îmi aruncă o privire precaută.

– Ei bine... a fi căsătorită cu domnul Foy înseamnă să fii stăpînă la Diabolo Hall, răspunzătoare pentru bunul mers al casei, să ai grijă ca servitorii să-și facă treaba așa cum se cuvine și, desigur, să joci rolul gazdei față de oaspeții lui atunci cînd el organizează petreceri. Nu se poate spune cît de dese vor fi asemenea prilejuri, deoarece el a fost întotdeauna un tînr foarte liniștit și retras, însă, după mine, acest lucru îi face cinste.

Am tras aer în piept, pregătindu-mă s-o întrerup, dar mătușa Maude, luînd cu gesturi mai degrabă agitate cutia cu mătăsuri pentru brodat, se grăbi să continue:

– Cred că te vei descurca foarte bine cu conducerea gospodăriei, Emma. Ai fost bine educată și bine instruită în ceea ce privește treburile casnice. Poate că unchiul tău și cu mine am fost prea îngăduitori, lăsîndu-te să fii cam prea prietenoasă cu servitorii, și la Diabolo Hall va trebui să adopți o atitudine mai autoritară. De asemenea, cred că va trebui să încetezi să-l vizitezi pe Daniel Choong. Îmi dau seama că atunci cînd ai venit aici, ca fetiță, și eu am angajat-o pe May Choong ca dădacă, te-ai atașat mult de ea, ca și de Daniel. Dar unchiul tău și cu mine am fost, într-adevăr, extrem de indulgenți lăsîndu-te să-l vizitezi și să mergi la pescuit și să faci baie în mare împreună cu el și, în general, să-l tratezi mai curînd ca pe un prieten decît ca pe un muncitor chinez imigrant, ceea ce este el de fapt. Știu că e un bun creștin și tot așa era și sărmana May, însă...

În momentul acesta mi-am astupat urechile. În ochii mei, Daniel Choong era mult mai mult decît un muncitor chinez și știam că dacă aș fi ascultat protestele mătușii Maude cu privire

la el m-aş fi supărat şi aş fi început o ceartă. După puţin timp, văzînd că terminase de vorbit, am spus:

– Îmi dau seama, mătuşă Maude, că va trebui să conduc gospodăria şi să mă ocup de servitori, dar vreau să ştiu alte lucruri în legătură cu situaţia de femeie căsătorită.

– Alte lucruri? repetă mătuşă Maude. Acum în glasul ei se simţea o îngrijorare, şi felul în care împungea cu acul era mai degrabă nervos.

Îmi pierise curajul, dar trebuia să continuu:

– Da, am zis. Ca, de pildă, a avea copii. Ea lăsa să-i scape un uşor geamăt, dar nu i-am dat atenţie. Te-am întrebat despre asta anul trecut, dar mi-ai spus că am destul timp să mă gîndesc la aşa ceva mai tîrziu, însă acum nu mai este destul timp dacă urmează să mă căsătoresc de azi în şase săptămîni.

Mătuşă Maude închise ochii, strîngînd pleoapele cu putere.

– Problema copiilor, zise ea cu un glas chinuit, este una care... ei bine, una pe care vei ajunge să o înţelegi de-a lungul... ăă... de-a lungul desfăşurării fireşti a lucrurilor, încheie ea în grabă şi începui iar cazna de a băga firul în ac.

– Te rog, mătuşă Maude, am spus. Nu-mi place să fiu atît de neştiutoare. Ştiu că uneori poţi pune împreună o iapă şi un armăsar, şi iapa rămîne grea – încă un icnet de groază, dar eu am continuat – şi peste o vreme are un mînz. Dar nu ştiu ce se întîmplă între ei. Cînd eram la şcoală, şi chiar după absolvire, mă aflam uneori în compania unor fete care chicoteau vorbind despre măritiş, însă nu cred că ele ştiau mai multe decît mine...

– Emma, te rog! Faţa rotundă şi durdulie a mătuşii Maude era acum de un trandafiriu intens şi îmi evita privirea mai hotărîtă ca de obicei. Acestea nu sînt probleme potrivite pentru întrebări grosolane, copila mea. Doamnele au anumite... ăă... îndatoriri în căsnicie şi acestea le sînt... le sînt aduse la cunoştinţă de către soţii lor la... la timpul potrivit.

Începeam să mă supăr și poate că deveneam chiar puțin nervoasă, așa că mi-am împreunat mâinile în poală, încercînd să fiu blîndă.

– N-am avut intenția să fiu grosolană, am spus, dar de ce e atît de misterioasă toată treaba asta? Am aproape optsprezece ani, mătușă Maude, și nu știu cum se naște un copil. Presupun că e la fel ca la animale, dar nu știu nici măcar asta, deoarece niciodată n-am văzut născîndu-se un mînz, și nici chiar cățeluși.

Mătușă Maude lăsă broderia, se sprijini de spătarul fotoliului și își acoperi ochii cu o mînă, de parcă ar fi fost brusc apucată de o puternică durere de cap. Fără multă speranță, am așteptat cîteva secunde, să văd dacă s-ar putea ca ea să înceapă să-mi dea o cît de mică lămurire, dar cum ea tăcea, am continuat:

– Realmente, nu vreau să te supăr, mătușă Maude, și de aceea nu am insistat pînă acum în legătură cu lucrurile acestea, însă acum, că unchiul Henry a aranjat ca eu să mă căsătoresc, mă simt... ei bine, mă simt îndreptățită să întreb totul cu privire la problema asta.

O nouă tăcere, dar dinspre mătușă Maude nu se auzi nici un cuvînt, ci doar un oftat tremurat.

– Poate că ne-ar ajuta, am zis, dacă ți-aș spune ce cred eu că știu, ceea ce este extrem de puțin, iar dumneata îmi poți spune dacă am dreptate. De exemplu, știu că bărbații și femeile au trupuri neasemănătoare, chiar și în afară de diferența dintre piepturi, deoarece uneori i-am văzut pe băieții negri alergînd încolo și-ncolo fără nici un fel de îmbrăcăminte. Mătușă mea scoase un scîncet slab. Și pe urmă, am continuat, există lucrurile acelea la care fac aluzie fetele care chicotesc, ca de pildă ce se întîmplă în noaptea nunții. Nu mă refer doar la sărutări, ci la cum face soțul tău ceva pentru a te lăsa gravidă, deși treaba asta nu reușește întotdeauna de prima dată.

Am făcut o pauză, respirînd adînc, după care mi-a trecut prin minte un gînd și am continuat cu mai multă speranță:

– Totul trebuie să fie foarte cuviincios, mătușă Maude, deoarece am găsit o mulțime de referiri în Biblie. În general, acestea sînt obscure, dar sînt sigură că dumneata mi le-ai putea explica. De pildă, uneori se spune: „și el a cunoscut-o“, și din context reiese că prin asta se înțelege ceea ce se întîmplă între un soț și soția lui. Ei bine, am căutat în dicționar la „a cunoaște“, și cel de-al șaselea înțeles era explicat ca fiind exprimarea arhaică pentru „a avea o cunoaștere carnală a cuiva“; așa că am căutat la carnal și am găsit „trupesc, senzual, lumesc“, ceea ce nu mi-a fost de prea mare ajutor. Pe urmă mai sînt și alte cuvinte. Cum ar fi tîrfă.

Mătușă Maude se înfioră și lăsă să-i scape un geamăt slab. Eu n-am renunțat:

– Este ușor de ghicit că o prostituată este oarecum ceva rău, dar cînd am căutat cuvîntul în dicționar, am găsit „prostituată“, și cînd l-am căutat și pe acesta, explicația era „femeie care își oferă trupul pentru bani“. Ce înseamnă de fapt asta, mătușă Maude, și de ce este rău?

Nu veni nici un răspuns. Speranțele mele pieriră. Roșeața dispăruse de pe fața mătușii mele, acum palidă. După cîteva secunde lăsă în jos mîna cu care își acoperise ochii, puse deoparte broderia și se ridică în picioare, toate acestea fără să se uite la mine. Trăgîndu-și în sus manșeta plisată a mînecii, se uită la micul ei ceas de mînă din aur, schițînd o exagerată tresărire de uimire.

– Dumnezeuule sfinte! exclamă ea cu prefăcută vioiciune. Am uitat cu desăvîrșire să-i amintesc lui Mabel că marți va fi rîndul meu să fiu gazdă pentru întrunirea săptămînală a societății Ducas. Trebuie să mă duc să discut cu ea problema gustărilor.

Mătușă Maude fiind o persoană corpolentă, rareori se mișca repede; acum însă se năpusti foarte vioi spre ușă. O deschise fără să se uite în urmă și spuse cu aceeași voce plină de însuflețire:

– Sper să te bucuri de plimbarea ta călare, dragă Emma, este o zi foarte frumoasă. Și poate că mai târziu vei vrea să te duci să faci o baie în mare.

– Da, mătușă Maude, am răspuns către ușa închisă și am rămas pe scaun, privind în jos, spre mâinile mele și simțindu-mi sufletul pustiit. Unchiul și mătușa mea nu fuseseră niciodată de acord cu frecvențele mele băi în mare, mai ales acum, cînd nu o mai aveam pe May Choong care să mă însoțească pînă la plajă și să stea de pază la micul cort pe care Daniel îl instala pentru ca eu să-l folosesc în timp ce îmbrăcam costumul de baie. Sugestia mătușii Maude însemna pur și simplu că ea dorea cu orice preț ca astăzi să mă aflu departe de ea cît mai mult timp cu putință, fără îndoială de teamă că aș putea redeschide subiectul care o înspăimîntase atît de mult.

După cîteva minute am urcat în dormitorul meu și m-am așezat în fața oglinzii mari, în care mă puteam vedea în întregime, privind-mă cu atenție. Emma Delaney... purtînd în momentul acesta o rochie dintr-o țesătură fină de bumbac, cu guler lat și mîneci ample, ambele bordisite cu dantelă, rochia încheindu-se în față cu nasturi-perlă mari. I-am descheiat și am lăsat rochia să alunece pe podea. Emma Delaney... nici frumoasă, nici urîță. Nici înaltă, nici scundă. Nici grasă, nici slabă, nici deșteaptă, nici proastă. Un mijloc subțire, păr castaniu bogat, de care era, în taină, destul de mîndră. Picioare pe care ea le considera ca fiind numai piele și oase, dar pe care May Choong le descriesese întotdeauna, în glumă, ca pe niște „picioare frumoase, dulci ca mierea“.

Emma Delaney... considerată în general mai degrabă o fată ciudată, cu purtări destul de bizare. Lipsită de o afecțiune familială și rușinîndu-se de acest lucru. Lipsită de recunoștință și rușinîndu-se și de acest lucru. Cu o bună educație, însă neștiind absolut nimic în legătură cu ceva ce ar putea constitui o parte foarte importantă a căsătoriei.

Mă pregăteam să încalț cizmele de călărie, dar m-am oprit. Doar cu cîteva clipe în urmă mă descriesem în sinea mea ca

nici inteligentă, nici proastă, dar era posibil să nu fie adevărat. Poate că eram proastă. Poate că de aceea mă socoteau oamenii ciudată – pentru că un comportament corect e departe de a fi prostesc, ci bazat pe convenții complexe pe care se părea că eu le încâlcam întotdeauna fără să-mi dau seama. Abia cu zece minute în urmă o bătușem la cap pe mătușa Maude cu întrebări prostești și puse de-a dreptul, cu singurul rezultat că îi creasem o stare de cumplită tulburare, în timp ce eu sfârșisem prin a fi nedumerită, iritată și cu nimic mai știutoare.

Am încercat să mă gândesc la vreo femeie care ar putea să-mi dea răspunsuri simple, dar singura ar fi putut fi iubita mea May Choong, și ea era moartă de doi ani. După ce am mai cugetat un minut sau două, am renunțat și am coborât, îndreptându-mă spre grajduri. Adam, cel mai tânăr dintre fiii lui Joshua, o și înșeuase pe Jennie. Îmi adresează un zîmbet larg și își rostogoli expresiv ochii, salutându-mă.

– 'Neața, domnișoară Emma. Frumoasă zi pentru oricine ar avea poftă să vină călare dinspre Diabolo Hall!

I-am zis că e un ticălos și l-am amenințat cu cravașa, ceea ce l-a făcut să se scuture de un rîs înfundat în timp ce-și împreuna mîinile pentru a mă ajuta să încălec.

În ziua aceea am pornit spre sud, urcînd prin Fern Gully¹, cu stîncile ce se înălțau la mai bine de o sută de picioare de fiecare parte a drumului lat și șerpuitor. Stîncile abrupte erau acoperite cu o bogăție de ferigi, de la varietățile miniaturale pînă la marile ferigi arborescente, și printre copaci și prelungile plante agățătoare înfloreau pretutindeni orhidee. Dincolo de defileul lung de patru mile se aflau coline domoale și pajiști verzi datorită cărora regiunea St. Ann fusese numită pe bună dreptate Grădina Jamaicăi.

Astăzi nu aveam de gînd să călăresc atît de departe, dar pășunile bogate și crîngurile cu cuișoare îmi erau bine cunoscute. Aici ar fi locuit unchiul Henry și mătușa Maude dacă ar

¹Viroaga cu Ferigi (n. tr.).

fi fost mai bogați, deoarece aici se aflau unele dintre cele mai mari domenii de pe insulă, unde proprietarii de plantații și de ferme animaliere mai prosperi își construiseră cândva frumoasele lor case. Vite din rasa Shorthorn, Herefords și Ayrshire pășteau pe pășunile în pantă ale acestor ferme, dar cele preferate erau vitele de rasă est-indiană sau hinduse, fiindcă erau cele mai bune animale de muncă.

Existau plantații de trestie de zahăr care supraviețuiseră colapsului industrial de după abolirea sclaviei, în urmă cu aproximativ șaiszeci de ani, dar cei mai mulți proprietari de plantații se orientaseră spre cafea și în ultimii ani apăruseră câteva livezi de portocali. În iarnă, îi sugerasem unchiului Henry să facă un mic experiment, cultivând portocale, însă el se mulțumise să se uite mirat la mine și să-mi spună: „Dar astea sînt perisabile, copila mea!“.

Vreme de treizeci de ani cultivase cafea pe plantațiile lui de șaiszeci de acri, situate la o jumătate de milă depărtare de Jacarandas. Îi admiram iscusința și înțelepciunea de plantator, deoarece cafeaua noastră arabică avea o calitate aproape tot atît de bună ca cea a renumitei „Blue Mountain“. Și de obicei el realiza o producție de cel puțin zece chintale la acru. Cultiva și cîțiva bananieri, dar numai pentru a ține umbră tufelor de cafea, astfel că recolta era mică. Era și de slabă calitate, fiindcă bananierilor nu le priesc condițiile mai răcoroase necesare cafelei, iar unchiul Henry își făcea întotdeauna griji în legătură cu perisabilitatea bananelor lui pînă cînd erau culese și puse pe piață. Ar fi trebuit, într-adevăr, să mă gîndesc mai bine înainte de a-i propune să cultive portocale.

Pe cînd călăream spre Fern Gully, mă gîndeam că în cîrînd urma să locuiesc pe cel mai frumos dintre toate domeniile ce se întindeau pe colinele de la poalele muntelui Diabolo. Aveam să fiu stăpîna splendidei case ce se înălța la mai puțin de două mile depărtare de Moneague, cu încăperile ei înalte, cu impunătoarea scară și holul lambrizat cu lemn de mahon,

cu pardoseli din lemn lucios, de un auriu palid, cu maiestuoasele sale terenuri înconjurătoare, pe care arbori tropicali înalți se înșiruiău de-a lungul unor peluze verzi, unde imense straturi de flori și tufe străluceau în culorile florilor de poinsettia și zămoșită și ale trandafirilor de iunie purpurii, roz și liliachii, și unde vechi ziduri de piatră erau îmbrăcate în perdele de un roșu și mov intens ale unor bogate tufe de bougainvillea.

Gîndul acesta mă lăsa indiferentă, ca și cum n-ar fi avut nici o legătură reală cu mine. În timp ce călăream, încercam să-mi alcătuiesc un portret al lui Oliver Foy, dar pînza rămînea goală. Presupuneam că atunci cînd va veni în vizită, în după-amiază aceea, va trebui să mă adresez numindu-l Oliver. Apoi, după ce-i voi accepta cererea în căsătorie, se va cuveni să-l sărut. După aceea, logodna noastră va fi anunțată, iar el mă va vizita cu regularitate și mă va acompania în diverse locuri, eu avînd o însoțitoare, așa cum se cuvine. Probabil că atunci cînd îmi va face vizite, vom fi lăsați din cînd în cînd singuri, în salon sau la o plimbare prin grădină, în așa fel încît el să mă poată curta. Bănuiam că asta însemna ca el să-mi spună că mă iubește, ținîndu-mi mîna și din timp în timp sărutîndu-mi-o. Sau poate sărutîndu-mă pe obraz ori chiar pe buze. Mă întrebam dacă asta ar trebui să-mi placă sau nu, dar nu reușeam să-mi dau seama.

În clipa în care, în trap de voie, am cotit pe o curbă bruscă a drumului, am văzut ceva ce mi-a abătut gîndurile de la speculațiile privitoare la zilele viitoare. La o sută de metri în fața mea, o căruță trasă de un catîr zăcea aproape răsturnată pe o parte, cu încărcătura de banane împrăștiată pe jos. Căruțașul, un negru îmbrăcat cu pantaloni din bumbac albaștri și o cămașă cenușie, ședea prăpădit pe o piatră de lîngă drum, cu coatele pe genunchi și cu bărbia sprijinită în mîini, uitîndu-se cu jale la căruță.

Cînd m-am apropiat, am văzut că una din cele două roți se desprinsese. Probabil că accidentul răsturnase atît catîrul, cît și pe căruțaș, dar nici unul nu părea să fi fost rănit. Catîrul

fusese eliberat din hamuri și acum stătea lângă căruță, păsbind cu răbdarea aceea plină de tristețe, specifică acestor animale, care îmi umplea adesea ochii de lacrimi. Îl cunoșteam pe omul acela. Se numea Joseph, locuia la periferia localității Ocho Rios și cultiva banane pe un mic petic de pământ sărăcăcios situat pe o coastă, mai sus de oraș. Era un bărbat posac, neprietenos, cu o soție și trei fii care erau exact opusul lui. Îl admiram pe Joseph, fiindcă știam de la Daniel Choong că era un om care trudea din greu, însă aș fi dorit ca în dimineața asta să fi fost unul din fiii lui cu căruța.

Cînd am tras de frîu, a înălțat privirea, s-a ridicat și a spus morocănos:

– 'Neața, domnișoară Delaney.

Am descălecat și am zis:

– Bună, Joseph, ce ai de gînd să faci cu treaba asta?

El înălță din umeri.

– Nu poci pune la loc roata asta dă unu' singur.

– Oh, haide, curaj! Uite, osia nu e ruptă și roata n-a pățit nimic. Atîta doar că s-a slăbit cuiul osiei, care a căzut, nu-i așa?

Dădu din cap, arătînd spre cuiul în formă de pană care zăcea acum lângă piciorul lui.

– Da' tot nu poci s-o repar, spuse trist. Nu poci să salt căruța și să pun roata de unul singur.

– Ei bine, acum nu mai ești singur, nu-i așa? Descarcă bananele astea și ușurează căruța pe cît posibil, apoi să vedem ce putem face.

Îmi aruncă o privire stînjenită, pe urmă se încruntă și începu să scoată din căruță mănunchiurile de banane. Tatăl lui Joseph fusese sclav și, fără îndoială, îi venea greu să-și închipuie că eu aș fi gata să-l ajut, la propriu vorbind. Spre rușinea mea, trebuia să recunosc față de mine însămi că nu făceam asta din bunătate, ci pur și simplu fiindcă nu eram în stare să-mi urmez drumul, lăsînd căruța răsturnată, cu încărcătura împrăștiată pe jos. Ar fi fost o jignire împotriva a ceva...

nu eram foarte sigură împotriva a ce anume. Poate că împotriva bunului-simț.

În vreme ce Joseph se îndeletnicea cu descărcatul căruței, eu am examinat catîrul, l-am plimbat încolo și înapoi ca să văd cum merge și am decis că micul animal era teafăr. Mănușile mele de călărie erau noi, așa că am preferat să le scot decît să risc să le murdăresc cu unsoare. Peste două minute stăteam ținînd roata la verticală, în timp ce Joseph se străduia să ridice căruța. Izbuti s-o salte pînă la înălțimea genunchilor săi, dar nu mai mult. Cînd am lăsat roata și i-am venit în ajutor, am reușit să înălțăm destul de mult osia, dar Joseph tot nu putea să susțină de unul singur povara la înălțimea aceea pînă cînd eu aș fi fixat roata.

– E-n ordine, vom lăsa căruța jos și ne vom mai gîndi, am spus gîfîind. Ușurel! Ai grijă la degetele de la picioare!

– V-am zis io, replică el, respirînd greu și ștergîndu-și fruntea în timp ce-și îndrepta trupul. V-am zis io, domnișoară Delaney. Nu merge.

– Oh, nu fi atît de prăpăstios! i-am răspuns iritată. Ne trebuie pur și simplu ceva cu care s-o proptim cîteva secunde, ca să-i preia greutatea în vreme ce o ții nemișcată. Unde ți-e maceta¹? Poți tăia dintr-un arbore o cracă bifurcată.

Își petrecu o mîină prin părul încăruntit și dădu din cap.

– Nu mi-am luat cu mine nici o macetă, domnișoară.

Aproape că m-am răstit iar la el, dar, văzîndu-i îngrijorarea din ochi, m-am stăpînit. Făcea un drum lung pînă la Moneague și peste muntele Diabolo, pînă la capul de linie ferată de la Ewarton, pentru că acolo ar fi obținut un preț mai bun pentru patetica lui încărcătură de banane decît dacă le-ar fi vîndut la Ocho Rios sau la St. Ann's Bay.

Zîmbind, i-am spus:

¹Cuțit lat și greu folosit în America Centrală și în Indiile de Vest ca unealtă și armă (n. tr.).

– Nu avem nevoie de cracă. Uite, scoate scîndura de la partea din spate a căruței și leag-o de osie cu bucata aceea de frînghie. Cînd vom sălta căruța, scîndura va atîrna de pe osie și va acționa ca o proptea, în vreme ce noi, cu grijă, vom lăsa în jos căruța, sprijinind-o pe ea.

Joseph cugetă cîteva clipe, după care în ochii lui licări o nouă speranță.

– S-ar putea să meargă, domnișoară Delaney, zise.

Trei minute mai tîrziu, gîfîind din cauza efortului, săltam căruța și ne străduiam s-o proptim așa cum sugerasem eu, însă scîndura din spate continua să atîrne ușor înclinată sub vehicul, așa încît n-a oferit nici un reazem atunci cînd am încercat să lăsăm povara pe ea.

– Nu, Joseph, am spus abia mai suflînd, ridic-o puțin. Scîndura trebuie să fie verticală.

– Vert...? Ce vrei să ziceți, domnișoară, mormăi el.

– Drept! Dreaptă de sus pînă jos. Nu poți s-o împingi cu piciorul...? Nu, stai așa! Aproape că ne-am pierdut echilibrul. Oh, Dumnezeu! Las-o în jos, Joseph, drept în jos. Va trebui să mai încercăm o dată.

Am lăsat din nou capătul osiei să se reazeme de pămînt. Mîinile și bluza mea erau acum murdare și bănuiam că mă mînjisem și pe frunte.

– Nu te necăji, am spus, încă respirînd greu, încercînd să-l încurajez. Data viitoare vom reuși. Trebuie doar să potrivim frînghia în așa fel ca scîndura să atîrne vertical.

Un glas din spatele meu rosti:

– Bine zis!

M-am întors, mirată. La o depărtare de cîteva pași, se afla un bărbat călare pe un cal roșcat – un animal frumos și net mai mare decît obișnuiții cai jamaicani, mai curînd mici de felul lor. Bărbatul se aplecase, cu un braț sprijinit de oblînc, privindu-ne cu mare interes. Neîndoielnic ne urmărise vreme de cel puțin cîteva clipe, dar noi fusesem prea preocupată pentru a-l auzi apropiindu-se.

Purta o frumoasă haină de sport în carouri, o cămașă albă și pantaloni de catifea reiată gri, vîrîți în cizme de călărie. O geantă din piele moale era prinsă în chingi în spatele șei, pe crupa calului. Probabil că își scosese pălăria chiar înainte să fi întors eu capul, deoarece o ținea în mînă. Chipul lui, cu trăsături destul de frumoase, era proaspăt ras, iar părul castaniu era tuns scurt. Am apreciat că avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Ochii lui erau de un cenușiu fumuriu, iar pe cel drept îl ținea pe jumătate închis, ceea ce îi dădea o înfățișare oarecum amuzantă.

Lîngă mine, Joseph scoase un icnet înăbușit, care mă făcu să mă întorc și să mă uit la el. Fața lui era cenușie, cu ochii dați peste cap. Cu ceea ce părea să fie un efort enorm, se întoarse încet, în așa fel încît ajunse cu spatele spre străin, rămînînd apoi în picioare, cu umerii încovoiați. Din locul în care stăteam, am văzut că, pe furiș, ridica mîna cu două degete încrucișate peste umăr, schițînd străvechiul semn de îndepărtare a diavolului.

2

Groaza lui Joseph n-ar fi putut să fie mai mare nici dacă ar fi găsit la ușa lui un obi – o legătură de zdrențe, pene de papagal, cuie de sicriu, noroi din cimitir, sînge și coji de ouă, vrăjitoria prin care *obeah*-ul – adică vrăjitorul locului – i-ar fi făcut un farmec diavolesc.

Abia am avut timp să mă mir, cînd călărețul spuse zîmbind:

– Trebuie să vă felicit pentru acest penultim efort cu căruța. Ați fost foarte aproape de reușită.

Vreme de o clipă am uitat de Joseph. Deja conștientă că mă aflam în dezavantaj, acum eram cuprinsă de indignare și simțeam cum sprîncenele mi se încruntă. Asta m-a necăjit și mai tare, fiindcă sprîncenele mele nu erau delicate și mai știam că atunci cînd mă încruntam mi se răsuceau într-un fel destul de ridicol.

– Aș fi preferat ajutorul dumneavoastră, domnule, în locul acestor felicitări, am ripostat cu asprime.

Străinul își strînse buzele și încuviință dînd din cap.

– Considerați că aș fi putut da un ajutor? mă întrebă pe un ton prietenos.

– N-ar fi deloc ceva extraordinar dacă ați face-o, am replicat, deloc prietenoasă.

El zîmbi din nou.

– Foarte adevărat. Însă mi s-a părut că, dacă v-aș ajuta, v-aș lipsi de meritul pe care îl aveți și nu-mi place să stric izbînda altuia. Sări jos din șa, lăsîndu-și pălăria pe oblînc, și

își scoase haina. Mă numesc Chad Lockhart, din Londra, gata să vă servesc.

Mînia îmi pieri, gîndindu-mă că în spusele străinului era mult adevăr. Ar fi fost realmente o mare mulțumire dacă Joseph și cu mine am fi reușit să ne ducem treaba la bun sfîrșit. Am schițat o mică reverență și am spus:

— Bună dimineața, domnule Lockhart. Eu sînt Emma Delaney, de la Jacarandas. Îmi cer scuze că am vorbit răstit.

El dădu din cap și își descheie manșetele.

— Am meritat-o, domnișoară Delaney. Mă tem că gîndesc adesea într-un fel care altora le pare ciudat. Orice om rațional v-ar fi sărit în ajutor fără nici o șovăire.

Îmi trecu prin minte că dacă domnul Lockhart era înclinat să aibă opinii ciudate, însemna că noi doi aveam ceva în comun, dar n-am rostit cu glas tare acest gînd. Am remarcat acum că avea o cicatrice albă, subțire, care se întindea de-a curmezișul tîmplei drepte, de la sprînceană la ureche, și m-am întrebat dacă nu cumva pleoapa era căzută din cauza rănii primite cîndva.

În timp ce-și sufleca mînecile cămășii, privea admirativ în jur, uitîndu-se în susul frumoaselor povîrnișuri îmbrăcate în ferigi și orhidee, apoi la catîr, la căruță, la iapa mea care se dusesse să-și frece botul de cel al calului său, la spinarea încovoiată a lui Joseph și în cele din urmă la mine. Cu privirea arătînd spre Joseph, întrebă:

— E bolnav?

— Nu, doar necăjit. Nu voiam să spun ce gîndeam și să mă audă Joseph, așa că am arătat spre încărcătura risipită pe jos. Astea sînt mănunchiuri bune, fiecare fiind o tulpină numărată, iar el vrea să le ducă la Ewarton.

— O tulpină numărată?

— Asta înseamnă o tijă pe care sînt nouă sau mai multe banane, așa încît să poată primi pentru ele prețul maxim stabilit. La prima impresie, necunoscutul mi se păruse nu prea zdravăn clădit și, într-adevăr, nu era un bărbat corpulent.

Acum însă, că își scosese haina, vedeam că era vînjos și bine făcut, cam așa cum sînt caii de pe insula noastră. Se pare că intenționați să dați ajutor, domnule Lockhart, am spus și în felul acesta ne refuzați șansa unui merit exclusiv.

– Nu îndrăznesc să risc să vă stîrnesc din nou mînia, domnișoară Delaney, răspunse el cu voioșie, dar ar trebui să vă avertizez că sînt o victimă favorită a unei sorți adesea răutăcioase.

L-am privit mirată.

– Ce vreți să spuneți?

– Ei bine, cînd un tip mai norocos ar ridica pur și simplu căruța pentru a i se fixa roata, e foarte posibil ca atunci cînd o saltă Chad Lockhart să se desprindă și cealaltă roată. Să vedem dacă totuși soarta se află astăzi într-o toană mai bună, nu într-o dispoziție răutăcioasă. Uneori, desigur, este doar capricioasă.

Rostind ultimele cuvinte, porni spre căruță și, mai înainte ca eu să-l pot chema pe Joseph să-l ajute, se aplecă, apucă partea de dedesubt a vehiculului și îl ridică în așa fel încît osia să fie suficient de sus pentru a primi roata.

– Joseph! am strigat.

Capul încăruntit se întoarce și Joseph aruncă o privire înspăimîntată peste umăr, dar nu se mișcă din loc.

M-am îndreptat repede spre căruță, am săltat roata și am rostogolit-o pînă la locul cu pricina, apoi am înghenuncheat lîngă domnul Lockhart pentru a alinia butucul cu osia. Nu a fost nevoie să ridic roata mai mult de doi-trei centimetri pentru a o monta, după care am rotit-o o dată pentru a o face să se așeze bine pe osie și am spus:

– Acum o puteți lăsa jos, domnule Lockhart, vă mulțumesc.

– Bună treabă!

El lăsă căruța cu grijă, luă cuiul de osie și îl fixă zdravăn folosind o piatră în chip de ciocan. Împreună, am readus catîrul între hulube și am legat hamurile.

– E-n ordine, Joseph, am spus, acum poți încărca.

Se întoarce cu capul în piept, apoi începu să muncească plin de râvnă, luînd mănunchiurile de banane și punîndu-le în căruță.

După o privire nedumerită spre el, necunoscutul se depărtă și se apucă să desfacă o sticlă cu apă legată de șa.

— În geanta mea am un prosop și obiecte de toaletă, domnișoară Delaney, zise. N-ați vrea să veniți să vă spălați puțin, ca și mine?

M-am uitat la mîinile mele și mi s-au părut și mai murdare decît înainte.

— Cu mare plăcere, am încuviințat.

Îmi întinse o bucată de săpun, turnă apă peste mîinile mele și așteptă să mă săpunesc; mai turnă apă ca să mă clătesc, apoi îmi oferî prosopul. În spatele meu auzeam zgomotul făcut de Joseph, care își încărca în mare viteză căruța. În timp ce-mi ștergeam mîinile, domnul Lockhart încercă destul de stîngaci să se spele singur, dar eu i-am spus să aștepte și am luat sticla, în așa fel încît să-i pot întoarce serviciul.

L-am auzit pe Joseph urcînd în căruță și, uitîndu-mă peste umăr, l-am văzut că apucă hățurile. Arăta încă epuizat și mîinile îi tremurau. Aruncîndu-ne o privire cu coada ochiului, zise cu glas răgușit:

— Apăi, mulțam mult, domnișoară Delany, și așijderea și lu' domnu' *gubnor*¹. După care pocni din limbă și hamurile scîrțîiră cînd catîrul o luă din loc.

Știam că domnului Lockhart, venit din Anglia, i-ar fi greu să înțeleagă accentul apăsător al lui Joseph și cuvintele pronunțate greșit de acesta, așa că am spus:

— Vă mulțumește pentru ajutor.

— Da, l-am înțeles. A vorbit într-un mod nu prea deosebit de engleza folosită în Asia de sud-est și cu aceea sînt obișnuit.

¹Englezescul *governor* pronunțat în mod familiar sau vulgar are înțelesul de cîrmuitor, conducător, comandant, guvernator (n. tr.).

– Oh! Așadar, probabil că ați petrecut ceva timp în Orientul Îndepărtat?

– Cîțiva ani, mai ales în Hong Kong și la Shanghai. Își pune la locul lor sticla de apă și trusa de toaletă. Dar am fost surprins auzindu-l pe Joseph că mă numește „domnu’ *gubnor*“. În engleza stricată vorbită de chinezi, denumirea asta se referă la o persoană de rang foarte înalt.

– Oh, tot așa și aici. În locul proverbului englezesc *A cat may look at a king*¹, cei din zonă spun: *Darg hab liberty watch gubnor*².

El izbucni în rîs:

– Îl roștiți foarte frumos. Dar tot nu pricep de ce omul acesta mă consideră atît de sus-pus și nici de ce părea atît de tulburat.

– Era mai mult decît tulburat, l-am lămurit eu. Îl îngrozea persoana dumneavoastră pentru felul în care vă cade o pleoa-pă. O, Dumnezeule, sînt sigură că mă veți socoti foarte prost crescută că spun asta, dar e adevărat, și nu prea știu cum m-aș fi putut exprima altfel. Mă aștept ca mătușa Maude să-mi spună că n-ar fi trebuit să zic absolut nimic.

Își lăsă în jos mînele suflecate, cercetîndu-mă între timp cu o privire prietenoasă și amuzată.

– Prefer manierele dumneavoastră celor ale mătușii Maude și vă asigur că nu mă simt cîtuși de puțin jignit. Apoi, deodată, deschise gura într-un zîmbet larg, ușor ironic. Bietul om și-o fi închipuit că îl deochi?

– Sînt convinsă că da. Probabil se va duce la *obeah* și îi va da bani ca să-i facă o vrajă de protecție.

– Legea permite așa ceva?

¹Proverb care are înțelesul aproximativ: „Pînă și cei mai umili au unele drepturi“ (n. tr.).

²În dialect englezesc aproximativ: „Muncitorul are voie să se uite la guvernator“ (n. tr.).

– Oh, nu! Practicarea vrăjitoriei este o încălcare a legii care se pedepsește cu biciuirea, dar ei o fac în mare taină și rareori sînt prinși. Dați-mi voie să vă ajut la asta.

Își încheiase un buton al manșetei, dar cu cealaltă mînă se chinuia fără succes.

– Desigur, mulțumesc, domnișoară Delaney.

Întinse mîna și eu am strecurat prin butonieră plăcuța ovală. Butonul de manșetă nu era gravat și, fiind foarte uzat, am remarcat că era doar placat cu aur. Asta nu avea nici o importanță. Mă simțeam fericită și mă întrebam de ce. Deodată îmi trecu prin minte că treaba cu care mă ocupam era o acțiune oarecum intimă față de un bărbat, mai ales cînd acesta îți este totalmente necunoscut, și în timp ce sfîrșeam de încheiat manșeta am spus:

– Îmi cer scuze dacă asta a părut o îndrăzneală din partea mea, dar nu aveam o asemenea intenție. Chiar că ar trebui să încerc să gîndesc înainte de a vorbi. Așa îmi spune mereu matusa Maude.

Domnul Lockhart își puse mîinile în șolduri.

– Sînt convins că este un sfat excelent, zise gînditor, pentru cei care nu vorbesc din inimă. Ceea ce nu vi se aplică dumneavoastră, domnișoară Delaney.

Am simțit că mă înroșesc de plăcere, dar fără vreun sentiment de jenă:

– Sînteți foarte amabil, domnule. Mă bucur că n-ați fost victima vreunei sorți răutăcioase în timp ce ne ajutați, așa cum vă temeăți că s-ar fi putut întîmpla. Adică, totuși, roata cealaltă nu s-a desprins.

– Nu... zise el, lungind cuvîntul. Acum privea undeva, dincolo de mine, zîmbind oarecum trist. Evident, „doamna“ se află pentru moment într-o toană fantezistă.

Am întors capul, urmărindu-i privirea, și am dus mîna la gură, lăsînd să-mi scape un icnet. Cît timp stătusem de vorbă, cei doi cai se deplasaseră puțin. Jobenul domnului Lockhart

trebuie să fi alunecat de pe oblînc și acum zăcea pe jos, turtit și rupt sub una din copitele lui Jennie.

— Oh, domnule Lockhart, îmi pare foarte rău! Am dat fuga spre Jennie, i-am ridicat piciorul și am luat pălăria. Era complet turtită, iar copita iepei o străbătuse dintr-o parte în alta. Îmi pare extrem de rău, am repetat.

Domnul Lockhart își luă pălăria din mîna mea, o cercetă și rîse:

— Într-adevăr, nu trebuie să dai crezare renghiurilor pe care ți le joacă o zeiță dornică să te chinuie, zise, începînd să împingă pălăria pentru a-i reda cît de cît o formă. Îmi îngăduiți să vă întreb încotro vă îndreptați cînd v-am găsit ajutîndu-l pe negrul acela cu căruța?

— Nu mă duceam nicăieri, mă plimbam pur și simplu călare și tocmai eram pe punctul de a mă înapoia cînd l-am văzut pe Joseph. Eu locuiesc la reședința Jacarandas, am adăugat, arătînd în josul văii, la aproximativ trei mile spre nord. Locuiesc acolo împreună cu mătușa și cu unchiul meu, domnul și doamna Henry Shepherd.

— Înțeleg. Își luă haina de pe șa și o îmbrăcă. Mi s-a spus că drumul acesta mă va duce la Ocho Rios, localitatea de destinație. Este corect?

— Da, mergeți drept așa, coborînd spre coastă.

— Oare s-ar cădea să călărim împreună pînă acolo unde ni se despart drumurile?

M-am gîndit cîteva clipe, apoi am spus:

— Ei bine, nu prea cred că ar fi bine, dar nu-mi închipui nimic mai prostesc din partea noastră decît să călărim la distanță unul de celălalt.

— Foarte bine zis, domnișoară Delaney. Îmi dați voie să vă ajut să încălecați?

— Nu cu mîinile dumneavoastră proaspăt spălate, domnule Lockhart. Mă pot descurca singură, vă mulțumesc.

Două minute mai tîrziu coboram călare Fern Gully, în pas domol, unul alături de celălalt, domnul Lockhart purtîndu-și

pe ceafă pălăria ruptă, fără să pară stînjedit de acest lucru. Îmi spuse că era prima lui vizită în Jamaica. Debarcase la Kingston cu cinci zile în urmă, luase în ajun trenul pînă la Ewerton, și de acolo, de la capătul de cale ferată, luase o trăsurică pentru a străbate, peste muntele Diabolo, cele nouă mile pînă la Moneague. Acolo rămăsese peste noapte, închiriind în dimineața aceasta un cal ca să ajungă la Ocho Rios. Mi-a relatat deschis că se îmbarcase la Londra pe o navă cu aburi a Companiei Caribbean, deoarece biletul de călătorie costa numai douăzeci de lire, față de cele treizeci și cinci necesare călătoriei cu vaporul mai rapid și mai confortabil al Companiei Royal Mail Steam Packet¹. Această sinceritate nu m-a surprins, fiindcă trăsesem concluzia că era un om neprefăcut.

— Mi-a făcut mare plăcere călătoria cu trăsurica, de la Ewerton, declară el. Drumul de munte este remarcabil de bun și la coborîre am văzut jos, în vale, cîteva ferme de vite foarte frumoase.

— Aici le numim *pens*, am zis, iar fermierii sînt *penkeepers*, nu știi prea bine de ce. Însă e adevărat, creștem vite bune pe insulă, domnule Lockhart. Există din abundență iarbă de Guineea, excelentă pentru toate soiurile de animale, cu excepția oilor.

În timp ce vorbeam, mă întrebam în ce scop o fi străbătînd insula pînă la Ocho Rios, deoarece nu părea să fie nici om de afaceri, nici o persoană plecată în vacanță.

— Familia dumneavoastră se ocupă cu creșterea vitelor? mă întrebă el.

— Nu. Unchiul Henry cultivă cafea. Cafea de cea mai bună calitate.

— Ah, da. Ați amintit că locuiți împreună cu un unchi și o mătușă. V-ați născut aici, în Jamaica?

Am dat din cap.

¹Compania Packet de navigație cu abur a Serviciilor Poștale Britanice (n. tr.).

— Nu, în Anglia, dar atît mama, cît și tatăl meu au murit la vremea cînd eu aveam cinci ani, așa că mătușa Maude a spus că aș putea avea un cămin locuind cu ea și cu unchiul Henry. Este sora mamei mele.

— Și niciodată nu v-ați reîntors în Anglia?

— Nu. Mi-ar plăcea s-o revăd, dar nu am decît amintiri vagi de cînd eram mică. Nu mi-o amintesc foarte bine pe mama, iar pe tata deloc. Era militar și mai tot timpul plecat în străinătate.

O vreme am călărit în tăcere, dar era o tăcere plăcută, în care nu simțeam că ar trebui să mă gîndesc repede la ceva de spus. Era o zi călduroasă, însă aici, în Fern Gully, soarele nu avea să pătrundă înainte de prînz, așa încît călăream la o temperatură suportabilă. Mi-a trecut prin minte că tovarășul meu de drum trebuie să fi petrecut cîteva zile în capitală, așa că am spus:

— V-a plăcut să vizitați Kingston-ul?

Întoarse capul să se uite la mine și un colț al buzelor se lăsă în jos cu tristețe.

— Mă tem că, pînă acum, mi-am petrecut cea mai mare parte din timp așteptînd în tot felul de birouri, în timp ce diverși funcționari cercetau cu atenție tot soiul de volume. Cred că, dintre toate, cea mai îndelungată ședere a mea a fost în biroul arhivarului adjunct. Descoperisem deja că nu exista nici o persoană cu funcția de arhivar, dar, în afară de mine, nimănui nu i se părea ciudat să existe un adjunct al cuiva care nu există. Cea mai lungă vizită a mea a fost probabil cea făcută la biroul Protecătorului Imigranților, dar asta-i o poveste foarte plictisitoare. Va trebui totuși să-mi rezerv ceva timp la Kingston, înainte de a mă înapoia în Anglia, așa că v-aș fi recunoscător dacă mi-ați recomanda un itinerar de urmat.

— Ei bine, de obicei vizitatorii sînt duși să vadă principalele clădiri, dar niciodată nu-mi dau seama de ce. Teatrul este foarte plăcut, primăria și spitalul public își slujesc scopul, dar nu pricep de ce li se arată oamenilor penitenciarul și azilul de

nebuni. Cred că vi se va părea mult mai plăcut să faceți turul Kingston-ului călătorind cu tramvaiele electrice și să vă opriți să admirați ceea ce vreți. Oh, biblioteca și muzeul merită vizitate, și cred că piața vi se va părea interesantă, deoarece trebuie să fie foarte diferită de o piață englezească. Apoi v-ați putea duce în portul regal, să vedeți ruinele vechiului oraș, cufundat sub apă de pe vremea când a fost distrus în marele cutremur de acum două sute de ani. Erați în căutarea vreunei rude când v-ați dus pe la birourile guvernamentale, domnule Lockhart?

— Nu, zise el, dînd din cap. Căutam un chinez.

N-am încercat să-mi ascund mirarea.

— Un chinez? Un chinez anume?

— Da.

— Păi, pe insulă există aproximativ cinci sute, domnule Lockhart, și sînt răspîndiți pe distanțe mari. Presupun că nu sînt deajuns de mulți pentru a locui în colonii mici, așa ca indienii din est. În zona Ocho Rios nu veți găsi decît trei familii. Sau, mai degrabă, două familii și un bărbat fără nimeni pe lume. Cum îl cheamă pe cel pe care-l căutați?

Vreme de cîteva clipe domnul Lockhart ezită, apoi spuse:

— Ma Ho.

Am dat din cap.

— Nu cred că se află în Ocho Rios. Cei care se ocupă cu înregistrările imigranților v-au spus că l-ați putea găsi acolo?

— Nu, n-au fost în stare de nici un ajutor, însă o întîlnire întîmplătoare cu un reprezentant al unei companii de navigație m-a făcut să simt că ar merita să fac această călătorie.

— Chinezii par întotdeauna să se cunoască între ei, așa că e posibil ca una dintre familiile din Ocho Rios să vă poată spune unde să-l găsiți pe Ma Ho. Eram curioasă să știu pentru ce un englez înstărit străbătuse tot Atlanticul ca să găsească un chinez, dar nu aveam de gînd să pun o întrebare atît de indiscretă. Poate că Daniel Choong îl cunoaște, am adăugat...

— Daniel Choong? repetă domnul Lockhart. Își trase jobe-nul pe frunte, ca pentru a-și umbri ochii.

– Da, am zis. Daniel e prietenul meu. Ei bine, e de presupus că n-ar trebui să spun asta, dar este adevărat. El a venit aici cu doi ani înaintea mea, ca imigrant din Hong Kong, și s-a căsătorit cu o fată din Jamaica, pe nume May, care era una dintre servitoarele mătușii mele. May Choong a devenit guvernanta mea, iar Daniel a fost angajat ca... era să zic ca om la toate, dar ar fi într-adevăr foarte nepotrivit. Este un om cu mâini foarte îndemînătoare, care pare în stare să îndeplinească orice fel de muncă, parcă din instinct.

Ieșeam din Fern Gully și, cînd soarele străluci pe cerul fără urmă de nori, tovarășul meu își lăsa pălăria mai jos pe frunte, în așa fel că fața îi rămase în umbră.

– Întotdeauna i-am socotit foarte inteligenți pe chinezi, spuse el.

– Da, sînt de acord. Daniel știe să scrie și să citească la fel de bine ca oricare altul. De fapt, este pe jumătate englez și crede că tatăl lui trebuie să fi fost un marinar englez în trecere prin Hong Kong, dar toată viața el nu și-a cunoscut decît mama și a fost crescut ca un chinez.

– Mă întreb pentru ce o fi venit în Jamaica, zise domnul Lockhart îngîndurat.

– Nu știu, dar mă bucur că a făcut-o și mă bucur că s-a căsătorit cu May. Copii n-au avut, ceea ce a fost o mare durere pentru ei, însă bănuiesc că de aceea m-au tratat ca și cum aș fi fost fiica lor, atîta doar că, bineînțeles, trebuiau să se refere la mine numindu-mă domnișoara Emma. I-am iubit pe amîndoi, și m-am simțit cu totul pierdută cînd, la vîrsta de paisprezece ani, mătușa Maude a decis că nu mai aveam nevoie de May.

– Dar totuși îi mai vedeți din cînd în cînd, nu?

– Pe Daniel îl mai văd. Mi s-a pus un nod în gît și am fost nevoită să fac un efort pentru a înghiți și a putea continua. Însă draga mea May a murit de tuberculoză după doi ani. Mi s-a rupt inima de durere, dar pentru Daniel a fost, desigur,

mult mai rău. Când au plecat din locuințele servitorimii de la Jacarandas, el a construit pentru ei doi o căsuță din cărămizi galbene, doar puțin mai jos pe colină. Obişnuiam să-i vizitez deseori. Mătuşa Maude nu prea era de acord, dar nu mi-o interzicea, deoarece May fusese dădaca mea şi – pînă la un punct – este admisibil să păstrezi prietenia cu o fostă dădacă.

– Cum îşi asigurau traiul după ce au părăsit serviciul la mătuşa dumneavoastră? întrebă domnul Lockhart.

– Oh, Daniel economisise ceva bani şi a început să lucreze pentru el însuşi, construind bărci. Foloseşte un hangar mare din apropierea portului, pe care îl închiriază pentru ambarcaţiuni.

– Munca asta implică o mare iscusinţă, zise domnul Lockhart, pe gînduri. Continua să călărească, faţa fiindu-i umbrită de pălăria trasă pe frunte.

– Da, aşa este, am convenit. Dar este o muncă pe care a învăţat-o în altă ţară, cu ani în urmă. Trecuse de treizeci de ani cînd a venit aici şi mai înainte avusese alte cîteva slujbe. În principal, construieşte bărci cu vîsle sau mici şalupe cu pînze, dar fiecare din acestea îi ia multe săptămîni de lucru, deoarece munceşte singur şi foloseşte doar cele mai simple scule. Cu toate acestea, acum construieşte o ambarcaţiune mare. Munceşte la ea de aproape doi ani şi, cînd va fi gata – ceea ce nu va mai dura foarte mult – îi va aduce o mulţime de bani. Este o şalupă de doisprezece metri, cu o cabină mare şi cu un motor, pe care l-a recuperat de pe o barcă de serviciu scufundată. Va fi bună de ieşit în larg cînd nu e deloc vînt sau pe vînt slab.

– A recuperat motorul? murmură domnul Lockhart.

– Da, din portul Kingston. Cazanul nu mai era bun de nimic, dar Daniel a construit unul nou. Are un prieten fierar care l-a ajutat în treaba asta şi, bineînţeles, a primit un oarecare ajutor atunci cînd a ridicat motorul de pe fundul mării, după ce-l demontase.

– Aș fi crezut că doar un scufundător ar putea face așa ceva, remarcă domnul Lockhart.

– Daniel este cel mai bun scufundător de pe insulă, am zis, simțind-mă foarte mîndră. Nu mă refer la cei cu costum de scufundător, el nu a folosit niciodată vreunul, însă a trăit cîțiva ani în Ceylon și a învățat de la pescuitorii de perle de acolo. Poate lucra cu ușurință vreme de trei minute la o adîncime de zece stînji cu o singură respirație, și din cînd în cînd este solicitat de oamenii din port sau de la companiile de navigație pentru a efectua mici lucrări. Așa a reușit să pună deoparte ceva bani. Cînd cineva vrea să fie inspectat fundul unei ambarcațiuni, sau să se cerceteze o elice, sau să se fixeze un cablu sub apă, e mult mai ieftin să-l folosească pe Daniel decît să angajeze un scufundător pentru mari adîncimi. Nu poți vedea mare lucru sub apă cu ochiul liber, dar prin sticlă se poate vedea perfect, așa că Daniel folosește niște ochelari speciali, cu o margine lată din cauciuc în jurul lenti-lelor, care îi face etanși sub apă.

Ajunsesem la locul în care drumul către Jacarandas se despărțea de cel care cobora spre Ocho Rios și am tras de hățuri, brusc conștientă că trîncănisem fără oprire.

– Aici e locul în care trebuie să vă părăsesc, am spus, doar dacă nu ați vrea să veniți la noi acasă, să beți un pahar de limonadă ca să vă răcoriți. Sînt sigură că mătușa și unchiul vor fi bucuroși să vă primească.

Nu era întru totul adevărat, dar nu puteam fi totodată și sinceră, și politicoasă, și știam că mătușa Maude și unchiul Henry l-ar primi pe străin cu ospitalitate, chiar dacă ar considera că a veni călare acasă împreună cu el nu era tocmai ceea ce se cuvenea din partea mea.

– Vă mulțumesc, dar sînt nevoit să refuz, zise domnul Lockhart. Se sprijinea de oblîncul șei, cu capul puțin aplecat, ca și cum ar fi fost cufundat în gînduri. Așadar – adăugă după cîteva clipe – Daniel Choong este prietenul dumneavoastră?

L-am privit cu ochii mari.

– Da, bineînțeles. Nu ca relații sociale, desigur, așa ceva nu-i posibil – el este un imigrant chinez. Cu toate acestea, e prietenul meu, un prieten foarte drag.

Domnul Lockhart oftă și-și înălță capul, dându-și pălăria pe spate. Mi-l închipuisem că ascundea o privire oarecum amuzată, dar acum expresia lui nu era deloc așa. Trăsăturile feței îi erau încordate, buzele – strînse, ochii fumurii – sumbri și reci, pleoapa căzută dându-i privirii un aer atît de amenințător, încît am tresărit. Deodată am întrezărit ce anume trebuie să fi văzut Joseph la străin de îi inspirase o asemenea groază.

– În cazul acesta, regret să vă spun – zise el cu un glas calm și scăzut – că prietenul dumneavoastră este dușmanul meu și că Daniel Choong e omul pe care-l caut, adevăratul lui nume fiind Ma Ho. Descrierea pe care i-o faceți nu lasă nici un dubiu în această privință.

Vreme de cîteva minute am fost incapabilă să rostesc vreun cuvînt. Apoi, cu un glas care nu semăna cu al meu, am reușit să spun:

– Dar asta-i cu neputință! Daniel este un... om foarte bun și cinstit. Nu știu să-i fi făcut vreodată cuiva vreun rău, de nici un fel!

– Mai există pe insulă un alt imigrant chinez, pe jumătate englez, de aceeași vîrstă, iscusit în construcția de ambarcațiuni și la scufundări, care să fi sosit aici în urmă cu aproximativ paisprezece ani?

– Nu... nu mai există nici un altul. Dar asta nu înseamnă...

– Iertați-mă, dar asta înseamnă că Daniel Choong este Ma Ho și, ca atare, este dușmanul meu.

Simțeam cum sprîncenele mi se încruntă pe măsură ce-mi sporea indignarea, dar acum nu-mi mai păsa cum arăt.

– Vă înșelați, domnule, am spus cu asprime. Cum ar putea Daniel să fie dușmanul dumneavoastră? A trăit aici vreme de mulți ani, iar dumneavoastră n-ați fost niciodată pe meleagurile astea.

Ochii fumurii priviră prin mine.

— Mi-a ruinat familia și a provocat dezonoarea și moartea tatălui meu. Vocea lui Chad Lockhart era total lipsită de emoție, dar în privirea lui am surprins o sclipire de regret, iar buzele lui strînse schițară o strîmbătură tristă cînd înălță din umeri. Nu-mi face nici o plăcere să descopăr că un dușman al meu vă este prieten, domnișoară Delaney, însă acesta-i tocmai soiul de renghiuri pe care Doamna Soartă e încîntată să mi le joace. Ridică o mîină spre pălăria ruptă: Vă mulțumesc pentru compania dumneavoastră și vă urez numai bine.

Întoarse calul în loc și se îndepărtă la trap. Am înfipt călcîiele în pîntecele lui Jennie și l-am ajuns din urmă după cîteva metri, tulburată și speriată.

— Așteptați, domnule Lockhart! Aveți de gînd să-l vedeți acum pe Daniel Choong?

— Aceasta e intenția mea.

— Și... intenționați să-i faceți vreun rău?

Urmă o lungă tăcere. Chad Lockhart mă privea atent, însă eu nu-i puteam înțelege expresia. Într-un tîrziu, zise:

— Depinde, domnișoară Delaney. Dar nu vă pot spune de ce anume depinde. Își ridică iar pălăria în semn de salut și, întorcîndu-mi spatele, se îndepărtă. După cîteva clipe am pornit la trap pe cărarea ce ducea spre Jacarandas, însă de cum am ieșit din cîmpul lui vizual, fiind ascunsă de un mic crîng de ponciana¹ stacojii, am îndemnat-o pe Jennie să treacă la un mic galop, angajîndu-mă pe o potecă mai îngustă care ducea în spatele casei. Poteca era mai abruptă și mai puțin șerpuită decît drumul ce cobora spre Ocho Rios și avea să mă conducă în zece minute la casa lui Daniel.

Era marți și știam că Daniel va fi acasă pînă la prînz, fiindcă întotdeauna își petrecea dimineata de marți curățînd, spălînd și făcînd diverse reparații necesare. De cînd murise May, nici o altă femeie nu mai lucrase acolo. Era posibil ca Chad Lockhart să-și continue drumul pînă în port, sperînd

¹ Arbore tropical cu flori de un roșu intens (n. tr.).

să-l găsească pe omul urmărit de el la hangarul de ambarcațiuni despre care îi vorbisem, în care caz aş avea destul timp, dar nu puteam fi sigură şi regretam amarnic că îi descriesem casa lui Daniel în timp ce călărisem împreună.

Poteca pentru cai cotea, aşa încît fişia de teren pînă la drumul propriu-zis mă ferea de ochii recentului meu însoţitor. Jennie urca bine la deal, fiind obișnuită cu pantele, şi în curînd mă aflam la căsuţa care se înălţa chiar la marginea drumului. Fusesse construită pe o mică terasă naturală, în apropierea unui pîrîu, şi era situată cu spatele spre potecă, astfel încît avea vedere spre cîmpia îngustă ce se întindea mai jos, pînă la marea de un albastru-verzui lăptos – o casă drăguţă, pe care May Choong o îndrăgise şi pe care o ţinuse curată ca un pahar.

Probabil că Daniel mă auzise sau mă văzuse venind, căci îmi deschise tocmai cînd ridicam cravaşa ca să bat în uşă. Daniel stătea în prag, îmbrăcat cu cămaşa şi pantalonii lui de lucru, de un albastru spălăcit, ştergîndu-şi mîinile pe un prosop şi cu un zîmbet de bun venit în ochii lui negri şi oblici. Asemenea multor chinezi, avea o faţă neridată, fără vîrstă. Spre deosebire de alţii văzuţi de mine, părul lui negru era ondulat – fără îndoială o moştenire de la tatăl lui englez. Ca băieţel, în Hong Kong, Daniel urmăse vreme de cîţiva ani cursurile şcolii unei misiuni şi după ce plecase de acolo continuase să se instruiască singur. Engleza pe care o vorbea era foarte corectă şi doar o mică dificultate în pronunţia „r”-urilor sale trăda faptul că aceasta nu era limba lui maternă.

– Ia te uită, domnişoara Emma! zise el, schiţînd o uşoară plecăciune. Nu vă aşteptam. Intraţi, vă rog, să beţi ceva răcoritor.

– Nu, Daniel, nu, am spus grăbită. Te caută un bărbat, unul din Anglia. L-am întîlnit pe drumul dinspre Moneague şi zicea că numele dumitale adevărat este Ma Ho şi că eşti duşmanul lui; eu i-am spus că asta e ceva ridicol, dar n-a vrut să mă creadă, aşa că... Am făcut o pauză ca să-mi recapăt

suflul. Așa că am pornit pe cărarea pentru cai, ca să ajung la dumneata înaintea lui și să te previn.

Zîmbetul lui Daniel pierise.

– Omul acela v-a dat vreun nume, domnișoară Emma? mă întrebă cu glas scăzut.

– Lockhart. Mi-a spus că-l cheamă Chad Lockahrt și că trăise în China.

– Lockhart... Vreme de câteva clipe Daniel închise ochii. Când îi redeschise, în adîncul lor se vedea o privire chinuită. După atîția ani... zise într-o șoaptă abia auzită.

– Ce este, Daniel? am întrebat, apucîndu-l de braț. La început părea un domn foarte simpatic, dar după aceea a spus că dumneata i-ai nenorocit familia și ai cauzat moartea tatălui său. Știu că așa ceva nu poate fi adevărat, dar pari să-i recunoști numele și cred că el este convins de cele ce afirmă, așa că sînt foarte îngrijorată pentru dumneata.

Daniel trase adînc aer în piept și dădu din cap, ca pentru a-și aduna puterile.

– Nu vă necăjiți, domnișoară Emma, spuse calm. Nu vă pot explica, însă sînt sigur că totul va fi în ordine. Poate că acum ar fi mai bine să vă duceți acasă.

– Oh, nu! am protestat repede. E posibil ca el să-ți vrea răul. O să aștept, să mă încredințez că nu se întîmplă nimic rău.

Daniel păru pe punctul de a se împotrivi, dar văzuse probabil pe chipul meu că eram ferm hotărîtă să rămîn.

– Foarte bine, domnișoară Emma. Vreți să intrați în casă?

– Nu, voi aștepta aici. S-ar putea ca el să coboare în port, dar i-am descris casa dumată și acoperișul acesteia poate fi văzut de pe drum, așa că e posibil să vină drept încoace.

– Mă întorc în câteva clipe, domnișoară Emma. Vă rog să mă scuzați.

Stăteam în picioare, cu Jennie împingîndu-mi umărul cu botul, și cu ochii cînd pe cărarea ce ducea spre spatele casei, cînd pe drumul ce trecea la o depărtare de aproximativ cinci-

zeci de metri. Nu peste mult timp, Daniel veni și rămase în picioare lângă mine. Am remarcat că-și pusese o cămașă curată, de bumbac alb, și pantaloni imaculați, impecabil călcați. Într-o mână ținea o bucată de bambus, scurtă și groasă, la un capăt cu un dop de lemn fixat cu ceară roșie. N-am spus nimic. Nu aveam chef să-mi vâr nasul în treburile altuia, ci pur și simplu intenționez să mă încredințez că Daniel nu va avea nimic de pățimit.

De pe poteca de cărămizi ce venea dinspre drum se auzi zgomotul unor copite – un cal înaintînd în pas de voie. Zgomotul se apropie și am simțit cum inima începe să-mi bată cu putere. Apărură de după colțul casei calul roșcat și călărețul său, Chad Lockhart. Acesta continua să-și poarte pălăria ruptă, dar asta nu-i micșora prestața. Părea mai voinic decît mi-l aminteam și în ochii lui nu se citea nimic din căldura prietenoasă pe care o văzusem acolo prima oară.

Cînd ne-a văzut, a tras de frîu și vreme de cîteva clipe pleoapa ochiului său pe jumătate închis s-a ridicat într-o tresărire, în timp ce ne privea fix. Apoi pleoapa reveni în poziția obișnuită, care putea să-l facă să pară fie amuzant, fie sinistru. Cu gesturi lente, își scoase pălăria și o sprijini pe coapsă, contemplîndu-mă secunde îndelungate cu o expresie sumbră, după care, în cele din urmă, spuse:

– Sînteți o bună prietenă pentru prietenii dumneavoastră, domnișoară Delany.

Am încheștat nervoasă degetele pe cravașă și, cu glas destul de tremurat, am replicat:

– Nu știu ce intenții aveți, domnule, dar eu îl susțin pe Daniel Choong.

S-a mai uitat la mine cîteva clipe, apoi își îndreptă brusc privirea spre Daniel și începu să vorbească într-o limbă cîntată, ciripită, despre care am bănuir că trebuia să fie chineza. Nu înțelegeam nici un cuvînt, însă mi se păru că îi pusese lui Daniel o întrebare scurtă, la care acesta răspunse în aceeași limbă și tot atît de scurt. Străinul își mîna calul mai aproape și

de data asta păru să pună o întrebare lungă. Primi un răspuns mai lung. Am întors capul să mă uit la Daniel. Atît tonul, cît și expresia lui erau total lipsite de emoție, dar pe frunte am remarcat un luciu de transpirație.

Urmă o tăcere. Daniel făcu un pas înainte și vorbi din nou, ținînd țeava de bambus ridicată spre călăreț. Chad Lockhart îl privi vreme de o secundă sau două, apoi îi luă țeava, punîndu-și iar pălăria pe cap pentru a-și elibera ambele mîini. Se uită la dopul pecetluit cu ceară, scoase din buzunar un briceag, îl deschise și petrecu tăișul în jurul dopului pecetluit. Punîndu-și la loc briceagul, răsuci dopul pentru a-l scoate, apoi întoarse tubul cu susul în jos și îl scutură ușor. În mîna îi căzu un sul subțire de hîrtie albă și groasă, fixat la fiecare capăt cu cîte o bucățică de bandă.

Chad Lockhart desprinse banda de la fiecare capăt, vîrî țeava de bambus la subsuoară și desfășură hîrtia rigidă. Era un pergament lung de aproape șapte centimetri. Vreme de cîteva clipe, Lockhart se uită la Daniel pe sub sprîncene, apoi începu să citească. Trecu un minut. Trecură două. Nu-mi puteam închipui ce scria pe pergament și n-am încercat să fac presupuneri. Pentru mihe, toată acea situație înspăimîntătoare era de neînțeles și singura mea îngrijorare era în legătură cu Daniel.

În cele din urmă, străinul înfășură pergamentul și îl vîrî la loc, în tub. Daniel vorbi și continuă să vorbească repede, pe un ton insistent. Chad Lockhart tăcea și îl privea, exprimînd pentru prima oară surprindere. Se succedară o serie de întrebări și răspunsuri rapide. Bărbatul din Anglia fixă din nou dopul țevii de bambus, cugetă cîtva timp, apoi, brusc, puse o întrebare scurtă, pe un ton sfidător.

Daniel răspunse calm și scoase din buzunar un obiect mic, ceva de formă rotundă și de culoare aurie. I-l dădu lui Lockhart, care îl răsuci între degete, cercetîndu-l îndeaproape. Obiectul părea să fie un disc de aur, cu un diametru în jur de trei centimetri. Englezul vorbi din nou și de astă dată în glasul

lui se simțea o intonație de mirare. Daniel răspunse și vreme de aproape un minut conversară schimbînd fraze scurte.

Apoi se făcu tăcere. Chad Lockhart strecură moneda – dacă asta era obiectul – în buzunarul hainei. Răsucindu-se în șa, vîrî tubul de bambus în desaga lui fixată acolo, și se încredință că chingile erau bine strînse. Cu mîinile sprijinite pe oblînc, se întoarse și acum ochii aceia ciudați mă cercetară cu o privire calmă.

– Problema nu este încheiată, spuse. Sînt sigur că ne vom mai întîlni la schimbarea anotimpurilor. Vă urez o zi bună, domnișoară Delaney.

Ridică pălăria, își întoarse calul în loc și se depărtă. Peste cîteva clipe se făcuse nevăzut după colțul casei, iar eu stăteam acolo, în picioare, ascultînd zgomotul tot mai slab al copitelor. M-am uitat la Daniel. Acesta scosese o batistă și își stergea fruntea.

– Pînă acum nu te-am văzut niciodată speriat, Daniel, am spus.

– Țsta e la fel ca taică-su, domnișoară Emma. A fost ca și cum s-ar fi sculat din morți. Un om de care trebuic să te temi serios.

– Va reveni?

– Mult timp de-acum înainte nu, domnișoară Emma. Se va înapoia în Anglia și într-o zi se va întoarce aici. Poate peste cîteva luni, poate va dura mai mult. Dar de revenit va reveni.

– De ce, Daniel?

Mă privi cu ochi îngrijorați și dădu din cap.

– E mai bine să nu știți. Există unele lucruri pe care e primejdios să le cunoști.

– Oh, nu fi caraghios, Daniel! Cum ar putea cineva să constituie un pericol pentru mine?

Neluîndu-mi în seamă întrebarea, spuse:

– Vă mulțumesc că ați venit să mă preveniți. A fost frumos din partea dumneavoastră, domnișoară Emma.

Mîinile îmi transpiraseră de pe urma încordării din ultimele cîteva minute; mi le-am șters pe pantalonii de călărie și am spus:

– Foarte bine, nu voi insista. M-am uitat la ceasul de la mîină și am constatat că era unsprezece fix. În aceeași clipă, mi-am dat seama cu mirare că vreme de mai bine de o oră uitasem cu totul că Oliver Foy urma să vină în după-amiaza asta să-mi ceară mîina. Poți să-ți iei acum puțin timp liber, l-am întreat pe Daniel, să vii să facem o baie? Descoperisem de mult că, pentru a-mi limpezi gîndurile și a-mi alunga grijile, nimic nu era mai bun ca înotul în mare.

Daniel șovăi.

– Oare stăpîna Shepherd va fi de acord?

Exprimarea aceasta i-ar fi putut părea ciudată bărbatului venit din Anglia, însă vechea formulare elisabetană mai era încă utilizată pe insulă atunci cînd te refereai la o femeie căsătorită.

– Da, e-n ordine, am zis. Știu că mătușa Maude spune uneori că așa ceva nu se cuvine pentru o lady, dar astăzi chiar ea mi-a sugerat acest lucru.

– Atunci vă voi însoți bucuros, domnișoară. Lui Daniel îi plăcea să înoate tot atît de mult ca și mie. Coborîți spre hangarul de bărci cu Jennie? Îl găsiți acolo pe Jacob și el poate duce cortul și să-l instaleze. O să vin și eu, în urmă, cu Feng Po.

Jacob era băiețelul negru care făcea diverse treburi la hangar. Feng Po era catîrul lui Daniel, care avea un mers mult mai lent decît al lui Jennie.

– Da, am spus, în felul acesta economisim timp. Aduci dumneata prosoape?

– Am prosoape curate, gata pregătite acolo, în hangar, domnișoară Emma. Precum și costumul dumneavoastră de baie bleumarin, bine clătît și uscat.

– Îți mulțumesc, Daniel.

Uneori ne scăldam întrînd în apă de pe plaja râului Dunn, unde pe stînci se rostogoleau cascade; alteori ne duceam sub cascadele de apă dulce ale râului Roaring, dar astăzi nu aveam timp să facem drumul pînă dincolo de Ocho Rios, așa că aveam să ne mulțumim cu capătul vestic al golfului, unde mici insule împădurite înaintau în largul mării și unde găseam destulă umbră care să împiedice ca soarele să-mi bronzeze prea tare fața. Mătușa Maude își făcea mereu griji că tenul meu era prea bronzat.

Am dat să încălesc pe Jennie, apoi m-am oprit.

– Am vești surprinzătoare, Daniel, am spus. Urmează să mă căsătoresc foarte curînd cu domnul Oliver Foy. Cam peste șase săptămîni. În după-amiaza asta vine să-mi ceară mîna.

Daniel pornise spre casă, dar la auzul spuselor mele se opri în loc, apoi, încet, întoarse capul să se uite la mine.

– Domnul Foy? întrebă și glasul lui mi se păru neobișnuit de răgușit.

– Da. Unchiul Henry a acceptat deja, în numele meu, așa că cererea lui nu este decît o formalitate. E atît de ciudat, bănuiesc că ar trebui să fiu ori bucuroasă ori necăjită, dar se pare că nu sînt în nici un fel. E ca și cum toată treaba asta ar fi ceva ireal și nu mă obișnuiesc deloc cu gîndul că voi fi doamna Oliver Foy, de la Diabolo Hall. Dumneata ce crezi, Daniel?

– Păi... este o mare surpriză, domnișoară. Foarte mare. Privea dincolo de mine, uitîndu-se în depărtare, spre mare. Nu puteam distinge nimic în ochii lui, însă el își încrucișă brațele în jurul trupului uscățiv și se strînse ca și cum ar fi fost atins de suflul neașteptat al unui vînt rece. Sper... sper să fiți foarte fericită, domnișoară Emma. Foarte fericită.

3

Sînt extrem de îngrijorată, spuse mătușa Maude, întrebîndu-mă dacă se cuvine să continui să te duci să faci baie în mare, acum, cînd ești pe cale să te logodești cu domnul Oliver Foy.

Tocmai băgasem în gură ultima bucată de mango din salata de fructe cu înghețată care încheia prînzul; am înghițit în grabă ca să pot vorbi.

– Dar dumneata mi-ai sugerat asta azi-dimineață, mătușă Maude.

– Da, dragă. Însă mă gîndeam mai mult la următoarele cîteva săptămîni. Ce va crede domnul Foy despre faptul că logodnica lui se duce pe mal și pur și simplu – coborî glasul pentru a rosti cuvîntul – se dezbracă în acel ciudat cort de indieni pe care ți l-a făcut Daniel Choong.

– Dar Daniel stă de pază afară, am precizat eu, iar micul Jacob e și el acolo, și Daniel îl pune mereu pe Jacob s-o aducă pe sora lui mai mare, Lily.

Mătușa Maude oftă.

– Nu știi nici o altă tînără din lumea bună care să se ducă să se scalde împreună cu un fost servitor chinez.

– Sînt convinsă că Oliver Foy are cunoștință de asta, am replicat pe un ton liniștitor, și cu siguranță știe că uneori mai și ies pe mare cu barca, împreună cu Daniel, și cu toate acestea m-a cerut în căsătorie, așa că nu poate avea o părere prea

proastă despre mine. Ba chiar, poate că-i convine să aibă o soție căreia să-i placă să înoate și să navigheze.

Avusesem o grijă deosebită să fiu în sufragerie cu zece minute înainte să bată gongul, în așa fel încît să pot sta de vorbă pe tăcute cu bunicuța Elliot. I-am povestit cum o întrebaseram, deși fără succes, pe mătușa Maude în legătură cu ce se întîmplă atunci cînd se mărită o fată, apoi i-am istorisit întîlnirea mea cu Chad Lockhart din Anglia. I-am explicat că acesta îl căutase pe Daniel Choong și îi adusese acuzații îngrozitoare. Apoi am descris scena de neînțeleas în care cei doi bărbați se întîlniseră și discutaseră în chineză.

Niciodată nu-mi închipuiam că bunica Elliot ar răspunde cu adevărat la cele ce-i spuneam sau la întrebările pe care i le puneam, dar de obicei mi se părea că, vorbindu-i, găseam un ajutor, probabil pentru că exprimînd lucrurile în cuvinte mi le clarificam eu însămi. Dar astăzi nu s-a întîmplat așa. Bunica nu găsi să-mi spună nimic în legătură cu apropiata mea logodnă cu Oliver Foy și nu-mi oferă nici o soluție la ciudata întîlnire a domnului Lockhart cu Daniel Choong, în cursul căreia unul de pergamament și moneda de aur trecuseră de la unul la celălalt.

În timp ce ne aflam la masă, le-am relatat mătușii Maude și unchiului Henry cum îl întîlnisem pe domnul Lockhart în Fern Gully și cum călărisem împreună cu el o parte din drumul spre Ocho Rios, dar nu le-am spus restul poveștii, fiindcă simțeam că aceasta era o problemă personală, care-l privea numai pe Daniel. Acum, cînd prînzul se sfîrșise, unchiul Henry își amesteca ceaiul de lămîie și părea să reflecteze la remarcă mătușii Maude referitoare la scăldatul meu în mare. Terminase de mîncat, însă o dată sau de două ori își puse în mișcare fălcile, cu un aer gînditor, ca pentru a se încredința că dinții îi scîrțîie în mod mulțumitor, apoi zise:

— Eu cred, draga mea Maude, că n-ar trebui să îngrădăm activitățile Emmei în scurtul timp pe care-l mai are de locuit împreună cu noi.

Se ridică în picioare, și am crezut că se pregătește să iasă cu ceaiul pe terasă, așa cum făcea de obicei înainte de a se retrage în dormitor pentru siesta lui de după-amiază, dar el veni lângă mine și, în timp ce stătea în picioare, un zîmbet rareori ivit pe chipul lui îi lumină trăsăturile îndeobște sumbre.

— În definitiv, spuse cu blîndețe și cu o oarecare tristețe, întotdeauna am dorit ca ea să se simtă fericită la noi. Se aplecă, stîngaci, să mă sărute pe frunte, mă bătut ușor pe umăr, apoi își luă ceaiul de lămîie și se îndreptă agale spre ușile deschise spre verandă.

— Mulțumesc, unchiule Henry! am strigat în urma lui. Îți mulțumesc pentru toate.

Brusc, ochii mei se umeziseră și încă o dată mă simțeam rușinată.

Mă luaseră în casa lor și, în toți cei doisprezece ani din urmă, încercaseră să-mi dăruiască o viață fericită. Nu, asta era nedrept, ei chiar îmi dăruiseră o viață fericită, deoarece nu mă puteam plînge de nimic. Părea trist că niciodată nu reușisem să fiu o fiică pentru ei sau ei să-mi fie părinți. Întotdeauna însă lipsise dintre noi un anumit element vital de armonie.

În clipa asta nu aveam nici o îndoială că eșecul nostru fusese mai trist pentru ei decît pentru mine. Aș fi vrut ca ei să mă fi îndrăgit mai mult și ca eu să-i fi putut îndrăgi mai mult. Speram ca Oliver Foy și cu mine să fim mai norocoși.

*

* *

La două și jumătate mi-am pus o altă rochie și m-am pieptănat din nou. La trei și jumătate fix, Oliver Foy intră pe poartă și parcurse aleea de acces în eleganta lui cabrioletă neagră cu roți galbene. Eu n-am văzut asta, desigur, deoarece stăteam în salon împreună cu unchiul și mătușa mea, fiecare dintre noi prefăcîndu-se că citește o revistă sau un ziar, însă Amanda veni în fugă, cu ochii cît roata carului, să ne

anunțe sosirea și să spună că William, grăjdarul, îi ieșise repede în întâmpinare și se ocupase de cal, așa cum fusese instruit.

Nu trecuse decît ceva mai mult de un minut cînd Enoch, majordomul nostru, deschise ușa ca să-l anunțe pe domnul Oliver Foy.

– Intră, intră, Oliver, dragul meu prieten! spuse unchiul Henry cu o cordialitate greoaie, înaintînd pentru a-l întâmpina pe musafir. Cred că nu-i nevoie de pregătiri. Ne cunoaștem de o bucată bună de vreme, nu?

– Într-adevăr, Henry.

De obicei, domnii din lumea bună, dacă nu erau prieteni apropiați, se adresau unii altora folosind numele de familie, dar acum, că măritișul meu fusese discutat și decis, era evident că cei doi bărbați trecuseră la numele de botez. L-am urmărit cu privirea pe Oliver în timp ce o saluta pe mătușa mea, care își ascundea bine nervozitatea în vreme ce el se înclina spre mîna ei. Astăzi, ceva mai devreme, mi se păruse dificil să-mi alcătuiesc o imagine mentală a viitorului meu soț și acum mă întrebam de ce oare, căci el era departe de a fi greu de descris. Înalt, bine clădit, cu maniere dezinvolve, un bărbat chipeș potrivit oricăror standarde, avea ochi albaștri cam prea înfun-dați în orbite și un nas scurt și drept. Își purta părul puțin mai lung decît cerea moda, iar capetele mustății erau tăiate cu precizie. Îmbrăcămintea lui, impecabil croită, era purtată cu o elegantă nonșalanță, dar manierele și comportamentul erau rezervate, aproape reticente. Era un mare contrast comparativ cu tatăl său, sir Anthony, care fusese un personaj violent și îngîmfat.

Ședeam pe o sofa lungă, așa cum mă învățase mătușa Maude, și cînd Oliver s-a întors către mine, i-am zîmbit și i-am întins mîna.

– Bună ziua, domnule Foy.

– Bună ziua, Emma. Cît de bine arăți și ce drăguță ești! Te rog să-mi spui Oliver.

— Îți mulțumesc. Am atins canapeaua, pe locul de lângă mine. Vrei să iei loc, Oliver? În curînd ni se va servi ceaiul.

În următoarele cîteva minute am sporovăit toți patru, destul de rigid, despre vreme, despre recolta de cafea din ultimul an și despre calitățile soiului de vite Hissar, din India, în comparație cu cele ale soiului Nellore, unchiul meu și musafirul nostru susținînd cea mai mare parte a convorbirii. Cissie și Amanda au servit ceaiul sub supravegherea lui Enoch, și după plecarea lor conversația s-a reluat, de astă dată referindu-se la subiecte mai generale — o nouă operă intitulată *Boema*; minunăția mașinii de zburat acționată cu abur, inventată de un gentleman american, domnul Longley, care zburase efectiv pe o distanță de trei sferturi de milă; remarcabilul nou ziar englezesc, *Daily Mail*, care avea mare succes; și cel mai recent roman al domnului Thomas Hardy, *Jude the Obscure*¹, pe care Oliver îl citise de curînd. Mătușa Maude nu citea literatură în proză, decît în revistele pentru doamne, iar unchiul Henry nu citea nici un fel de beletristică, dar eu fusesem întotdeauna o cititoare avidă, și din două în două săptămîni, cu regularitate, făceam un drum la Kingston pentru a împrumuta cărți de la biblioteca locală. Existau acolo mai bine de zece mii de volume, dintre care mai mult de o mie beletristică în proză.

Citisem noua povestire a domnului Hardy și mă bucuram să pot discuta cu Oliver Foy despre o carte pe care o cunoșteam amîndoi. După ce trecuseră aproape treizeci de minute, mătușa Maude le sună pe Amanda și pe Cissie să strîngă ceștile de ceai și farfuriile. O dată depășit acest moment, unchiul Henry își părăsi fotoliul și spuse:

— Ei bine, vino cu mine, Maude, draga mea. Să-i lăsăm pe acești doi tineri să-și vadă o vreme de problemele lor.

Oliver Foy se ridică și așteptă în tăcere în timp ce unchiul și mătușa mea ieșeau cam stînjiți. După ce ușa se închise, el

¹În traducere literală: Enigmaticul Jude; apărută în românește sub titlul *Jude Neștiutul* (n. tr.).

mi-a zîmbit și i-am surprins în ochi o privire amuzată cînd mi-a zis:

– Sper că știi, Emma, că am fost lăsați singuri pentru ca eu să-ți pot cere mîna?

– Da, Oliver, unchiul meu mi-a spus acest lucru. Trebuie să mărturisesc că mi-e puțin teamă. Mătușa Maude manifesta atîta grijă, să fim gata la timp pentru a te primi, încît mi se părea că stăm aici de o veșnicie, înainte de sosirea ta, și cu cît te așteptam mai mult, cu atît ne sporea nervozitatea. Dar nu cred că s-ar cuveni să-ți spun așa ceva.

El izbucni în rîs și dădu din cap.

– Este absolut caracteristic pentru tine, Emma, și nădăjduiesc că întotdeauna vei fi tu însăși. Acum trebuie să-ți fac o mărturisire. Sînt convins că ți se pare că nu ne cunoaștem prea bine, dar fapt este că ne-am aflat în aceeași societate cu mai multe prilejuri, și îmi recunosc vina de a te fi privit cu multă atenție, interesul sporindu-mi pe măsură ce mă simțeam tot mai atras de tine.

Își duse mîinile la spate, se depărtă făcînd cîțiva pași, apoi se întoarse iar spre mine.

– Emma, am pregătit și am repetat un discurs foarte lung, explicînd cum am fost pentru prima dată cucerit de tine pe vremea cînd erai o fetiță, și cum sentimentul acesta s-a dezvoltat, și s-a schimbat, și a devenit mai profund. Dar discursul mi-a dispărut din minte și trebuie să-ți spun doar că de multă vreme te-am admirat și respectat, și că acum îmi dau seama că te iubesc și că doresc să-mi fii soție. Aceasta nu este o declarație făcută sub impulsul unui moment, Emma. Sînt un bărbat matur, cu o judecată sănătoasă, și acum te rog să-mi faci cîinstea de a te căsători cu mine.

Sedeam pe canapea, privind în sus, spre el, și simțindu-mă foarte ciudat. Știam că majoritatea fetelor de vîrsta mea păreau să considere căsătoria mai curînd ca sfîrșitul decît ca începutul a ceva, însă undeva în mintea mea continuam să mă întreb

cum va fi să fiu măritată cu Oliver Foy, să locuiesc în aceeași casă, să stăm la aceeași masă și să dormim în același pat.

— Oliver, am spus, ți-a vorbit unchiul Henry despre originea mea?

El dădu din cap cu un aer grav.

— Cred că da. Îmi amintesc de venirea ta în Jamaica, pe cînd eu aveam douăzeci și ceva de ani, și întotdeauna am știut că erai fiica surorii lui Maude Shepherd, care a murit în Anglia. Unchiul tău mi-a spus că tatăl tău era ofițer inferior în armata britanică, ucis la Omdurman doar cu cîteva săptămîni înainte ca mama ta să moară de pneumonie. Mai înțeleg că nici unchiul, nici mătușa ta nu erau de acord cu căsătoria aceea. La asta te-ai referit, Emma, întrebînd dacă mi s-a vorbit despre originea ta?

— Da, am zis. Însă voiam să-ți spun ce anume simt eu. Vezi tu, mama și mătușa Maude și-au pierdut părinții la vremea cînd mătușa Maude avea optsprezece ani, iar mama era o fetiță de opt ani. Numele lor de familie era Elliot, și în sufrageria noastră se află un portret al bunicii mele Elliot.

Oliver Foy dădu din cap, foarte atent.

— Da, l-am văzut odată, cînd tata și cu mine am venit să luăm cina aici, în urmă cu cîteva ani. Semeni foarte mult cu ea, Emma.

— Drăguț din partea ta că spui asta. Ea și soțul ei au fost uciși împreună cu alte zece persoane atunci cînd fernierii¹ au pus o bombă la Clerkenwell. S-a întîmplat ca bunica și bunicul să treacă în clipa aceea pe acolo. Mama și mătușa Maude s-au dus să locuiască la un tutore, cred că o rudă a tatălui lor. Tutorele era un bărbat în vîrstă, holtei, și presupun că era un om foarte sever. Cam după un an, unchiul Henry a venit din

¹Membri ai ligii înființate în secolul al XIX-lea de irlandezii din S.U.A. și Irlanda, pentru promovarea revoluției și răsturnarea guvernului britanic din Irlanda (n. tr.).

Jamaica să petreacă șase luni în Anglia și a cunoscut-o pe mătușa Maude. S-au căsătorit și ea l-a însoțit aici, însă mama a fost lăsată la tutorele ei, domnul Randall. Ți-a spus unchiul Henry toate astea?

— Nu atît de amănunțit, Emma. Presupun că era de părere că n-ar fi fost necesar.

— Poate că nu, dar vreau ca tu să știi. Cînd mama avea optsprezece ani, a fugit de la tutorele ei și s-a măritat cu Richard Delaney, un ofițer de rang inferior din regimentul Berkshire. El a fost tatăl meu. Se afla încartiruit la Canterbury cînd m-am născut eu, mama locuind într-o vilă mică, închiriată acolo. Cînd eram de patru ani, el a fost trimis dincolo de Ocean, dar nu mi-l pot aminti prea bine, iar despre mama nu am decît amintiri vagi. Mi se spune că noi nu aveam nici un venit personal, așa că, doar cu solda și alocațiile unui subaltern, eram destul de săraci, însă un lucru pe care mi-l amintesc în legătură cu mama este acela că era o femeie fericită. Am făcut o pauză, ducîndu-mi mîna la cap. Îmi pare rău, dar acum nu sînt în stare să-mi amintesc ce anume începusem să-ți spun.

— Cred că era ceva în legătură cu faptul că mariajul acela nu fusese privit cu ochi buni, spuse Oliver Foy cu blîndețe.

— Oh, da, așa e. Toată lumea era furioasă pe mama. Ea și-a pierdut moștenirea, care oricum nu era foarte mare. Domnul Randall, tutorele, s-a spălat pe mîini în privința obligațiilor și răspunderilor față de ea, iar mătușa Maude a scris lungi epistole de reproș, sfîrșind prin a renunța cu totul la corespondență. Toate acestea le-am aflat chiar de la mătușa Maude. Ea continua să considere că ceea ce a făcut mama a fost ceva revoltător și de neiertat, și nu vorbește despre ea și despre tata decît atunci cînd vrea să-i dea ca exemplu rău. În asemenea prilejuri, se referă la ei pe ocolite, numindu-i „anumite persoane“. Bineînțeles că nu discut cu ea niciodată în contradictoriu, dar vreau ca tu să știi că țin mult la memoria mamei și tatălui meu și aș fi fost foarte îndurerată dacă ai fi aflat mai

tîrziu aceste amănunte despre originea mea și mi le-ai fi reproșat vreodată. Cred că acum am terminat, Oliver.

Stătea în picioare, privindu-mă cu aceeași expresie gravă, dar eu eram aproape sigură că în ochi îi vedeam un fel de plăcere. După o scurtă tăcere, spuse:

— Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea, Emma. Aș zice că, prin fire, ești ceea ce te-au făcut părinții tăi, și nu produsul unei educații primite de la unchiul și mătușa ta. Le sînt recunoscător mamei și tatălui tău, te rog să mă crezi, și niciodată nu mă voi referi la ei altfel decît cu respect. Ei, mai e și altceva ce ai dori să-mi spui?

M-am gîndit cu grijă.

— Păi... nu. Dar te deranjează dacă te întreb ceva?

— Mi-ar plăcea să-mi pui cîte întrebări vrei. Mărturisesc că te-am studiat îndelung, Emma, însă sînt sigur că tu nu ai făcut același lucru și doresc din tot sufletul ca să știi tot ce se poate în legătură cu bărbatul care te cere în căsătorie.

Am simțit un neașteptat val de afecțiune față de Oliver Foy. Simpatia și înțelegerea erau daruri neprețuite și mi se părea că, prin purtarea lui calmă și răbdătoare, el le dovedea din plin. Zîbind, am spus:

— Mă întrebam doar dacă, în calitate de soție, aș fi nevoită să încetez să fac unele lucruri care îmi plac. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Știu că soția ta va avea îndatoriri gospodărești și sociale, și că se așteaptă din partea ei să facă toate acele lucruri pe care le cere poziția ei în cadrul comunității. Asta e ceva cam înspăimîntător, deoarece eu nu sînt o persoană inteligentă, însă m-aș strădui din toate puterile să-ți fac cinste.

M-am întrerupt, căci iarăși pierdusem șirul a ceea ce încercam să spun și voiam să-mi adun gîndurile, dar înainte de a putea să continuu, Oliver vorbi:

— Îți place să călătorești, să te scalzi în mare, să navighezi cu barca. Despre asta este vorba, Emma?

— Da. Știi, mătușa Maude consideră că asemenea lucruri nu sînt potrivite pentru o adevărată doamnă.

El schiță un ușor zîmbet.

– Eu nu am nici o obiecție, dar cred că o doamnă căsătorită ar trebui, eventual, să respecte conveniențele ceva mai mult decît o fată tînă. În orice caz, continuă să călărești, dar aș fi îngrijorat s-o văd pe soția mea călărind în galop rapid, așa cum se știe că îți place. Mie, personal, nu-mi place să mă scald în mare sau să mă plimb cu barca, dar soția mea va avea două cameriste. Una dintre ele sau amîndouă, împreună cu un valet, ar putea alcătui oricînd un grup pentru un picnic cu baie în mare sau o excursie cu barca, și sînt sigur că bătrînul tău servitor, Daniel Choong, este persoana cea mai de încredere pentru a-ți asigura securitatea în astfel de prilejuri. Răspunsul meu e rațional, Emma?

Plină de recunoștință, am răspuns:

– Chiar mai mult decît rațional – este foarte amabil și generos.

Zîmbetul lui se accentuă.

– S-ar putea să descoperi că scăldatul în mare va deveni repede o adevărată modă printre doamnele de pe insulă, mai ales în ceea ce le privește pe cele mai tinere. Multe vor fi dornice s-o urmeze pe doamna Oliver care va da tonul. Și acum, Emma, pot repeta întrebarea? Îmi vei face onoarea de a deveni soția mea?

– Da, Oliver, am spus. Da, și onoarea este a mea.

Întinse mîinile spre mine și cînd i le-am prins, m-a tras cu blîndețe, ridicîndu-mă în picioare. Buzele lui mi-au atins obrazul, apoi mi-a cuprins ușor umerii și m-a sărutat pe gură. O senzație acută mi-a răscolit trupul, ceva brusc și intens. Orice gînd mi-a pierit din minte, rămînînd numai senzația – puternică și sărată ca marea, arzătoare ca soarele.

Tremuram, silindu-mă să deschid ochii, zbătîndu-mă să mă smulg din ceea ce pusese stăpînire pe mine. Cu blîndețe, Oliver Foy își puse degetele pe obrajii mei și mă privi în ochi.

– Îți mulțumesc, Emma, că mă accepți ca soț, zise cu glas scăzut. M-ai făcut foarte fericit.

*

*

*

Zilele ce au urmat mi s-au părut ciudat de asemănătoare cu un vis: Era ca și cum aș fi stat ascunsă într-un colț al minții mele, privind cum Emma Delaney era prinsă în vârtejul unor noi activități.

Logodna a fost anunțată în ziarul *Colonial Standard* și în *Jamaica Gazette*, și imediat am devenit un centru de interes, nu numai în parohia St. Ann, ci în toate cele trei comitate ale insulei, deoarece, cu o populație de mai puțin de cincisprezece mii de locuitori albi, căsătoria singurului urmaș al familiei Foy – membri de frunte ai societății vreme de mulți ani – era sortită să producă mare agitație.

Era de făcut un trusou complet, de alcătuit o listă de oaspeți; trebuiau trimise invitații, pregătită o recepție și o sumedenie de alte detalii. Spre marea mea mirare, mătușa Maude era remarcabil de calmă și de eficientă în toate aceste probleme, fapt pentru care îi eram sincer recunoscătoare. Acum aveam mulți oaspeți la Jacarandas, iar la biserică și în diversele activități sociale eram copleșită cu felicitări și urări de bine. Cele mai multe erau sincere, dar nu mă puteam împiedica să simt la unele tinere și la mamele lor o oarecare invidie ascunsă. Nu era chiar surprinzător, fiindcă știam că pe multe dintre ele le preocupa intens problema încheierii unei căsătorii avantajoase.

În ciuda responsabilității și a volumului mare de muncă, mătușa Maude era foarte bine dispusă, ca și unchiul Henry, probabil din cauză că simțeau că în curînd aveau să fie eliberați de sarcina pe care o acceptaseră cu doisprezece ani în urmă, cînd mă luaseră în căminul lor. Nu-i puteam învinovăți.

La două zile după anunțarea logodnei noastre, Oliver m-a dus cu trăsura, împreună cu mătușa Maude, la Diabolo Hall. Mă simțeam puțin copleșită la gîndul că nu peste mult timp urma să port răspunderea unei case afît de mari, cu armata ei de slujitori, și am fost foarte ușurată aflînd că doamna Fer-

guson va rămîne ca menajeră. Era o scoțiancă slabă, cu pistrui și cu o față palidă, acum în vîrstă de șaizeci și ceva de ani — mi-a spus Oliver — dar care mie mi se părea că arăta întocmai ca atunci cînd o văzusem pentru prima oară, în urmă cu zece ani cînd ieșeam din biserică.

Sir Anthony o adusese din Glasgow acum treizeci de ani, pentru a-i fi cameristă soției sale, și ea avansase treptat pînă la înalta funcție de menajeră. Avea maniere foarte reținute și austere, dar Oliver îmi spuse că este extraordinar de capabilă în conducerea personalului și că își îndeplinește cu sîrguință toate îndatoririle, fără zarvă inutilă. Dacă mi-a părut oarecum rigidă, fără un zîmbet, atunci cînd m-a întîmpinat în calitatea mea de viitoare doamnă Foy, puteam înțelege prea bine că era posibil să nu fie încîntată să aibă o stăpîină la Diabolo Hall, acolo unde ea fusese vreme îndelungată vioara întîi în conducerea gospodăriei.

Oliver venea să mă viziteze aproape în fiecare zi. De două ori ne-am dus să călărim împreună și o după-amiază întreagă, în cea de-a doua săptămîină a logodnei noastre, am petrecut-o la grajduri, unde el avea o jumătate de duzină de cai de rasă. Spre sfîrșitul acelei săptămîini, unchiul Henry și mătușa Maude ne-au însoțit la o cursă de cai la Cumberland Pen, unde am urmărit cu mare entuziasm caii lui Oliver, care au cîștigat două curse. Acolo, între curse, într-o frumoasă după-amiază însorită, după ce-i lăsasem pe unchiul și pe mătușa mea să șadă tihniți pe scaunele lor, cu pahare de ceai la gheață, pășeam pe iarba uscată și fragilă plimbîndu-mă la braț cu Oliver. Deodată, m-am trezit față în față cu domnul Chad Lockhart.

Oliver și cu mine eram adînciți în studiul programului și se pare că domnul Lockhart se ocupa cu același lucru, căci ne-am oprit în loc doar cu puțin înainte de a ne ciocni unii de alții. El și Oliver și-au ridicat pălăriile și toți trei am început să ne cerem scuze, cînd domnul Lockhart și cu mine ne-am recunoscut în aceeași clipă. Am avut impresia că el s-ar fi mulțumit să se încline și să se retragă dacă eu nu aș fi exclamat:

– Ia te uită, dumneavoastră sînteți, domnule Lockhart!
– Ce mai faceți, domnișoară Delaney? Cu pălăria în mîină, s-a înclinat respectuos în fața mea, apoi s-a uitat la Oliver. Bună ziua, domnule. Numele meu este Lockhart și sînt venit aici în vizită din Anglia.

Oliver păru puțin surprins.

– Un prieten al lui Henry Shepherd? întrebă el.

– Nu, Oliver, am intervenit eu. L-am întîlnit pe domnul Lockhart în Fern Gully, în urmă cu o săptămîină-două. Trecea călare prin apropiere cînd eu încercam să-l ajut pe Joseph, care își pierduse o roată de la căruță, și acest domn s-a oprit, foarte amabil, să dea o mîină de ajutor. Dar trebuie să te prezint. Domnule Lockhart, dînsul este domnul Oliver Foy, logodnicul meu.

– Domnule Lockhart...

– Domnule Foy...

Cei doi bărbați se salutară înclinîndu-se și domnul Lockhart continuă:

– Vă exprim sincerele mele felicitări, domnule. Cunoștința mea cu domnișoara Delaney a fost, într-adevăr, de scurtă durată, dar nu mă îndoiesc de norocul dumneavoastră. Ochii fumurii, cu una din pleoape căzută, mă priveră prietenos. Și vă rog să primiți felicitările mele, domnișoară Delaney.

– Vă mulțumesc. Am fost foarte surprinsă să vă văd aici, domnule Lockhart. Îmi închipuiam că ați plecat spre Anglia.

– Nava pentru care mi-am luat bilet de călătorie ridică ancora doar o dată pe lună, așa că mai am de așteptat cîteva zile. Se uită la Oliver și se trase într-o parte. Nu vă voi reține, domnule. Vă rog să-mi iertați intervenția nedorită.

– Nu-i absolut nici o supărare, spuse Oliver cu obișnuita lui politete. Șederea dumneavoastră în Jamaica a fost foarte scurtă, dar sînt convins că vi s-a părut plăcută.

– Foarte plăcută. Aș vrea să pot rămîne mai mult, dar sper din toată inima să revin la anul, pentru a termina o problemă de afaceri pe care o am aici.

– Vizitatorii din Anglia sînt întotdeauna bine veniți, zise Oliver. Dacă vă pot fi de ajutor în vreun fel vă rog să apelați la mine. Am cîteva interese și relații de afaceri, dē mică importanță, atît pe insulă, cît și în alte părți, în Indiile de Vest.

Domnul Lockhart zîmbi.

– Iată o afirmație foarte modestă, domnule. Am aflat repede cît de mare este considerația de care se bucură numele Foy în Jamaica. Ezită, apoi continuă, vorbind rar: Există o problemă... poate o problemă foarte importantă, care s-ar putea să vă intereseze. Schiță un gest de scuză. Acum nu este momentul potrivit, dar, dacă în următoarele cîteva zile veți avea o jumătate de oră liberă, o discuție s-ar putea dovedi în avantajul nostru reciproc.

Oliver cumpăni propunerea.

– Dacă e vorba de un proiect de afaceri, aș prefera ca mai întîi să-l văd pus pe hîrtie.

Domnul Lockhart zîmbi din nou, de astă dată cu regret.

– Un obicei sănătos, domnule. Însă problema aceasta nu poate fi încredințată hîrtiei, fiind mult prea delicată.

Mă așteptam ca Oliver să pară surprins, dar el întrebă impasibil:

– Un proiect în limitele legii?

– În întregime.

Oliver își frecă bărbia cu mînerul de argint al bastonului.

– Marțea viitoare, la ora unsprezece, trebuie să prezidez o întrunire la clubul Jamaica, spuse el. Dacă vă convine să veniți acolo la prînz, voi fi liber, domnule Lockhart. Clubul îl veți găsi pe Hanover Street.

– Vă mulțumesc. Așadar, pe marți la prînz. Domnul Lockhart își ridică iarăși pălăria, adresîndu-mi o plecăciune. Am observat că era un joben nou. Și nu unul scump. Sluga dumneavoastră, domnișoară Delaney, zise el, și sper că îmi veți ierta deranjul provocat din neatenție.

Îmi frămîntam mintea, întrebîndu-mă dacă problema pe care intenționa s-o discute cu Oliver avea vreo legătură cu

sulul de pergament și cu moneda de aur pe care i le dăduse Daniel. Habar nu aveam ce semnificație aveau și nu pomenisem nimănui despre ele, intuind că așa ar vrea Daniel. Acum am decis că voi continua să nu spun nimic decît dacă Oliver îmi va vorbi despre povestea asta după întîlnirea lui cu domnul Lockhart. I-am adresat omului din Anglia cîteva cuvinte politicoase de despărțire, apoi ne-am depărtat. După ce parcursesem o mică distanță, Oliver spuse gînditor:

— Va fi interesant să aflu ce are de spus domnul Lockhart.

— Da. Mi-a zis că vreme de cîteva ani a trăit în China, și cred că familia lui are acolo o afacere. Știi, Oliver, într-un fel este o persoană foarte amuzantă. Vorbește despre el însuși ca fiind victima unei sorți răutăcioase, și este adevărat că Jennie a călcat pe jobenul lui și i l-a rupt. Pe de altă parte, Joseph era îngrozit de el și și-a făcut semne de parcă ar fi vrut să îndepărteze piaza rea.

— Interesantă intuiție din partea lui Joseph, remarcă Oliver zîmbind. S-ar putea prea bine ca domnul Lockhart să fie amuzant cînd are chef, dar este și un om primejdios.

Am tresărit, mirată.

— Primejdios? Cum poți ști tu asta?

Înălță din umeri.

— Draga mea, eu recunosc un aventurier atunci cînd întîlnesc unul. Acum, hai să-l uităm deocamdată pe acest domn și să ne înapoiem la locurile noastre. Am mari speranțe că Bôy Blue va cîștiga pentru mine cursa următoare.

*

*

*

Miercuri, cînd Oliver a venit să mă ia la o plimbare cu trăsura, l-am întrebat ce anume aflate din întîlnirea lui din ajun cu domnul Lockhart.

El dădu din cap cu o expresie de amuzament împletit cu regret.

— Mă tem că e planul unei persoane impulsive.

— Ce fel de plan, Oliver?

Logodnicul meu își țuguie buzele, încruntându-se puțin, și scoase biciul cabrioletei din etui.

— Ei bine... omul e convins că din nucile de cocos de aici se poate face o avere, cu condiția ca recolta să fie pe de-a-ntregul exploatată, așa ca în Pacificul de sud-est. Copra¹, ulei vegetal, hrană pentru vite, fibre din coajă de nucă de cocos pentru frînghii, suc de palmieri. Este o teorie atrăgătoare, dar, în practică, încasările n-ar justifica niciodată investiția.

— Înțeleg.

Acest cuvînt nu avea nici un temei din partea mea. Abia dacă am ascultat ultima parte a celor spuse de Oliver, deoarece, din clipa în care începuse să-mi răspundă la întrebare, am știut, deși n-aș fi putut să explic cum, că răspunsul nu era sincer. Era un șoc care m-a făcut să nu mă simt prea în largul meu vreme de cîteva clipe, apoi m-am gîndit că majoritatea oamenilor m-ar socoti prea curioasă, fiindcă mă interesam de ceva ce nu era treaba mea, și fără îndoială că Oliver preferase să-mi spună o minciună decît să mă mustre.

Uneori, în acele zile ale logodnei noastre, rămîneam singuri pentru scurt timp. Dacă eram siguri că nu ne va deranja cineva, Oliver mă cuprindea în brațe și-mi săruta obrazul, gîtul, buzele. Era ceva foarte excitant și mi se tăia răsuflarea, iar inima îmi bătea tot mai repede. Aveam impresia că în trupul meu se aprindeau mici focuri și simțeam un dor intens căruia, ciudat, nu puteam să-i dau un nume.

De două ori, la sugestia lui, Oliver m-a însoțit cînd mă duceam să mă scald în mare. Se purta prietenos cu Daniel și se amuză la vederea cortului în care îmbrăcam costumul de baie.

— Mătușa ta Maude are mare dreptate numindu-l cort de indieni, Emma. Trebuie să construim aici, pentru tine, o colibă

¹Miezuri uscate de nucă de cocos (n. tr.).

mică, în așa fel încît să-ți poți schimba îmbrăcămintea în condiții mai comode.

S-a plimbat pe mal vreme de o jumătate de oră, privindu-mă în timp ce înotam și pluteam în apa limpede și răco-roasă. Daniel nu folosea nici un costum de baie. Venea din casă sau din atelierul lui purtînd pantaloni scurți pînă la genunchi, și cînd ieșea din apă îi lăsa pur și simplu să se usuce pe el. Mă învățase încă de mult să-mi țin respirația ca să pot înota pe distanțe mici sub apă și îmi confecționase o pereche de ochelari mari, ca aceia pe care-i folosea el pentru scufundări. Puteam astfel să văd foarte bine în apă. Se deschidea pentru mine o lume nouă, fascinantă și plină de frumusețe.

În ultimul an mă învățase să pescuiesc cu sulita, deși nu mă pricepeam foarte bine la treaba asta. Daniel era un expert și utiliza o sulită specială, făcută după propria lui concepție — o tijă subțire din oțel lustruit, nu mai groasă decît degetul meu mic, cu capul turtit și ascuțit sub forma unor țepi fini ca acul. Pretindea că oțelul se comporta sub apă mai bine decît lemnul, fiindcă întîmpina o rezistență mai mică.

Deși cunoștea reputația de foarte bun scufundător a lui Daniel, cînd ne-a văzut pentru prima dată dispărînd sub apă, Oliver a fost de-a dreptul alarmat. Lily, sora micuțului Jacob, care stătea de pază lîngă cort, a reușit să-l încredințeze că eu mă aflu în perfectă siguranță și că mai făcusem acest lucru de multe ori. Îi eram recunoscătoare lui Oliver pentru că îmi îngăduia această plăcere deosebită a scăldatului în mare, și eram hotărîtă să devin soția cea mai bună cu putință pentru un soț atît de binevoitor. În acest scop, cu o săptămîină înainte de nuntă, i-am vorbit lui Daniel despre ceva ce mă frămînta încă din ziua în care unchiul Henry mă informase că Oliver Foy dorea să mă căsătoresc cu el.

Mărti, de cu zori, cînd știam că Daniel va fi acasă pentru curățenia săptămînală, m-am dus cu cabrioleta noastră la locuința lui, mi-am cerut scuze că-l deranjam și am acceptat un

pahar cu suc rece de fructe, pe care mi l-a adus în mica lui grădină.

— Îți mulțumesc, Daniel, am spus. Poți să-mi acorzi câteva clipe, să stăm de vorbă?

— Desigur, domnișoară Emma. S-a așezat lângă mine, pe banca din lemn de cedru făcută de el însuși, pe care o instalase în așa fel încât să aibă vedere spre satul din vale și spre marea de dincolo de el. Despre ce doriți să vorbim?

— Ei bine, despre cum e când te căsătorești. Am întrebat-o pe mătușa Maude, dar ea aproape că leșină de jenă doar când pomenești despre ceea ce se întâmplă între soți și soții și cum se fac copiii. Tare aș vrea ca draga dumitale May să mai fie în viață, deoarece ea mi-ar explica totul, dar așa, pur și simplu, nu am pe cine să întreb. Sînt convinsă că toți copiii de negri și cei de culi¹ cunosc lucrurile acestea cu mult înainte să ajungă la vîrsta mea, dar mie nu mi-a spus nimeni niciodată nimic și vreau foarte mult să știu toate astea înainte de a mă mărita.

Daniel stătea cu brațele încrucișate, privind spre Marea Caraibilor.

— E greu de crezut că niște oameni care conduc un sfert din omenire pot fi atît de proști, zise cu glas liniștit. Mama mea mi-a spus odată că englezii acceptă natura. La vremea aceea nu știam ce vrea să spună, dar de atunci înapoi am înțeles. Se întoarse să se uite la mine și ochii lui erau îngrijorați. Domnișoară Emma, lucrurile de care întrebați dumneavoastră trebuie să le aflați de la o altă femeie. Nu se cade ca eu să vă vorbesc despre așa ceva.

— Știu, Daniel, dar cui altcuiva să mă adresez?

Tăcu câteva clipe, apoi întrebă:

— Vă puteți face puțin timp liber în dimineața asta?

— Da.

— Atunci aș vrea să vă duc pînă în sat și s-o rog pe Sheba să stea de vorbă cu dumneavoastră.

¹Muncitor (agricol) necalificat, locuitor al țărilor din estul îndepărtat (n. tr.).

– Sheba! Oh, asta-i o idee grozavă!

Nu-mi puteam imagina de ce nu mă gîndisem eu înşămi la asta. Sheba era sora lui May, mai mare decît ea cu cinci ani o femeie grasă şi veselă, cu şase copii şi un soţ prietenos, dar leneş, care muncea ocazional la decojirea nucilor de cocos, atunci cînd avea chef, ceea ce se întîmpla rareori. Sheba era cea care întreţinea familia. Îşi petrecea dimineţile spălînd rufe pentru Pensiunea Mesquitta din Ocho Rios, şi după-amiezele lucrînd acolo ca ajutor la bucătărie şi ca fată la toate. Nu o văzusem prea des, dar mi-o aminteam ca pe o femeie foarte voioasă, cu faţa negricioasă însofuleţită de doi ochi neasfîmpăraţi şi cu un rîs sincer, din toată inima.

Daniel apucă hăţurile şi conduse pînă la casa de lemn, dărăpănată, de la marginea satului. Soţul Shebei şedea la soare într-un fotoliu rupt, răsucind un trabuc şi făcîndu-şi vînt cu o frunză de palmier. Trei dintre copiii Shebei, doi băieţi şi o fată, improvizau un joc cu o jumătate de nucă de cocos şi cu cîteva pietricele. Dintr-un coş de sobă de gătit ce părea gata să cadă se înălţa fum, iar prin uşa şi ferestrele deschise ieşeau vîlătuci de abur.

– Vă rog să aşteptaţi aici, domnişoară Emma, spuse Daniel.

Coborî din cabrioletă şi intră în casă. Soţul Shebei întredeschise un ochi, apoi îl închise la loc. Copiii încetară joaca şi se uitară la mine cu un interes grav, dar nu se apropiară de cabrioletă. După trecerea a două minute, Sheba ieşi din casă urmată de Daniel. Faţa şi antebraţele îi luceau de umezeală, rochia ei lungă şi şorţul alb purtau pete de udătură, dar obrajii durdulii erau încreţiţi de un larg zîmbet de bun venit, iar ochii îi erau veseli şi plini de căldură.

– 'Neaţa, domnişoară Emma!

– Bună dimineaţa, Sheba. Ce mai faci? Şi toţi ai dumitale?

– Sîntem foarte bine. Ce-ar fi acum să luaţi hăţurile, domnişoară Emma, şi bătrîna Sheba o să urce şi ea în trăsură, ca să ne ducem vreo două-trei minute într-un locşor liniştit, de-a

lungul drumului. Daniel – adăugă arătînd cu degetul mare peste umăr – o să stea aci pînă ne-om întoarce.

– Îți mulțumesc, Sheba.

M-am așezat pe capră și am luat hățurile, în timp ce ea se sălta în cabrioletă și se lăsa greoi lîngă mine, făcînd să scîrțîie arcurile vehiculului.

– Pe-acolo, domnișoară Emma, îmi arată ea direcția.

Am plesnit din limbă și Rufus a pornit în pas domol. În mai puțin de un minut ne aflam pe un drumeag de-a lungul laturii dinspre mare a drumului de coastă. Sheba se instalase comod pe bancheta ei, lăsînd să-i scape un mic oftat, poate de mulțumire, recunoscătoare pentru puținele clipe din ziua aceea în care putea să șadă și să se odihnească. Peste alte trei minute, la îndemnul Shebei, am tras de frîu, și au oprit pe o terasă netedă și ierboasă, de unde un mal jos și stîncos cobora spre mare.

– Daniel zice, domnișoară Emma, că nu știți nimic despre ce se întîmplă cînd te măriți și că nu aveți pe nimeni care să vă spună.

– Așa este, Sheba.

M-am întors puțin, cîă să-i văd fața. Ea dădu din cap și oftă din nou, de astă dată cu un amestec de regret și mirare.

– Oamenii albi fac ca asta să pară ceva rău. Nu-i deloc așa, domnișoară Emma. Obrajii i se încrețiră de zîmbet, ochii îi sclipiră șmecherește și un chicotit îi scutură tot trupul. Ai un bărbat iubitor care te iubește frumos și tu îl iubești frumos – asta-i ăl mai bun lucru din lume. Întocmai de parcă ai trăi o vreme în rai. Credeti-mă, domnișoară Emma. Cum spunem noi, negrii, „Căsătoria are dinți și mușcătură fierbinte...”

– Da, am avut unele senzații care m-au făcut să cred că s-ar putea să fie ceva foarte deosebit.

– Așa că acu’ o să vă vorbesc despre asta. Ați fost copilașu’ drag și dulce al soră-mii, May, și bătrîna Sheba e bucurăoasă să vă fie de ajutor. Nimeni în afară de noi n-o să știe

ce-o să spunem, dumneavoastră și cu mine, chiar așa. Acu' putem vorbi deschis. Zîmbi iar, obrajii ei plini înălțîndu-se pînă într-atît încît aproape că îi ascunseră ochii. Atîta doar, continuă ea, că trebuie să rostesc vorbe pe șleau, și poate că sînt unele lucruri despre un bărbat și o femeie pentru care pînă acu' n-ați învățat nici un cuvînt, așa că trebuie să le dau io nume. Da' să nu vă sfițiți, domnișoară Emma, și dacă bătrîna Sheba zice ceva ce nu știți ce înseamnă, nu aveți decît s-o întrerupeți și s-o întrebați.

– Așa voi face, Sheba.

– Ei, și-acu' să-ncepem cu felu' în care bărbatu' e alcătuit altfel decît noi și pentru ce l-a creat bunu' Dumnezeu așa...

Am stat pe mica pajiște înverzită și am vorbit sub coviltirul cabrioletului care ne ferea cu umbra lui de strălucirea puternică a soarelui matinal, și am vorbit. În cea mai mare parte din timp a vorbit Sheba, cu glasul ei dulce, din gîtlej, firesc și fără grabă, izbucnind uneori într-un chicotit de încîntare, în timp ce îmi explica acele mistere. La început, vreme de un minut sau două, simțeam că roșesc, mai mult de uimire decît de jenă, dar asta nu a durat mult și cînd am intervenit cu cea dintîi dintre multele mele întrebări, nu mi-a fost deloc greu să vorbesc tot atît de deschis ca și Sheba.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră cînd ne-am înapoiat la casa ei, unde l-am găsit pe Daniel jucînd crichet cu copiii, folosind o crosă improvizată și o minge cioplită dintr-o bucată de lemn. Soțul Shebei îi privea, rîzînd de țipetele și alergăturile copiilor. Daniel veni spre noi și o ajută pe Sheba să coboare din cabrioletă. Soțul ei strigă:

– Unde ai fost, femeie?

– Asta nu-i decît treaba mea, bătrîn bun de nimica ce ești. Mă bătu ușor pe mîină cu palma. Să fiți fericită, domnișoară Emma.

Două minute mai tîrziu, în timp ce ne îndepărtam, l-am întrebat pe Daniel:

– Dacă îți aduc un sovereign¹, o să i-l dai Shebei din partea mea?

– Nu-i nevoie, domnișoară Emma.

– Roag-o să-l primească, măcar pentru a-mi face plăcere.

– Foarte bine. V-a spus Sheba tot ce doreați să știți?

– Da, mi-a explicat totul. Am clătinat din cap, zîmbind la gîndul propriei mele uimiri. Trebuie să recunosc că toate acestea par foarte ciudate, Daniel. Într-adevăr, foarte ciudate.

*

*

*

Într-o caldă zi de iunie, răcorită de briza ce sufla pe timpul zilei dinspre mare și pe care noi o numeam „doctorul“, m-am căsătorit cu Oliver Foy, căsătoria fiind oficiată de episcopul Jamaicai, doctorul Nuttall, în biserica parohială din Kingston. Nunta a fost urmată de o recepție bogată, la Myrtle Bank Hotel. Eram foarte emoționată și destul de nervoasă, simțindu-mă personajul central al unui eveniment social atît de important, dar mătușa Maude era un munte de forță și se afla întotdeauna la îndemîină pentru a mă îndruma sau a mă liniști.

Urma să petrecem „o lună de miere“ de două săptămîni în Haiti – o parte din insula St. Domingo, aflată la mai puțin de o zi de drum cu barca de Kingston. Oliver împrumutase o casă frumoasă, situată pe coastă, la sud de Saint Marc, de la o cunoștință de-a lui, om de afaceri în Port-au-Prince, care aranjase să avem la dispoziție tot personalul de serviciu. Era prevăzut să călătorim însoțiți de valetul lui Oliver – Ramirez, un om de culoare cu sînge spaniol – și de două cameriste de la Diabolo Hall, care, pe viitor, aveau să fie cameristele mele personale. Se numeau Martha și Becky, amîndouă cu cîțiva ani mai mari decît mine, și slujiseră și în alte case, astfel că aveau experiență. Le-am cunoscut pentru prima dată cu o săptămîină înainte de nuntă, la Diabolo Hall. Păreau niște tinere simpatice, mereu gata să zîmbească, nu însă și în prezența lui

¹Monedă britanică de aur, în valoare de 20 șilingi (n. tr.).

Oliver. Față de el erau tăcute și înspăimîntate. Mă gîndeam că voi fi fericită cu asemenea cameriste, dar eram bucuroasă că nu voi avea decît puțin de-a face cu Ramirez. El era un bărbat în jur de patruzeci de ani, care vorbea numai rareori. Ochii lui erau inexpressivi, dar cînd i se opreau asupra mea aveam impresia că ascund un oarecare dispreț.

Ne-am îmbarcat pe o navă cu aburi la ora șapte, în seara nunții mele. Oliver aranjase să avem cabine separate, în așa fel ca, pe toată durata scurtei călătorii, să mă pot odihni și să dorm. Am apreciat mult această amabilitate din partea lui, deoarece simțeam că stresul și emoția zilei mă epuizaseră atît fizic, cît și psihic. A doua zi spre prînz am tras la mal cu ajutorul unui ponton și am ajuns la un mic debarcader care deservea o frumoasă casă construită din lemn și piatră albă, pe o coamă de deal joasă și împădurită ce se înălța dincolo de plajă. Două trăsuri așteptau pentru a ne duce spre casă. Dormitorul nostru era spațios, răcoros și splendid mobilat în stil francez, cu cîte o cameră de toaletă pentru fiecare.

Mi-a făcut plăcere să despachetez din cutii frumoasele mele veșminte; nu puteam sta degeaba, lăsîndu-le pe Martha și pe Becky să se ocupe de toate. Mi-a plăcut gustarea la iarbă verde propusă de Oliver și drumul de după aceea, cu trăsura, de la plajă printr-o pădure verde. Îmi plăcea să-mi amintesc tot ce-mi spusese Sheba și eram conștientă că emoția mea creștea, însoțită de o oarecare nervozitate pe măsură ce orele treceau.

Mi-a făcut plăcere baia pe care mi-au pregătit-o Martha și Becky, în cea mai mare cadă văzută de mine vreodată – înaltă pînă la șolduri; mai tîrziu, m-am îmbrăcat cu una dintre frumoasele mele rochii noi pentru a lua cina cu Oliver, la o masă atît de absurd de mare pentru noi doi, încît eram întruna nevoită să-mi înăbuș un chicotit.

Mi-au plăcut cele două pahare de șampanie pe care le-am băut în timpul mesei și conversația liniștită, dar amuzantă a lui Oliver. Mi-a plăcut să mă duc mai tîrziu în camera de

toaletă, să le spun Marthei și lui Becky că pot pleca, să mă dezbrac singură și să decid pe care dintre cele trei încântătoare cămăși de noapte s-o îmbrac înainte de a intra în dormitorul scaldat în lumina lumînărilor, de a mă urca în patul cel mare și de a-l aștepta pe Oliver.

După scurt timp, soțul meu a venit la mine și atunci a început lungul și înspăimântătorul coșmar.

4

In săptămânile și lunile care au urmat după nunta noastră au existat multe prilejuri în care așteptam seara, în dormitorul nostru, ca soțul meu să vină la mine, dar niciodată așteptarea n-a mai fost însoțită de bucurie.

Uneori îmi venea greu să cred că aparența exterioară a vieții noastre comune la Diabolo Hall le părea normală celorlalți – mătușii și unchiului meu, numeroșilor prieteni și cunoscuți cu care ne făceam vizite reciproc și cu care întrețineam relații sociale. Aveam impresia că, indiferent cum aș zîmbi și cum m-aș preface, indiferent de faptul că, în prezența altora, manierele lui Oliver față de mine erau pline de aceeași deferență ca în timpul logodnei noastre, toată lumea vedea cu siguranță, dincolo de măștile pe care le purta, dîndu-și seama că era un monstru și că eu îl uram.

Era o prostie din partea mea să mă mir că nimeni nu sesiza adevărul. Eu însămi nu bănuisem nimic din adevărata fire a lui Oliver înainte ca el să mi se dezvăluie, iar eu avusesem mai multe prilejuri de a-l cunoaște decît oricine altcineva. Atîta vreme cît nu mă plîngeam de față de alții, atîta vreme cît nu evitam să mă uit la soțul meu în prezența altora, era improbabil ca cineva să-mi bănuiască sentimentele și aproape imposibil ca cineva să-și imagineze cauza lor.

Umilirea și tortura psihică nu se vedeau pe piele, iar mîndria le împiedica să mi se vadă pe față. Cît despre loviturile

fizice, chiar în momentele lui cele mai înspăimîntătoare, avea Oliver grijă să nu-mi lase urme în locuri în care s-ar fi putut vedea. Nu mă îndoiam cîtuși de puțin că omul lui, Ramirez, nu numai că știa cum mă trata stăpînul lui, dar îi și plăcea să știe asta.

E posibil ca propriile mele cameriste să fi bănuît o parte din adevăr, însă după prima noapte nu le-am mai lăsat nicio dată să mă ajute să fac baie sau să mă îmbrac, astfel încît să nu-mi vadă vînatăile lăsate de degetele lui, dîrele subțiri de cravașă sau dungile late marcate de curea. Ceilalți servitori, eram sigură, nu știau nimic; nici măcar doamna Ferguson, o negresă față de care puține lucruri puteau fi tăluite. Dormitorul și camerele noastre de toaletă se aflau în aripa de sud a clădirii, bine despărțite de încăperile rezervate personalului. Pînă acum, nu țipasem nicio dată prea tare la maltratările la care mă supunea soțul meu, dar chiar și dacă aș fi strigat, nicidecum n-aș fi fost auzită.

Uneori, noaptea, cînd Oliver dormea, după ce terminase cu mine, mă înveleam într-o pătură și mă culcam pe un covor, în camera mea de toaletă, deoarece nu suportam să mă aflu în același pat cu el. Spre marea mea ușurare, el pleca foarte adesea pentru cîte două sau trei nopți, așa-zis cu treburi în altă parte. Ramirez îl însoțea întotdeauna. În curînd am bănuît că treburile lui aveau de-a face cu femei, fiindcă de fiecare dată revenea satisfăcut și mă lăsa în pace timp de cîteva zile. O dată s-a întîmplat să aud fără să vreau o conversație între Ramirez și Martha, pe coridorul de lîngă dormitorul nostru, cînd ei credeau că mă aflam undeva, la parter, și asta mi-a confirmat bănuielele.

— Unde ai fost cu stăpînul în astea trei zile, John?

— Vezi-ți de treaba ta, fată.

— Întrebam și eu, așa. Becky zice că vă duceți pînă la Moore Town, să faceți dragoste cu fetele alea de culoare, din stabilimentul de acolo.

– Spune-i lui Becky că ar face mai bine să-și țină gura. Dacă o să meargă de colo pînă colo trîncănind tot felul de lucruri despre stăpîn, o s-o nenorocească el de-a binelea.

– Mie nu-mi pasă, John, dacă domnul Foy se duce la fetele de culoare. Da' ce zic eu e cum îți închipui că o să ies să mă plimb cu tine dacă tu te duci să faci dragoste cu ele?

– Asta-i fiin'că io sînt bărbat, Martha. Nu se cade ca o femeie să-i spună unui bărbat ce să facă, așa că nu-mi face mie necazuri, fată. Încă de cînd a murit stăpînu' ăl bătrîn, io sînt ăl care aranjează totul pentru stăpînu' Oliver, așa că John Ramirez este un om important în casă. Om important – merge cu stăpînu'. Dacă-mi faci necazuri, vorbesc cu stăpînu' Oliver și-o să te pomenești pe nu se știe ce plantație, culegînd cafea.

Glasurile s-au stins pe măsură ce ei s-au îndepărtat, dar în tonul Marthei distingeam un tremur de teamă. Stăteam în picioare, cu pieptenele în mîină, privindu-mă în oglinda înaltă de un stat de om. Acum știam că soțul meu se deda în mod regulat și în taină dezmațului cu femei din așezarea de oameni de culoare, descendenți ai negrilor spanioli din primele timpuri. Nu m-a îndurerat cunoașterea acestui fapt – eram mult deasupra unor astfel de sentimente. La început mi s-a părut de necrezut că Oliver, dacă era un libertin, scăpase de birfă vreme atît de îndelungată, dar apoi m-am gîndit că, după toate probabilitățile, purtarea asta a lui era relativ recentă.

Tatăl lui fusese un bărbat cu o fire dominatoare și un adept al disciplinei. Poate că abia după moartea lui sir Anthony putuse Oliver să dea frîu liber gustului său pentru dezmaț, ajutat și îndrumat de Ramirez. Aveam ferma convingere că nu se purta cu celelalte femei, fetele de culoare, așa cum se purta cu mine. Ele n-ar fi suportat așa ceva nici măcar pentru aur. Eu eram victima lui preferată. Cert este că simțea o nevoie brutală și neînfrînată de a avea o victimă. Poate din cauză că, timp de aproape treizeci și șase de ani, fusese îngenucheat de firea dominatoare a tatălui său. Poate că, în decursul aceluia timp, instinctele lui firești fuseseră deformat.

Poate că mă alesese pe mine pentru că nu aveam părinți și simțea că niciodată n-aș fi putut apela la unchiul și la mătușa mea. Poate că își închipuia că eu, cu firea mea mai ciudată, aveam să fiu o victimă mai satisfăcătoare decît majoritatea tinerelor disponibile, fiindcă nu m-aș fi lăsat prea lesne zdrobită. Dar nu mă preocupau motivele, sau cauzele, sau presupunerile. Știam doar că mă temeam de soțul meu și că îl uram în asemenea măsură încît uneori eram vinovată de înspăimîntătoare ticăloșie de a-i dori moartea. În fiecare duminică ne duceam la biserica din Clermont pentru slujba de dimineață și ne așezam unul alături de celălalt în strana familiei Foy. În sinea mea, îi mulțumeam lui Dumnezeu că încă nu rămăsesem gravidă și mă rugam ca situația aceasta să continue. Nici măcar ușurarea că pe timpul sarcinii aș fi scăpat de „atențiile“ lui Oliver nu ar fi compensat oroarea de a-i purta copilul.

În viața mea de zi cu zi eram lăsată să fac tot ce-mi plăcea. Ca soție a lui Oliver Foy, aveam multe îndatoriri sociale și mă străduiam să le îndeplinesc cu o grijă meticuloasă. În rest, mă ocupam de orice probleme gospodărești asupra cărora îmi atrăgea atenția doamna Ferguson și îmi petreceam orele libere după cum pofteam. Nu era în firea mea să-mi petrec timpul cu cusături și broderii. Uneori luam un cal și mă duceam să călăresc. Dacă aveam dureri după o noapte rea cu Oliver, nu mergeam departe, ci găseam vreo vîlcea mică și împădurită și zăceam liniștită la umbra ei, îndemnîndu-mi mintea să se golească încet de gînduri, astfel încît să nu mă frămînt cu ceea ce îmi rezerva viitorul.

Aveam o nevoie disperată să iubesc ceva, așa că îmi petreceam mult timp muncind și supraveghind activitatea dintr-o vastă grădină de flori pe care începusem s-o alcătuiesc spre latura de nord a clădirii de la Diabolo Hall, ferită de vînturile predominante. Aici plănuisem să cultiv tot soiul de flori și tufe înflorite, zămoșită și zorele, caprifoi și iasomie, begonii, crini de Bermude, violete africane și trandafiri. Aranjarea stra-

turilor și pregătirea pământului se terminaseră și începuse deja plantarea răsadurilor.

Oliver nu-mi ținea socoteală la bani, așa că puteam cheltui fără grijă pentru grădina mea sau pentru cărțile pe care le cumpăram de la Kingston, ca să-mi ocup eventualele ore libere în care nu aveam alte activități. Cu excepția nopții, Oliver și cu mine eram rareori împreună doar noi doi. Seara citeam sau coseam, ori pictam din memorie, în acuarelă, peisaje marine destul de nereușite. Uneori Oliver își făcea de lucru în biroul său cu conducerea domeniului și cu multele probleme de afaceri moștenite de la sir Anthony. Alteori își petrecea probabil seara la clubul său din Moneague, care își avea sediul în hotelul de acolo, sau la Hollymount House – hotelul din apropiere de Ewarton, unde se întâlnea cu bărbați veniți de la Kingston sau din alte părți ale insulei pentru a discuta despre afaceri.

În rarele prilejuri în care eram singuri, ori se purta de parcă eu nici n-aș fi existat, ori vorbea cu mare dezinvoltură, ca și cum am fi fost un cuplu cu o căsnicie fericită. La început încercasem să mă adaptez la comportamentul acesta din urmă, poate cu o vagă speranță că aș putea aduce vreo schimbare în situația mea, dar curînd mi-am dat seama că aceste prilejuri prevesteau o noapte proastă pentru mine și erau destinate să-mi trezească speranțe în așa fel ca plăcerea lui de a mi le spulbera mai târziu să fie mai mare.

Uneori mă temeam că îmi voi pierde mințile, căci, atunci cînd mă sileam să întrevăd viața mea viitoare ca doamnă Oliver Foy, știam că pînă la sfîrșit va deveni de nesuportat. Cu toate acestea, nu exista nici o scăpare. Nu puteam să fug de-acolo. Nu mă puteam înapoia la mătușa Maude și la unchiul Henry, deoarece ei nici nu m-ar fi crezut, nici nu m-ar fi primit.

De cînd mă căsătorisem, îl văzusem pe Daniel numai de două ori. Prima dată, cînd mă întrebam cum o duceam, l-am mințit din mîndrie și de rușine, zîmbind și spunînd că eram cu siguranță cea mai fericită fată din Jamaica. Mă privise înde-

lung, dar pe urmă mă grăbisem să-l întreb cum mergea construcția frumoasei lui bărci și discutasem despre asta tot restul timpului petrecut împreună. Cea de-a doua ocazie a fost când Oliver a plecat pentru trei zile, poate că și în interes de afaceri, dar nu mă îndoiam că, parțial, scopul lui era de a se deda desfrîului la Moore Town, cu fetele lui de culoare.

Era ziua de naștere a mătușii Maude și eu m-am dus cu cabrioleta la Jacarandas, ca să-i ofer un cadou și să iau prînzul acolo. Am observat că ea mă privea cu atenție și știam că se întreba dacă nu cumva eram gravidă, dar a mă iscodi era ceva ce o depășea. Deși mă străduiam să par veselă și mulțumită de viață, prilejul nu părea potrivit, și simțeam că atît mătușa Maude, cît și unchiul Henry ar fi foarte bucuroși să mă vadă plecînd îndată după prînz.

În loc să mă întorc la Diabolo Hall, m-am dus pînă la Ocho Rios, către locul în care se afla hangarul de ambarcațiuni al lui Daniel, și am simțit o nespusă plăcere cînd am văzut că micul vas cu aburi fusese lansat la apă și se afla ancorat în port. Daniel stătea pe puntea din față și vopsea carcasa cabinei, asistat de micul Jacob. M-am grăbit să-i atrag băiatului atenția, fluturîndu-mi umbrela de soare, și peste cîteva clipe el venea spre mine cu șalupa, trăgînd bărbătește la vîsle.

Am auzit glasul pițigăiat cu mult înainte să ajungă la chei:

— Daniel zice dacă vreți să vină el pe mal, domnișoară Emma, sau dacă vreți să veniți dumneavoastră să vedeți barca?

Apropiindu-se, gîfîia și radia de fericire. M-am îndreptat spre locul unde niște trepte de piatră coborau de pe chei către apă.

— Am să vin eu să văd barca, Jacob.

Cei cîțiva săteni și pescari din preajmă priveau cu oarecare curiozitate, mai ales pentru că trecuse ceva timp de cînd nu mai fusesem pe la Ocho Rios și fiindcă acum eram doamna Foy. Cei mai mulți dintre ei se obișnuiseră să mă vadă vreme de ani de zile în chip de Emma Delaney, în tovărășia lui May

și a lui Daniel, așa că nu era o surpriză pentru ei ca eu să urc în mica barcă pe care Jacob o adusese cu îndemînare lîngă trepte.

M-aș fi simțit mai bine în pantalonii de călărie, pe care îi purtam de obicei pentru a mă plimba cu barca, dar am reușit să mă descurc satisfăcător cu fustele mele și în curînd Jacob întoarse ambarcațiunea în loc și începu să vîslească spre șalupa cu abur. În timp ce coteam de-a lungul curburii portului, băia-tul spuse:

– Uitați-vă bine, domnișoară Emma! și dintr-o smucitură a capului, arătă într-o parte.

Atunci am văzut numele pictat acolo. Era *Miss Emma*, și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Treptele scurte de lemn coborau de la balustrada din lemn de mahon lustruit și cînd am pășit pe punte Daniel mă aștepta ca să-mi întindă mîna.

– Bine ați venit la tiza dumneavoastră, domnișoară Emma!

– Oh, Daniel, e frumoasă! Ai încercat-o pe mare?

– De cîteva ori deja. Își șterse mîinile pe o cîrpă și, cu un gest iubitor, își petrecu palma de-a lungul balustradei. Nu-i o rîndunea cu pînzele întinse, dar e curajoasă și se împacă bine cu marea și cu vîntul.

– Și motorul?

– Ah, ăsta-i o mașinărie grozavă! Cînd *Miss Emma* înaintază împinsă de abur, este stăpîna mării și a vîntului, dar nu se mîndrește prea mult, fiindcă știe că pe amîndoi prietenii ei îi poate apuca nebunia și atunci devin foarte puternici, în stare să distrugă tot ce pot înhăța în încleștarea lor.

– Mă bucur că este înțeleaptă, Daniel. Mi-ar plăcea să ies în larg cu ea, împreună cu dumneata.

– Ar fi o mare plăcere pentru mine. Dacă-mi îngăduiți, am să vă trimit o scrisoare de îndată ce termin toate probele și ce a mai rămas de lucru pe punte și dedesubt. Adică foarte curînd.

– Da, te rog să faci asta. Va trebui s-o aduc cu mine pe una dintre cameristele mele și sper să nu aibă rău de mare dacă nu va fi o zi calmă.

– Eventual, v-ăr putea însoți și domnul Foy?

Am reușit să nu schițez nici o strîmbătură și am spus:

– De obicei, el este foarte ocupat, Daniel, dar cu siguranță îi voi povesti despre barca dumitale. E chiar posibil să-l intereseze s-o cumpere pentru una dintre companiile lui. Ar fi foarte utilă pentru activități de coastă la scară mică, deoarece s-ar putea strecura prin locuri înguste, unde nu încap vaporul *Atlas* și nava poștală britanică.

Daniel dădu din cap și se uită în lungul punții bine spălate.

– Cu asta aș naviga pe toată lungimea Indiilor de Vest, spuse în șoaptă. Din Bahamas pînă în Trinidad. Cu un vînt bun, se va mișca precum un cal de căruță vînjos. Pe vînt slab, ar înainta tot atît de repede cu ajutorul aburului. Arde lemn, așa că se poate lua combustibil de pe orice coastă, și nici o insulă nu se află la depărtare mai mare de o zi de navigație față de următoarea.

În tot acest timp privise spre mare, dar cînd tăcu, ochii i se îndreptară din nou spre mine. Îmi zîmbi, parcă cerîndu-și scuze.

– Ți-ar plăcea să faci asta, nu-i așa, Daniel? am spus eu. Se gîndi cîteva clipe.

– De cînd am pierdut-o pe May, am fost tot singur și uneori cred că e mai bine să fii singur pe mare decît singur pe uscat. Dar sînt un bătrîn prost că vorbesc atît de mult despre mine și despre barca mea. Dumneavoastră o duceți bine, domnișoară Emma? Dar domnul Foy?

– Da, o ducem foarte bine, mulțumesc.

Urmă o scurtă tăcere, apoi l-am întrebat:

– Așadar, este o ambarcațiune bună și zdravănă?

– Mai bună decît aș putea nădăjdui, domnișoară Emma. Azi-dimineață m-am scufundat să-i cercetez chila și carcasa și totul acolo jos e perfect.

– Mă bucur mult.

În timp ce vorbeam, mi se sfișia inima de durere. Mi-ar fi plăcut să cobor în apă împreună cu Daniel, plutind ca un fulg prin acea altă lume, atât de frumoasă, cercetînd carcasa micii și splendidei lui ambarcațiuni cu ajutorul ochelarilor care îți permitau să vezi sub apă, simțind cum apa răcoroasă îmi cuprinde trupul, spălîndu-l de toate înjosiurile. Daniel se uita la mine cu aceeași privire atentă pe care i-o surprinsesem mai înainte și, mînată de un impuls de moment, i-am spus:

– Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Sheba într-una din zile. Poți aranja dumneata?

Își feri privirea și i-am văzut maxilarele încordîndu-se, ca și cum cuvintele mele ar fi avut pentru el nu se știe ce înțeles ascuns.

– Bine'nteles, domnișoară Emma. Sheba lucrează în fiecare după-amiază la pensiune, dar puteți sta de vorbă cu ea în orice dimineată. Poate că ar fi mai potrivit dacă aș aduce-o acasă la mine, să vă întâlnească acolo.

Am încercat să par foarte dezinvoltă:

– Da, așa ar fi foarte plăcut. Am să vin marțea viitoare, de dimineată.

Următorul sfert de oră Daniel l-a petrecut arătîndu-mi cu de-amănuntul micul vas cu aburi. Știam că execuția era perfectă, deoarece urmărisem construirea ei încă de pe vremea cînd se înjgheba chila, dar acum că ambarcațiunea plutea era ca și cum i-ar fi fost insuflată o viață proprie. *Miss Emma* fusese concepută pentru muncă și liniile ei nu erau grațioase, dar mie îmi părea o doamnă arătoasă și voinică. Unicul catarg susținea pînza principală și trinca, prinsă de arborele trinchet. Coșul de fum era articulată în așa fel încît să poată fi culcat la orizontală atunci cînd cazanul nu era în funcțiune. O pasarelă scurtă cobora în cabină și un coridor îngust ducea de la aceasta spre o cambuză mică. Cabina, dotată cu două cușete, era concepută și mobilată cu atîta iscusință încît părea de-a dreptul spațioasă. Existau două mici cale, una în față și alta la pupa.

Cabina, cambuza, cala din pupa și compartimentul motorului erau legate toate între ele, pe sub punte, printr-un coridor de acces la care se putea ajunge și printr-o trapă din cabina timonei. Motorul însuși era ceea ce Daniel numea un motor cu abur cu piston, de tip compus. Mie mi se părea un lucru destul de înfricoșător, așa cum era alcătuit din pistoane din oțel strălucitor, supape misterioase și țevi de alamă lustruită și totuși, împreună cu cazanul, nu ocupa mai mult spațiu decât pianina din salonul nostru de la Jacarandas. Cu cât vedeam mai mult din *Miss Emma*, cu atât mai bine îmi dădeam seama că Daniel crease o minune, reușind să obțină maximum de eficacitate într-un spațiu relativ restrâns.

– Este un mic vas superb, Daniel, am declarat. Sînt foarte mîndră că i-ai dat numele meu. Sinceră să fiu, nu-mi pot închipui un compliment mai frumos.

– Sînteți foarte amabilă, domnișoară Emma. Mă bucur că vă place.

Am mai stat de vorbă o vreme, apoi Daniel m-a adus înapoi la chei, iar eu am urcat în cabrioletă și am pornit spre Diabolo Hall. Era un drum de zece mile și avea să-mi ia mai toată după-amiaza, dar eram obișnuită cu călătorii lungi cu trăsura sau cu mersul călare îndelungat. Am lăsat calul să meargă în pas de voie, fiindcă nu mă grăbeam să mă înapoiez în marea casă pe care alții o socoteau căminul meu, dar care pentru mine era un loc al disperării.

Așa cum se întîmpla de obicei atunci cînd Oliver revenea dintr-o călătorie la Moore Town, în următoarele cîteva zile m-a lăsat în pace; dar binecuvîntata stare era tulburată de teama crescîndă de ceea ce avea să urmeze. Duminică ne-am dus la slujba de dimineață. După aceea, ieșiți din biserică, am zăbovit ca de obicei pentru a schimba cîteva cuvinte cu prietenii și pentru a sta puțin de vorbă cu mătușa Maude și cu unchiul Henry. Oliver era la fel de liniștit, prietenos și la locul lui ca întotdeauna. Nu te puteai îndoi de cît de bine era văzut în comunitate și cît de apreciate erau manierele lui.

Eu îmi jucam rolul de soție, așa cum făcusem tot timpul de cînd ne căsătorisem. Totuși, în adîncul sufletului, mă simteam ciudat, ca și cum aș fi fost desprinsă de lumea în care trăiau ceilalți oameni. Spre sfîrșitul zilei, după ce luasem ceaiul pe vasta terasă de pe care se putea vedea ceața îndepărtată a Mării Caraibilor, Oliver se retrase în camera lui de lucru și eu în încăperea plăcută pe care sir Anthony o folosisese ca bibliotecă. În timpul logodnei noastre, cînd trecusem în revistă locuința de la Diabolo Hall, Oliver îmi spusese rîzînd că puteam să consider toate cele cinci sau șase sute de cărți din bibliotecă ca fiind ale mele. De atunci îi luasem vorba în serios, adăugînd și cărțile pe care le adusesem de la Jacarandas și alte cîteva cumpărate de atunci încoaace.

Încăperea aceasta și camera de lucru erau cele două refugii ale mele în timpul zilei; aici puteam fi eu însămi, liberă de continua constrîngere și prefăcătorie. Astăzi intenționez să întocmesc o listă a cărților, punînd deoparte cîteva pe care să i le duc lui Daniel. Cîndva, obișnuia să-i citească cu glas tare lui May, cîte o oră în fiecare seară, și continua și acum să fie un cititor pasionat. În timp ce lucram, mă simțeam din ce în ce mai încordată și mai nervoasă, și curînd mi-am dat seama că, în vreme ce sortam cărțile, îndărătul gîndurilor mele de suprafață, teama și rușinea creșteau înăuntrul meu ca o drojdie de bere. După un timp m-am pomenit stînd în picioare nemișcată, cu o carte neînregistrată în mînă, privind în gol și întrebîndu-mă cu o disperare mută ce Dumnezeu aș putea face pentru a-mi crea o soartă suportabilă.

Apoi m-am trezit mergînd de-a lungul unuia dintre largile coridoare de la Diabolo Hall, cu fața încremenită și inima palpitînd și m-am oprit în fața biroului lui Oliver; am bătut în ușă.

— Intră!

Sedea la o masă mare de lucru, dintr-un lemn negru sculptat, cu o serie de ziare răspîndite în dezordine în fața lui. Cînd am intrat, a înălțat sprîncenele.

– Ce este, Emma?

– Aș putea să-ți vorbesc câteva clipe, Oliver?

Ceva se ivi în adîncul ochilor lui. Era un întunecat licăr de plăcere, dar încruntarea se accentuă cînd spuse:

– Ai ales un moment nepotrivit, draga mea. Am de lucru.

– Da. Da, îmi pare rău că te deranjez, însă mă simt cam nefericită și... realmente, trebuie să stau de vorbă cu tine, Oliver. Te rog!

Puse tocul pe masă, își roti fotoliul în așa fel încît să mă privească în față, se sprijini de spătar picior peste picior, cu mîinile la ceafă și zise:

– Foarte bine. Despre ce anume?

Încercam cu disperare să-mi stăpînesc tremurul vocii, dar eforturile mele o făcură să sune inexpressiv și nefiresc.

– Ei bine... te rog, Oliver, vreau să-ți cer să încetezi să mă maltratezi.

Părea că nu-i vine să creadă, dar eu trebuia să știu că expresia aceea era prefăcută.

– Să te maltratez? Cum poți spune așa ceva, draga mea Emma? Cînd am rostit eu vreodată un cuvînt aspru?

Î-am ținut piept în continuare, cu inima strînsă de frică.

– Nu asta am vrut să spun, Oliver. Nu m-am referit la maltratări verbale, ci la lucrurile intime ce se petrec între soț și soție. Te implor să încetezi să mă maltratezi în felul acela. Sînt sigură că pot fi o soție foarte iubitoare, și vreau să fiu așa, dar nu este posibil dacă sînt înjosită și... și pedepsită. Nu mai pot continua în felul acesta, Oliver. Mă voi îmbolnăvi.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa, cucoană? Glasul lui era o șoptă furioasă și fața i se înnegri de o mînie vizibilă cînd, stînd în fotoliul său, se aplecă în față și îndreptă spre mine un deget amenințător, dar sclipirea de plăcere din adîncul ochilor lui devenise acum o mică flacără. Cum îndrăznești să te cobori, discutînd treburi de dormitor? Nici o femeie cumsecade nu vorbește despre asemenea lucruri.

– Dar trebuie să vorbesc despre ele, Oliver. În ciuda eforturilor mele, glasul începu să-mi șovăie. Te rog... oh, te rog să ții seama de sentimentele mele. Uneori mă tem că o să-mi pierd mințile dacă vei continua să... să te folosești de mine așa cum faci.

Fața lui devenise o mască.

– Există la Kingston un excelent azil de nebuni, draga mea Emma, însă sînt foarte sigur că niciodată nu vei fi locatara lui. Deocamdată suferi de o criză de nervi. Dar ai o fire puternică și sînt convins că în curînd vei învăța să nu fii exagerat de sensibilă. Pe neașteptate, îmi zîmbi cu afecțiune. De astă dată te iert pentru necuviința de a-mi vorbi în felul acesta și nu vom mai discuta nimic despre asta.

Dădu să întoarcă fotoliul și se pregătea să-și ia tocul, dar, nu știu cum, m-am ținut tare, deși acum îmi curgeau lacrimi de frustrare pe obraji și glasul meu suna răgușit.

– Te mai rog încă o dată, Oliver... încearcă, te rog, să-mi înțelegi sentimentele. Poate te-ar ajuta să le înțelegi dacă te-ai gîndi la mama ta...

Mișcările lui Oliver erau întotdeauna controlate, dar acum sări din fotoliu cu viteza unei sălbăticiuni. M-am tras înapoi, înspăimîntată. De astă dată nu mai era nici o prefăcătorie pe chipul lui, nici o plăcere tainică, ci doar o ură uluitoare și veninoasă.

– Mama mea? repetă el cu voce scăzută și înspăimîntătoare. Oh, da, mă gîndesc deseori la ea, Emma! Mă gîndesc la ea și sper să fie în iad. Ți-ai închipuit că tatăl meu era un om dur, dornic să impună disciplina? Așa îl credeau toți, dar ei nu o cunoșteau pe mama. Pe lîngă ea, el era un om indulgent. Îl iubea și îl admira la nebunie, și pentru că eu, singurul copil pe care a fost ea în stare să-l zămilsească, mă deosebeam foarte mult de tatăl meu, ca înfățișare, purtări și fire, pe mine mă ura. Cît a trăit s-a luptat fără milă să mă transforme după imaginea lui și n-a izbutit. N-am avut tihnă din partea ei decît din ziua în care a murit.

Acum Oliver nu se uita la mine, ci prin mine, ca și cum ar fi privit în trecut. La colțul gurii îi apăruse o pată albă și glasul îi devenise monoton. Tăcu și ochii lui își pierdură încetul cu încetul strălucirea sticloasă. După un timp care mi se păru lung, se uită iarăși la mine și izbucni într-un râs aspru.

– Oh, da, zise. N-am uitat-o pe iubita mea mamă. De asta poți să fii sigură, Emma. Se aplecă spre mine cu un zîmbet voios. Și fiindcă ai o fire foarte energică și foarte nesocotită, acum am luat măsuri pentru a mă apăra. Poți fi sigură și de asta.

– Să te aperi? am repetat, nedumerită.

Nu-mi mai rămăsese decît o neagră disperare. Acum înțelegeam vag ce anume se afla în spatele dorinței lui Oliver de a mă copleși cu suferințe și umiliri, dar nu-mi păsa cîtuși de puțin de motivele care îl îndemneau să se poarte astfel. Știam doar că nu avea să-l miște nici o rugămintă de-a mea. Cît despre ceea ce spusese în legătură cu a se apăra, asta îmi depășea puterea de înțelegere.

Scosese dintr-un sertar o coală de hîrtie de scris și acum mi-o înmîină.

– Citește asta, Emma, și ia seama bine, îmi zise. Este o copie a unei scrisori pecetluite pe care am dat-o avocaților mei pentru a fi deschisă în eventualitatea morții mele.

Ca prin vis, am luat hîrtia din mîna lui și am încercat să mă concentrez pentru a înțelege ce conținea.

Către Comisarul de Poliție

În eventualitatea morții mele în împrejurări ciudate sau dubioase, rog ca soția mea, Emma, să fie tratată cu toată îngăduința posibilă. Într-adevăr, dorința mea este să nu aibă loc nici o investigație în legătură cu o atare problemă.

O iubesc din tot sufletul pe soția mea, și nu cu mînie, ci cu durere am luat cunoștință de irezistibila dorință care o domină, dorința de a deveni unica

proprietară și stăpînă a domeniilor Foy. Cu excepția acestui singur defect mental, ea este perfect rațională și își îndeplinește îndatoririle în mod admirabil. În multe privințe îmi este sincer devotată și mă rog Cerului ca acest aspect al minții ei să învingă dorința care zace în partea mai întunecată a sufletului său.

În orice caz, dragostea mea pentru ea este atât de mare, încît orice s-ar întîmpla, eu nu doresc decît siguranța și fericirea ei și în acest scop fac rugămintea exprimată în primul paragraf al acestei scrisori.

Semnat: Oliver Foy

A trebuit să citesc de două ori scrisoarea pînă să-i pricep înțelesul și apoi am lăsat-o să-mi cadă din mînă de parcă ar fi fost impregnată cu venin.

– Știi că toate astea nu sînt adevărate, am șoptit. Dar crezi că s-ar putea ca eu să găsesc o modalitate de a-ți pricinui moartea... așa că ai inventat această poveste și m-ai acuzat dinainte, știind că cererea va trebui să fie ignorată.

Dădu încet din cap, cu un aer mulțumit de sine.

– Și m-am asigurat ca tu, Emma, să ai știință de precauția mea. Asta-i scopul.

Am clătinat din cap disperată.

– Dacă îți închipui că eu aș putea să plănuiesc un asemenea lucru, atunci cu siguranță propria ta minte e bolnavă, Oliver. Dar cel puțin asta demonstrează că ești pe deplin conștient de cît de îngrozitor mă tratezi.

De cum rostisem primele cuvinte, el începuse să dea iarăși semne de mînie; dar la a doua frază chipul îi deveni inexpressiv, ca și cum și-ar fi închis mintea, nelăsînd să-l pătrundă spusele mele. Ridică scrisoarea, o puse la loc, în sertar, se așeză la birou și își luă tocul.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse pe un ton prietenos, dar am o mulțime de lucru și trebuie să-mi refuz deocamdată plăcerea de a continua această conversație. Te voi vedea mai târziu, desigur.

Începu să scrie. Vreme de câteva secunde i-am privit capul aplecat, apoi m-am îndrept spre ușă, uluită și nefericită, întrebându-mă o dată mai mult ce avea să se întâmple cu mine.

În noaptea aceea i-am opus rezistență lui Oliver. Împotrivirea deveni o luptă, apoi se transformă într-o încăierare oribilă și înjositoare, o stranie zvîrcolire tăcută, din care nu se auzeau decît bufnituri și gîfiieli. M-am luptat pînă la epuizare, dar Oliver era foarte puternic și în cele din urmă, suspinînd de ură și mînie, am fost prea slabă pentru a-l mai refuza. Mai târziu, în aceeași noapte, în timp ce, înfășurată într-o pătură, zăceam pe pardoseală, ascultînd răsuflarea lentă și regulată a soțului meu adormit, mi-am dat seama că împotrivirea mea îi sporise plăcerea.

În marțea din săptămîina următoare, Oliver a plecat imediat după micul dejun la Kingston. De cum a plecat, m-am schimbat în pantalonii de călărie și l-am luat pe Apollo din grajd, spunîndu-i lui Solomon, majordomul, că nu voi fi acasă la prînz. Era ceva neobișnuit ca o femeie căsătorită să plece să călărească sau să se plimbe cu trăsura fără a fi însoțită, dar din partea „stăpînei“ Oliver Foy o asemenea purtare nu era chiar atît de neobișnuită, ea fiind cunoscută ca mai puțin convențională decît majoritatea celorlalte. Probabil că Solomon își închipuia că voi lua prînzul la Jacarandas, iar eu nu i-am corectat această impresie.

Apollo era un cal bun și putea să meargă toată ziua într-un trap viori, trecînd din cînd în cînd la un galop scurt. Am ajuns la casa lui Daniel înainte de amiază și cînd am dat colțul casei venind pe poteca dinspre drum, am văzut-o pe Sheba stînd acolo, pe bancă, și moțîind la soare. Cînd am descălecat, s-a ridicat în picioare, iar Daniel a ieșit din casă cu o mătură în mînă. Era ziua lui de curățenie.

M-au salutat amîndoi cu zîmbete grave, ca și cum ar fi știut că vizita mea avea un scop serios. Sheba a întrebat:

– Vreți să vorbim ca între femei, domnișoară Emma?

Continuau să mă numească domnișoara Emma, niciodată doamna Foy.

– Da, am spus. Și-ți mulțumesc că ai venit, Sheba.

– Cu mare plăcere, domnișoară Emma. Îmi aruncă o privire bănuitoare. N-o fi cumva că aveți un copil?

– Oh, nu! Nu, slavă Domnului!

Sheba dădu încet din cap, oftă din greu și se uită la Daniel.

– Adu un pahar bun de sirop de măcriș pentru domnișoara Emma și pe urmă, Daniel, dă-i de băut calului ei. Poate îl și freci bine pe trup, așa ca să ne lași o vreme, pe domnișoara Emma și pe mine, să ne vedem de ale noastre.

– Am băuturile gata pregătite, Sheba.

Intră în casă și aduse două pahare mari cu sirop de măcriș pe o tavă de lemn făcută de el însuși, cu picioare care se deschideau în jos, formînd o măsuță. O puse jos lîngă bancă, apoi luă căpăstrul lui Apollo și îndemnă calul spre pîrîiașul care mai departe forma unul dintre cele opt rîuri care dăduseră numele localității Ocho Rios.

Eram însetată după drumul călare din acea dimineată și o vreme mi-am sorbit băutura în tăcere. Abia după aceea m-am întors să mă uit la Sheba.

– Sînt îngrozitor de necăjită, Sheba, am spus. Nu știu ce să fac.

Fața ei, de obicei foarte veselă, de astă dată era sumbră cînd întrebă:

– Din cauza domnului Foy?

– Da.

– Pentru că are alte femei?

Întrebarea mă surprinse.

– Păi, da. Credeam că nu știe nimeni.

– Negrii știu ceea ce nu știu albi, domnișoară Emma. Domnului Foy îi place să facă pe cocoșu' cu fetele de culoare

din Moore Town, da' negrii nu vorbesc, fin' că dacă lu' domnu' Foy nu-i place cineva, atunci acel cineva ar dori să nu se fi născut niciodată.

– Înțeleg. Dar, Sheba, nu-i numai că el umblă cu alte femei de culoare. Nu mi-ar păsa de asta, dacă măcar m-ar lăsa în pace. Dar nu mă lasă. Și ceea ce-mi face este... îngrozitor.

Fața ei rotundă se încreți toată de supărare.

– Să ne-ajute bunul Dumnezeu! zise, clătinînd din cap. Mai bine spune-i bătrînei Sheba. Cu vorbe pe șleau, domnișoară Emma.

Așa am făcut, ezitînd la început, dar am continuat apoi cu glas monoton și lipsit de intonație. Cînd am terminat, Sheba avea lacrimi pe obraz și stătea cu brațele încrucișate peste piept, strîngîndu-și trupul și îngînînd un bocet murmurat.

– Oh, Dumnezeule... ai îndurare de biată copila asta... are necazuri... are necazuri... bărbatu' ei azvîrle raiul ca să-i facă ei un iad rău...

Am apucat-o de braț.

– Încetează, Sheba, încetează! Nu are rost să te porți așa. Am nevoie de ajutor... de sfaturi.

Se uită la mine cu o privire pierdută, apoi se întoarce și, cu un glas strident, strigă spre Daniel care stătea lîngă pîrîu. El se întoarce, cu Apollo de căpăstru. Cînd s-a oprit, i-am văzut chipul întristîndu-se la vederea Shebei, care era însăși imaginea disperării.

– Domnișoara Emma... s-a măritat cu un bărbat-bestie, Daniel, zise ea într-o șoaptă înspăimîntată. Domnu' Foy are în el un diavol mare care lovește.

Umerii lui Daniel se încovoieră. Se uită în pămînt, apoi ridică ochii spre mine.

– Chiar de la început, domnișoară Emma?

– Da. Eu... nu știu cum să opresc asta. N-am încotro să mă duc.

Cu glas obosit, el spuse:

– Mă temeam de la început. Auzisem despre femeile de culoare și simțeam că mai era ceva. Ceva ascuns. Nu știam că asta era.

– Ce să fac, Daniel?

Se uită la mine, deznădăduit.

– Nu știu, domnișoară Emma. Pur și simplu nu știu.

Fusese o prostie din partea mea să mă aștept la un miracol. Nu putea exista nici o soluție pentru situația mea. Dacă ar fi existat vreuna, cu siguranță m-aș fi gândit la ea. Mă gândisem să vorbesc cu doctorul Taylor, arătându-i urmele pe care le lăsa uneori Oliver pe trupul meu. Și ce-ar fi fost cu asta? Loviturile nu erau grave și niciodată nu mi l-aș fi putut închipui pe doctorul Taylor îndrăznind să-i pomenească lui Oliver despre o asemenea problemă, darmite să-l învingă. Așa cum spusese Oliver, treburile de dormitor nu erau subiecte de discuție.

Sheba vorbea, în parte adresându-i-se lui Daniel și în parte ca și cum ar fi gândit cu glas tare:

– De-aia nu are ea copil, fin' că măruntaiele ei sînt înspăimîntate și nu vor să ia nimic de la bărbatu'-bestie. Poate că domnișoara Emma îmi dă cîțiva bani de aur ca să-l plătesc pe *obeah*, să-i facă lu' domnu' Foy un obi rău de tot, și pe urmă să vină un *dupi*¹ noaptea și să-l ia cu el. Oamenii albi lasă noaptea fereastra deschisă, așa că o să fie ușor pentru un *dupi* mare să...

– Taci, Sheba! spuse Daniel cu asprime. Se uită la mine, ca pentru a-și cere scuze. Are intenții bune, domnișoară Emma.

– Știu. Chiar și draga dumitale May credea în *dupi*, duhuri rele care bîntuie noaptea.

– Îmi pare rău, domnișoară Emma, zise Sheba. Bătrîna Sheba nu-i decît o femeie proastă. Toată lumea știe că *obeah*-ul nu le poate face vrăji albilor.

¹Duh răuvoitor (denumire folosită în Indiile de Vest) (n. tr.).

– E-n ordine, Sheba, am spus, punînd jos paharul gol și încercînd să-mi rețin lacrimile de dezamăgire. Eram supărată pe mine însămi pentru că îmi închipuisem că Sheba, care mă ajutase atît de mult mai înainte, ar fi putut acum, prin nu se știe ce sfat magic, să-l transforme pe Oliver din ceea ce ea numea un bărbat-bestie într-un soț blînd și iubitor.

M-am ridicat în picioare și am izbutit să zîmbesc.

– Îmi pare rău că te-am întristat, Daniel, dar, te rog, încearcă să nu-ți faci griji. Sînt sigură că situația mea se va îmbunătăți și m-aș bucura dacă dumneata și Sheba v-ați scoate din minte ceea ce v-am spus astăzi.

– Niciodată nu se va vorbi despre asta, domnișoară Emma, zise el cu glas trist și coborît. Puteți fi sigură de acest lucru.

– Vă mulțumesc. Am încercat să las deoparte subiectul. Cu dumneata totul e bine, Daniel?

– Păi... da, așa cred.

Sheba pufni pe nas.

– Așa crede el, îl îngîină. Uneori, în vremea din urmă, nici nu mai știe ce face. Știți că săptămîna trecută, cînd a ieșit în larg cu barca lui, a fost cît pe-acî să-l înhațe un rechin?

– Oh, Daniel, nu!

El schiță un gest de nerăbdare.

– N-a fost nici un pericol. O dusesem pe *Miss Emma* la apă adîncă și eram în șalupă, să-i verific echilibrul, cînd un rechin a devenit curios. Cînd a-nceput să împingă șalupa cu botul, mi-am folosit sulita șa să-l alung, dar vîrfurile ascuțite s-au înfîpt mai tare decît mă așteptam și cînd rechinul a plecat, a luat sulita cu el.

– Ei bine, mă bucur că n-a fost mai rău. Ai grijă, Daniel. O să-ți faci altă sulită?

– E deja gata, domnișoară Emma.

– Bravo! Și ce mai face tiza mea?

– Oh, acum *Miss Emma* e terminată. Desăvîrșită în toate detaliile.

– Sper să capeți un preț bun pe ea.

—Nu cred că o s-o vînd. Daniel vorbea parcă într-o doară, ca și cum i-ar fi fost greu să se lase în voia sporovăielii obișnuite după cele ce tocmai auzise. Rămîneți să luați masa cu noi, domnișoară Emma? Sau să vă mai odihniți puțin?

— Vă mulțumesc, dar acum trebuie să plec.

Îl aduse mai aproape pe Apollo, mă ajută să încălesc, apoi, cu sfială, întinse brațul să mă ia de mînă.

— Vă rog, domnișoară Emma, aveți grijă! Feriți-vă!

M-am uitat în jos, spre el, cu amărăciune.

— De soțul meu? El confirmă, dînd din cap. Cum, Daniel?

— Vreau să zic mai ales în zilele astea, următoare. Trei zile, poate patru.

L-am privit nedumerită. Sheba stătea acum în spatele lui, tristă și înlăcrimată.

— Ce vrei să zici? l-am întrebat.

— Vine vreme furtunoasă. O furtună foarte rea, poate un uragan.

Se uită spre sud-est, de unde de trei ori în viața mea văzusem venind pînă aproape de insulă puterea înspăimîntătoare a unui uragan. De obicei, numai marginea vestică a cumplitei urgii atingea Jamaica, aducîndu-ne furtună, dar oamenii mai în vîrstă își aminteau vremuri cînd un uragan luase un drum puțin diferit, vremuri cînd monstrul nevăzut sfîșiase, și sfărmasese, și biciuise uscatul fără milă, aducînd moarte și prăpăd, distrugînd sate, inundînd plantații, smulgînd arbori din rădăcină și jupuindu-i de coajă pe alții, așa încît copacii piereau de o moarte lentă.

Nu-mi aminteam măcar o dată cînd Daniel să se fi înșelat în prezicerea vremii și credeam că aceasta era un dar izvorît din afinitatea lui cu marea și cu aerul, dar el declara că nu făcea altceva decît să citească semnele care existau, putînd fi văzute de toți — modificările din natură și viteza valurilor, deplasarea norilor și variația luminii, schimbarea de comportament a păsărilor, insectelor, crabilor și chiar și a peștilor.

– De ce aş avea un motiv special pentru a mă feri de soţul meu din cauza unui uragan, Daniel? l-am întrebat.

El răspunse rostind cuvintele rar şi continuînd să privească în depărtare, spre sud-est:

– Cînd un bărbat este stăpînit de patimi rele, o vreme foarte furtunoasă îi poate spori acele patimi, dîndu-i o mai mare forţă.

– Vrei să spui că... aş putea fi în primejdie?

– Mă rog lui Dumnezeu să nu fiţi, domnişoară Emma.

Am aşteptat să se aprindă în mine vreo scînteie de teamă, dar nu se întîmplă nimic. Simţeam doar o tristă resemnare. Aceasta semăna cu o alarmă îndepărtată, dar, ignorînd-o, am spus:

– Foarte bine, Daniel. O să-ncerc să fiu atentă şi nu peste mult timp voi veni iar să te văd. Deocamdată, te las cu bine. La revedere, Sheba.

Ea îşi şterse obrazii.

– La revedere, domnişoară. Drum bun călare!

Era un salut de despărţire obişnuit printre oamenii de culoare.

– Vă mulţumesc pentru cărţile pe care mi le-aţi trimis, zise Daniel.

– Sper să-ţi placă.

L-am atins cu călcîiele pe Apollo şi m-am îndepărtat în pas domol, fără a mă uita înapoi, simţind o ciudată senzaţie de gol, aşa cum mi se întîmpla tot mai des pe măsură ce treceau zilele. O jumătate de oră mai tîrziu, în Fern Gully, l-am văzut pe Joseph venind spre mine, pe jumătate adormit, în mîină cu hăţurile catîrului înhămat la căruţa goală. Cînd am trecut unul pe lîngă celălalt, m-a văzut şi şi-a încreţit fruntea, schiţînd un rînjit mai degrabă ruşinat.

– Bună ziua, Joseph! am strigat, văzîndu-mi agale de drum.

De cînd părăsisem casa lui Daniel, călărisem fără să mă gîndesc la nimic, fiindcă nu existau gînduri pe care să le am

fără a mă aduce într-o stare de disperare, dar vederea lui Joseph îmi reamintise mica întâmplare cu căruța ruptă și întâlnirea mea cu Chad Lockhart. Părea să se fi petrecut într-o altă lume, o lume în care Emma Delaney fusese o cu totul altă persoană. Mi-am amintit cum mă enervase la început necunoscutul din Anglia și cum mă amuzase mai apoi umorul lui sec. Mai eram încă în stare să refac imaginea aceea a ochilor fumurii, cu o pleoapă căzută, care putea să-l facă să pară fie amuzant, fie primejdios, și care îl înspăimântase de moarte pe Joseph.

Poate că oamenii mă mai vedeau și acum așa cum mă văzuse atunci Chad Lockhart, dar știam că în sinea mea eram foarte aproape de o schimbare critică a eului meu, ireversibilă. Alarma care răsunase în străfundul ființei mele pe când vorbeam cu Daniel sună acum ceva mai de aproape, însă mă temeam să-i aflu înțelesul. Mi-am luat deci gândul de la ea, lăsându-l pe Apollo să mă poarte în pas domol, dar susținut, în timp ce eu mă retrăgeam dintr-o lume pe care n-o puteam suporta, dar din care nu exista nici o scăpare.

Furtuna a venit trei zile mai târziu, anunțându-și apropierea printr-un întuneric posomorît, care transforma ziua în noapte. Pe întreaga insulă, oamenii se grăbeau cu pregătirile în vederea prăpădului, baricadînd ușile și punînd obloane la ferestre, strîngînd vitele și caii la adăpostul colinelor, folosind frînghii groase pentru a ancora acoperișurile hambarelor și ale șoproanelor. Nu era nimic de făcut pentru protejarea unor culturi ca acelea de cafea, banane și trestie de zahăr; nimic, decît să te rogi ca monstrul invizibil să nu ne atingă decît cu un călcîi în goana lui spre nord, peste vîrfurile Cubei și apoi încolo, spre Atlantic. În satele de pe coastă, pescarii își trăgeau firavele lor bărci în susul rîurilor sau le scufundau, bine încărcate cu pietre, în mici golfuri, pentru a nu fi făcute țandări.

Stăteam la fereastra camerei de lucru, privind afară, spre valea scăldată într-o lumină de un galben întunecat, și mă gîndeam la Daniel Choong și la *Miss Emma*. Vasul nu putea fi scufundat pentru a fi în siguranță, așa cum se făcea cu micile

bărci și șalupe cu pînze, și avea nevoie de o apă adîncă pentru a putea fi remorcat în susul rîului, chiar dacă Daniel ar fi găsit mînă de lucru pentru o asemenea treabă. N-ar fi fost în siguranță nici în hangarul pentru ambarcațiuni, deoarece vîntul și marea puteau să-l ia cu ele ca pe o frunză moartă.

Furtuna venind dinspre sud-est, Ocho Rios se va afla pe partea adăpostită a insulei și ca atare urma să aibă mai puțin de suferit decît localitățile St. Thomas și St. Andrew, care vor suporta tot greul vijeliei. Chiar și așa, prețioasa ambarcațiune a lui Daniel, la construcția căreia el muncise vreme de doi ani, va fi în mare primejdie; stăbătută de un fior rece de teamă, m-am întrebat dacă el ar putea să pună nava la apă și să încerce să iasă în larg pe furtună.

În seara aceea, cînd Oliver și cu mine ne așezam la masă, primele rafale zgomotoase de ploaie începuseră; tot la cîteva minute, cerul era sfișiat de fulgere albaștrui. Mă durea capul, și însuși aerul părea că vibrează, încărcat cu electricitate. Oliver era și el afectat de furtună. Își păstra obișnuitul său calm și purtarea nonșalantă, dar i-am surprins în ochi o sclipire de excitație. I-a dat lui Solomon instrucțiuni să pună un valet să tragă la o parte perdelele ferestrei înalte, în așa fel încît să putem contempla furia cerului dezlănțuit.

Socoteam că asta era o prostie. Deocamdată insula nu fusese atinsă de uragan și era posibil ca furtuna să nu se agraveze, dar dacă ar veni vîntul cel mare, el ar putea sfărma orice fereastră neînchisă de la Diabolo Hall, azvîrlind cioburi de sticlă ca pe niște pumnale. Nu-i puteam împărtăși gîndurile mele lui Oliver. Trecuseră cîteva zile de cînd nu mă mai supărase și nu doream să-l provoc.

Cînd ne-am ridicat de la masă, el s-a dus la fereastră, privind afară. Ploaia și vîntul biciuiau geamurile, săgeți de fulgere spintecau cerul, iar tunetul bubuia ca o fiară amenințătoare. Oliver stătea cu mîinile în buzunare, cu umerii trași înapoi, aproape ca și cum ar fi sfidat furtuna. Mă simțeam stînjenită pînă în măduva oaselor, dar am încercat să-mi alung această

senzație și să uit cuvintele de avertisment ale lui Daniel. În liniște, mi-am cerut scuze și m-am dus în bibliotecă, dar, după ce citisem vreme de o jumătate de oră, durerea de cap sporise și ochii mă dureau atît de tare încît am pus cartea deoparte.

Oliver era în biroul lui. Am bătut în ușă și la invitația lui am deschis-o. El stătea la masa de lucru, cu tocul în mînă, și cînd am apărut în prag, a ridicat privirea.

– Ce este, Emma?

– Mă simt puțin obosită, Oliver, așa că am venit să-ți spun noapte bună.

– Foarte bine, draga mea. Noapte bună și somn ușor!

Își aplecă iar capul asupra lucrului său. Am închis ușa și am pornit de-a lungul coridorului, către scara mare, cotită de la Diabolo Hall. În timp ce urcam mă gîndeam ce nume potrivit i se dăduse acestei case... cel puțin din punctul meu de vedere. Fără îndoială că își luase numele de la muntele Diabolo și nu știam de ce fusese numit așa vîrfurile acela. Știam doar că cu intrasem în Diabolo Hall însofletită de o așteptare plină de bucurie și găsisem acolo un diavol deghizat.

Becky îmi pregătise cămașa de noapte și îmi desfăcuse patul. M-am dezbrăcat, mi-am pus cămașa de noapte, mi-am periat părul și l-am împletit în două cozi, apoi am făcut lampa mai mică. Vreme de cîteva minute am zăcut în pat, ascultînd furtuna, alungîndu-l pe Oliver din minte. Nu puteam să sper și nici să mă rog să fiu scutită de atențiile lui, deoarece asta ar fi însemnat să mi-l readuc în gînduri, el fiind tocmai cauza unor astfel de speranțe și rugăciuni. Era mai bine să mă întreb ce morți și ce distrugerii ar putea provoca uraganul dacă s-ar abate asupra insulei. Asta era o teamă mai curată și mai suportabilă.

Am adormit. Cînd m-am trezit, încăperea era mai luminoasă decît înainte. Stăteam culcată pe o parte și am văzut că flacăra de pe masa de lîngă pendulă fusese iarăși mărită. Limbile ceasului arătau ora zece fără douăzeci, așa că nu dormisem mult. Furtuna continua să vuiască în jurul casei, dar nu părea

mai intensă decît înainte. M-am întors pe spate și am înălțat capul.

Patul era mare, fără perdele sau baldachin. Oliver stătea la mică depărtare de picioarele lui, scoțindu-și încet haina, și în ochii lui, ațintiți asupra mea, am văzut o expresie pe care o cunoșteam bine și de care ajunseseam să mă tem. O rafală bruscă urlă trecînd pe lîngă casă, făcînd să zdrăngăne ferestrele și aducînd un muget amenințător dinspre șemineu, al cărui coș era acum țeava unei orgi imense. Am văzut cum nările lui Oliver se dilată cu un soi de bucurie anticipată și, în lumina lămpii, ochii păreau să i se mărească.

Își azvîrli haina cît colo și rămase în picioare, cu mîinile proptite în șolduri, uitîndu-se la mine. Apoi, cu glas aspru, șopti:

– Dezbracă-te! *Dezbracă-te*, Emma!

5

Eu mișcări lente, m-am ridicat în șezut pe pat; în acest timp în mintea mea se aprinse parcă o lumină, dezvăluindu-mi groaznicul adevăr. Brusc, am știut cu o certitudine calmă și cumplită că acesta era momentul alegerii finale. Dacă mă supuneam acum lui Oliver sau dacă eram înfrîntă de el, așa cum se întîmplase mai înainte, curajul meu ar fi nimicuit pentru totdeauna.

Era posibil ca acesta să fi fost scopul lui esențial și, o dată atins, m-ar fi folosit după aceea doar ca pe o jucărie ocazională. Gîndul acesta conținea o tentație respingătoare, întunecată și ispititoare, deoarece cuprindea făgăduința unui sfîrșit al fricii și al umilinței, promisiunea unei păci obținute prin acceptare. Dar eu, care fusesem cîndva Emma Delaney, aș fi devenit abia puțin mai mult decît o făptură înrudită cu ființa mititică din credințele voodoo¹, un zombi, unul dintre morții înviați.

Oliver dădu ocol patului, privindu-mă atent de parcă îl fascina ceea ce deslușea pe chipul meu. Se afla între mine și camera mea de toaletă. Am dat la o parte cuverturile, apoi, deodată, am sărit peste pat, departe de el, și am fugit către ușa deschisă a camerei de toaletă. El izbucni într-un ușor rîs de excitație și se repezi la mine. Nu aveam timp să trîntesc și

¹Credință în vrăjitorie, răspîndită mai ales printre negrii din Indiile de Vest (n. tr.).

să încui ușa. Când Oliver ajunsese la ea, eu eram la masa de toaletă, înșfăcînd unul dintre sfeșnicele înalte de argint care se aflau acolo.

M-am întors în loc, ținînd sfeșnicul în fața mea cu ambele mîini, ca pe o măciucă. Lumînarea neaprinsă căzu pe pardoseală. O rafală şuierătoare izbi fereastra și coșul șemineului mugi din nou ca un animal. Maxilarele îmi erau atît de încheștate, încît am fost nevoită să vorbesc printre dinți și vocea mi-a ieșit răgușită din gîtlejul ce părea căptușit cu nisip.

– Stai departe, Oliver! Tremuram. Stai departe de mine sau jur că te lovesc.

Se opri în loc, cu ochii strălucind de încîntare.

– *Mă ameninți, cucoană?* spuse mirat. Îndrăznești să-ți ameninți soțul? Pe Dumnezeuul meu, vei avea de pătimit pentru asta!

– Nu! Cuvîntul fu o șoaptă. Simțeam lacrimi șiroindu-mi pe obraji. Niciodată, Oliver, nu te voi mai lăsa să mă bați, sau să mă maltratezi, sau să mă înjosești. Niciodată, niciodată, niciodată!. Glasul mi se înălță și se frînse, dar cuvintele continuau să se reverse. Dacă mă lași în pace, voi afișa față de lumea din afară orice mască dorești, dar nu voi împărți patul cu tine, Oliver. Asta nu! N-ai decît să te duci cît poțestești la fetele tale de culoare, dar pe mine să nu mă mai atingi vreodată!

Stătea în picioare, privindu-mă cu un straniu amestec de furie și încîntare, apoi făcu un salt înainte. Cred că se aștepta ca eu să rotesc sfeșnicul în sus sau într-o parte ori alta, pentru a lovi, ceea ce i-ar fi dat prilejul de a-l apuca, dar sub efectul mîniei și al spaimei care mă stăpîneau, am izbit cu buza masivă a sfeșnicului drept spre fața lui. Principala forță a loviturii se datoră propriului său avînt. Întoarse capul în ultima clipă, primind izbitura în obraz, dar aceasta îl făcu să se tragă înapoi, amețit. Apoi Oliver se prăbuși, lovindu-se cu capul de brațul rotunjit al unui fotoliu de mahon.

Vîntul gemea în jurul casei, ploaia bătea amenințător în obloane. Oliver zăcea prăvălit lîngă fotoliu, într-o stare de

semistupoare, cu o mînă apăsîndu-și obrazul. Apoi ochii lui cu priviri rătăcite i-au întîlnit pe ai mei, stupoarea pieri cu încetul și ceea ce am văzut în ochii aceia mi-am spus că, acum, singura mea speranță era fuga; altminteri n-aș mai fi ajuns să trăiesc pînă a doua zi. Cuprinsă de panică, mi-a sumes cămașa de noapte și am ieșit în fugă pe ușă, lăsînd să-mi cadă sfeșnicul din mînă. Poate că nu-mi luase mai mult de patru sau cinci secunde să smulg cheia din broască, să trîntesc ușa, să vîr cheia în broască pe cealaltă parte și s-o răsucesc, dar în jumătate din timpul acesta îl vedeam pe Oliver cu coada ochiului cum se ridică în genunchi, apoi, încet, în picioare, și în groaza mea, secundele acelea mi s-au părut o veșnicie.

Clanța ușii zăgănea cu furie cînd am scos cheia din broască și am aruncat-o sub pat. Pe urmă s-a auzit glasul lui Oliver, hohotind de o înspăimîntătoare mînie, incoerent, strigîndu-mi să deschid ușa, blestemînd și amenințînd cu cuvinte necunoscute mie. Am alergat spre camera mea de toaletă și am smuls de pe mine cămașa de noapte, gîfîind ca o vulpe hăituită. Inima îmi bătea nebunește de frică. Îi eram recunoscătoare lui Becky că îmi pregătise lenjeria intimă pentru a doua zi dimineața.

Cu mîini tremurînde, am tras pe mine veșmintele de corp vapoase, încheind doar doi nasturi. Vestă, corset și jupoane – toate acestea le-am lăsat deoparte. În timp ce deschideam dulapul, am auzit bufnituri puternice din camera lui Oliver, și inima păru să mi se strîngă de teamă cînd mi-am dat seama că el încerca să doboare ușa, poate cu ajutorul fotoliului. Panica mă îndemna să fug așa cum eram, dar m-am silit să îmbrac pantalonii de călărie, o cămașă, ciorapi și cizme de călărie, spunîndu-mi că ușa era îndeajuns de solidă și că se deschidea spre înăuntru, așa că nu putea fi deschisă prin sfărîmarea broaștei pe o parte sau a balamalelor pe cealaltă. De asemenea – slavă Domnului! – în camera de toaletă nu exista nici un cordon de sonerie.

În timp ce treceam în goană prin dormitor, legîndu-mi o eșarfă în jurul capului, îl auzeam pe Oliver ocărînd și blestemînd printre bufniturile loviturilor, însă ușa nu dădea nici un semn că ar ceda, iar urletul furtunii îi acoperea strigătele. Am înșfăcat mica lampă de lîngă pat pentru a-mi lumina drumul prin casa întunecată. În afară de Solomon, toți servitorii dispăruseră de mult în camerele lor, iar majordomul stinsese desigur lămpile și se dusese și el la culcare îndată ce Oliver se retrăsese în dormitor. După două minute, mă aflu la ușa de serviciu a vastei bucătării – ușa cea mai apropiată de grajduri. Aici se aflau cîteva lanterne pentru vreme de furtună, atîrnate în cîrlige. Am pus jos lampa din dormitor, am aprins o lanternă și am tras zăvoarele. Vîntul îmi smulse ușa din mîini. Cu capul plecat, am ieșit cu greu afară; apoi a fost nevoie să-mi folosesc toată puterea pentru a închide ușa la loc.

Strălucirea scurtă a unui fulger iluminează scena, îngăduindu-mi să văd arborii ce se încovoiau, ramurile ce se zbăteau în vînt și ploaia sclipitoare ce cădea pieziș, ca niște tije de oțel. Pînă în clipa aceasta acționasem din instinct, fără a înțelege ce anume încercam să fac, dar acum, în timp ce mă aplecam împotriva vîntului și înaintam cu greu spre grajduri, mi-am dat seama că mă duceam la Daniel Choong. Dacă aș ajunge la el, l-aș ruga să mă ia de-acolo pe *Miss Emma*, pentru totdeauna, departe de Diabolo Hall și de insula pe care viața mea devenise un coșmar. Bineînțeles că o asemenea idee era o nebunie, dar îmi ieșisem din fire de spaimă și nu eram în stare să-mi imaginez o altă cale de scăpare.

A trebuit să mă lupt încă o dată să deschid și să închid ușa grajdului. Caii erau agitați și nervoși, nechezînd speriați ori de cîte ori bubuia și se rostogolea tunetul. Vîntul șuiera strident prin crăpăturile lemnăriei. În timp ce-l scoteam pe Apollo din boxa lui, grămezi mari de paie se înălțară de pe sol, de parcă ar fi fost supte și de deasupra se auzi un zgomot îngrozitor, ca și cum vîntul ar fi încercat și aproape ar fi reușit să smulgă acoperișul grajdului.

Am atârnat lanterna de un cârlig și am început să-l înșeuez pe Apollo, în timpul acesta mormăind febril, ca pentru mine: „Nu-i nevoie să te grăbești... nu trebuie să te-mpiedici în mișcări... Oliver nu poate să spargă ușa și să iasă... Oh, Dumnezeu, te rog, nu-l lăsa să iasă... ajută-mă, te rog. Cureaua trebuie petrecută pe aici... strânge chinga. Acum căpăstrul. Dacă reușește să iasă, va scotoci o vreme casa... nu se va gândi la grajduri... Oh, Doamne, te rog, nu-l lăsa să se gîndească la grajduri...”

În cele din urmă am terminat. Am luat din cârlig lanterna și am început să-l conduc pe Apollo, printre boxe, spre ieșire. Acesta era grajdul casei, în care Oliver își ținea caii de trăsură și unul sau doi cai de călărie. Grajdurile cailor de curse se aflau la o depărtare de o milă, în apropiere de Rio Hoe. Îl alesesem pe Apollo fiindcă era cel mai bun dintre cei șapte cai ținuți de noi la Diabolo Hall. Dînd drumul căpăstrului, am tras cu grijă zăvoarele ușii, mai întîi pe cel de sus, apoi pe cel de jos, adunîndu-mi forțele pentru a înfrunta vijelia de afară. Dar cînd am ridicat cel de-al doilea zăvor, vîntul a năvălit înăuntru, năpustindu-se asupra grajdului precum o fiară de pradă. Am scos un țipăt de spaimă cînd ușa s-a izbit de brațul meu, făcînd să-mi zboare lanterna din mînă. Aceasta căzu pe paie și într-o clipă izbucni o vîlvătaie.

Suspinam și strigam „Nu, nu, nu!”, în timp ce ieșeam în fugă cu Apollo. I-am înfășurat căpăstrul în jurul stîlpului de lîngă butucul pentru încălecat. În cîteva secunde m-am întors în grajd, dar acum nu mai era nici o speranță de a stinge focul, deoarece vîntul îl întetea, dîndu-i o forță sălbatică. Am alergat din boxă în boxă, ridicînd barele de lemn, plesnind cu palma caili folosindu-mi toată puterea, strigînd, împingînd, îndemîndu-i să iasă. Poate vreme de un minut s-au agitat în loc, cuprinși de o panică crescîndă, și la un moment dat m-au trîntit jos, printre copitele lor, dar am reușit să mă rostogolesc la o parte, fără să fiu rănită. Cînd m-am ridicat în picioare, una

dintre iepe, Ladybird, a făcut un salt, năpustindu-se spre ușa deschisă, și în câteva clipe toate celelalte animale au urmat-o.

Eram atât de tulburată, încât acum abia dacă știam ce fac, dar eram înspăimântător de conștientă că Oliver continua să încerce să iasă spărgînd ușa, dacă nu cumva izbutise deja, și că mai devreme sau mai târziu grajdul cuprins de flăcări se va vedea din casă. Perdelele erau trase pretutindeni și obloanele de la ferestre închise, însă strania fascinație a furtunii îi va îndemna cu siguranță pe curioși să se uite din cînd în cînd prin crăpăturile obloanelor, și nu peste multă vreme grajdurile vor deveni un far de foc, vizibil de la mari depărtări.

Caii s-au împrăștiat. L-am dezlegat pe Apollo și am pornit cu el de-a lungul largii alei de acces. Aceasta ducea spre porțile de fier prinse între doi stîlpi din zidul de piatră care mărginea domeniile în partea de est a clădirii Diabolo Hall. Încă nu încălecasem, căci știam că aveam să fiu nevoită să descasc pentru a deschide porțile. Acum eram udă learcă, de parcă aș fi înotat cu îmbrăcămintea pe mine. Cămașa și pantalonii mi se lipeau de trup, iar cizmele îmi lipăiau, pline de apă. Ne aflam la douăzeci de pași de poartă cînd m-am uitat înapoi, spre casă. Fulgerele se succedau întruna, vreme de câteva secunde bune, sfîșiind cerul întunecat, și la lumina lor l-am văzut pe Oliver venind spre mine, peste pajiște.

Dacă ar fi avut haina pe el și n-ar fi purtat o cămașă albă, poate că nu l-aș fi văzut, fiindcă s-ar fi confundat cu fundalul casei. Dar ochiul meu sesiză silueta albă și mișcătoare, apoi desluși deasupra acesteia pata tulpure și lipsită de trăsături a feței lui, și părul pe care ploaia i-l lipise de frunte. Brațele îmbrăcate în mînecele cămășii erau larg deschise și încovoiate înainte, și fiindcă în întuneric picioarele lui erau aproape invizibile, părea că nu știu ce pasăre cumplită și fără chip, cu aripi subțiri și albe, se năpustea spre mine. Apoi am văzut că într-o mîna ținea, ca pe o măciucă, ceva lung și argintiu – sfeșnicul cu care îl doborîsem eu.

Toate acestea le-am văzut ca și cum ar fi fost un tablou, o scenă încremenită pe geamul unei lanterne magice. Apoi flacăra lungă a fulgerului pieri și vreme de o clipă am rămas oarbă prin efectul contrastului. Trosnetul unui tunet scurt, dar părînd că despică pămîntul, zgudui solul și mi-am dus mîinile la urechi. Vederea mi-a revenit însă și am zărit din nou silueta care înainta spre mine, acum aproape și amenințătoare, profilîndu-se pe strălucirea palidă a unui fulger îndepărtat.

M-am auzit țipînd și în același timp am văzut cu coada ochiului un lucru imposibil. Ploaia continua să cadă asemenea unor tije subțiri de oțel, dar una dintre acele tije, rapidă și sclipitoare, se deplasa paralel cu solul, poate la înălțimea umărului meu, venind de undeva din spate și din stînga mea și repezindu-se fulgerător către înspăimîntătoarea siluetă care înainta spre mine.

Ciudata tijă își izbi ținta și în clipa aceea orice lumină pieri de pe cer. Vreme de cîteva secunde îndelungi domni întunericul, apoi, încă o dată, palida lumină a unui fulger îndepărtat sclipi și dansă în lumea întunecată a furtunii. Oliver zăcea pe spate, cu picioarele înspre mine, cu brațele larg desfăcute și capul întors în așa fel încît nu-i vedeam decît bărbia. Din mijlocul pieptului său, ieșind din cămașa albă udă learcă, se înălța, sclipind, obiectul acela subțire și strălucitor, asemănător cu stropii rapizi ai ploii. Dar nu era ploaie. Era o tijă subțire de oțel, cu un capăt prevăzut cu două mustăți fine și ascuțit ca vîrfurile de ac. Văzusem de multe ori unul exact la fel și folosisem cîndva unul asemănător, fiindcă obiectul nu era altceva decît sulita de pescuit a lui Daniel Choong.

O mîină îmi atinse umărul, și el se apropie de mine – o altă siluetă fără chip, în noapte, dar nu putea fi decît Daniel. M-am agățat de el, ținînd căpăstrul lui Apollo înfășurat în jurul unui braț, și am strigat lîngă urechea bătrînului:

– *Dumnezeu să ne apere! Ce-ai făcut, Daniel?!*

Glasul lui abia ajunsese la mine peste urletul vîntului.

– Am crezut că era pe cale să vă ucidă, domnișoară Emma.

– Da. Dinții îmi clănțăneau.

Nu mă îndoiam deloc că Daniel avea dreptate. Acum mă luase de braț și mă îndemna să merg înapoi, pe alee. Am văzut că deocamdată nu se înălța nici o vîlvătaie dinspre grajduri, poate datorită ploii care turna cu găleata, dar în curînd vîntul și flăcările aveau să învingă ploaia. Daniel strigă iar:

– Trebuie să vă întoarceți în casă, domnișoară Emma! Acum veți fi în siguranță. Uitați ce ați văzut și nu vă faceți griji pentru mine. Înainte de ivirea zorilor eu voi fi plecat cu barca mea. Intenționez să plec și vă pusesem la poștă o scrisoare de rămas-bun.

Întreaga mea ființă era cuprinsă de o tulburare cumplită. M-am oprit scurt în loc, eliberîndu-mi brațul dintr-o smucitură. Cu mîna făcută pîlnie la gură, mi-am apropiat capul de al lui Daniel. Abia dacă știam ce voiam să-i spun, deoarece prin minte îmi treceau fulgerător tot soiul de imbolduri și emoții contradictorii, în timp ce peștera întunecată a cerului era iluminată iar și iar de haotice sclipiri de fulger.

– Da, pleacă repede! am strigat, împingîndu-l spre poartă. Dar eu trebuie să mă duc la Oliver. S-ar putea să... să nu fie mort. Trebuie să aduc ajutoare.

Am pornit spre locul unde zăcea Oliver, aflat acum la o depărtare de vreo cincizeci de pași și ascuns în întuneric. Daniel veni lîngă mine și mă apucă de braț.

– Nu, domnișoară Emma...!

Nu voi ști niciodată ce a vrut să spună, căci în clipa aceea mi se înfățișă o priveliște care avea să mi se întipărească în minte așa cum acidul gravează o imagine pe o placă de cupru. Săgeata imensă a unui trăsnet căzu din cer izbind pămîntul, atît de aproape încît acesta se zgudui sub picioarele noastre. Am fost trîniți jos, iar Apollo ar fi luat-o cu siguranță la fugă dacă eu n-aș fi ținut zdravăn de căpăstru. Dar cu o clipă înainte de a-i simți forța, văzusem că trăsnetul alesese ca traseu spre

pămînt sulița ce se înălța din pieptul lui Oliver. Flăcări albastre pîrîiau în jurul tije de oțel și aerul se umplu de un ciudat miros de ozon. Focul îl cuprinse pe Oliver, tot trupul lui zvîcni, apoi fu săltat în aer de enorma forță a trăsnetului, brațele și picioarele zvîrcolindu-se și răsucindu-se într-un dans hidos și macabru. Nu l-am văzut recăzînd, fiindcă impactul descărcării electrice veni sub forma unui vînt care mă răsturnă la pămînt, însă în timp ce trupul cuprins de flăcări se zvîrcolea în aer, am văzut tija de oțel topindu-se și transformîndu-se instantaneu într-un mic bulgăre inform, de parcă ar fi fost aruncată într-un imens cuptor.

Apoi m-am pomenit zăcînd cu fața în jos și trasă pe iarbă, agățată în continuare de cîpăstru, în timp ce Apollo se zbătea și se dădea înapoi înspăimîntat. Solicitarea din brațele mele slăbi. Daniel era acolo, apucînd cu o mîină cîpăstrul și ridicîndu-mă în picioare cu cealaltă. Acum stăteam cu fața spre casă, tremurînd ca urmare a noului șoc provocat de scena la care fusesem martoră. Uluită, am văzut că focul izbucnise prin acoperișul grajdului și se dezlănțuia, urlînd și sfidînd furtuna. Siluetele îndepărtate ale cîtorva cai rătăciți, alergînd cuprinși de panică, se profilau pe fundalul luminos. Și acum apăruseră și alte lumini – lanterne pentru vreme de furtună, purtate de oameni care veneau dinspre casă.

O mică parte a minții mele, încă în stare să gîndească, se străduia să-și imagineze ce aveau să găsească în curînd oamenii aceia. Pe Oliver Foy, mort, cu o suliță de pescuit topită străpun-gîndu-i trupul. Caii scăpați și grajdurile în flăcări. Stăpîna Oliver Foy afară, în furtună, îmbrăcată ca pentru cîlărie, cu unicul cal nerătăcit. Adăugați la toate acestea scrisoarea pe care Oliver i-o dăduse avocatului său, plină de falsă afecțiune, dar ucigătoare prin acuzațiile ei, și era cumplit de limpede că acum, chiar dacă aș fi dorit, nu mă puteam întoarce, că era imposibil să mai am vreun viitor ca stăpîină văduvă a domeniilor Foy. Și nici nu doream așa ceva.

M-am uitat cu greu prin ploaie la Daniel și l-am prins de mână, clătinându-mă puțin când o rafală de vînt se năpusti peste peluză.

– Ia-mă cu dumneata, Daniel, te rog! am strigat. Ești singurul meu prieten. Pentru numele lui Dumnezeu, ia-mă cu dumneata în noaptea asta, pe barca dumitale, departe de locul acesta îngrozitor! Pentru mine, aici nu e decît nefericire. Aș prefera să mor în marea bună și curată decît să sufăr ceea ce s-ar întîmpla dacă aș rămîne aici.

Îmi aduc doar foarte vag aminte de ceea ce s-a petrecut în următoarele cîteva minute. Știu că furtuna era asurzitoare. Cred că Daniel a încercat să protesteze, și mai cred că am strigat la el. Apoi, ceva mai tîrziu, mă afluam călare pe Apollo și înaintam în pasul greoi al calului. Lîngă mine, Daniel stătea ghemuit de-a curmezișul pe Feng Po, îndemnînd catîrul să umble mai vioi. Mintea mi-era amorțită și îmi dădeam seama ca prin vis că toată spaima, și șocul psihic, și groaza pe care le îndurasem în ora precedentă trebuie să-mi fi produs în cele din urmă un soi de paralizie. Eram recunoscătoare pentru asta. Nu mă întrebam cum de se întîmplase ca Daniel să se afle pe domeniile de la Diabolo Hall, cu sulița lui de pescuit, la o asemenea oră și într-o asemenea noapte. Poate că aveam să aflu altă dată, dar era ceva lipsit de importanță. Toate întîmplările din această noapte cumplită păreau să fi fost cumva inevitabile, ca și cum soarta le-ar fi conceput și le-ar fi pus în mișcare.

Cine era acela care glumise cîndva cu mine, susținînd că era hărțuit cu îndărătnicie de o soartă răutăcioasă? Un bărbat cu ochi fumurii... cu mult timp în urmă, în cealaltă lume, cea pe care o cunoscusem înainte de căsătoria mea... Nu-mi puteam aminti numele lui.

În minte îmi răsăreau imagini. O imagine a lui Oliver Foy la picioarele patului, cu sclipirea aceea ucigătoare, plină de încîntare din ochii lui, țintuindu-și cu privirea soția și poruncindu-i să se dezbrace. O alta, tot a lui, zăcînd pe pardoseală,

cu o mînă la cap, soția lui ținînd sfeșnicul cu care îl lovise, privind în jos, spre el, cu un început de groază. Alte imagini... o lampă care cade și paie care izbucnesc în flăcări. Soția lui Oliver Foy, prăbușită printre copitele unor cai înspăimîntați. Monstruoasa pasăre albă și fără chip, cu aripi albe și subțiri, năpustindu-se peste pajiște ca să-și distrugă prada.

Dar era ca și cum femeia din toate imaginile acelea, Emma Foy, cea care fusese Emma Delaney, nu ar fi fost eu însămi, ci o altă persoană. Aproape că mă bucuram să simt ploaia care mă biciuia și vîntul care-mi îngheța trupul în timp ce călăream. Fără aceste intense neplăceri fizice, s-ar fi putut să mi se pară că trăiesc un coșmar din care trebuia să mă trezesc în curînd, și nu voiam să sper într-o trezire care se putea să nu vină niciodată.

Trecuse bine de miezul nopții cînd am ajuns la Fern Gully și mai trecuse o oră și jumătate pînă să sosim în sfîrșit la micul port din Ocho Rios. Furtuna nu slăbise cîtuși de puțin, însă în ultima parte a călătoriei avusesem mai puțin de suferit, deoarece terenul înalt din spatele nostru ne oferea o oarecare protecție. Nu schimbasem nici un cuvînt pînă nu am trecut de casa lui Daniel și atunci am strigat:

– Vrei să ne oprim aici, să iei cîte ceva?

El dădu din cap și se aplecă spre mine:

– Tot ce vreau să iau cu mine se află deja la bord.

Așadar, era adevărat că avusesse de gînd să părăsească insula chiar înainte de a fi riscat ștreangul pentru a mă salva pe mine în noaptea aceasta înspăimîntătoare. Îmi venea greu să cred că liniștitul și blîndul meu prieten Daniel Choong îl ucisese pe soțul meu, Oliver Foy, cu mai puțin de două ore în urmă. Dar asta nu mă îndepărta de el. Dacă în clipa aceea, cînd Oliver venea în salturi spre mine, înarmat cu măciuca de argint, aș fi avut în mînă sulița, cu siguranță că aș fi aruncat-o spre el. În mintea mea n-ar fi fost nici o intenție de a ucide, ci doar disperata nevoie de a mă salva eu însămi, și în adîncul

inimii mele știam că același lucru se putea spune și despre Daniel. Dar o suliță azvîrlită nu știe nimic despre intenții.

Miss Emma plutea la depărtare de două ancoră și era singura ambarcațiune din port. Toate cele mai mici fuseseră trase pe mal, fie fixate cu frînghii, fie remorcate în susul gurilor de rîu, fie scufundate în golfuri protectoare. Acum vîntul era mai puțin zgomotos decît pe terenul mai înalt, dar întunericul era profund, cu excepția momentelor în care izbucnirea vre-unui fulger ilumina cerul. Ici și colo se zărea strălucirea luminii din interiorul cîte unei case, dar toate ușile și obloanele erau bine închise, împotrivindu-se furtunii, și existau puține șanse ca, vreme de o oră și ceva, să vadă cineva ce ne pregăteam noi să facem. Dacă nu erau adormiți, erau cu siguranță cu toții în pat, ascultînd furtuna și sperînd că nu se va transforma în uragan.

Am descălecat și, înainte de a ajunge în port, l-am eliberat pe Apollo, dîndu-i o palmă ușoară pe crupă și îndemnîndu-l să se ducă acasă. Daniel îl conduse pe Feng Po în hangarul lui pentru bărci. A doua zi, cînd se va vedea că *Miss Emma* lipsește, Sheba va găsi animalul și fie îl va păstra, fie îl va vinde. Cît despre Apollo, socoteam că era probabil ca el să ajungă acasă încă înainte de răsăritul soarelui; în caz contrar, oricine avea să-l găsească îl va duce la Diabolo Hall.

Mi-am legat cozile ude la ceafă și, împreună cu Daniel, am tîrît șalupa afară din hangar și apoi de-a lungul docului scurt ce ducea spre mare. Hula puternică stîrnită de furtună se întindea pe toată suprafața golfului, dar insulițele împădurite ofereau o oarecare protecție, așa încît călătoria în larg, către *Miss Emma*, nu era deosebit de primejdioasă. Chiar și ploaia, care continua să toarne de parcă niciodată nu avea de gînd să înceteze, contribuia la liniștirea mării, dar ne-a stînjenit cînd am ajuns să ne cățărăm la bord, deoarece apa șiroia pe fețe și ne pătrundea în ochi.

De îndată ce ne-am aflat cu bine pe punte, Daniel a dat drumul la cîțiva stînjeni de cablu spre capătul barbetei și a

lăsat șalupa să fie purtată de valuri la o distanță bună de *Miss Emma*, așa încît să nu se sfărîme, ciocnindu-se de ambarcațiunea mai mare. Mica încăpere a timonei oferea un adăpost împotriva stihiiilor dezlănțuite și ne permitea să vorbim fără să strigăm.

Daniel aprinse lanterna de lîngă busolă, apoi mă prinse de umeri și mă privi drept în față. Șapca i se lipise de țeastă ca o vopsea neagră. Ploaia îi picura de pe bărbie și de pe nas, ca și mie, și ochii lui negri și oblici erau plini de îndoială.

— Încă vă mai puteți întoarce, domnișoară Emma, spuse. Nu-i prea tîrziu. Sheba vă va adăposti la ea în noaptea asta și vă veți putea înapoia acasă mîine dimineață. Acum nu va mai fi nici o primejdie din partea soțului dumneavoastră.

Am ridicat brațele, l-am strîns cu putere de încheieturile mîinilor și, aproape plîngînd, am replicat:

— Nu, Daniel, nu, nu, nu! Acum sînt implicată în ceea ce s-a întîmplat. Niciodată nu voi putea pretinde că nu știu nimic. Poliția va găsi în trupul lui Oliver ceea ce a rămas din sulită și va ști că ți-a aparținut dumatăle. Nu sînt în stare să rămîn și să îndur toate interogatoriile. Nu suport să te las să pleci singur. Nu pot să fiu lăsată aici, singură. Dumneata și May ați fost pentru mine ca niște părinți, și nu există nimeni altcineva la care să țin cu adevărat sau care să țină realmente la mine. Te rog, Daniel...

— Sst, copilă, sst. Liniștește-te acum.

Mi-am dat seama că ridicasem vocea pînă la o tonalitate isterică și am început să trag adînc aer în piept pentru a-mi recăpăta stăpînirea de sine. Daniel mă bătuse ușor pe umăr, apoi, cu un zîmbet timid, îmi spuse:

— Foarte bine, domnișoară Emma. Așadar, acum să trecem la treabă. Va dura o oră pînă să obținem abur, așa că deocamdată vom înălța o pînză, atît cît să ne dea o direcție, și vom naviga cu vîntul din pupa. Aruncă o privire afară, prin fereastra timoneriei. Marea nu-i atît de agitată încît să facă barca să vireze, întorcînd-o cu bordul către vînt și valuri.

Pe neașteptate, în mod straniu, cu tot vîrtejul furtunii și cu tot ce mi se întîmplase în ultimele cîteva ore, m-am simțit calmă și împăcată.

— Spune-mi ce să fac, Daniel, am zis.

Muncind pe întuneric, am fixat o pînză mică pe arborele trinchet. În timp ce Daniel aprindea focul la cazan, eu roteam manivela vinciului pentru a ridica ancora de la prova și imediat *Miss Emma* se întoarse cu pupa contra vîntului, îndreptîndu-se spre nord-vest. Daniel ieși de sub punte cu niște frînghii și împreună am legat așa-numitele „țin-te bine“ la balustrade, tacheți și orice puncte indicate pentru fixare, în așa fel încît să ne putem deplasa mai sigur pe punte cînd vom ieși în larg. Cînd am încheiat treaba asta, Daniel a luat timona și mi-a făcut semn să ridic ancora din pupa.

În clipa în care ancora s-a desprins, barca a prins dintr-o dată viață, avîntîndu-se înainte, împinsă de vînt. Așa cum mă instruisese Daniel, am lăsat ancora din pupa să se lege la o adîncime de doi stînji, după care am început să desfășor un colac de parîme la pupa. Povara ancorei avea să împiedice pupa să se salte deasupra apei atunci cînd mica ambarcațiune se va înălța pe crestele valurilor. Daniel, la timonă, menținea drumul drept, în timp ce marea și vîntul ne purtau cu o neînchipuită putere și ne duceau departe, în noapte.

Cînd mi-am terminat treburile m-am dus lîngă Daniel, în cabina timonei luminată de o lampă; luptînd împotriva vîntului, închisesem cu greu ușa. Acum era ca și cum Jamaica nici n-ar fi existat, deoarece atunci cînd am privit afară, prin fereastra de la babord, nu am reușit să văd nimic decît întunericul nopții. Daniel Choong, *Miss Emma* și stăpîna Foy, cea care fusese cîndva Emma Delaney... noi trei ne aflam acum într-o altă lume, cu desăvîrșire singuri, și eu îi eram recunoscătoare lui Dumnezeu pentru acest lucru.

Cînd o construise pe *Miss Emma*, Daniel prevăzuse un coridor îngust care ducea de la capătul de jos al scării ce lega

puntea timonei pînă la cabină. Așa cum stătea la timonă, în fața lui se afla suportul care conținea busola, iar într-o parte se înălța un stîlp solid, din al cărui capăt superior ieșeau în afară trei leviere destinate controlului motorului atunci cînd barca folosea forța aburului.

– Vrei să mă duc jos, să alimentez cazanul? am întrebat. Daniel dădu din cap.

– Încă nu sînteți familiarizată cu felul în care funcționează vasul. Foarte curînd mă voi duce eu însumi să văd de cazan.

Mi-am șters apa de pe ochi cu dosul palmei, fiindcă acum eram murdară pe mîini.

– Merge bine barca, Daniel, am constatat eu.

– Da. Ținea timona lejer, ca și cum ar fi îndemnat mai degrabă vasul să dea tot ce avea mai bun decît să încerce să-l domine prin forță. Cred că furtuna se va potoli de la sine peste patru-cinci ore. Nu va fi nici un uragan. Pînă atunci, cînd vom avea abur și cînd marea va fi calmă, vom pluti în zigzag și cu toate pînzele strînse, așteptînd să nu mai fie primejdie ca valurile să depășească partea laterală a vasului. După aceea vom stabili cursul pe direcția est-nord-est, ca să ne scoată prin trecătoarea Windward.

– Unde mergem, Daniel?

Clătină din cap și schiță unul din surîsurile lui grave.

– Nicăieri, domnișoară Emma. Nicăieri și oriunde. Ziceam cîndva că aș naviga cu vasul asta pe toată lungimea Indiilor de Vest. Asta e ceea ce trebuie să facem. Dar nu avem nici o destinație. *Miss Emma* este singurul nostru cămin.

– Sînt mulțumită că așa stau lucrurile, am spus. Ce să fac eu acum?

– Luați timona, vă rog.

Propunerea mă neliniști puțin, dar Daniel ținu ușor mîinile peste ale mele ca să mă familiarizez cu nava, apoi scoase din buzunar un briceag și îl deschise.

– Nu vă faceți griji cu mînuirea ei, domnișoară Emma. Sînteți foarte pricepută, îmi zise și ieși afară, în ploaie și vînt.

Undeva deasupra noastră, norii negri de furtună se despică, lăsînd să se strecoare o rază de lună. În timp ce valurile alunecau pe sub vas, de-a lungul laturilor lui se rostogoleau creste de spumă – o spună albă, cu sclipiri fosforescente. L-am văzut pe Daniel că se îndreaptă spre balustradă, chiar în fața timonei, și că începe să tragă de o parîmă. Era evident un efort serios și mi-am dat seama că trăgea spre vas șalupa pe care o mai remorcam încă. Cu o mare atît de agitată, nu avea cum să instaleze un troliu ca s-o ridice la bord și, în starea de irealitate în care ne aflam, mă întrebam ce urmărea oare să facă. Deodată l-am văzut creștînd cu cuțitul parîma, apoi tăind-o de-a binelea.

Daniel se depărtă de balustradă, dispăru în josul scării ce ducea spre cabină și reveni după cîteva clipe cu ceva ce semăna cu o prăjină lungă și groasă, care sclipi în lumina lunii. Am înțeles că era o rangă grea de fier. Agățîndu-se cu brațul îndoit din cot de o frînghie „ține-te bine“, se aplecă peste balustradă și începu să împingă cu ranga, înfigînd-o și ridicînd-o iar, în ceva de pe carcasa vasului. Norii s-au adunat iar laolaltă și l-am pierdut din vedere pe Daniel.

Priveam spuma care trecea, lăptoasă, pe lîngă vas, urmăream cu atenție busola, încercînd în zadar să găsesc vreun punct fix în întunecimea din fața mea, și deodată mi-a trecut prin minte că numele bărcii, *Miss Emma*, nu fusese pictat chiar pe carcasă, ci pe o scîndură frumos sculptată, prinsă de tîmplărie cu șuruburi; cu asta se luptase Daniel cu ranga lui.

După cîtva timp el se întoarse la timonă, șiroind de apă. Mă așteptam să ia din nou cîrma, dar nu schiță nici un gest în acest sens, ci se propti chiar în spatele meu, puțin într-o parte.

– Am tăiat parîma lăsînd șalupa în derivă, și am desprins de carcasă scîndura cu numele, zise el. O dată cu fluxul și refluxul, ar trebui să fie aruncate pe țărîm, pe coasta nordică, în următoarele cîteva zile, undeva între golful Montego și St. Ann.

Am rotit puțin timona, urmărind cu atenție pînza de la trincă, și am spus:

– Nu înțeleg pentru ce ai făcut asta, Daniel.

– Există un motiv temeinic, domnișoară Emma. Dacă șalupa și scîndura cu numele sînt aruncate la țarm, e de sperat că autoritățile își vor închipui că *Miss Emma* s-a scufundat și că eu m-am dus la fund o dată cu ea. Clătină încet din cap. Dumnezeu știe ce își vor închipui că s-a întîmplat cu stăpîna Emma Foy. Nimănui nu-i va trece prin minte că ați fugit împreună cu mine. De ce ar crede așa ceva?

– Ar putea crede, Daniel, am replicat. Cu puțin timp în urmă, Oliver a lăsat la avocatul său o scrisoare sigilată prin care mă acuza că, în eventualitatea decesului său printr-o moarte nenaturală, vinovată aș fi eu.

I-am relatat ce se spunea în scrisoare, apoi am adăugat:

– Poate că poliția va crede că Oliver a murit de mîna mea și că, pe urmă, eu am fugit împreună cu dumneata.

Daniel scutură din cap cu îndoială.

– N-ar avea sens. Dacă ați fi vrut să căpătați domeniile Foy, n-ați fi fugit în lume. Cred că-i mai probabil că oamenii vor crede că ați ieșit călare afară, în furtună, pentru a ajuta la recuperarea cailor scăpați din grajd. Asta ar fi ceva caracteristic. S-ar fi putut să fiți trîntită din șa sau să vă rătăciți mergînd pe jos și să cădeți în cele din urmă în vreun canal de scurgere. Asta se crede de obicei cînd cadavrul unei persoane dispărute nu poate fi găsit. Aruncă peste umăr o privire în întunericul înconjurător. Indiferent ce vor vrea ei să creadă, le-am lăsat celor de-acolo cîteva mistere.

Niciodată nu s-au rostit cuvinte mai adevărate, am reflectat eu. La vremea asta, în absența atît a stăpînului, cît și a stăpînei casei, Ramirez trebuie să fi preluat controlul asupra situației. Focul, întetit de vînt, distrusese cu siguranță grajdurile. Caii rătăciți, zăbovind undeva prin apropiere, vor constitui dovada că focul fusese provocat de mîna omenească, fie accidental, fie intenționat. La lumina zilei, trupul lui Oliver Foy

va fi găsit lângă poartă, străpuns de o tijă metalică lovită de trăsnet și răsucită, ceea ce putea să ducă pe urmele unui metis anglo-chinez, constructor de ambarcațiuni și scufundător. Soția lui Oliver Foy va fi socotită dispărută de pe fața pământului. Se va constata lipsa costumului ei de călărie. Un cal, Apollo, va fi găsit înșeuat, dar fără călăreț, undeva între Ocho Rios și Diabolo Hall. Se va descoperi că metisul anglo-chinez a părăsit insula, riscînd să înfrunte furtuna. Puțini își vor închipui că el ar putea supraviețui furiei acesteia, iar dacă barca sfărîmată și placa purtînd numele vasului vor fi aruncate pe țarm, ele vor da credibilitate ideii că nava noastră s-a scufundat.

Brusc, am simțit împunsătura unei păreri de rău, aproape vinovate, gîndindu-mă la mătușa Maude și unchiul Henry, deoarece, indiferent de presupunerile ce se vor face pentru a da o explicație dispariției mele, toată lumea mă va crede moartă. În sinea mea am înălțat din umeri. Fără îndoială că era mai bine ca mătușa și unchiul meu să creadă acest lucru decît să cunoască adevărul – anume că de acum înainte eu voi trăi pe un vas de doisprezece metri, împreună cu un culi chinez, pribegind de-a lungul și de-a latul Mării Caraibilor, ca un vagabond al mărilor.

Vreme de un minut sau două, nici unul dintre noi nu a vorbit. Intuiam că Daniel, lângă umărul meu, evalua iscusința mea ca timonier. Pînă acum nu manevrasem niciodată o timonă; avusesem de-a face doar cu o cîrmă, dar deveneam clipă de clipă tot mai stăpînă pe mine, simțind că *Miss Emma* îmi vorbea prin cavilele timonei, spunîndu-mi nevoile ei.

– Vă descurcați bine, zise Daniel. Acum trebuie să vă părăsesc vreo zece minute. Se întoarce și dispăru în josul scării ce ducea sub punte.

Mi-am alungat din minte toate gîndurile răzlețe și m-am concentrat asupra necesității de a deveni una cu nava. Toate hainele mele erau ude pînă la ultima fibră și stăteam într-o

baltă de apă, dar încă de la început vîntul care însoțea furtuna fusese cald și înăbușitor, în ciuda ploii, și atîta vreme cît nu-mi lăsam mintea să se îndrepte spre întîmplările din acea noapte, nu-mi era frig.

Trecuseră mai puțin de zece minute cînd Daniel se înapoie și luă timona. Acum purta haine uscate.

– Duceți-vă în cabină și ștergeți-vă, domnișoară Emma, îmi spuse. Am scos la îndemînă un pantalon de rezervă și o cămașă de-a mea, să le îmbrăcați. Va trebui să împărțim și să folosim deocamdată ceea ce avem, pînă vom putea să cum-părăm veșminte pentru dumneavoastră. Dar așa ceva nu vom încerca înainte de a ajunge în Guadelupa. După ce vă ștergeți bine și vă îmbrăcați, culcați-vă și dormiți pînă vă chem eu. Am instalat un hamac, care pe o vreme ca asta vi se va părea mai confortabil decît cușeta; dacă aveți nevoie, există pături.

– Oh, nu, Daniel, am protestat. Mă întorc după ce mă schimb. Pot fi de folos alimentînd cazanul, sau aducîndu-ți ceva de mîncare, sau preluînd timona cît timp dumneata...

– Vă rog, domnișoară Emma! Se uită dintr-o parte la mine, cu un mic zîmbet, dar tonul lui era foarte ferm. Pe o navă nu poate exista decît un singur căpitan, chiar dacă nava este una mică, așa ca asta.

Luată prin surprindere, cîteva clipe am rămas fără replică. Oricît de mult i-aș fi iubit pe May și pe Daniel, întotdeauna luasem de bună că ei trebuiau să mi se supună, fiindcă erau servitori. Dar acum nu aveam nici un slujitor. Aveam în schimb un tovarăș, un om care era mult mai mult decît egalul meu, fiindcă depindeam în extrem de mare măsură de el. M-am pătruns de această realitate în mod obiectiv și nu am găsit nici un prilej de regret. Apoi, ascultătoare, am zis:

– Foarte bine, Daniel. Voi face așa cum spui dumneata.

– Vă mulțumesc, domnișoară Emma.

– Presupun că va trebui să ne gîndim la schimbarea numelor noastre, și la un nou nume pentru vas, și... și la tot felul de lucruri.

— Da. Luă o mînă de pe timonă și mi-o puse pe umăr. Tot felul de lucruri. Dar pentru asta avem timp din belșug. Acum duceți-vă și odihniți-vă. Am să vă chem dacă voi avea nevoie de ajutor.

— Făgăduiești?

— Da. Uitați-vă, aici este o portavoce, iar în peretele despărțitor de lîngă cușeta de la tribord se află un fluier.

I-am reținut brațul și mi-am apăsat un obraz de umărul lui, într-o tăcută încercare de a-mi exprima recunoștința, fiind convinsă că în noaptea aceea mă salvase de la moarte. Apoi am coborît scara ce ducea spre cabină, lăsîndu-l să se lupte cu furtuna. După ce m-am șters bine și m-am îmbrăcat, suflecîndu-mi mînecele cămășii și manșetele pantalonilor, prea lungi pentru mine, m-am cățarat în hamac, știind că întîmplările nopții vor începe să-mi frămînte mintea și că nu aveam nici o speranță să dorm. Cu toate acestea, la cîteva clipe după ce am pus capul pe mica pernă și în ciuda nesfîrșitului tangaj al vasului, m-am cufundat într-un somn atît de adînc de parcă aș fi fost drogată, un somn — din fericire — lipsit de coșmaruri.

Nu întotdeauna avea să fie așa. În săptămîinile următoare și chiar în lunile de mai tîrziu, se întîmpla ca uneori, în visurile mele, să fiu purtată înapoi, la Diabolo Hall, suferind acolo macabra hărțuire prin dormitor și pe coridor, prin grădină și prin grajduri, urmărită de îngrozitoarea siluetă a lui Oliver Foy, care, rînjind și cu o suliță străbătîndu-i trupul, se mișca întocmai ca unul dintre morții vii însuflețiți prin puterea magică a *obeah*-ului.

Însă în noaptea aceasta, prima din nouă mea viață, stranie și totuși ciudat de fericită, nu m-a tulburat nici un vis.

6

In după-amiaza celei de a douăzeci și una aniversări a zilei mele de naștere m-am scufundat lent de-a lungul fundului de mare alcătuit din nisip și stînci, la o adîncime de șase stînji, privind cu atenție prin ochelarii mei mari, în căutare de languste. Purtam o cămașă de bumbac bleumarin și pantaloni dintr-o stambă imprimată, retezați și tivți deasupra genunchilor pentru a-mi asigura libertatea de mișcare. Cîndva fusesem în stare să rămîn sub apă doar timp de douăzeci de bătaii ale inimii, dar acum puteam să-l egalez pe Daniel, stînd dedesubt chiar și trei minute.

De fiecare parte a curelei care îmi fixa ochelarii era prinsă cîte o mică pară de cauciuc, ca acelea de la un pulverizator de parfum, cu un mic tub care ajungea pînă în căușul care proteja ochiul respectiv. Cu cît mă duceam mai adînc, cu atît mai mare era cantitatea de aer presată de perele de cauciuc în ochelari, și evitînd astfel ca presiunea crescîndă a apei să-mi strivească de față căușurile ochelarilor. Era un dispozitiv simplu, dar util, pe care Daniel îl copiasse de la așa-numitele *ama* din Japonia, pescărițele care se scufundă la mari adîncimi pentru a culege crustacee și alge marine comestibile.

Marea era minunat de limpede, lăsînd lumina soarelui să pătrundă cu ușurință pînă în adîncuri. Puțin într-o parte, vedeam pe fund o umbră mare, de formă neregulată – umbra lui Daniel care înota la aproximativ un stîngen deasupra mea, atent să mă ferească de vreo primejdie și ținînd în mînă o

suliță de bambus cu vîrf de oțel. În sutele de ore pe care le petrecusem în apa mării și dedesubt nu văzusem decît de două ori rechini în apropierea noastră; aveam întotdeauna grijă ca, înainte de a ne scufunda, să zăbovim cîteva minute căutînd în toate părțile semnele prezenței lor. Cu toate acestea, Daniel insista întotdeauna ca atunci cînd intram în apă să luăm toate precauțiile posibile.

Ochii mei surprinseră o ușoară mișcare și acolo, în dreapta mea, cuibărit într-o crăpătură a stîncii, se afla un homar de vreo două kilograme, de un galben-roșcat pal, cu pete negre-albastrii. L-am scos de acolo cu ajutorul cuțitului cu lamă lungă pe care îl purtam și l-am pus într-o plasă cu mîner scurt; am înfipt apoi cuțitul în teaca fixată printr-o curea de pulpa piciorului meu, după care am tras de sfoara de siguranță a unei plase prinse ca o centură în jurul mijlocului, eliberînd pietrele pe care le conținea. Fără aceste greutateți, ar fi fost epuizant să mă scufund pînă la o adîncime de șase stînjeni și să rămîn acolo, cu toată forța ascensională a plămînilor plini de aer.

Acum m-am ridicat la verticală și am început să urc, nu prea repede, ci plutind lent în sus, fără să mișc din picioare, golindu-mi treptat plămîinii de aer, așa cum mă învățase Daniel și așa cum învățase el însuși cu ani în urmă de la pescuitorii de perle singalezi¹. Daniel s-a ridicat o dată cu mine și am ieșit la suprafață împreună, la depărtare de o lungime de cablu față de barcă și la o distanță de patru ori pe atît față de palmierii și malul nisipos al unei mici insule situate la o jumătate de zi de navigație de St. Kitts.

Soarele strălucea orbitor pe ochelarii noștri, așa că i-am ridicat pe frunte în timp ce înotam lent pe spate către șalupa care vreme de aproape trei ani fusese căminul nostru. Acum,

¹ Popor arian originar din nordul Indiei și care alcătuiește acum majoritatea populației din Sri Lanka (n. tr.).

ea se numea *Casey*, iar eu purtam același nume. Daniel o botezase, sculptase și pictase pentru carcasa ei o nouă scîndură cu denumirea, cu două zile înainte de a ne instala la Basse-Terre pe insula franceză Guadelupa, cea mai apropiată de o coastă civilizată după fuga noastră din Jamaica, la mai bine de o mie de mile depărtare.

La vremea aceea mai purtam încă unele veșminte de la Daniel; navigam spre sud, între insulele Virgine și Anguilla, locurile de destinație situate la nord-est față de babordul nostru. În ziua aceea marea era calmă și soarele urcase mult pe cer, cînd Daniel se așeză pe vine pe puntea de la pupă, cu o scîndură lungă în fața lui și cu o cutie cu vopsea. Eu mă aflam la timonă, dar nu închisă în cabină, deoarece Daniel concepușe comanda în așa fel încît să avem o timonă de punte instalată puțin în fața cabinei, și pe aceasta o foloseam în cea mai mare parte a timpului, trecînd la adăpost doar pe vreme rea.

Daniel amestecă vopseaua, cercetă pensula și spuse:

– Ce părere aveți de numele Casey, domnișoară Emma?

– Ca nume pentru o navă?

– Da.

– Păi... pare un nume destul de drăguț. Există vreun motiv special pentru a-l alege?

El schiță zîmbetul lui lent.

– Dumneavoastră ați fost botezată Emma Catherine. Numele de Catherine are o mulțime de alte forme. Una dintre acestea este Casey. Cu multă vreme în urmă, în Hong Kong, am citit într-un ziar un articol despre nume.

– Chiar că nu cunoșteam acest diminutiv.

– Mi-ar plăcea să numesc barca după numele dumneavoastră, dar într-un fel pe care numai dumneavoastră și cu mine să-l înțelegem.

– Ești foarte amabil față de mine, Daniel.

El dădu din cap.

– Dumneavoastră sînteți tot ce am pe lumea asta, domnișoară Emma.

Lăsă pensula jos și începuse să contureze cu grijă literele, folosind un creion negru gros.

— Am nevoie de un nume nou, am spus, și Casey va fi foarte bun. Mi-am tuns părul scurt ca al unui băiat și de acum înainte voi purta haine băiețești, așa că e bine să am un nume care să se potrivească atît unui băiat cît și unei fete. Adică, ori de cîte ori ne vom afla pe uscat și cînd mi te vei adresa, oamenii nu vor ști cu adevărat care din două sînt.

Înălță privirea și pentru prima dată în decursul multelor și îndelungatelor zile am văzut o sclipire de veselie în ochii lui negri.

— Cred că doar dacă vor fi la distanță nu vor ști că sînteți fată, domnișoară Emma. Dar sînt de acord, chiar de acum voi începe să vă spun Casey, însă trebuie să ne gîndim la un nume nou și pentru mine.

Mi-am mușcat buza.

— Vei fi urmărit, Daniel?

El înălță din umeri.

— Sînt sigur că autoritățile jamaicane vor crede că m-am înecat, dar vor respecta procedura normală de a trimite descrierea mea tuturor posesiunilor britanice. Nu sîntem nevoiți să ajungem în nici una dintre posesiunile britanice, poate doar în zone nelocuite ale insulelor din apropierea coastei. Peste un an, întreaga întîmplare va fi uitată dincolo de Jamaica... un loc în care nu ne vom mai întoarce niciodată.

Am petrecut o buclă de frînghie peste timonă și m-am dus să schimb orientarea unei pînze. Am stat apoi lîngă Daniel și briza mării făcea să-mi fluture pantalonii și cămașa, prea mari pentru mine.

— Nu cred că voi avea mult de-a face cu alți oameni, am zis, cu excepția împrejurărilor în care încercăm să cîștigăm ceva bani transportînd mici cantități de mărfuri de la o insulă la alta. Chiar și atunci, socotesc că e mai bine dacă nu vorbesc deloc cînd este cineva în preajmă. Accentul meu le-ar putea stîrni curiozitatea.

– Nu și dacă folosiți dialectul creol jamaican, și la asta vă pricepeți foarte bine, domnișoară... Casey. Știu că de multe ori ați făcut-o pe May să rîdă vorbindu-i așa.

Era adevărat. M-am întors la timonă, gîndindu-mă că fața și mîinile mele erau bronzate de vînt și soare într-un fel pe care nici o adevărată doamnă nu l-ar accepta nici în vis. Acum chiar aș fi putut să trec drept o fată de origine spaniolă sau portugheză, cu o recentă infuzie de sînge nord-european ori american, care să explice părul meu castaniu-roșcat. Pe toate insulele din Indiile de Vest existau tot soiul de amestecuri de rase ciudate, și înfățișarea mea nu va atrage atenția atîta vreme cît nu vorbeam ca o tînără englezoaică trecută prin școală. Nu puteam pretinde însă că aș fi înrudită cu Daniel, fiindcă se vedea bine că nu aveam pic de sînge chinezesc.

– Daniel, am spus, dacă vreodată vom fi nevoiți să explicăm ce legătură este între noi, cred că cel mai bun lucru ar fi să-i lăsăm pe oameni să creadă că sînt o fată creolă pe care ai găsit-o pe una dintre insule și ai cumpărat-o cu cîtiva saci de copra de la un tată metis beat. Cam așa ceva. În tăcere, își concentră atenția asupra lucrului său vreme de aproximativ două minute, apoi, parcă împotriva voinței, zise:

– Da. Dacă bărbații vor crede că sînteți femeia mea, nu veți mai prezenta prea mult interes în ochii lor.

– Asta e ceea ce vreau, Daniel. Nici un fel de atenție din partea bărbaților. Mă cuprinse brusc un tremur de scîrbă. O să vorbesc într-un fel de creolă, dar numai atunci cînd va fi necesar, și o să mă adresez dumitale spunîndu-ți... stai să mă gîndesc. Îți voi spune *Gubnor*.

Folosirea aceluia cuvînt englezesc scîlcit reînvie un crîmpei de amintire. Pe drumul ce trecea prin Fern Gully, călărind împreună cu Chad Lockhart, cel cu ciudata pleoapă căzută, citasem un proverb local: *Darg hab liberty watch gubnor*. Într-o bună zi, m-am gîndit, aș putea să-l întreb pe Daniel ce era cu englezul acela, cu sulul de pergament din tubul de bambus și

cu moneda sau medalionul acela de aur. Nu pentru că toate acestea ar fi avut acum vreo importanță, fiindcă lumea noastră se schimbase. În viitor, ea avea să constea în mare și cer, vînt, ploaie și soare; lună și stele; din cînd în cînd, senzația pămîntului sub picioarele noastre, pe țărmurile insulelor; întîmplătorul comerț cu oamenii din sate mici și porturi neînsemnate; iar căminul nostru permanent, mica șalupă *Casey*.

În viitor, aceasta avea să fie lumea noastră și niciodată ea nu s-ar putea întîlni cu lumea necunoscutului cu ochi fumurii venit din Anglia. Așa credeam. Dar uitasem pretenția lui Chad Lockhart de a fi victima permanentă a unei sorți cîteodată răutăcioase, alteori capricioase.

*

* *

Daniel și cu mine n-am vorbit despre noaptea aceea de groază, de la Diabolo Hall, decît multe săptămîni mai tîrziu. Pîna atunci navigasem de-a lungul curbei largi alcătuite de insulele Leeward și Windward, și continuasem spre vest, cu coasta Venezuelei, dincolo de orizontul nostru sudic, pîna cînd ajunsesem la Aruba, cel mai îndepărtat punct al peregrinărilor noastre, unde guvernau olandezii, deși majoritatea oamenilor erau de origine indiană. Aici am vîndut o mică încărcătură de nuci de cocos pentru culesul cărora petrecusem două zile pline pe malul nelocuit al unei insule mici din grupul Los Roques. Daniel a găsit și ceva de lucru, reparînd canoe în satul în care ne-am vîndut marfa; pentru munca lui și pentru nucile de cocos am fost plătiți în aur. Nu monede, ci două pepite mici, valorînd fiecare cîte un sovereign; prețiosul metal galben se extrăgea din minele de pe insula aceea stîncoasă.

Din sat, ne-am dus într-un golf nisipos, am tras pe uscat mica șalupă pe care Daniel o cumpărase în Guadelupa pentru a o înlocui pe cea pe care o abandonasem. Ambarcațiunea necesita o nouă călăfătuire și asta era o treabă mult mai lesne de făcut pe plajă decît pe puntea lui *Casey*. Daniel scămoșa

cînepa în timp ce eu aprindeam un foc pentru a topi smoala. Sulița lui zăcea pe aproape, deoarece aveam de gînd să prindem pește pentru cină la înapoierea pe vasul ancorat. Sulița aceasta era făcută dintr-o tijă de bambus și cu un cap confecționat prin ciocănirea unui bulon de oțel pînă ce devenise o lamă plată, ca o frunză ascuțită. În tot timpul cît am navigat în Marea Caraibilor, Daniel n-a încercat niciodată să facă sau să obțină o suliță de oțel ca acelea pe care le folosisese înainte. Poate că se ferea de amintirile pe care i le-ar fi trezit.

În vreme ce stăteam pe vine lîngă foc, alimentîndu-l cu ghemotoace de fibră de nucă de cocos îmbibate în ulei, m-am pomenit că spun, oarecum spre propria-mi surpriză:

– Cum se face, Gubnor, că ai venit la Diabolo Hall în noaptea aceea?

Acum, din obișnuință, foloseam noul lui nume chiar și cînd eram singuri.

Nu ridică ochii de la treaba lui cu cîlții gudronați, dar, cu un glas inexpresiv, răspunse:

– Mă dusesem la Kingston cu trenul, să iau noua suliță de la șantierul naval militar. Cei de acolo au fost de acord s-o prelucreze la strungul lor în schimbul unui mic serviciu pe care li-l făcusem, scufundîndu-mă pentru ei. La drumul de înapoiere, furtuna s-a dezlănțuit înainte ca trenul să ajungă la capătul de linie de la Ewerton. Am sosit tîrziu. L-am luat pe Feng Po de la grajdurile cu chirie unde îl lăsasem. Furtuna era foarte puternică. După o milă sau două m-am hotărît să trec pe la locuințele servitorilor de la Diabolo Hall, să-i cer voie majordomului să mă adăpostesc în grajd sau într-una dintre dependințe pînă avea să se mai potolească vijelia. Mă gîndeam că n-o să refuze, știind că vreme de mulți ani fusesem în serviciul familiei stăpînei casei. Cînd am intrat pe poartă, v-am văzut pe dumneavoastră... și pe el... Oliver Foy, înaintînd spre dumneavoastră, înarmat cu o măciucă.

Apoi tăcu. După un timp, am spus:

– Smoala va fi gata în curînd, Gubnor. Dacă în lădița ta cu scule mai ai încă un fier de călăfățuit, aş putea să ajut şi eu la treaba asta.

Niciodată n-am mai vorbit despre noaptea aceea.

La vremea la care am încheiat prima noastră călătorie prin Indiile de Vest către Aruba, începusem să ne obişnuim cu modul nostru de viaţă, pînă cînd totul s-a sfîrşit printr-un dezastru în timpul celei de-a treia veri petrecute împreună. Am aflat că, din clipa în care se hotărîse să părăsească Jamaica, Daniel vînduse în taină tot ce nu voia să ia cu el. Cu ceea ce dobîndise, plus banii economisiţi cu grijă de-a lungul anilor, eram departe de a fi nevoiaşi.

În Guadelupa, în timp ce eu am rămas ferită de ochii tuturor pe rebotezata *Casey*, el s-a dus pe uscat şi a cumpărat o mică şalupă. A cumpărat şi o mulţine de veşminte pentru mine, revenind cu cămăşi şi pantaloni, ciorapi şi cizme, pulovere şi mantale de ploaie, toate pe măsura unui băiat. De atunci înainte, lenjeria mea intimă avea să constea numai în pantaloni scurţi, din bumbac, aşa cum purta el însuşi, dar şi aceştia de mărime potrivită unui băiat.

În rest, *Casey* fusese foarte bine aprovizionată la plecarea noastră din Jamaica, totul fiind depozitat într-o ordine meticuloasă. Alimente, apă şi combustibil, cu acces uşor la toate. Marea era plină de peşte şi crustacee, zecile de insule ofereau cocotieri, cu fructele lor ce puteau avea foarte multe utilizări, şi în orice sat puteam să facem schimb de produse din altă parte contra orice altceva aveau de oferit localnicii, ca de pildă legume, fructe, cacao, nuci măcinate şi grăunţe pentru cele patru găini pe care le ţineam într-un coteţ pe puntea de la prova.

Rareori navigam cu abur, deoarece nu avea nici o importanţă dacă, pentru a ajunge la vreo insulă unde hotăram să facem următoarea noastră escală, aveam nevoie de o zi sau de trei. Deseori ne alegeam destinaţia în funcţie de cum bătea vîntul, fiindcă nu aveam în vedere nici un scop anume, ci pur şi simplu vagabondam precum nişte ȝigani nomazi ai mării.

Cu toate acestea, la fiecare cîteva zile, coboram pînza principală și fixam biga la tribord, aprindeam focul și puneam motorul în funcțiune timp de aproximativ o oră, deoarece Daniel susținea că mașinilor le place să fie utilizate dacă vrei să te slujească bine. Construisese un sistem pentru a absorbi aburul din țeava uscată a cazanului, trecîndu-l printr-un condensator, ceea ce ne permitea să obținem apă distilată proaspătă pentru a spori rezerva noastră de patru butoaie a cîte zece galoane pe care le umpleam din izvoarele de pe insule ori de cîte ori se ivea prilejul. Acesta constituia încă un bun motiv pentru utilizarea cu regularitate a cazanului.

Cambuza noastră ocupa o suprafață nu mult mai mare decît o masă pentru jocuri de cărți, însă dat fiind că ne limitam la o bucătărie foarte simplă, acest spațiu era mulțumitor. Spălătorul era o cabină mică, dotată cu un vas de closet pus deasupra unei tăvi metalice care putea fi spălată cu apă de mare prin acționarea mînerului unei mici pompe instalate în peretele despărțitor. În primele cîteva săptămîni, cada noastră de baie a fost însăși marea, dar mai tîrziu Daniel a instalat un sistem ingenios, prin care motorul acționa o pompă ce împingea printr-un furtun apa dulce dintr-unul din butoaiele noastre într-o căldare suspendată, cu fundul străpuns de găurele. Ne scăldam zilnic în mare, dar o dată pe săptămînă urcam cu un vinci găleata la înălțime, pe puntea de la prova, instalam un paravan din pînză de cort și ne bucuram pe rînd de luxul unui duș cu apă dulce.

La sfatul lui Daniel, înainte de dușul săptămînal, mă ungeam întotdeauna din creștet pînă la vîrfurile picioarelor cu ulei de nucă de cocos, pentru ca pielea să nu mi se usuce și să nu se asprească din cauza expunerii îndelungate la soare, în temperii și apă sărată. Era un sfat bun, deoarece pielea mea rămînea catifelată, deși mă bronzasem atît de tare încît căpătasem culoarea cafelei, dar eu îl urmam numai pentru a-i face pe plac lui Daniel, căci acum nu mai mă gîndeam la înfățișarea mea. Mi se părea ciudat cînd îmi aminteam că odinioară mă

îngrijorase faptul că aveam sprîncenele prea groase. Ultimul lucru pe care îl doream acum era să fiu cît de cît atrăgătoare pentru bărbați. Era cert că în cursul peregrinărilor noastre nu vom avea decît rareori prilejul să ne întîlnim cu altcineva în afară de băştinași, dar teama și groaza pe care mi le sădise în suflet Oliver Foy nu mă părăsiseră și niciodată n-aș mai fi vrut să mă privească vreun bărbat.

Daniel își lăsase părul să crească, pînă la nivelul umerilor obrazilor. Își lăsase și barbă și mustață, o barbă nu mai mare de doi-trei centimetri în jurul bărbiei. Mi se părea că, deși părul era negru, barba lui era căruntă, ceea ce îi dădea o înfățișare înfricoșătoare care mă făcea să rîd... Acum trecuse vremea și eram din nou în stare să rîd. Nu puteam crede că l-ar recunoaște cineva după descrierea trimisă de autoritățile jamaicane celorlalte posesiuni britanice din Indiile de Vest.

Dacă mi-aș fi închipuit vreodată că într-o bună zi căminul meu va fi o mică navă cu abur, cu o cabină mare cît jumătatea încăperii destinate cameristei noastre de la Jacarandas, și că voi împărți acel cămin cu un bărbat, aș fi crezut că ar fi imposibil să se respecte regulile de decență; cu toate acestea, realitatea era alta. Daniel atîrnase în mijlocul cabinei o perdea din pînză de cort care aluneca pe inele și care putea fi trasă ca un paravan dacă vreunul dintre noi dorea să-și schimbe îmbrăcămintea. De obicei asta se întîmpla numai cînd ne pregăteam de culcare sau cînd ne sculam. În timpul zilei umblam mai ales în picioarele goale, cu cămașă și pantaloni tăiați scurt. Intram în mare îmbrăcați cu aceste veșminte și cînd ieșeam le lăsam să se usuce pe noi. De fapt, nici nu conta dacă se întîmpla să fim uzi sau uscați.

În cabină existau două cușete. Cămașa mea de noapte era o cămașă bărbătească de măsură mare. Uneori dormeam pe cușete. Dacă era vreme proastă, agățam hamace deasupra cușetelor, ca să dormim mai liniștit. Cînd noaptea era parfumată, ne agățam hamacele pe punte. Fie că dormeam, sau ne scăldam, sau ne satisfăceam nevoile firești, totul mi se părea

foarte simplu și nu exista nici o jenă când era vorba să ne acordăm unul altuia intimitatea necesară, chiar și într-un cămin atît de mic cum era *Casey*.

Dacă aveam chef, se întîmpla uneori să navigăm toată noaptea, făcîndu-ne pe rînd cele patru ore de cart la timonă. De obicei, cînd se lăsa înserarea, opream vasul cu vîntul în față, coborînd ancora pe vreme proastă sau ancorînd nava în golful unei insule. Un asemenea adăpost nu era greu de găsit, deoarece – așa cum spusese cîndva Daniel, în cealaltă lume pe care o lăsasem în urma noastră – o barcă putea să navigheze cale de două mile de-a lungul curbei în formă de seceră a Indiilor de Vest fără ca vreodată să se afle mai departe de uscat cu mai mult de o zi scurtă de navigație.

Fiind la bord doar noi doi, niciodată nu se întîmpla să ni se pară că fuseseră făcute toate reparațiile și lucrările de întreținere necesare, fiindcă pe o navă de felul lui *Casey*, aflată în permanență pe mare, acestea constituiau treburi ce nu se sfîrșeau nicicînd. Velatura fixă trebuia controlată în mod constant ca să nu prezinte semne de rosături, sau înlocuită dacă era necesar. Fungi, pînze, catarge, garnituri de cîrmă și tot echipamentul de acest fel necesitau o supraveghere atentă. Un știft slăbit la un întinzător de pe straiul focului sau o hobană puteau determina căderea catargului; o garnitură slăbită la cadrul pupei se putea solda cu pierderea bruscă a cîrmei, într-un moment primejdios. Viețile noastre depindeau de prevenirea unor astfel de dezastre și prevenirea lor presupunea vigilență continuă.

Uneori transportam mărfuri, fie de la o insuliță la alta, fie între satele de pe coasta unei aceleiași insule. Din cînd în cînd făceam transporturi în slujba altora, dar cel mai adesea cumpăram, vindeam sau făceam troc în contul nostru. Cîteodată navigam cu calele goale. În orice situație, trebuia să ne gîndim întotdeauna la echilibrul navei, ceea ce însemna multă muncă pentru distribuirea greutateii în așa fel încît să se obțină cel mai bun rezultat.

Îl cunoscusem dintotdeauna pe Daniel ca pe un om studios, dar pînă a ne începe noua noastră viață pe *Casey*, niciodată nu-mi dădusem seama cît de iscusit era. Preparativele lui pentru plecarea din Jamaica fuseseră foarte meticuloase. Luase cu sine hărți navale, un sextant, un telescop și un cronometru. În decursul anilor, muncind din cînd în cînd ca scufundător pentru Marina Regală Britanică, își oferise uneori serviciile în schimbul instruirii în folosirea unui sextant și în știința navigației. Acum era în măsură să profite de aceste cunoștințe iar eu eram bucuroasă să încep să mi le însușesc de la el.

Cînd am părăsit Aruba pentru prima oară, am navigat încet spre est, către insula Windward, croindu-ne drum contra vîntului cu pînzele umflate, înaintînd apoi cu cea mai mare viteză de navigație a lui *Casey*. În fiecare zi, Daniel mă învăța mai multe lucruri din experiența lui de o viață despre mare, intemperii și navigația cu pînze. Mă iniția de asemenea, cu un succes limitat, în misterele motorului cu abur. Am învățat ceea ce era necesar pentru întreținerea de rutină și cum să demontez și să curăț cazanul, dar niciodată n-am înțeles pe deplin ce se întîmpla cînd mașinăria se punea lent în mișcare; întotdeauna mă nelinișteau însă axurile, tijele și pistoanele, chiar dacă acestea rămîneau nemișcate și lipsite de viață.

Treceau săptămîni după săptămîni, luni după luni și *Casey* parcurgea ruta ei printre insulele Leeward, ocoala Puerto Rico, se strecura prin Trecătoarea Mona și străbătea cele trei sute de mile de-a lungul coastei nordice a insulei Hispaniola. Nu am trecut prin Strîmtoarea Windward fiindcă printr-un acord tacit hotărîsem să nu ne apropiem niciodată de Jamaica la mai puțin de o sută de mile. Cotind spre nord, ne-am croit drumul printre insulele Bahamas, apoi am ajuns să navigăm prin Strîmtoarea Floridei către Havana. Într-un anumit sens, Havana era capătul călătoriei noastre, deoarece aceasta constituia vîrfurile semilunei alcătuite de Indiile de Vest, de la care aveam să revenim acum pe același drum, îndreptîndu-ne

spre insulele Grenadine și din nou spre Aruba, deși puteam să facem acest lucru adoptînd o sută de rute diverse și ocolite.

La vremea la care ne-am îndreptat spre sud-est de Havana pentru a continua pe îndelete drumul printre micile insule răspîndite de-a lundul coastei Cubei, devenisem un marinar iscusit și un scufundător cu experiență. Încă de la început îmi plăcuse să cercetez lumea care se afla sub suprafața mării, o lume plină de frumusețe și de emoții, dar nu acesta era motivul pentru care mă antrena Daniel cu atîta grijă. Din cînd în cînd se ivea prilejul de a cîștiga bani, sau alimente, sau provizii într-unul din micile porturi, apelînd la talentele noastre de scufundători; în astfel de situații o pereche de mîini sau o pereche de ochi în plus erau de neprețuit. Iscusința de care dădeam dovadă sub apă contribuia și la procurarea unei hrane mai consistente fiindcă eram în stare să împart cu Daniel sarcina de a ne scufunda în căutare de homari sau mari scoici comestibile.

Eram într-adevăr bine hrăniți, pentru că marea și insulele ne satisfăceau foarte bine cerințele doar cu prețul unui mic efort, iar barca și talentele noastre ne permiteau să obținem orice altceva ne-am fi dorit, fie în bani lichizi, fie în natură. În tot timpul pe care l-am petrecut împreună nu m-am certat decît o dată cu Daniel, și asta în legătură cu mîncarea.

Într-o seară, ancorasem nava într-un golf nisipos de pe coasta Cubei, în apropierea unui sat, și în cursul nopții m-a speriat zgomotul unor oftaturi jalnice. M-am dat jos din hamac și m-am apropiat de balustradă. Zgomotele veneau de pe țărm, răsunînd foarte tare în aerul liniștit al nopții; erau sfîșietoare, ceva între oftat și suspin, ca al unui suflet omenesc chinuit. Mă uitam cu atenție, cînd Daniel a venit lîngă mine, încheindu-și cureaua pantalonilor. Am întors capul să-i vorbesc, atît de impresionată de suspinele acelea jalnice încît am întreat în șoaptă.

— Ce-i asta, Gubnor?

Am zărit sclipirea dinților lui cînd mi-a zîmbit.

– Broaște-țestoase. Băștinașii le prind și le întorc cu burta în sus. În felul acesta rămân în viață timp îndelungat, și carnea lor se păstrează proaspătă. Ne vom strecura pe țărni și vom aduce una la bord. Supă de broască-țestoasă și carne de broască-țestoasă, Casey. Și una, și alta sînt mîncăruri pentru regi.

– Vrei să spui că sînt lăsate să moară lent? Aș fi vrut să-mi astup urechile, să nu mai aud oftatul acela îngrozitor.

– Da. Însă nu trebuie să-i judeci pe băștinași după standardele civilizate. Pe a noastră o vom ucide imediat și vom conserva carnea în sare.

Am încleștat mîinile pe balustradă.

– Nu judec pe nimeni, Gubnor. Atîta doar că mă gîndesc la broaștele acelea țestoase. Vreau să zic... sînt făpturi cu care eu m-am jucat în apa mării.

Era adevărat. Prinsesem de vreo trei ori cîte o țestoasă și mă lăsasem remorcată de ea înainte să-i dau drumul. Nu erau nici pe departe prietenoase și curioase, așa cum constatasem că sînt delfinii, dar mi se întorcea stomacul pe dos la gîndul suferinței lor. M-am împotrivit propunerii lui Daniel.

– Toată viața ta ai mîncat animale ucise, Casey, spuse el. Ce te face să declari acum că nu trebuie să omor o broască-țestoasă?

Am închis ochii, strîngînd tare din pleoape și încercînd să gîndesc. În cele din urmă am spus:

– Nu există o logică în treaba asta, Gubnor, și nu este o problemă de principiu. Dacă încerc să mă contrazic cu tine, pot să mă combați lesne, fiindcă nu am nici un argument. Știu doar că nu vreau ca dumneata să omori o broască-țestoasă. Poate pentru că noi, oamenii, avem ceva în comun cu ele, așa cum avem cu delfinii. Sîntem cu toții făpturi care ne ținem respirația sub apă. Mi-am apăsât mîinile pe obraji, înfiorată. Oh, nu suport să aud zgomotul ăsta îngrozitor!

Daniel replică:

– O broască-țestoasă ucisă rapid ar scăpa de suferință.

– Da, dar... Am înălțat privirea spre el, în lumina lunii. Mai există și altceva ce putem face, nu-i așa?

El rîse și îmi atinse ușor umărul.

– Uneori e bine să fii illogic, atîta vreme cît nu pretindem că am fi altfel.

Își scoase cămașa, se urcă pe balustradă și se scufundă sărind în apă aproape fără zgomot. Eu n-am pierdut timpul să-mi pun pantalonii, ci mi-am înnodat între picioare pulpanele cămășii de noapte și l-am urmat.

Două minute mai tîrziu pășeam plescăind pe țarm și înaintam tiptil pe plajă. Erau patru țestoase, toate din cele mari. Fără ajutorul lui Daniel, ar fi fost greu să le răstorn. De cum le întorceam cu carapacea în sus, începeau să se miște, grăbindu-se să coboare precaut panta nisipoasă, dar cînd ajungeau la apă, elementul propice vieții lor, plecau imediat, dispărînd cu grație lină în marea luminată de lună.

Am înotat încet înapoi spre barcă și pe cînd ne cățăram la bord, Daniel a spus:

– Îmbracă-te, Casey. Peste zece minute vom ridica ancora. Nu am chef să fim aici atunci cînd băștinașii vor descoperi că le-a dispărut carnea de broască-țestoasă.

– Îmi pare rău, Gubnor. Ți-am stricat odihna nopții.

El își stoarse părul de apă și zîmbi.

– Dacă nu voi avea niciodată o problemă mai neplăcută decît asta, să știi, draga mea Casey, că voi fi foarte încîntat.

*

* *

Am descoperit că secretul adevăratei noastre mulțumiri în viața pe care o duceam consta în aceea că nu ne gîndeam la viitor mai departe de o zi și niciodată la trecut. Nu aveam decît trei griji: vremea, barca și proviziile noastre.

Dobîndisem o percepție instinctivă asupra stării vremii, în așa fel încît, fie trează, fie în somn, exista întotdeauna o parte din mintea mea care nota cea mai mică schimbare a vîntului, cea mai ușoară modificare în natura mării din jurul

nostru, și toate felurile de semne care puteau prevesti ce avea să ne aducă vremea în următoarele ore. Se puteau învăța multe lucruri pur și simplu prin observare, dar eu îl aveam și pe Daniel. Nu mai era acel Daniel pe care îl cunoscusem cândva. Atît în ceea ce privește înfățișarea, cît și în privința a ceea ce exista între noi, totul era acum complet altfel. Daniel fusese odinioară servitor. Acum era prietenul și apărătorul meu, eu socotindu-l în sinea mea aproape ca pe un tată, deși ar fi fost probabil greu ca un tată și o fiică să ajungă la camaraderia profundă, născută din traiul practic rupt de restul lumii, un trai în care nu ne aveam decît unul pe altul.

Vreme de un an întreg după fuga noastră din Jamaica, nu am acostat la țărmul nici unei insule britanice. Probabil că eram exagerat de prudenți procedînd astfel. O insulă era prea puțin interesată de ceea ce se întîmpla pe o altă, situată la o depărtare de o sută sau de o mie de mile, și între diversele posesiuni britanice exista doar o slabă legătură, în afară de vizitele făcute din cînd în cînd de cîte o navă a Marinei Regale Britanice.

Cert este însă că nimeni dintre cei care îi cunoscuseră pe Daniel Choong și pe Emma Foy nu ne-ar fi recunoscut – Daniel cu păr înelat și negru pînă la jumătatea gîtului și cu o barbă încărunțită, eu îmbrăcată cu o cămașă sau un tricou fără nici o formă, cu pantaloni și cizme, cu părul tăiat scurt, nici măcar lesne de identificat ca femeie. Cînd am început să ajungem pe teritorii britanice, Daniel a adoptat un accent ciudat și se prezenta cu numele de Harry Leng, pretinzînd că ar fi fost jumătate american, jumătate chinez. Pe uscat, cînd cumpăram veșminte și provizii, el se ocupa de tocmeală, în timp ce eu stăteam în planul doi, cu fața umbrită de o pălărie de pai conică.

Dacă trebuia să ne vorbim unul altuia, eu utilizam orice soi de dialect sau creola pe care o prinsesem, și adoptam o tonalitate a vocii profundă și puțin guturală. Deseori eram luată drept fiul lui Daniel sau pur și simplu eram socotită o

slugă plătită; dar când vreun negustor sau vreun funcționar portuar își dădea seama că eram femeie, Daniel se grăbea să lase să se înțeleagă, prin felul în care mi se adresa, că eram femeia lui.

Nu era necesar să ajungem vreodată în porturi britanice, însă Daniel considera că era important să ne facem bine cunoscute noile noastre identități în toate insulele. Spre sfârșitul primului an – printr-un amestec de mituire și falsuri executate cu migală – obținusem documente care dovedeau că nava cu numele *Casey* fusese construită cu cinci ani în urmă în portul venezuelean La Guaira, primind numele de *Santa Maria*; că îi fusese vîndută la Tampa lui Harry Leng, cu doi ani în urmă, fiind rebotezată *Casey*. De asemenea, aveam o provizie de „certificate de sănătate“, dintr-o serie de porturi, pentru a împiedica oprirea navei în carantină la sosirea într-un port în care era în vigoare un astfel de sistem. Unele dintre aceste certificate erau originale, doar data trebuind să fie modificată cu grijă. Eu eram expertul cu toc și cerneală și cu ștampile de cauciuc confecționate de noi și aveam un sentiment ciudat descoperind că nerușinatele fărădelegi îmi făceau o plăcere răutăcioasă.

Pe măsură ce anotimpurile se succedau unul după altul și noi hoinăream de-a lungul Mării Caraibilor, temerile noastre inițiale se domoleau. În timpul primelor luni trăisem cu teama că, printr-un ghinion oarecare, am putea fi recunoscuți, denunțați, arestați pe mare de cine știe ce navă britanică și duși înapoi în Jamaica, unde Daniel ar fi fost cu siguranță spînzurat pentru uciderea lui Oliver Foy. Dar spre sfârșitul celui de-al doilea an asemenea temeri dispăruseră, noile noastre identități fiind statornicite.

Zilele noastre erau pline și niciodată nu sufeream de plictiseală. Întotdeauna aveam de trasat o rută, de orientat o velă, lucrări de întreținere la motor, o încăpere unde se făcea ordine și curățenie. Mai trebuia să ne cățărăm în cocotieri după fructe,

să prindem pești cu plasa sau cu sulița, să ne scufundăm după crustacee și să încărcăm sau să descărcăm mici cantități de mărfuri.

O dată cu schimbarea anotimpurilor, treceam prin condiții atmosferice foarte diferite, de la un calm fără vînt pînă la furtună. În anotimpul uraganelor eram extrem de atenți la toate semnele care anunțau apropierea vremii proaste, dar de două ori am fost nevoiți să gonim atît cu pînze cît și cu abur pentru a fugi din calea vîntului nimicitor. Cu furtunile obișnuite *Casey* se descurca, dar un uragan era cu totul altceva. Chiar dacă ar fi scăpat nescufundată, în mod aproape sigur și-ar fi pierdut catargele și structura cabinei. Un vînt în stare să smulgă un arbore din pămînt trebuia evitat, nu înfruntat.

Printre lucrurile noastre cele mai prețioase se numărau cărțile pe care Daniel le adusese de acasă de la el. Erau cu totul optzeci și șapte, printre care douăsprezece volume din enciclopedia Chambers. Multe cărți erau dintre cele pe care i le dădusem eu lui Daniel, ca de exemplu un set de opere ale lui Dickens și cîteva romane clasice. Celelalte erau manuale științifice și practice referitoare la o serie de subiecte: istorie, navigație, aritmetică, arta marinăriei, prelucrarea metalelor, prelucrarea lemnului, religii comparative, astronomie și alte asemenea, tot atît de variate.

O carte scrisă de un autor pe nume Edmond Hole care murise în urmă cu mai bine de o sută de ani, se referea la jocuri cum ar fi whistul, șahul și tablele. Erau descrise și cîteva jocuri de cărți pentru două persoane și adesea ne petreceam o oră-două jucînd priquet sau cribbage. Nici unul din noi nu juca șah, dar Daniel a confecționat o tablă și a sculptat cîteva piese de șah, și cu ajutorul domnului Hole am învățat singuri să jucăm. Jocul meu n-a fost niciodată ceva mai mult decît elementar, dar cred că, dacă ar fi exersat înfruntînd un adversar priceput, Daniel ar fi devenit un șahist foarte bun.

În tinerețea lui, la Hong Kong, învățase jocul chinezesc mah-tsiang, sau mah-jong, care era jucat cu plăcuțe asemănă-

toare cu cele ale dominoului, dar care erau gravate cu caractere chinezești. Am confecționat și am pictat împreună un set de astfel de piese, în așa fel ca Daniel să mă poată învăța un alt joc cu care să ne ocupăm mințile când aveam timp liber.

Pe vremea aceea trăiam fiecare zi pentru ea însăși și în ce mă privește eram mai mult decît mulțumită: eram fericită. Socotind după standardele societății englezești, viața aceea ar fi părut imposibilă pentru o fată crescută în condiții deosebite, dar mie nu mi se părea grea, nici chiar în comparație cu felul în care erau nevoite să muncească majoritatea fetelor băștinașe; și deloc grea în comparație cu teama și nefericirea de a fi soția unui bărbat ca Oliver Foy. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată tristă sau deprimată în perioada aceea de aproape trei ani petrecută pe *Casey*. Mica noastră navă cutezătoare era plină de voieșie și, după acea primă călătorie pînă la Aruba, cînd am închis în spatele nostru drumul spre trecut, deseori se puteau auzi rîsete în timp ce ne vedeam de vreuna dintre sutele de treburi ale vieții noastre de zi cu zi.

Pînă la căsătoria mea rîsesem întotdeauna cu ușurință. Voioșia aceasta binecuvîntată mi-a revenit. Spre deosebire de mine, Daniel fusese întotdeauna un om liniștit și stăpînit, dar adesea chicotea în barbă cu prilejul vreunei glume. Reușeam chiar să-l fac să rîdă din toată inima, cîntîndu-i unul din vechile cîntece populare jamaicane pe care le știam, folosind engleza creolă stîlcită:

*Carry me ackee go a Linstead Market,
Not a quattie wut sell.
O, Lawd! Not a mite, not a bite,
Wat a Sat'day night...¹*

¹O traducere aproximativă ar fi următoarea: *Îmi dusei fructele la piața din Linstead./ Nici una nu se vîndu./ Oh, Dumnezeu!! Nici o bucățică, nici o-mbucătură./ Ce mai noapte de sîmbătă...* (n. tr.).

*

*

*

Cea de-a douăzeci și una mea aniversare cădea în septembrie, când se încheia al treilea an al vieții noastre de vagabondaj pe mare. Eu uitasem de ziua mea de naștere, dar nu și Daniel. Ne aflam ancorați în largul insulei Sf. Eustațiu și când am ieșit dimineata pe punte am găsit micul dejun pregătit pe măsuta pliantă pe care o foloseam pentru jocuri. De obicei mîncam stînd pe perne din pînză de vele, utilizînd scaune joase în chip de mese, pentru o mai mare stabilitate. Astăzi, pe masa noastră de joc se aflau pîine proaspătă făcută de Daniel în timpul nopții, felii de ananas, o farfurioară cu ouă răscoapte tăiate mărunt și condimentate cu un sos chinezesc care îmi plăcea în mod deosebit și o ceașcă plină cu o cafea excelentă.

Abia după ce el m-a sărutat pe obraz, mi-a urat la mulți ani și mi-a ținut scaunul pliant să mă așez, mi-am dat seama ce ocazie anume era. Mai apoi ne-am îndreptat spre insula St. Kitts, navigînd cu pînzele larg desfășurate, pe o mare calmă și cu o briză continuă din spate. După-amiază am ancorat în largul unei mici insule, ca să ne scufundăm după homari. Era una dintre numeroasele insule mici și fără nume pe care avusesem prilejul să le cunoaștem în timpul peregrinărilor noastre, și fundul de mare din jurul ei oferea cei mai delicioși homari pe care îi descoperisem pînă acum.

În noaptea aceea, cu nava ancorată în largul insulei St. Kitts, ne-am instalat pe pernele de pînză pentru a ne savura cina alcătuită din homar. După ce îl mîncasem și îl făcusem să alunece cu o băutură preparată din lămîie și ananas după o rețetă inventată de noi, Daniel coborî sub punte și reveni ținînd în palmă ceva – o pungă mică din piele fină, legată cu un șnur frumos confecționat dintr-o panglică.

– Nu puteam lăsa să treacă cea de-a douăzeci și una zi de naștere fără un cadou de aniversare, îmi spuse zîmbind.

– Oh, fii binecuvîntat, Gubnor! Ești foarte bun!

Cînd am luat punga, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Conținutul era mic și ușor, așa încît am legănat-o cîteva clipe în lumina lămpii de pe punte, încercînd să ghicesc ce putea fi cadoul lui Daniel. În cele din urmă am dat din cap.

— Zadarnic aș încerca să ghicesc, nu-i așa, Gubnor?

El își ciupi barba, apoi clătină grav din cap.

— Așa cred.

Am lărgit gura punguței și cînd am răsturnat-o în palmă, ceva a alunecat afară, cu o sclipire gălbuie în lumina lămpii — un disc de aur, un soi de talisman, prins pe o brățară în forma unui lăntșor gros de aur. Uimită, mi-am ținut respirația. Uneori, în Aruba, fusesem plătiți în aur, dar nu în cantitate suficientă pentru a echivala măcar a douăzecea parte din ceea ce se afla acum în palma mea; și, deși trăiam destul de bine, niciodată nu cîștigasem îndeajuns de mulți bani ca să economisim mult peste ceea ce ne era necesar pentru hrană și îmbrăcăminte și pentru a întreține cum se cuvine căminul nostru plutitor.

M-am uitat mai atent și am văzut că pe fața discului era gravată în relief o corabie. Mi s-a tăiat din nou respirația, căci atunci cînd am răsucit-o în lumină am constatat că imaginea gravată era o miniatură perfectă a lui *Casey*, cu pînzele întinse. De unde Dumnezeu făcuse Daniel rost de aur? m-am întrebat. Atît lanțul, cît și medalionul erau de un galben mai închis decît orice alt aur văzut de mine în Aruba. Fără îndoială, Daniel plătise un giuvaiergiu să facă lanțul și, poate, să toarne discul, dar aurul necesar trebuie să-l fi furnizat el. Și, apoi, eram foarte sigură că Daniel însuși făcuse mica sculptură, lucrînd noaptea, în timp ce eu dormeam.

Era ceva în legătură cu medalionul acela... de aur, circular... ceva care trezi un licăr adînc îngropat în memoria mea, dar nu am reușit să-l identific. M-am gîndit o clipă că poate discul nu fusese turnat, ci fusese cîndva o monedă. Și-atunci însemna că moneda respectivă fusese mai mare decît un sovereign, iar eu nu-mi imaginam ce anume ar fi putut să fi fost, deoarece nu aveam cunoștință de nici o altă monedă de aur

cu circulație în Marea Caraibilor. M-am gândit la numeroasele ore în care trebuie să fi lucrat Daniel, noaptea, pilind fața monedei pînă o netezise, sculptînd apoi încet aurul cu un stilet fin, pentru a obține forma lui *Casey*.

Acum, pe obrajii mei curgeau lacrimi și în gît mi se pusese un nod, așa că nu eram în stare să vorbesc. Strîngînd în pumn brățara cu talismanul, am îngenuncheat lîngă Daniel, i-am înconjurat gîtul cu brațele și mi-am apăsât fața de umărul lui. După cîteva secunde, m-am reșezat și am reușit să spun:

– Îți mulțumesc, Gubnor. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

El dădu din cap.

– O foarte mică răsplată pentru anii de tovărășie pe care mi i-ai dăruit, dragă Casey. Foarte mică. Și acum, hai să bem în sănătatea ta.

Rîzînd, am înălțat cîmile cositorite, pline cu amestec de suc de lămîie și ananas. Dacă aș fi fost altfel decît eram, dacă aș fi fost o fată înzestrată cu o inteligență rapidă și cu sensibilitatea instinctivă corespunzătoare, aș fi văzut în clipa aceea un semn rău prevestitor. Dar eu nu simțeam decît căldură sufletească și mulțumire. Nimic n-a venit pe aripile vîntului, sau pe valuri, sau dinspre stele ca să-mi spună că acest capitol al vieții mele se apropia acum rapid de un sfîrșit înspăimîntător, și că talismanul pe care îl țineam în mînă, dăruit cu atîta dragoste și prietenie, avea să aibă asupra mea efectul unui blestem, asemenea păpușii purtătoare de farmece rele a *obeah*-ului, dîndu-mă pe mîinile mortului viu.

7

Am băut în sănătatea mea și m-am reșezat pe pernă, aplecându-mă spre lampă. La pipăit, dosul talismanului părea să aibă ușoare rizuri și când l-am întors, am izbutit să deslușesc vag un blazon.

– L-ai făcut dintr-o monedă de aur, Gubnor? am întrebat, mirată. Daniel a confirmat dînd din cap și în clipa aceea am reușit să identific amintirea aceea slabă care mă frămînta. Oh, acum îmi aduc aminte! Seamănă cu moneda pe care i-ai dat-o domnului Lockhart în ziua aceea. M-am întrerupt brusc, deoarece, fără să mă gîndesc, încălcasem regula noastră nescrisă de a nu vorbi niciodată despre trecut. Îmi pare rău, am spus, scuzîndu-mă.

Daniel clătină din cap.

– Nu are de ce să-ți pară rău, draga mea. Vorbea absent, ca și cum gîndurile i-ar fi fost undeva departe. Uneori simțeam că mi-ar fi plăcut să-ți spun ce mister ascundea vizita domnului Lockhart. Acum asta nu mai are nici o importanță, dar... Se cufundă într-o tăcere îndelungată, apoi relua vorba ca și cum nu și-ar fi dat seama că se întrerupsese. Se împlinesc aproape treizeci de ani de cînd port povara unei vinovății și poate că m-ar ajuta dacă aș împărtăși cuiva această taină. Întinse brațul și vreme de cîteva clipe îmi acoperi mîna cu a lui, zîbind. S-o împărtășesc fiicei mele adoptive, prietenei mele, tovarășei mele de navigație.

Mă străbătu un fior rece.

– Spune-mi numai dacă vrei dumneata, Gubnor. Nu sînt curioasă.

– Cred că e timpul, zise el. Îți amintești ce a spus tînărul acela despre mine?

– Păi... M-am străduit să privesc cu ochii minții înapoi, într-un trecut peste care în ultimii trei ani închiseseam o ușă. Zicea că adevăratul dumitale nume este Ma Ho și că i-ai fi nenorocit familia și ai cauzat dezonoarea și moartea tatălui său, dar eu i-am replicat că asta era ceva ridicol. N-ai fi în stare să faci așa ceva.

Daniel se sprijini cu spatele de peretele cabinei și oftă.

– Îți mulțumesc, draga mea Casey. Dar mă tem că domnul Lockart grăia adevărul.

Am căutat cuvinte să-i răspund, dar n-am izbutit să găsesc nici unul. Daniel privi spre lună și continuă:

– Tatăl lui era fondatorul Companiei Comerciale Lockhart, o companie foarte mare, atît în Hong Kong cît și la Shanghai, nefiind întrecută decît de Lardine Matheson. Tatăl, R.J. Lockhart, era un adevărat neguțător aventurier. Bogat, dar riscîndu-și mereu averea. Și pe urmă, într-o bună zi, cei doi acri de depozite pe care îi poseda în Hong Kong, și o și mai mare suprafață la Shanghai, au căzut pradă focului, cu tot ce conțineau. Asta era rău, dar și mai rău era faptul că însuși R.J. Lockhart a fost acuzat că ar fi răspunzător pentru incendii.

Mi-am îndreptat spatele, uitîndu-mă la el cu atenție.

– Dar de ce?

– La această întrebare există două răspunsuri, zise Daniel, și eu am sesizat în vocea lui o adîncă tristețe. Primul răspuns este că el se afla în mari dificultăți financiare și că în felul acesta păgubea societatea de asigurări respectivă. Asta este ceea ce a susținut acuzarea la proces. Cel de-al doilea răspuns – acesta fiind cel real – este că el a fost învinuit de crimă de incendiere premeditată, fiindcă întreaga afacere fusese pusă la cale cu grijă pentru a-l face să pară vinovat.

– Pusă la cale cu grijă? Dar de către cine?

O scurtă vreme, Daniel rămase tăcut. În cele din urmă mă întrebă:

– Știi ce-i aceea un tong¹, Casey?

– Un tong? La singular? Nu, nu cunosc acest cuvânt.

– Este o societate secretă chinezească, așa cum este Mafia în Sicilia, sau Camorra în Italia. Familia Lockhart a supărat cumva un tong puternic, poate într-o problemă de afaceri. Conducătorii tong-ului au hotărât că Societatea Comercială Lockhart trebuia să fie distrusă. Pentru asta era necesar să fie distrus și R.J. Lockhart. S-au conceput planuri și s-au dat ordine. Doi membri foarte tineri au fost instruiți să producă incendiile și după aceea să le mărturisească experților de la societatea de asigurări că R.J. Lockhart le dăduse bani pentru ca ei să ardă pînă în temelii depozitele lui din Hong Kong și Shanghai. Eu eram unul dintre acei tineri membri.

Mi-am dus mîinile la obraji. Talismanul de aur, uitat cîteva clipe, îmi atîrna de degete și i-am simțit răcoarea pe piele.

– *Dumneata*, Gubnor? am șoptit.

Daniel își frecă ochii cu încheieturile mîinilor, ca pentru a domoli o durere care îl chinuia.

– Vreme de cinci ani lucrasem ca funcționar în depozitul din Hong Kong, spuse. Pe vremea aceea, vorbisem de cîteva ori cu domnul Lockhart în persoană și îmi era simpatic, Casey, îmi era într-adevăr simpatic. Cînd am fost chemat pentru prima oară în fața conducătorilor tong-ului și mi s-au dat ordine, am spus că nu-i puteam face ceva atît de rău patronului meu. Atunci ei mi-au descris ce avea să i se întîmple mamei mele dacă eu mi-aș călca jurămîntul de supunere pe care îl depusesem cînd mă alăturasem tong-ului, în urmă cu patru ani.

Înghetașem de groază.

– Pentru ce te-ai înscris în tong, Gubnor? De ce?

El se uită în jos, la mîinile lui.

¹În limba engleză, cuvîntul *tongs*, cu formă de plural, înseamnă clește (n. tr.).

— Când mi s-a oferit șansa asta eram un băiat de șaisprezece ani. Nu pot pretinde că aș fi ezitat măcar. A face parte dintr-o societate secretă era un lucru minunat pentru un tânăr ca mine, care se zbătea să întrețină patru frați vitregi și patru surori vitrege, toți mai mici decît mine, în așa fel ca mama mea să nu fie nevoită să recurgă la singura meserie pe care o știa. Tong-ul avea să mă protejeze, avea să-mi apere slujba și familia. Eram prea tânăr ca să-mi dau seama de prețul pe care era posibil să fiu obligat să-l plătesc, prea prost ca să văd realitatea care se afla în spatele ideilor propovăduite de tong. Așa că m-am supus ordinelor lor și am fost unul din cei doi care au provocat incendiile și care, mai târziu, au făcut o falsă mărturisire pentru a-l incrimina pe domnul Lockhart.

M-am dus să mă așez lângă Daniel, rezemîndu-mă de perețele cabinei; mi-am strecurat mîna pe sub brațul lui și mi-am sprijinit capul pe umărul lui. Nu vedeam ce aș fi putut spune. Tînărul Ma Ho se confruntase cu două rele și îl alesese pe cel care lui i se păruse mai mic.

— Am fost încredințați că vom primi doar o sentință ușoară, fiindcă mărturiseam fapta, zise Daniel, glasul abia auzindu-i-se peste clipocitul apei care se lovea ușor de pereții navei. Am stat închis doar un an. Tong-ul i-a dat mamei mele destui bani pentru a întreține familia timp de trei ani, cînd ultimul copil avea să fie îndeajuns de mare pentru a munci. Domnul Lockhart a fost judecat și găsit vinovat de incendiere cu premeditare și fraudă. Compania lui a fost distrusă, familia lui — dezonorată. A fost condamnat la șapte ani de închisoare penală și a murit la numai doi ani după aceea, continuînd să-și susțină nevinovăția.

Pe vas domnea o tăcere adîncă; nu se auzeau decît multele scîrțîituri slabe produse de lemnărie și velatură, obișnuite pe o corabie. Aș fi putut prea bine să simt că în noaptea aceea a aniversării mele povestirea lui Daniel mă cufundase din fericire în nefericire, dar de astă dată nu mă gîndeam deloc la mine. Cu ochii închiși, mă închipuiam în pielea băiatului chinez cu

sînge corcit, care nu dorise răul nimănui, dar care provocase moartea și dezastrul unui om și a familiei sale.

– Ce s-a întîmplat cu soția și copiii domnului Lockhart? întrebai.

– Soția lui era o femeie foarte tînă. Avea o fetiță de cinci ani și un băiețel de numai un an. El era acel Lockhart pe care l-ai întîlnit în Fern Gully după douăzeci și doi de ani – domnul Chad Lockhart. Mama lui era o femeie curajoasă. A rămas în Hong Kong cu copiii, și a lucrat ca agent achizitor pentru o firmă americană de acolo. Cred că în tot ce-a făcut a fost ajutată de influența unui medic american care fusese prieten cu soțul ei. Probabil că avusese puțini prieteni, deoarece, pentru întreaga comunitate engleză ea era o paria. A venit să mă viziteze pe vremea cînd mă aflam la închisoare...

Daniel ezită și îl simții că se înfioară. După cîteva clipe continuă:

– Știa că soțul ei era nevinovat. Știa că eu depusesem mărturie falsă. A venit să mă implore să spun adevărul și să spăl de rușine numele soțului ei. Eu... n-am fost în stare să vorbesc cu ea. Stăteam mut, incapabil să rostesc un cuvînt. Și cînd a plecat, spunînd că avea să lupte pînă la ultima ei suflare ca să mă demaște ca pe un mincinos și sperjur ce eram, i-am declarat guvernatorului închisorii că nu voiam s-o mai văd vreodată. Era de nesuportat, Casey.

Cu glas tremurat, am șoptit:

– Sărmana doamnă! Și sărmanul tînăr, Ma Ho! Ce s-a întîmplat cînd ai ieșit din închisoare?

– Familia mea plecase. Un negustor chinez din Macao făcea cu regularitate uz de serviciile mamei mele ori de cîte ori venea să viziteze Hong Kong-ul. Era îndeajuns de îndrăgostit de ea pentru a o lua cu el la Macao – presupun în calitate de concubină – împreună cu copiii ei. Ca fost condamnat, eu nu doream să-i periclitez situația, așa că n-am încercat să-mi regăsesc rudele. Dar voiam să părăsesc Hong Kong-ul și să rup relațiile cu tong-ul. M-am angajat ca fochist și am plecat

pe un vapor de marfă la Manila. După aceea am avut felurite meserii în diverse locuri. Cred că toată acea parte a vieții mele îți este cunoscută, deoarece ți-am povestit despre ea când erai mică. În cele din urmă am ajuns în Jamaica... și am fost extrem de binecuvîntat, avînd norocul s-o întîlnesc acolo pe May, cu care m-am căsătorit apoi.

Daniel tăcu. Cu obrazul lipit de umărul lui, priveam cum catargul se mișcă în raport cu stelele, o dată cu legănarea ușoară a corăbiei, și mă gîndeam la ciudata și trista poveste pe care mi-o istorisise. Într-un tîrziu, am spus:

– Mă bucur mult că ai putut să ai anii aceia de fericire cu May. Știi cum de a reușit domul Chad Lockhart să te găsească după atîta vreme?

– Nu pot fi sigur. Știu că, încă din adolescență, tînărul domn Lockhart se străduia să reabiliteze memoria tatălui său. Așa mi-a spus în ziua în care a venit la Ocho Rios și presupun că m-a găsit prin intermediul familiei mele. Pînă la moartea mamei mele, acum opt ani, îi scriam cîte o scrisoare pe an. Era o prostituată, dar ea m-a purtat în pîntece, ea m-a hrănit, m-a îmbrăcat și mi-a asigurat un loc la școala misiunii. O iubeam, Casey. Poate că atunci cînd tînărul Chad Lockhart s-a făcut mare, a încercat să-i caute pe aceia care îl incriminaseră pe tatăl său, pentru a-i face să recunoască faptul că depuseseră mărturie falsă... Poate că a mers pe urmele mamei mele pînă la Macao și a aflat de la rudele ei de acolo că eu îi scriam din Jamaica. Am simțit cum Daniel înalță din umeri. Nu are importanță cum m-a găsit. Ceea ce-i ciudat este că vreme de doi ani încercasem și eu să-l găsesc pe el.

M-am îndreptat și m-am uitat la Daniel.

– Dar cum, Gubnor? Și de ce?

– Cum? Scriind la banca din Hong Kong care se ocupase de afacerile societății comerciale Lockhart, întrebînd dacă cei de acolo puteau să-mi spună ce se mai întîmplase cu familia R.J. Lockhart. Nu mi-au răspuns. Atunci i-am scris avocatului

care îl apăraseră pe R.J. Lockhart și mi s-a dat adresa domnului Chad Lockhart, în Shanghai. Am scris acolo și după aproape un an scrisoarea mi-a fost returnată de către o persoană care spunea că domnul Chad Lockhart locuise mai înainte în casa respectivă, dar se înapoiase în Anglia în urmă cu doi sau trei ani. Totul a durat foarte mult timp, deoarece poșta dintre Jamaica și China nu este rapidă. A fost o mare politețe din partea persoanei din Shanghai să-mi scrie, dar adresa din Anglia a lui Chad Lockhart nu mi-a dat-o. Mă întrebam ce să mai fac în continuare, când, în ziua aceea, ai venit călare dinspre Fern Gully, avertizându-mă de sosirea unui bărbat din Anglia care susținea că eu eram dușmanul lui.

Daniel se ridică și se îndreptă spre balustradă. În timp ce mă pregăteam să-l urmez, zise:

– Când May a mea a murit, m-am simțit liber să încerc să descarc o parte din povara de vinovăție care mă apăsa. Am scris o confesiune amănunțită și am cerut ca semnătura prin care am încheiat-o să fie autentificată în prezența unui avocat din Kingston și a partenerului său. Voiam să i-o trimit fiului lui R.J. Lockhart, pentru ca el să poată spăla de dezonoare numele tatălui său... Glasul lui Daniel coborî, devenind o șoaptă: ... și, poate, să scap în sfârșit de amintirea care încă mă obsedează, amintirea acelei femei curajoase care a venit să mă implore în închisoare.

– Confirmarea era scrisă pe sulul acela din tubul de bambus, pe care te-am văzut dîndu-i-l domnului Lockhart? l-am întrebat.

– Da. Și mai exista un alt motiv pentru care m-am pregătit să părăsesc Jamaica. Justiția britanică este uneori lentă, dar de obicei nu greșește. Cîndva aș fi fost dus înapoi la Hong Kong, să răspund pentru ceea ce făcusem.

Urmă o tăcere îndelungată. După un timp, m-am întors spre Daniel și i-am întins brațul, cu lanțul și talismanul în palmă.

– Te rog, Gubnor, pune-mi-l la încheietura mîinii. Îl voi purta numai în ocazii deosebite, dar, în definitiv, astăzi e ziua mea de naștere.

El zîmbi, scoase un oftat de ușurare, apoi îmi petrecu lăntșorul în jurul încheieturii mîinii și prinse cu grijă încheietoarea.

– E bine că am vorbit, în cele din urmă, spuse calm. Încearcă să nu ai o părere prea proastă despre mine, Casey.

– Niciodată nu voi avea o părere proastă despre dumneata. Niciodată. Am ridicat mîna și m-am uitat la medalionul care se legăna, atîrnat de lăntșor. Acesta a fost odinioară o monedă de aur, Gubnor?

El șovăi, apoi spuse:

– Da. O monedă de aur spaniolă, în valoare de optescudo. Un dublon.

Mai văzusem o asemenea monedă o dată sau de două ori. Pe vremea cînd corsarii navigau pe Marea Caraibilor și cînd Henry Morgan renunțase la piraterie pentru a deveni guvernator al Jamaicîi, monedele de aur de opt escudo și cele de argint numite pesos erau banii aflați în circulație din Mexic pînă în Peru și din Panama pînă în Jamaica. Cîteva se cumpărau și se vindeau și acum în Jamaica, în chip de curiozități, deoarece băieții băștinași găseau din cînd în cînd una sau două printre ruinele scufundate ale vechiului Port Royal.

– Este una dintre vechile monede? am întrebat.

– Nu-i foarte veche. A fost bătută în 1794. Pe lumină bună, poți vedea pe spate data, ca și un blazon și numele lui Carol al IV-lea al Spaniei.

Data aceea era cu mai bine de o sută de ani ulterioară cutremurului din 1692, care distrusese orașul Port Royal, astfel că moneda nu putea să fi provenit din ruinele acoperite de ape.

– Ceea ce i-ai dat lui Chăd Lockhart, împreună cu sulul de pergament din tubul de bambus, era o monedă ca asta?

– Da.

Am așteptat ca Daniel să continue și, cum el tăcea, m-am pomenit întrebându-mă de unde obținuse el monedele, pentru ce îi dăduse una lui Chad Lockhart și ce spusese când i-o dăduse. Deoarece ei vorbiseră în chineză, nu aveam nici o idee despre ceea ce se petrecuse între ei, dar nu puteam pune astfel de întrebări. Era treaba lui Daniel să decidă cât de mult din povestea aceea dorea să-mi spună. Mi-am rezemat mîinile pe balustrada netedă, caldă încă de la soarele de peste zi, și am privit de-a lungul covorului argintiu pe care luna îl așternea peste mare pînă departe, spre orizont.

Ceva mai tîrziu, Daniel zise:

– E mai bine să nu-ți spun de unde provin monedele. Eu am reușit să le identific citind vechi scrieri păstrate într-o bibliotecă din Jamaica. Sînt monede foarte speciale, și am avut patru dintr-astea. Una i-am dat-o domnului Lockhart, două le-am topit înainte de a i le da unui giuvaiergiu ca să facă lăncișorul și încheietoarea brățării tale. Pe cea de a patra am folosit-o pentru talismanul de aur. Am pilit dosul monedei pînă a devenit perfect neted, iar pe față am gravat-o pe *Casey*.

– Nu vreau să fiu indiscretă, Gubnor, am zis, ezitînd, dar îmi dai voie să te întreb pentru ce este mai bine ca eu să nu știu de unde provin? Știu că nu le-ai fi furat, așa că mi se pare ciudat că spui așa ceva.

– Ar putea fi primejdios să știi ce anume sînt și de unde provin, dragă Casey. Se întoarce cu spatele, se sprijini de balustradă, încrucișă brațele și oftă trist. Poate mă înșel. Poate că-n altă zi voi crede că este mai bine să-ți spun. Aș vrea să fiu un om mai înțelept. Foarte des mă pomenesc că nu știu cum să procedez ca să fie mai bine.

M-am apropiat de el, înconjurîndu-i gîtul cu brațele și îmbrățișîndu-l cu putere.

– Ești cel mai înțelept om pe care l-am cunoscut vreodată, Gubnor.

În timp ce mă depărtam de el, nu mi-am putut reține un căscat care făcu să-mi trosnească fălcile. Daniel rîse, iar eu am spus:

– Oh, Dumnezeuule, îmi pare rău. Mi s-a făcut brusc foarte somn. Cred că strîng repede masa, spăl vasele și pe urmă mă bag în pat.

– Nu face nimic, Casey, mă ocup eu de strînsul mesei. Acum du-te și eu îți voi atîrna hamacul aici cît timp te pregătești tu de culcare.

– Ești sigur că nu te deranjează?

Zîmbi și dădu din cap.

– Nu mi-e deloc somn și sînt foarte fericit. Am scăpat de o povară.

– Mă bucur mult, Gubnor. Am ridicat mîna, arătîndu-i încheietura: Îți mulțumesc pentru un cadou de aniversare atît de frumos.

*

*

*

În dimineața următoare, la St. Kitts, se întîmplă ca Daniel să se ducă pe uscat să cumpere legume și să se întoarcă fără obișnuitul zîmbet cu care mă saluta.

– Un om s-a interesat de noi, Casey, îmi spuse în vreme ce-l ajutam să ridice sacul din șalupă.

După un timp atît de îndelungat, temerile noastre de a fi descoperiți dispăruseră aproape cu totul. Acum, însă, inima îmi sări din piept de spaimă.

– Ce fel de om? am întrebat îngrijorată. Nu cineva de la Ministerul Coloniilor?

– Nu, sînt sigur că nu era de-acolo. Daniel se cățăra la bord și mă bătuse ușor pe umăr, cu un gest liniștitor. Dacă ar fi vorba de o treabă oficială, comisarul local ar fi trimis după mine.

– Omul acela n-a întrebat de noi folosind vechile noastre nume?

– Nu, nu, nu. Nimic de felul acesta. Nici măcar nu părea să cunoască numele noastre actuale.

– Atunci nu înțeleg cum ar fi putut să se intereseze de noi. Mai este aici? Cine ți-a vorbit despre el, Gubnor?

– Negustorul, domnul Tanner. Zicea că acum cîteva săptămîni a fost aici un englez care întreba de o mică navă comercială cu abur condusă de un chinez și femeia lui. Bărbatul a sosit pe una din navele cu abur ale insulei și a plecat tot cu ea, cînd aceasta a ridicat pînzele a doua zi.

Teama se mai domoli și am respirat ușurată.

– Ți-a mai spus domnul Tanner și altceva despre englezul acela?

– Numai că era un „domn“, nu un negustor, și că avea în jur de cincizeci de ani și o barbă ca a mea, dar a lui era roșcată cu fire albe, nu neagră și încărunită. Domnul Tanner nu-i știa numele și înțeleg că nu era foarte comunicativ.

– Ei bine... toate astea nu mi se par prea amenințătoare. Dar e ciudat. Pentru ce să ne fi căutat?

– Nu știu, draga mea. Poate că-i vorba de vreo treabă pentru care noi și *Casey* sîntem tocmai potriviți, iar domnul acela a aflat de noi din auzite. Sîntem foarte cunoscuți în toate insulele, chiar dacă nu ni se cunosc și numele.

Era adevărat. Vasul, și Daniel, și silueta mea, ascunsă mereu undeva în spatele lui, constituiau acum o priveliște familiară în multe locuri, însă băștinașii nu ne foloseau numele, iar dintre albi cu care aveam de-a face doar puțini erau cei care se osteneau să ni le rețină. În general, spuneau despre noi „chinezul și fata lui“. În timp ce trăgeam șalupa la bord, am zis:

– Domnul Tanner ne cunoaște numele. Ce i-a răspuns englezului?

– I-a spus că un chinez cu sînge amestecat, pe nume Harry Leng, și slujnica lui asiatică fac comerț prin insule, călătorind pe o navă cu abur numită *Casey*, dar că e greu de știut unde

am putea fi găsiți la un moment anume. Ne-am putea afla la o depărtare de o milă sau de o mie de mile.

L-am ajutat pe Daniel să instaleze șalupa pe butucii ei.

– Ești îngrijorat, Gubnor?

Se gândi câteva clipe, apoi zîmbi și dădu din cap.

– La început am fost, fiindcă totul a venit ca o lovitură neașteptată. Dar cu cît mă gîndesc mai bine, cu atît mai mult cred că este imposibil ca oricine în lume să aibă vreo bănuială că Harry Leng și femeia lui erau cîndva alți oameni.

Am simțit că îmi pierd îngrijorarea. Era adevărat ce spunea Daniel și știam că el nu m-ar fi liniștit printr-o minciună. Cu toate acestea, în următoarele câteva zile incidentul îmi tot reveni în minte, precum o umbră, amintirea fiind însoțită de o curiozitate cu o nuanță de tulburare. Cred că și cu Daniel se petrecea ceva asemănător, deși niciodată nu vorbeam despre asta.

Poate cu trecerea a încă o lună de zile sau o dată cu alte o mie de mile în urma noastră, ușoara umbră ar fi dispărut, dar nu mi s-a îngăduit așa ceva. O umbră și mai întunecată se tîra spre noi – umbra lăsată de cumplitul dezastru care în curînd avea să se abată asupra noastră cu o forță înspăimîntătoare.

*

*

*

Două săptămîni mai tîrziu, în vreme ce navigam la sud de St. Vincent cu o jumătate de tonă de nuci de cocos pe care făgăduisem să le livrăm pentru un negustor de pe insula St. Anthony, doar cu câteva clipe înainte de apusul soarelui, ne-am uitat unul la altul, știind că se apropia o furtună.

Valurile care se rostogoleau dinspre Atlantic încetiniseră ritmul și se ridicau la mare înălțime. La orizont, spre est și sud-est, se vedeau ciudate fișii de nori și rafale de ploaie intensă se abăteau din cînd în cînd asupra mării.

Daniel era la timonă. Tocmai venisem din cambuză cu două cești de cafea și, cînd i-am oferit una, l-am întrebat:

– Crezi că se apropie un uragan?

Se uită îndelung pe cer, spre est, și păru că adulmecă cerul.

– Mă tem că da, Casey, zise în cele din urmă. Dar nu va ajunge la noi mai înainte de douăzeci sau treizeci de ore.

Am băut cafeaua, cugetînd amîndoi la aceeași problemă. Insula St. Anthony se afla la douăsprezece ore de navigat cu toată viteza față de poziția noastră actuală și oferea un adăpost bun împotriva unui uragan. Am fi avut timp să descărcăm marfa, să dăm ocol laturii de sub vînt a micuței insule și să găsim acolo un loc de ancorare sigur înainte să izbucnească puternica furtună. Dar dacă voiam cel mai bun adăpost, ar fi trebuit să schimbăm cursul acum și să navigăm spre sud-vest, timp de șaptesprezece sau optsprezece ore, pentru a ajunge la La Faucille. Colonizată inițial de francezi, această insulă era acum posesiune britanică de mai bine de un secol. Avea forma lamei unei seceri – de unde și numele – o curbă lungă și subțire, cu spatele spre sud-est. Coasta aceasta convexă era alcătuită din stînci înalte și colțuroase, de la care terenul cobora în pantă pe distanță de o milă, pînă la curba coastei interioare, unde se afla plaja și o întindere împădurită și pe care o populație de două sau trei mii de suflete locuia în sate îngrijite și într-un singur oraș numit Tavistock, acesta fiind și port.

– Va fi timp să descărcăm la St. Anthony înainte să ne îndreptăm spre vest, pentru a ajunge la La Faucille și Tavistock? am întrebat.

Daniel se gîndi o vreme, apoi spuse:

– La limită, este posibil, dar ar implica un mare risc.

– Așa mă gîndeam și eu. Dar dacă ne ducem direct la Tavistock pentru a ne adăposti, s-ar putea să dureze mult pînă să ne putem întoarce ca să descărcăm marfa la St. Anthony și nu sîntem singura navă care face comerț între insule.

Daniel încuviință, dînd din cap.

– Iar domnul Latham cumpără numai în prima săptămîină a lunii. Nu vreau să rămînem cu marfa, așa că vom livra nucile

de cocs și ne vom adăposti la St. Anthony. E doar mai puțin sigur decît la La Faucille.

Decizia era luată și m-am gîndit că era cea corectă. Nici o presimțire nu mă avertiza că un ciudat renghi al sorții avea să facă inutilă hotărîrea noastră.

În seara aceea nu am oprit cu vîntul în față, ci am continuat să navigăm toată noaptea, odihnindu-ne pe cît puteam, dormind pe rînd iepurește, deoarece vîntul se deplasa și trebuia să orientăm încontinuu pînzele pentru a obține cea mai bună viteză posibilă. În zori, un soare roșu și posomorît se înălță deasupra orizontului, aducînd licăriri plumburii dinspre norii adunați în partea de răsărit a cerului. O oră și jumătate mai tîrziu am intrat în golful insulei St. Anthony.

Aici se făceau toate pregătirile în așteptarea unui uragan. Oamenii trăgeau obloanele peste ferestrele caselor, adăposteau bărcile mici în docuri sau le scufundau în golful nisipos și duceau înăuntru sau ancorau zdravăn de sol tot ce putea fi mișcat din loc. Abia legasem nava la debarcaderul de lemn, că domnul Latham, proprietarul magazinului local, veni în grabă pentru a lua în primire încărcătura, însoțit de doi băieți băștinași și cu o căruță trasă de un catîr.

Avusesem de-a face cu domnul Latham în cîteva alte împrejurări. Îl cunoștea pe Daniel ca fiind Harry Leng, iar pe mine mă știa de Casey, dar abia la a treia vizită a noastră își dăduse seama că persoana tînără cu șapcă, pantaloni retezați și cămașă largă era o femeie. Bărbat energic, cu un comportament direct, fără ocolișuri, exclamase mirat: „Sfînte Doamne, asta-i o femeie, Leng!“ Daniel înălțase din umeri, nepăsător. „O fată culi“, replicase cu glasul aspru, cu accent american, pe care-l folosea întotdeauna cînd ne aflam pe țarm. „Mamă indiană, tată alb. Am cumpărat-o ieftin la Puerto Rico.“ Domnul Latham se mulțumise să dea din cap, mirarea de o clipă pierindu-i. Nu-l interesa în mod deosebit o pereche de vagabonzi ai mărilor cu care avea de-a face, poate, de două ori pe an.

Acum, ca de obicei în astfel de împrejurări, în timp ce Daniel și domnul Latham încheiau conturile pe punte, eu stăteam retrasă, făcându-mă în același timp utilă. Instalasem un troliu fixat pe o bigă, deasupra calei, și mă aflam dedesubt, umplînd plasa cu nuci de cocos pe care băieții băștinași o ridicau și o răsturnau în căruță.

Apreciam că vor fi necesare patru astfel de ridicări pentru a descărca marfa și încărcam pentru a treia oară plasa cînd am auzit un glas nou, o voce englezească, venind de pe punte, chiar deasupra mea. N-am dat atenție, dar după cîteva clipe Daniel apărui lîngă tambuchi, uitîndu-se în jos.

— Vino pe punte, Casey, îmi spuse. Descărcatul îl pot termina băieții.

Eram nedumerită, dar n-am răspuns nimic și am urcat scara. O dată ajunsă pe punte, am adoptat o atitudine șleampă-tă, cu capul puțin aplecat, cu degetele mari ale mîinilor agățate de buzunarele pantalonilor, privind ceea ce se petrecea pe debarcader cu o lipsă de interes posomorîtă care în nici un caz nu reflecta adevăratele mele sentimente. Daniel și domnul Latham stăteau în picioare lîngă spărtura în balustradă, acolo unde fusese instalată o pasarelă scurtă. Pe debarcader, un bărbat zăcea pe o targă, învelit cu o pătură cenușie care îl acoperea pînă la umeri. Avea păr negru și o barbă netunsă. La început am crezut că era un băștinaș cu pielea de culoare mai deschisă, apoi mi-am dat seama că era alb, dar puternic bronzat de soare și intemperii, la fel ca mine. Sub bronz se distingea paloarea bolii. Fața îi era udă de transpirație, ochii închiși, și zăcea acolo de parcă ar fi fost nespus de epuizat.

Pe pasarelă stătea un alt bărbat, cu o față îngustă și păr nisipiu, în jur de patruzeci de ani, purtînd o haină neagră mototolită și un guler preoțesc. Doi băștinași se aplecau deasupra tîrgii. Presupuneam că ei îl căraseră pe bolnav pînă la debarcader, dar nu-mi puteam imagina de ce.

Daniel arătă cu bărbia spre bărbatul de pe pasarelă și îmi vorbi în felul răstit pe care îl impuneau rolurile noastre.

– Ascultă bine ce zice tipul ăsta, Casey. Se uită la bărbat. Hai, mai spune o dată toată povestea.

Preotul clipi din ochi, părul subțire fluturându-i în vîntul tot mai puternic.

– Doriți să-i explic acestui băiat?

– Este fată, domnule Cruse, interveni domnul Latham.

Daniel confirmă dînd din cap.

– Femeia mea. Spune-i, domnule. Nu numai viața mea vreți s-o riscați.

Bărbatul îmbrăcat în haina neagră de bumbac se uită la mine cu o expresie chinuită.

– Eu sînt... ăă... reverendul John Cruse, zise, și sînt un misionar trimis din Anglia de Biserica Metodistă pentru a aduce Evanghelia în cîteva dintre cele mai mici insule ale noastre din Indiile de Vest. Înțelegeți ceea ce spun, domnișoară... ăă... doamnă... ah... tînără doamnă?

Am dat din cap cu același aer posomorît și domnul Cruse continuă:

– Vizitez pe rînd insulele, încercînd să stabilesc un loc de întîlnire în orașul principal. Acesta este un pas preliminar, desigur...

Pierzîndu-și răbdarea, domnul Latham îi tăie vorba:

– Ați face mai bine să ajungeți la obiect, domnule Cruse.

– Într-adevăr, într-adevăr. Preotul arată cu mîna spre bărbatul de pe targă și continuă: Așa cum i-am explicat soțului... ăă... domnului Leng, aici de față, bărbatul acesta de pe targă este un gentleman american care a venit la St. Anthony pe nava cu abur care face curse săptămînale dinspre Grenada. Probabil că s-a molipsit de friguri galbene, deoarece s-a îmbolnăvit aproape imediat. Soția mea și cu mine l-am primit în casa pe care am închiriat-o aici și am luat măsuri ca să-l îngrijească o băștinașă. La un moment dat credeam că va muri, dar, după cum vedeți, își revine după friguri. Din nefericire, se pare că în ultimele patruzeci și opt de ore domnul Red-

wing a început să sufere de o intensă inflamare a apendicelui. Oh, Dumnezeuule, mă întreb dacă înțelegeți cuvîntul acesta...?

M-am uitat la Daniel. El își lovi abdomenul cu un deget și mormăi:

– O bucată de maț i s-a strîcat în burtă.

Am dat din cap și m-am uitat din nou la domnul Cruse, întrebîndu-mă ce-și închipuia el că am putea face noi pentru sărmanul om de pe targă.

Domnul Latham mi se adresa vorbindu-mi repede, probabil pentru că i se părea că preotul lungea lucrurile:

– Doamna Cruse are experiență în îngrijirea bolnavilor, pricepi? Ea zice că chestia aia din burtă o să se umfle întruna pînă o să plesnească și atunci omul va muri. Are nevoie de o operație. E nevoie de un doctor special, care să-l opereze și să scoată chestia aia rea. Înțelegeți? Aici nu avem doctor. Singurul loc unde l-ar putea ajuta este pe La Faucille. Mănăstirea de acolo. Un ordin de călugărițe infirmiere. Au un spital care deservește destul de multe insule... dacă pacienții reușesc să ajungă acolo. Totuși, nu știu în ce măsură pot face chirurgie.

Domnul Latham continuă să vorbească, apoi interveni și domnul Cruse, dar eu abia așteptam, deoarece acum știam ce se dorea din partea noastră, și simțeam un fior rece de teamă. Bărbatul de pe targă – domnul Redwing, cum îl numise preotul – avea nevoie urgentă de o intervenție chirurgicală. Singura lui șansă pentru așa ceva era pe insula La Faucille, și chiar și așa sorții de reușită erau mici. Cunoșteam și noi mănăstirea și spitalul de acolo. Cu un oarecare prilej, cărasem provizii medicale de la St. Vincent, cînd nava cu aburi a insulei se defectase. Nu credeam că era probabil ca infirmierele-călugărițe să aibă îndemînarea sau dotarea necesară pentru scoaterea unui apendice, dar era de presupus că dacă acesta nu va fi scos omul va muri.

Nu exista decît o modalitate prin care el putea fi dus la La Faucille astăzi, și anume să-l luăm noi. Însă fie cu pînze, fie cu abur, ne-ar fi trebuit între opt și zece ore ca să ajungem

la insulă. Întrebarea era: puteam oare să ajungem acolo înainte să se dezlănțuie uraganul?

M-am dezmeticit din gândurile mele înspăimântătoare când l-am auzit pe domnul Cruse spunînd:

— ... acest chirurg din Anglia vizitează pe rînd anumite spitale civile și militare din Indiile de Vest, ca urmare a unui aranjament cu Ministerul Coloniilor, pentru a da indicații în legătură cu noile metode. Sînt sigur că ghicesc mîna Domnului în binecuvîntata împrejurare că se întîmplă că tocmai acum domnul Carradine predă lecții la spitalul de pe insula La Fau-cille.

Spusele lui îmi răpiră posibilitatea de a face apel la cea mai bună scuză de care dispuneam pentru a susține că nu avea nici un rost să întreprindem o asemenea călătorie, și teama îmi spori. Daniel stătea cu brațele încrucișate la piept, cu ochii pe jumătate închiși, părănd că reflectează, dar eu știam că mă privea cu atenție pe mine. Decizia aceasta nu ar fi luat-o fără acordul meu.

— Va fi o treabă riscantă, Leng, spuse domnul Latham. Mai sînt șase pînă la douăsprezece ore înainte să izbucnească uraganul, cam așa apreciez și înclin mai mult spre durata mai scurtă.

Cu glas coborît și tulburat, preotul zise:

— Nu vă pot îndemna să vă riscați viețile. Tot ce pot să spun este că eu cred că omul acesta va muri cu siguranță dacă nu primește îngrijirea necesară în următoarele douăzeci și patru de ore. Poate că ar mai trebui să adaug că domnul Samuel Redwing este un om de afaceri destul de important, deoarece investește mulți bani și mult timp în căutarea unor îngrășăminte naturale pe toate aceste insule. În consecință, ar fi mai mult decît fericit să plătească bine pentru...

Daniel îi reteză vorba, schițînd cu mîna cu gest tăios.

— Nu mă tîrguiesc pentru viața omului, bombăni el. Dumeata ai zis ce aveai de zis, domnule vicar, acum lasă lucrurile așa pînă se gîndește femeia.

— Firește, domnule Leng, dar... iertați-mă, sînteți sigur că ea a înțeles?

— Sînt sigur.

Daniel continua să mă privească atent și aveam ciudata senzație că asupra mea se aținteau și alți ochi. Mi-era foarte teamă. Îmi era dragă marea, dar știam că putea fi apucată de o furie sălbatică și monstruoasă, și cînd avea o asemenea dispoziție devenea nemiloasă. M-am uitat spre bărbatul de pe targă. Era tras la față de pe urma bolii de care suferise, dar aveam impresia că era în stare să surîdă cu ușurință. Avea în jur de patruzeci și ceva de ani, am apreciat, și trebuie că era înalt de aproape un metru optzeci. Cu o mică tresărire de mirare, mi-am dat seama că ochii lui nu erau chiar închiși și că, printre gene, se uita la mine. Era cealaltă privire pe care o simțisem ațintită asupra mea.

Fără să știu prea bine de ce, m-am îndreptat spre pasarelă. Domnul Cruse îmi aruncă o privire mirată și se trase la o parte. Am făcut doi pași pe debarcader și m-am lăsat jos, lîngă bolnav. Între timp, l-am auzit pe Daniel întrebînd:

— Nu s-ar putea să rămîină Casey aici, cu dumneavoastră și cu soția dumneavoastră, domnule Cruse, pînă mă înapoiez eu?

Înainte ca preotul să apuce să răspundă, am întors brusc capul și, cu glasul meu de culi, am strigat tare:

— Nu! Nu, Gubnor! Niciodată io nu stau cu bockra ăsta care se roagă. „Bockra“ era cuvîntul creol pentru om de rasă albă. Mergem amîndoi, rămîinem amîndoi, te rog! am continuat mai calmă. Lasă la mine gîndește un minut.

Cînd m-am uitat în jos, ochii gentlemanului american se deschiseseră ceva mai larg și mă priveau cu atenție. Ochii îi erau gălbui și reflectau suferință, dar am văzut acolo și o ușoară nedumerire, și un oarecare interes. Eram sigură că pe toată durata conversației fusese conștient și atent, ceea ce însemna că știa că singura lui șansă de viață se afla în mîinile mele.

Buzele lui, uscate și crăpate, se strîmbară puțin pentru a schița un vag surîs.

– Bună, Casey, îmi spuse într-o șoaptă asemănătoare cu un croncănit.

Cu vocea morocănoasă pe care o folosisem mai înainte, am răspuns:

– 'Neața, domnule.

Ne-am uitat unul la altul. După cîteva clipe clătină ușor din cap și zise:

– Este un joc cu ghinion, micuță doamnă.

Acum era prea tîrziu. În cele cîteva secunde schimbasem o privire și mai puțin de o duzină de cuvinte, dar era de ajuns pentru a-l transforma în ochii mei într-o persoană reală, nu un simplu necunoscut pe o targă. M-am ridicat în picioare și m-am uitat la Daniel.

– Io, Gubnor, niciodată nu stau lîngă om ăsta, uitînd la el cum moare. Femeia asta zice să-ncercăm să luăm la el cu noi, la La Faucille.

8

Am pornit la drum după o oră; domnul Redwing, legat de targă cu chingi, cu brațele de asemenea legate cu frînghii de niște tacheți prinși în șuruburi de plăcile de alamă fixate în puntea cabinei. Aceste puncte de fixare fuseseră o binefacere pentru noi pe vreme proastă, cînd doream să facem totul repede.

Cala din pupa era plină cu cîte pietre reușiseră băieții domnului Latham să încarce în timpul de care dispuseseră. Aveam nevoie de balastul acesta pentru a menține pupa jos. Soția domnului Cruse ne aprovizionase cu puțin laudanum, pentru a ușura suferințele bolnavului, și alimentasem cuptorul cazanului cu lemn gudronat, în așa fel încît să avem abur repede disponibil dacă ar veni momentul să fie necesar. În călătoria aceasta, atît vîntul, cît și marea aveau să fie în spatele nostru, dar dacă vîntul s-ar fi întezit prea tare pentru navigația cu pînze, era posibil să fim nevoiți să ne bazăm pe motor.

A naviga liber cù vîntul direct în pupa nu era cea mai bună metodă a noastră de a naviga, dar de-a lungul anilor *Casey* devenise o parte din noi, îi cunoșteam fiecare capriciu și puteam să apreciem cu o eroare de doi-trei centimetri cantitatea de pînză necesară și orientarea velelor pentru a obține performanțele optime. Frecvențele rafale și schimbări de direcție ale vîntului însemnau o continuă muncă, și aceasta cădea în cea mai mare parte în sarcina lui Daniel, eu fiind la timonă. De multă vreme, Daniel ajunsese la convingerea că eu eram

un timonier mai sensibil decît el și că eram în stare să obțin de la *Casey* un plus de viteză. Probabil că exista un mic adevăr în acest sens, deoarece ajunsesem să-i „simt“ nevoile prin cavilele din mîinile mele și prin lemnăria de sub picioarele mele, de obicei goale.

În primele trei ore am navigat aproape cu toate pînzele sus, dar vîntul s-a întetit brusc, silindu-ne să reducem vela principală pentru a evita să ne învîrtim în loc. După încă o oră, am strîns vela principală cu totul, am ridicat la verticală coșul de fum și am făcut focul la cazan pentru a obține abur. Rafalele se transformaseră acum într-o ploaie susținută, iar eu eram udă learcă, fiindcă acționam de la timona de pe punte, nu la adăpostul cabinei. Preferam să procedez așa pentru că puteam striga mai lesne unul pe altul în timp ce manevram mica navă.

De cînd plecasem de la St. Anthony, Daniel se dusese din oră în oră jos, să vadă dacă totul era în ordine cu domnul Redwing, și acum era timpul să se uite iarăși la bolnav. De data asta veni la timonă, cu barba șiroindu-i de apă, și ridică glasul ca să acopere urletul continuu al vîntului.

– Cafea fierbinte, Casey, înainte ca vremea să se strice prea rău pentru a mai putea s-o bei. Pune puțin rom în ea, apoi vezi dacă pacientul este în stare să înghită puțină.

Am dat din cap și m-am îndepărtat, după care m-am oprit și m-am uitat în urmă.

– Este oare bine ca el să bea? am strigat.

Acum puntea se legăna puternic, înălțîndu-se și coborînd, în așa fel încît la un moment dat mă uitam în jos la Daniel, iar în următorul trebuia să ridic privirea pentru a-i vedea chipul. Cu o mișcare exagerată, el înălță din umeri și strigă:

– Doamna Cruse zice că, dacă urmează să i se facă o operație, nu trebuie să mănînce nimic. Dar n-a interzis băutul, și bietul om e chinuit de frig. Puțin somn și o cafea fierbinte l-ar putea ajuta.

Am coborît în relativa liniște a cabinei și am îngenucheat lîngă domnul Redwing, uitîndu-mă cu atenție la el în lumina slabă din încăpere. Era pe la mijlocul dimineții, dar cerul era atît de întunecat, încît ar fi putut tot așa de bine să fi fost seară. Ochiul lui erau închiși, de parcă dormea. Mi-am șters mîinile pe pătură, apoi i-am pipăit fruntea. Era lipicioasă, dar nu excesiv de fierbinte. Deschise ochii, și cînd am început să vorbesc, mi-am amintit abia în ultima clipă să folosesc vocea mea de băștinașă metisă.

— Gubnor zice cum te simți, domnu'?

Vreme de cîteva secunde m-a studiat curios, apoi, vorbind lent, a spus:

— Te-am tot ascultat... deja de multă vreme, scumpo. Și nu ești ceea ce pari. O fată metisă din Indiile de Vest nu strigă cu un accent englezesc pe care eu nu-l pot imita: „Va trebui să coborîm vela mare din clipă-n clipă, Gubnor. Te descurci dumneata sau să leg timona?” Domnul Redwing schiță un zîmbet slab. Și mai am o mulțime de alte exemple.

M-a cuprins o mare îngrijorare, mînioasă în același timp pe propria-mi prostie, dar am încercat să-mi ascund sentimentele, aruncîndu-i o privire inexpressivă în timp ce-i spuneam:

— Io nu pricep chestia aia de zici dumneata, domnu'. Gubnor zice eu duc la dumneata puțin cafea cu rom pentru băut bun.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre cambuză. Acum Daniel pusese în funcțiune motorul și, folosind aburul provenit din cazan printr-o țevă, am preparat repede o cană de cafea tare și am adăugat rom. Niciodată nu-mi învinsesem antipatia față de acest alcool tare, și pînă și mirosul lui mă deranja, dar din cînd în cînd, pe vreme rea, foloseam rom pentru a ne încălzi.

Am umplut doar pe jumătate o cană mare, pentru a evita să se verse cafeaua, și i-am dus-o sus, lui Daniel. El se afla acum la timonă în cabină și luă cu recunoștință băutura aburindă.

– Ce mai face pacientul, Casey?

– Foarte bine, cred. Dar știe că eu nu sînt ceea ce pretind că aș fi. M-a auzit toată dimineața strigînd cu propriul meu glas.

Daniel făcu o strîmbătură.

– Nu m-am gîndit la asta. Este prima oară cînd avem pe altcineva la bord. Continuă totuși să te prefaci, Casey, și dacă îmi va vorbi despre asta, voi spune că trebuie să fi delirat.

Am coborît iar ca să-i duc domnului Redwing o ceașcă de cafea. Cînd am lărgit chinga care îl reținea să nu fie azvîrlit de pe targă, am constatat că era prea slăbit pentru a se ridica în șezut, așa că am fost nevoită să-l ajut. De două ori l-am auzit icnind de durere și cînd am reușit în cele din urmă să-l fac să stea drept, el s-a sprijinit greu pe mine, cu capul rezemat pe umărul meu și mormăind blesteme printre dinți.

– Fir-ar al dracului de... Ca un afurisit de copil... ducă-se dracului...

În afară de Daniel, era primul bărbat pe care îl atingeam efectiv după noaptea înspăimîntătoare în care mă luptasem cu Oliver Foy în dormitorul nostru de la Diabolo Hall. Undeva în adîncul ființei mele, trezi o repulsie rece și trebui să fac un efort să mă stăpînesc, spunîndu-mi că nu toți bărbații erau la fel și că, de fapt, puțini puteau fi atît de cruzi și de bestiali ca Oliver.

Respirația greoaie a domnului Redwing se mai liniști.

– Îmi pare rău, Casey, îmi spuse. Scuză-mi limbajul.

Cu mîna mea liberă l-am ajutat să țină cana.

– Dumneata, domnu', zici lucruri io niciodată pricep. Acum bea.

Începu să soarbă cafeaua. De două ori, din cauza tanga-jului navei, s-a vărsat puțin lichid pe pieptul cămășii lui, dar a reușit să bea cea mai mare parte a lichidului, plin de recunoștință. Cînd termină ultima picătură, își rezemă încă o dată capul pe mine și, cu un glas hîrîit, spuse:

– Îți mulțumesc, scumpo. Și, ascultă... dacă tu și omul acela cumsecade de-acolo de sus, de pe punte, aveți vreun

secret pe care vreți să-l păstrați, nu vă faceți griji că eu aş avea gura slobodă. Pînă acum, Sam Redwing n-a lăsat baltă nici un prieten. Lăsa capul pe spate şi îmi adresa un surîs slab şi uşor ironic, apoi încercă să imite vorbirea mea creolă. Tu priceput chestie ăsta de zis io acu', Casey?

I-am aruncat o privire inexpressivă şi l-am ajutat să se culce la loc, apoi am strîns iar chinga. În cele cîteva minute cît fusesem sub punte, furtuna se întetise simţitor. Am şters transpiraţia de pe faţa domnului Redwing, am trecut în cambuză să-mi beau şi eu cafeaua, după care am urcat iar pe punte. Ploaia şi un ciudat întuneric gălbui te împiedicau să vezi mai departe de o aruncătură de piatră. Daniel, la timonă, se străduia s-o menţină pe *Casey* pe cursul stabilit. Vîntul gemea acum aşa cum nu-l mai auzisem niciodată şi am simţit că mi se strînge stomacul de frică.

Încă cel puţin patru ore pînă la La Faucille. Ar fi fost uşor să nici nu nimerim insula; ar fi fost uşor să ne izbim de imensul perete de stînci care alcătuia coasta sud-estică. Dacă am reuşi să evităm şi una şi alta, şi am trece în apropiere de capătul nordic sau sudic, atunci ar trebui să facem o întoarcere pentru a ajunge la Tavistock, situat pe partea de sub vînt. Dar peste încă patru ore, valurile mării ar fi prea mari pentru ca noi să putem întoarce fără să fim răsturnaţi de un baraj de valuri.

O oră mai tîrziu, ca urmare a unei rafale bruşte şi înspăimîntătoare, vela trinchet a fost smulsă tocmai cînd hotărîsem s-o strîngem. Daniel a sporit aburul la motor, elicea s-a înfîpt în apa mării şi în următoarele două ore eu am ţinut cîrma în timonerie în timp ce Daniel stătea ghemuit lîngă mine, cu mîna pe levierul supapei. De fiecare dată cînd *Casey* urca pe creasta unui val, elicea ieşea pentru cîteva clipe din apă. Eliberată de presiune, se rotea cu o asemenea viteză încît întregul motor se cutremura. Există pericolul ca axul sau tijele pistoanelor să se rupă dacă Daniel n-ar fi închis supapa în astfel de momente.

Timona se smucea și sălta în mîinile mele ca o vietate, iar eu eram atît de epuizată încît n-aș fi putut sesiza momentul în care ar fi fost cert că sîntem condamnați; că jucasem și pierdusem. Acum nu mai era nimic altceva de făcut decît să luptăm pînă la capăt. Fie că vom fi izbiți de stîncile insulei La Faucille, fie că vom fi tîrîți dincolo de insulă și nimiciți mai tîrziu. Cert este că era imposibil să ne întoarcem spre insulă sub vînt și nici n-am fi putut rezista în plin uragan fără vreun adăpost.

La un moment dat m-am pomenit că Daniel îmi înnodă o parîmă în jurul mijlocului. Atunci mi-am dat seama că de cîtăva vreme închisesem ochii aproape continuu și că ținusem pupa spre mare pe pipăite. Un licăr de lumină crease o vizibilitate mai bună, însă marea și vîntul deveniseră doi demoni gemeni ai distrugerii, urlînd și țipînd în timp ce trăgeau cu ghearele de mica ambarcațiune.

Daniel îmi strigă la ureche:

– Pămînt, Casey! La Faucille! Intri în stînci... acum nu poți s-o cîrmești. Încearcă să te îndrepti spre Fălcile Aligatorului. Ai înțeles?

Am mijit ochii, încordîndu-mă să privesc prin ploaie. Prova lui Casey s-a cufundat, motorul a gemut cînd elicea a ieșit din apă și am zărit lungă curbă convexă a stîncilor care ne așteptau să ne ucidă. Cursul nostru fusese bun. Prea bun. Aveam să ne izbim aproape în mijlocul lungii seceri de uscat care alcătuia La Faucille. Niciodată nu vom ajunge la micul oraș, cu mănăstire și spital, aflat în capătul cel mai îndepărtat, la numai o milă depărtare de vîrfurile stîncilor.

Amețită de zgomot, de mișcarea violentă și epuizarea fizică, am făcut un efort să pricep ce-mi spunea Daniel. Fălcile Aligatorului? Da... în precedentele noastre vizite pe insulă, dădusem această denumire ciudatei despicături în formă de V din peretele de stînci, de altminteri compact, care alcătuia coasta sud-estică. Despicătura se afla aproximativ la mijlocul lungului meterez de stînci, într-un punct în care acestea se

înălțau pînă la aproape șaptesprezece metri; înfățișarea de monstru se datora straturilor alternative de rocă dură și moale. În decursul a mii de ani, roca mai moale se rosesese, lăsînd mari protuberanțe orizontale de fiecare latură a despicăturii, precum dinții din fălcile deschise ale unui aligator.

Treptat, am înțeles ce voia Daniel să încercăm. Valuri enorme înălțau nava purtînd-o înainte, trecînd pe sub noi, apoi năpustindu-se spre stînci. Dacă ne puteam îndrepta spre despicătura aceea, dacă reușeam ca pe ultima jumătate de lungime de cablu să călărim pe creasta unui val și dacă ne mențineam pe creasta lui atunci cînd ajungeam la Fălcile Aligatorului, puteam fi aruncați, ca prin minune, în colții aceea de stîncă, rămînînd înfiți acolo. Nava ar fi distrusă, pe jumătate zdrobită, dar dacă fălcile acelea ar ține-o la o înălțime de zece-doisprezece metri deasupra nivelului normal al mării, aveam o șansă să supraviețuim.

Dacă... dacă... dacă. Dar altă speranță nu exista.

Motorul gemu din nou cînd elicea ieși din apă. În curînd ceva avea să se rupă, dar asta nu mai avea acum nici o importanță. Peste cîteva minute *Casey* va muri, însă motorul ei chinuit va rezista de-ajuns pentru ca noi să facem firava încercare de a păcăli marea, răpindu-i prada.

Daniel se aplecă, apropiindu-și capul de al meu, și strigă:

— Du-te la timona de pe punte, *Casey*. Voi veni și eu acolo. Timoneria s-ar putea sfărma cînd ne vom izbi.

Același gînd îmi trecuse prin minte și mie. Am dat din cap, am așteptat ca el să preia timona, apoi am ieșit împleticindu-mă, susținută de parîma legată de mijlocul meu, și m-am agățat de cavilele timonei de pe punte. Cîteva secunde mai tîrziu, Daniel era alături, chiar în spatele meu, înconjurîndu-mi trupul cu brațele pentru a ajunge la timonă. Motorul mai permitea încă o oarecare guvernare, dar marea încerca să ne întoarcă spre babord, și venise timpul cînd numai forțele noastre

reunite puteau menține pupa spre valuri, fiindcă acum era smulsă de valurile respinse de stînci.

Un val mare ne ridică și ne făcu să zburăm înainte. Îmi țineam ochii ațintiți asupra spumei care se scurgea asemenea unui sînge alb de pe dinții Fălcilor Aligatorului. Prova noastră era îndreptată spre ele... măcar dacă am putea s-o ținem așa... măcar dacă valul hotărîtor ar veni la momentul potrivit. Ne aflam în jgheabul dintre două valuri care ne ascundeau vederii înspăimîntătoarele metereze de stîncă. Cîteva clipe m-am gîndit la domnul Redwing, care zăcea legat de targa lui, și m-am întrebat dacă Daniel îi spusese cît de apropiat ne era sfîrșitul.

Pupa se înălță. Sus... sus... se părea că alunecăm de-a-ndăratelea pe panta unui val formidabil, și dintr-o dată nu a mai existat nimic decît o imensă vale întunecată de mare sub noi și peretele de piatră cenușie din fața noastră, cu vîntul gemînd de jur-împrejurul nostru ca o făptură în agonie. Ne năpusteam înainte, purtați acum pe creasta lată a unui val gigantic. Timona se zbuciuma, gata să mi se sfărîme în mîini. Făceam un salt spre despicătură, sus... prea sus, peste cel mai înalt vîrf al dinților de piatră... vom aluneca desigur înapoi, pe cealaltă parte a valului și... dar nu. Uriașa creastă se sparse, izbindu-se de dinții de dedesubt, Casey căzu ca un bolovan, coșul de fum zbură mult deasupra capului meu, scrîșnetul lemnăriei și al oțelului sfîșiat acoperi pînă și urletul triumfător al demonilor furtunii, și universul întreg se sfărîmă în jurul meu.

*

*

*

O vreme domni întunericul, apoi ceva se agită în adîncul ființei mele. Dormeam și nu voiam să mă trezesc, fiindcă știam că m-aș fi trezit într-un coșmar. Eram înconjurată de zgomote și instinctiv mi-am ținut respirația cîteva secunde, timp în care am fost brusc acoperită de apă. Cu teamă, m-am silit să mă trezesc, înfruntînd coșmarul. Zăceam cu fața în jos, cu obrazul

pe o suprafață de lemn. Ceva mă apăsa de punte, ceva tăios, care mă străpungea dureros de la coapsă pînă la umăr, trecîndu-mi oblic peste spate.

O parîmă. Da, un „țin-te bine“. Dar nu putea fi al meu. Mi-am ținut respirația cît timp m-a acoperit un alt val. Valurile mai mari ajungeau la epava lui *Casey*, care zăcea cocoțată pe dinții cei mai de sus ai Fălcilor Aligatorului, trăgînd de ea, încercînd s-o dea jos.

Daniel! Am strigat numele cu glas tare, și m-am luptat să mă ridic, dar frînghia care mă ținea jos nu ceda deloc, de parcă ar fi fost o bară de oțel. N-am reușit să mă ridic nici cu o fracțiune de centimetru și îmi era imposibil să ies tîrîndu-mă de sub parîmă. Un alt val se năpusti și puntea de sub mine se clătină puțin. Cînd valul s-a retras, am scuturat capul ca să înlătur apa de pe față, am deschis ochii și m-am pomenit privind în jos, spre un gol întunecat. Au trecut cîteva secunde pînă să pricep ce se întîmplase. Apoi, cu un soi de durere surdă, mi-am dat seama că pupa vasului fusese smulsă în întregime. Eu zăceam cu picioarele către timona de pe punte, cu capul chiar la marginea scîndurilor sfărîmate ale punții, acolo unde mica noastră ambarcațiune fusese ruptă în două ca de o monstruoasă secure neascuțită.

Sub mine se afla marea – o făptură sălbatică și întunecată, care se izbea de dinții inferiori ai Fălcilor Aligatorului. Uneori cobora la mai bine de douăzeci de metri sub mine, lăsînd un jgheab adînc între două valuri cînd se retrăgea; alteori urca pînă la mai puțin de trei metri sub mine, atunci cînd se năpustea pentru un nou asalt; și alteori, poate o dată pe minut, un val mai mare mă acoperea.

Daniel! am strigat iar, luptînd să-mi umplu plămîinii cu aer, în ciuda apăsării neînduplecate a frînghiei care mă țintuia de punte, neajutorată ca un fluture. De astă-dată am auzit un strigăt slab de răspuns. Imposibil... părea să vină de sub mine.

M-am uitat în jos, concentrându-mi din nou privirea, și prin spuma unui val ce se spărgea, l-am văzut legănându-se la numai doi metri sub mine. Atârna de un „țin-te bine“ fixat de o parîmă legată în jurul pieptului său, și în lumina slabă și gălbuie am putut distinge că era plin de sînge. Acum, pentru prima dată, am realizat că frînghia care mă ținea jos și îmi tăia cu atîta cruzime spinarea era acel „țin-te bine“ al lui Daniel. Pornea de la un punct de la baza timonei de pe punte și îi susținea toată greutatea. Simțeam durerea pe care mi-o cauza înfigîndu-se adînc în coapsa mea, și o durere mult mai ascuțită acolo unde îmi trecea peste claviculă, coborînd apoi peste scîndurile sfărîmate.

În clipele de dinaintea izbiturii, cînd crezusem că nu mai aveam scăpare, teama mă părăsise brusc; acum reveni, tăindu-mi respirația în timp ce mă zbăteam nebunește, încercînd în zadar să mă eliberez. O rafală de vînt îl balansase pe Daniel, scoțîndu-l în afara cîmpului meu vizual, dar acum el redeveni vizibil, cu fața întoarsă în sus, spre mine, și strigînd:

– *Casey! Mă poți auzi?*

– *Da, Gubnor! Da!*

– *Poți să... trolitul în mișcare... mă ridici sus?*

Habar nu aveam dacă trolitul nostru manual fusese smuls de la bord sau sfărîmat, dar oricum n-aș fi putut ajunge niciodată la el. Suspinam, cuprinsă de spaimă, cînd am strigat, cît puteam de tare:

– *Nu mă pot mișca, Gubnor! Nu mă pot mișca! „Țin-te bine“-le tău mă ținutuește de punte!*

Un val se sfărîmă în jurul nostru, însă de astă dată rămășițele lui Casey nu se clintiră. Cînd marea se retrase, am strigat iarăși:

– *M-ai... auzit?*

El își scutură apa de pe ochi și se uită în sus.

– *Da. Am auzit.*

Poate că vîntul slăbea puțin, deoarece acum glasul lui îmi parveni mai limpede.

Am întors capul să mă uit mai bine în jos și am strigat disperată:

– *Poți să te cațări în sus?*

– *Nu. Braț rupt.*

Oh, Sfinte Doamne! Eram prinși în capcană. Când marea va smulge în cele din urmă nava, trăgînd-o jos, vom muri, dar asta însemna că agonia noastră putea să dureze îngrozitor de mult. Am strigat:

– *Spune-mi ce să fac, Gubnor! Te rog! Spune-mi ce să fac!*

Ridică fața și inima începu să-mi bată cu putere, plină de o neașteptată speranță, cînd un zîmbet îi dezveli dinții.

– *Găsește „țin-te bine“-le tău și trage de partea întinsă, Casey. Pe urmă ține-o bine așa.*

Am bîjbîit cu o mîină, am găsit frînghia „țin-te bine“ legată în jurul mijlocului meu și am tras de ea pînă s-a întins. Daniel se balansă, pierindu-mi din vedere, apoi reapăru. Avea ceva în mîină, dar nu puteam să văd ce anume. Cu capul plecat, își duse cîteva secunde mîina la gură, apoi și-o lăsă pe lîngă corp și se uită în sus.

Încercînd să acopăr zgomotul vîntului și al ploii, am strigat:

– *Am făcut ce mi-ai spus, Gubnor.*

– *Bravo! După următorul val mare, mișcă-te repede. Te afli aproape pe vîrfurile stîncii și cred că te poți cățăra pe pantă.*

– *Nu, nu mă înțelegi! Nu mă pot mișca!*

– *Fă așa cum îți spun, Casey. Nu-mi înșela așteptările. După valul ăsta mare care vine acum... fii gata!*

Muntele de apă veni rostogolindu-se peste noi și se sfărîmă. La început a fost șocul izbiturii, apoi smulgerea și tragera, cînd se retrase spumegînd în josul punții înclinate, ca un animal care încearcă să-și înfigă ghearele într-o pradă pe punctul de a-i scăpa. Daniel apăru sub mine, lăsîndu-se pe spate, așa atîrnat de frînghie cum era. Ridică mîna teafără și văzui sclipirea oțelului. Mă cuprinse groaza. Acum știam ce anume ținea. Era briceagul pe care îl purta pe o clemă cu arc

prinsă de centura lui; acum îl ridicase la gură pentru a-i deschide lama cu dinții.

Am țipat:

– *Nu, Gubnor! Nu!*

S-a uitat în sus, strigându-mi ceva cu glas puternic și disperat. Am auzit cuvintele, dar nu le-am deslușit înțelesul, căci păreau să nu facă parte din lucrul acela înspăimântător pe care era pe cale să-l facă în speranța de a-mi salva viața. Repetă cuvintele:

– *Recif...? Inimă...? Spune... ?*

Mintea mea nu era în stare să înregistreze nimic în afară de ceea ce avea să se întâmple în curînd și am țipat din nou:

– *Nu, Gubnor!*

– *Te rog, gîndește-te la Casey! Puse lama briceagului pe frînghie, deasupra capului său. Te rog, fă ce poți. Acum... pornește.*

La ultimul cuvînt, mîna lui schiță o mișcare de tăiere cu lama bine ascuțită, o dată, de două ori... și l-am văzut dispărînd într-un jgheab adînc și întunecat, căscat între două valuri, doar cu cîteva secunde înainte ca un nou val uriaș, năpustindu-se în dinții de piatră ai Fălcilor Aligatorului, să se încovoiaie și să se spargă cu un urlet ca de tunet, îngropîndu-l sub nenumărate tone de apă înspumată.

Eram liberă și pe picioarele mele, cu mîinile încleștate pe „țin-te bine“-le meu, mergînd înapoi pînă la punctul de fixare, zguduită de suspine de spaimă și de durere. Aș fi zăcut bucuros acolo, lăsînd următorul val să mă ia, dar cuvintele rostite de Daniel înainte de moarte îmi răsunau în urechi, îndemnîndu-mă să merg mai departe. *Nu-mi înșela așteptările...*

Ceea ce rămăsese din Casey se afla pe dinții cei mai de sus ai îngusteii despicători, înclinîndu-se într-o parte, cu prova în sus și pupa în jos. Copastia cea mai coborîtă era babordul, care se sprijinea pe partea netedă a stîncii, dar plină de crevase,

care se înălța oblic, pe o distanță de aproximativ cinci metri, spre vârful stîncii care alcătua unul dintre flancurile despîcăturii. Era o pantă abruptă, dar nu într-atît încît să nu mă pot cățăra pe ea.

M-am zvîrcolit ca să ies din bucla „țin-te bine“-lui și am trecut un picior peste copastie. În clipa aceea mi-am amintit de domnul Sam Redwing. Nu pot spune că a fost o decizie conștientă, dar m-am pomenit refăcînd cu greu drumul înapoi, peste punte, și coborînd în cabină. Acoperișul acesteia fusese smuls și un perete era spart. Vreme de cîteva clipe am crezut că valurile îl smulseseră pe bolnav, ducîndu-l cu ele, dar apoi l-am văzut, încă legat de targă și aproape acoperit de apa care spăla puntea. Aceasta se scurgea printr-o gaură dintr-un colț, și mi-am dat seama că dacă dinții Fălcilor Aligatorului n-ar fi pătruns chiar prin fundul lui *Casey*, domnul Redwing ar fi fost înecat de apa luată la bord ori de cîte ori ne inunda vreun val mare.

Nu-mi mai era teamă. Mîntea îmi fusese cuprinsă de o amorțeală care îmi anihila toate emoțiile lăsîndu-mi doar atîta libertate de gîndire cît să execut ceea ce era de făcut. Eram recunoscătoare pentru starea aceasta și mă rugam să continue. Dacă aș fi început să mă gîndesc la Daniel, aș fi cedat cu totul, și asta ar fi însemnat să-i înșel așteptările.

Am înaintat cu greu prin apă și am îngenuncheat lîngă targă. Ochii domnului Redwing erau închiși și l-am crezut fie mort, fie inconștient, dar cînd i-am pus o mînă pe piept ca să-i simt bătăile inimii, el a deschis ochii și s-a uitat la mine vag, neîncrezător.

— Casey? spuse, formînd cuvintele din buze.

Geamătul furtunii devenise un urlet continuu și cînd m-am aplecat, abia am reușit să-l aud. Ochii lui se mișcau, căutînd dincolo de mine, în timp ce eu bîjbîiam să desfac frînghiile care îi fixau targa de tacheții din punte.

— Unde este... Gubnor? întrebă el.

Am dat din cap. Frîghiile ude erau încăpăținate și timpul era împotriva noastră. M-am dus la dulapul sfărmat de la picioarele cușetei mele și am scos cuțitul cu teacă pe care îl purtam legat de picior la scufundări. Probabil că o oarecare parte a minții mele gîndea anticipat, deoarece mi-am atîrnat și ochelarii în jurul gîtului; am pierdut cîteva secunde prețioase fixîndu-mi cuțitul de pulpa piciorului. Eram pe punctul de a mă întoarce cînd am zărit ceva mic, cafeniu, care zăcea pe învîlmășeala de veșminte de rezervă. Era punga de piele în care țineam brățara cu medalion pe care mi-o dăruise Daniel. Cu mintea goală de orice gînd, am vîrît pungața în buzunar și m-am întors la domnul Redwing.

Un alt val mare izbi nava și *Casey* se mișcă iar, dar în cabină nu pătrunse deloc apă. Am remarcat nepăsătoare că valurile mării au devenit mai puțin uriașe. Cu cuțitul, a fost treabă de o clipă să tai frîghiile care fixau targa. Am ridicat glasul și am întrebat:

– Vă puteți mișca? Destul cît să urcați o pantă abruptă?

El se rostogolea de pe o parte pe alta, așa că am fost nevoită să-mi apropii urechea de buzele lui ca să deslușesc cuvintele.

– N-are nici un rost... prea al dracului de slab... nici să ridic capul...

Bănuisem asta și de aceea nu tăiasem chinga care îl ținea legat de targă. Am strigat „Așteaptă! Mă întorc!“, apoi am înaintat cu greu prin apa adîncă pînă la glezne, ieșind pe punte. Deși vîntul slăbise puțin, ploaia era mai intensă ca niciodată, și am fost bucuroasă să-mi pun ochelarii. Dulapul de pe punte, lîngă trolu, era sfărmat, dar conținutul nu se împrăștiase. Muncind susținut, cu o grabă controlată, am ales un scripete cu o șaibă de transmisie dublă, un altul cu una singură și o parîmă de cincisprezece stînji. Două minute mai tîrziu mă cățaram pe suprafața alunecoasă a stîncii care pornea oblic în sus de

la copastia babord, căutînd crevase cu degetele de la mîini și de la picioare, și cu scripetele prins în bandulieră pe spinare.

Eram voinică pentru o fată, rezultat al vieții duse la bordul navei, dar știam că niciodată n-aș avea forța necesară să-l trag în susul pantei pe domnul Redwing, cu targa lui cu tot. Totuși, utilizînd un palan, puteam exercita o forță de trei ori mai mare decît propria mea putere. Era ceva ce învățasem ca vagabond al mărilor și era tocmai ceea ce aveam de gînd să fac acum. Nu mă gîndeam la Daniel, nu îndrăzneam, dar în adîncul ființei mele eram conștientă că el își pierduse viața încercînd s-o salveze pe cea a unui străin și nu puteam lăsa ca sacrificiul lui să fi fost zadarnic.

Un val mare se răsturnă peste navă în timp ce eu mă aflam pe vîrfurile stîncii, fixînd scripetele cu o singură roată de un colț de piatră. Ploaia îmi biciuia fața, înfîgîndu-mi în obraji mici cuțite, dar prin ochelari am văzut-o pe *Casey* clătinîndu-se și alunecînd puțin. Am fixat un capăt al frînghieii, am vîrît cuțitul în teacă și, alunecînd, am coborît din nou panta, ajutată de cele trei frînghii ale palanului care ajungeau acum din vîrf pînă jos. Cînd am îngenuncheat lîngă domnul Redwing, acesta îmi făcu anevoie semn să mă apropii. Mi-am apropiat capul de el ca să-l pot auzi cu tot zgomotul furtunii.

– Ieși afară, *Casey*! îmi spuse cu glas hîrîit. Fugi de-aici, pentru numele lui Dumnezeu! Nava nu mai poate rezista mult.

M-am străduit să-i zîmbesc, deși mă îndoiam că mă putea vedea prin ploaia care-i biciuia fața.

– Acum o să tîrăsc targa afară, am strigat, și am fixat niște scripeți și un palan ca să vă trag în sus, de-a lungul pantei. Ați priceput?

Buzele lui se mișcă. M-am aplecat iar și am auzit cîteva cuvinte șoptite, aceleași cuvinte pe care mi le spusese pentru prima dată pe debarcaderul insulei St. Anthony:

– Este un joc cu ghinion, micuță doamnă.

I-am atins ușor obrazul pentru a-l liniști, apoi am apucat mânerul de la capul târgii și am început s-o trag în susul celor trei trepte ce duceau spre punte. Mă așteptasem la oarecare dificultăți, dar prova săltată în sus micșora înclinarea treptelor, și din două sau trei opintiri zdravăne l-am scos pe domnul Redwing din cabină. Acum venea însă partea mai grea: să ridic capătul de sus al târgii suficient ca să-l sprijin pe copastie; am izbutit în cele din urmă și am tăiat o bucată scurtă de parîmă ca să leg mânerul târgii de cîrligul de pe scripetele cu două roți, la baza pantei.

M-am cățărat iar pe stîncă alunecoasă. Ajunsă în vîrf, am luat capătul liber al frînghiei, am găsit o poziție bună care să-mi permită să mă proptesc și am început să trag. Încet, centimetru cu centimetru, targa trecu peste marginea copastiei și începu să urce panta; picioarele ei scurte, de fier, în formă de U, alunecau lesne peste piatră, șuvoaiele de ploaie jucînd rol de lubrifiant. Trei minute mai tîrziu eram în măsură să fixez parîma, să întind mîna ca să apuc mânerul și să trag targa pe terenul plat din vîrfurile stîncii.

Vreme de cîteva clipe m-am gîndit să mă uit în jur, căutînd vreun adăpost... o peșteră, o surplombă, orice care să ne ferească de momentele de vîrf ale furtunii pe durata cîtorva ore, cît aș fi putut să mă gîndesc și să-mi adun puterile pentru ceea ce trebuia făcut în continuare. Apoi mi-am amintit că dacă l-aș duce pe domnul Redwing la spital prea tîrziu pentru operație, ar muri și sacrificiul lui Daniel n-ar fi avut nici un rost.

Știam vag că sînt foarte obosită, dar nu mi-aș fi îngăduit să recunosc așa ceva nici în sinea mea. Încă nu-mi puteam permite să fiu obosită. M-am depărtat de targă, mergînd paralel cu una dintre marginile despicăturii în formă de V care alcătuia Fălcile Aligatorului. Partea minții mele care nu era amortită, partea care era în stare să raționeze, îmi spunea că acestea erau o interesantă ciudățenie a naturii, care, de-a lungul anilor, trebuie să fi atras atenția locuitorilor insulei și că, drept urmare,

era posibil să existe vreo potecă ce ar străbate insula dinspre Tavistock aflat la depărtare de o milă pe coasta opusă. Dacă exista o astfel de potecă, ea putea transforma o sarcină imposibilă într-una posibilă.

Exista. Chiar și în lumina slabă și în ciuda ploii intense, vedeam vreo cincisprezece metri din potecă, formînd prima linie a unui zigzag. Ploaia continua să toarne cu găleata, dar asta mă bucura, deoarece apa înlesnea alunecarea tărgii pe poteca bolovănoasă. Mi-am făcut un fel de harnașament din frînghii și, pentru a-l căptuși, am utilizat pătura domnului Redwing, care era atît de udă, încît lui nu-i mai folosea. Ca un bou la plug, înaintam încet pe cărare, cu targa după mine.

Mă deranja faptul că-l trăgeam pe domnul Redwing cu picioarele înainte, fiindcă știam că trebuie să fie zguduit și clătinat rău, dar era necesar să am capătul din față al tărgii puțin deasupra solului, și niciodată nu l-aș fi putut ține ridicat dacă el ar fi stat cu capul către mine, greutatea fiind prea mare în acest caz.

Uneori înaintarea era anevoioasă și eram silită să mă opresc ca să-mi manevrez povara foarte lent. Alteori roca era atît de netedă încît trebuia să am grijă ca targa să nu se lovească întruna de gambele mele. După o jumătate de oră eram complet epuizată și știam că va trebui să mă opresc, dar ceva mai tîrziu am ieșit dintr-un fel de transă și m-am pomenit că încă îmi mai tîram picioarele, încovoiate în hamuri. Nu știu cum am reușit să mă retrag iar în acea binecuvîntată inconștientă, și asta s-a întîmplat de cîteva ori, dar de fiecare dată starea aceasta dura mai puțin decît precedenta, deoarece gîtul și umerii mă dureau cumplit, și chinul acesta mă readucea mereu în simțiri. Ploaia care mă biciuia era acum bine venită, pentru că răcoarea ei mă alina puțin.

Am pierdut orice noțiune a timpului, dar bănuiesc că trebuie să fi trecut între două și trei ore de la plecarea noastră de pe vîrfurile stîncii cînd, ridicînd capul, am văzut în fața mea

silueta unor clădiri. Am recunoscut turla micii biserici din Tavistock, conturul unor căsuțe și forma mai masivă a complexului alcătuit de mănăstirea și spitalul surorilor celui de-al treilea ordin dominican, dar în semiîntunericul adînc al furtunii nu se vedea mișcînd nici o vietate.

Am simțit o vagă mulțumire, urmată repede de panică atunci cînd, dintr-o dată, mi s-a părut tot mai greu să pun un picior înaintea celui alt. Am început să număr pașii, dar m-am pomenit zăcînd pe jos, plîngînd de mi se rupea inima și suspi-nînd:

– Gubnor... Gubnor...

Glasul lui îmi răsuna în minte. *Nu-mi înșela așteptările, Casey.*

A urmat o luptă cumplită, apoi am ajuns să mă sprijin, clătîindu-mă, de o mare poartă de lemn, montată într-o arcadă de piatră. Era poarta principală a spitalului. Daniel și cu mine veniserăm aici să aducem provizii de medicamente atunci cînd se stricase nava cu abur care făcea curse regulate. Am găsit lanțul clopoțelului și am început să trag de el... iar, și iar, și iar.

Din spatele porții se auziră zgomote slabe. Cineva ridică o bară, roti o clanță. Poarta se deschise puțin și la lumina unei lanterne am văzut un bărbat în veșminte preoțești care se străduia să țină poarta împotriva vîntului puternic. Mi l-am amintit... părintele Joseph, de la biserica locală. Cînd venisem să aducem provizii pentru spital coborîse la debarcader anume ca să ne întîmpine; apoi, cu prilejul altei vizite, sporovăise îndelung cu Daniel. În spatele lui se aflau o călugăriță în straie negre și un domn de vîrstă mijlocie, în redingotă, cu părul blond rărit și cu o față prelungă și uscățivă.

Am făcut un pas, înaintînd în deschiderea porții, trăgînd targa în urma mea; apoi, căzînd în genunchi, am arătat spre domnul Redwing.

– Apendice, am spus cu un glas lipsit de orice expresie, care părea al altcuiva. Apendice... diavol la toată burta...

bockra ăsta a căpătat diavol la burtă... diavol la burtă... repetam arătînd cu degetul, împungînd aerul cu el în ritm cu vorbele.

Vocea mi s-a stins și m-am prăbușit într-o parte, în hamurile care mă susțineau. Universul plutea în jurul meu. Chipul bărbos al părintelui Joseph era aproape, deasupra mea, privindu-mă și l-am auzit vorbind cu un glas ascuțit de uimire:

– Este femeia lui Harry Leng, de pe *Casey*! Dumnezeuule din cer, uitați-vă numai la umerii ei... sînt carne vie!

Am spus:

– Gubnor zis la mine vin aici...

Pe urmă întunericul pe care mi-l doream atît de mult coborî și mă învălui, și nu mai exista nimic.

9

Erau momente în care ieșeam puțin la suprafață, atît cît să-mi dau vag seama că mîini blînde îmi îngrijeau trupul sfîrtecat de durere; dar întotdeauna mă grăbeam să mă cufund iar în uitare, fiindcă mintea mea adormită știa că clipa trezirii nu avea să aducă decît o durere sfîșietoare în inimă și teamă. Cu toate acestea, veni o vreme cînd forța trezirii nu mai acceptă împotrivire.

În ciuda voinței mele, ochii mi s-au deschis încet. Fără să mișc capul, am văzut că mă aflu într-o încăpere micuță cu pereți albi și o fereastră deschisă prevăzută cu plasă de muște, prin care puteam să văd un cer albastru și senin.

Daniel! Amintirea se năpusti cu gheare nemiloase. Un suspin adînc îmi urcă în gîtlej și întorsei capul ca să-mi îngrop fața în mîinile bandajate și să plîng... să plîng din tot sufletul pentru bunul și curajosul om care fusese mult iubitul meu tovarăș. O mîină răcoroasă se așeză pe fruntea mea ca pentru o binecuvîntare și un glas de femeie spuse:

– Așa, copilă, așa. Plîngi cît dorești, asta aduce alinare unei inimi îndurerate. O mică pauză. Iată o batistă, să ți-o ții la ochi, draga mea. Încearcă să nu-ți uzi bandajele. Înțelegi?

Am bîjbîit după batistă, am dus-o la ochi și am continuat să plîng. După cîteva minute, cînd m-am mai potolit, am rămas zăcînd epuizată, cu respirația întretăiată, încercînd să-mi adun gîndurile. Nu vărsasem ultima mea lacrimă pentru Daniel, asta o știam. Aveau să vină vremuri cînd amintirea lui va face

să mi se strîngă gîtlejul și să plîng din nou pentru prietenul pierdut, dar acel Daniel pe care îl cunoșteam n-ar fi vrut ca eu să mă dau bătută și să-l jelesc. Îmi aminteam curajul răbdător cu care se hotărîse el să înfrunte un nou viitor atunci cînd o pierduse pe May și știam că trebuia să-i urmez exemplul.

Un nou viitor...? Teama mă cuprinse cu degete reci. Acum eram singură. Eram Casey, fără nici un alt nume, o fată culi fără cămin și fără slujbă, fără bani și fără vreun protector. Ce fel de viitor putea exista pentru mine? Un lucru era sigur: nu putea fi vorba de întoarcere. Niciodată nu voi redeveni Emma Delaney.

M-am întors pe spate, tresărind puțin din cauza durerii din umeri și am deschis ochii umflați. O călugăriță mărunță, de vîrstă mijlocie și cu un chip frumos ședea acum lîngă pat, zîmbindu-mi cu tristețe.

– Ne pare tuturor rău pentru această tragică întîmplare, Casey, îmi spuse. Domnul Redwing ne-a istorisit întreaga poveste... atîta curaj, atîta tristețe...

Domnul Redwing. Îmi era greu să cred că pînă acum îl uitasem. Cu glasul meu de metisă băstinașă, am zis:

– Gubnor spus la mine că om-yankeu avut diavol în burtă. Spus la mine cuvînt mare: apendice. Spus la mine că mare bockra doctor cu doamne care se roagă aici pot scoate diavol din burtă. Poate io nu adus repede destul? Poate acum diavol în burtă omorît la el?

Ea dădu din cap.

– Nu, Casey, l-ai adus tocmai la timp. Avem aici un medic specialist și el l-a operat chiar în ora următoare, pentru a scoate apendicele... diavolul din burtă. Domnul Redwing se simte destul de slăbit, fiindcă, înainte de necazul cu apendicele, a fost cît pe aci să moară de friguri galbene, dar este în viață și acum se va face bine. Poți înțelege cînd vorbesc așa, draga mea? Domnul Redwing zice că ești foarte iscusită la înțelegerea limbii engleze, chiar dacă nu o vorbești foarte bine.

Am dat din cap.

– Io pricep alea lucruri dumneata spui. Am închis ochii vreme de cîteva clipe. Aşadar, cel puţin evitasem ca sacrificiul lui Daniel să fie inutil. Domnul Redwing supravieţuise şi se pare că tăcuse în legătură cu convingerea lui că femeia culi a lui Harry Leng nu era ceea ce părea să fie. Îi eram recunoscătoare pentru asta, şi ştiam că trebuie să fi procedat aşa în mod voit şi nu întîmplător, deoarece, dacă vorbise despre călătoria de la St. Anthony, despre izbucnirea uraganului şi naufragiul lui Casey, însemna că, după operaţie, trebuie să fi vorbit destul de îndelung cu doctorul sau cu călugăriţele. Cert este că înainte nu ar fi fost în stare de aşa ceva. Amintindu-mi cum îl tîrsem pe toată lăţimea insulei, de la vîrfurile stîncii pînă la Tavistock, pe furtuna aceea cumplită, mă miram că supravieţuise unei asemenea încercări.

Am deschis ochii şi am întrebat:

– Cît timp dormit io, doamnă rugătoare?

– Două zile întregi, Casey. Dar domnul Carradine e mulţumit de asta. A spus că tot organismul tău avea nevoie de o odihnă deplină. Este mulţumit şi de cum ţi se vindecă umerii şi mîinile, după rosăturile cauzate de frînghie. Spune că atît tu, cît şi domnul Redwing trebuie să aveţi constituţii foarte robuste. Domnul Carradine este medicul specialist despre care ţi-am vorbit, dar î se spune domn, nu doctor, fiindcă este chirurg. Oh, Doamne, asta este cu siguranţă ceva foarte complicat pentru tine. Nu-ţi face probleme, draga mea, nu-ţi face probleme. Îl voi aduce acum şi mă voi ocupa să capeţi puţină supă. Sînt convinsă că ţi-e foame. Apropo, mie trebuie să-mi spui soră Agnes, nu doamnă rugătoare. Se ridică şi îmi bătu uşor braţul cu palma. Îmi va face mare plăcere să-l încunoştinţez pe domnul Redwing că, în sfîrşit, eşti trează. De cînd a ieşit din operaţie, n-a încetat să întrebe cum te mai simţi.

Zîmbi iar şi se îndreptă spre uşă – o doamnă ca o păpuşică, înaltă abia pînă la umărul meu, iar faptul că veşmîntul lung îi ascundea picioarele o făcea să pară că alunecă pe roţile. Ză-

ceam uitîndu-mă la crucifixul de pe perete, gîndindu-mă cu calm la Daniel, vorbind cu el în gînd, așa cum, cîndva, demult, vorbeam cu portretul bunicii mele Elliot.

Mi-ai cerut să nu-ți înșel așteptările, Gubnor. Și nu ți le-am înșelat. Chiar n-am făcut-o. M-am salvat pe mine însămi, așa cum voiai, și am reușit să-l salvez și pe domnul Redwing. Nu știu dacă tu ți-ai adus aminte de el, dar dacă ți-ai adus, atunci știu că ai fi vrut ca eu să fac tot ce-mi stătea în puteri. Dar mai era ceva, Gubnor... ceva ce ai spus chiar înainte ca tu... înainte să tai frînghia. Eram atît de înspăimîntată, atît de îngrozită, încît n-am înțeles ce spuneai. Îmi pare rău. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu voi uita niciodată. Nu știu ce se va întîmpla acum cu mine. Va fi foarte greu, dar orice s-ar întîmpla, nu mă voi autocompătimi. Îți promit...

Probabil că fusesem furată de somn, dar nu se poate să fi trecut mai mult de zece minute cînd ușa s-a deschis și sora Agnes a intrat alunecînd, urmată de un bărbat îmbrăcat cu o haină albă cu mîneci scurte purtînd o geantă de piele. Am recunoscut fața prelungă și uscățivă, deoarece o zărisem în fugă în clipele în care părintele Joseph îmi deschisese poarta spitalului. Sora Agnes îmi spuse:

– Dînsul este domnul Carradine, draga mea. A venit să te vadă.

N-am zis nimic. Domnul Carradine își puse geanta pe măsuta de lîngă pat, scoase un stetoscop și și-l atîrnă pe după gît; trase în jos una din pleoapele mele inferioare și se uită cu atenție, apoi îmi luă încheietura mîinii între degetele lui osoase și puternice; în tot acest timp vorbea încet, cu un pronunțat accent scoțian, și într-un continuu monolog curgător, dar mai degrabă ca și cum ar fi gîndit cu glas tare decît adresîndu-mi-se.

– Mi-ai adus un frumos apendice inflammat și încolăcit, fetițo, zise, rostogolind „r“-urile. Și nici prea devreme, dar slavă Domnului că ai deschis în cele din urmă ochii, pentru

că afurisitul ăla de yankeu m-a bătut la cap întrebându-mă despre tine încă din clipa în care și-a revenit. Nu că l-aș învi-novăți, crede-mă, fiindcă niciodată n-o să știu cum l-ai scos din vasul ăla mic și l-ai tîrît de-a curmezișul insulei, chiar dacă nu i-ar fi folosit la nimic dacă eu n-aș fi fost aici să-i tai bucăția aia inutilă de maț – uneori mă întreb la ce se gîndea Atotputernicul atunci cînd a vîrît chestia asta în trupul omului! Oh, iartă-mă, soră Agnes, n-am vrut să te supăr, vrei, te rog, să slăbești panglica acestei cămași de noapte, ca să pot auzi inima fetei? Mulțumesc. Hm. Hm. Așa cum am mai spus, este cel mai sănătos animal tînăr pe care l-am întîlnit vreodată. Ciudată culoare a pielii pentru o femeie băștinașă, nu crezi? În părțile în care n-a fost expusă la intemperii este palidă ca orice nord-european, iar părul și ochii nu sugerează o rudă de rasă neagră sau galbenă, hm? Aș zice că trebuie s-o fi ză-mislit un tip alb cu o metisă, așa că sîngele caucazian este dominant – o tragedie, după părerea mea. Acum poți încheia la loc cămașa de noapte, soră. Este o tînără frumoasă, bine făcută și cu mare tărie de caracter dacă l-a salvat pe yankeul acela așa cum a făcut-o. Îmbrac-o în veșminte decente și va trece probabil drept o „lady“, deși n-o să fie decît o biată sălbatică ignorantă.

Cîteva clipe, zumzetul crescător și coborîtor al vocii lui încetă. Mă privi atent cu ochi gravi, apoi, pe neașteptate, mi se adresează direct, vorbind de două ori mai tare, aproape strigînd:

– Tu simți la tine mult bine acum?

Oh, Gubnor, cum am mai fi rîs împreună la auzul acestor vorbe!

M-am uitat la sora Agnes și am declarat:

– Io niciodată pricep ce zis bockra ăsta.

– Te întreabă dacă acum te simți mai bine, Casey.

Am întors iar privirea spre domnul Carradine și am dat din cap afirmativ.

– Femeia asta vrea zis mare mulțumesc la ce dumneata făcut, domnu’.

În timp ce vorbeam, ușa se deschise și în încăpere intră o fată băștinașă îmbrăcată într-un halat alb și purtînd o tavă cu un castronel de ceramică și o lingură.

— Ah, supa, spuse domnul Carradine, închizîndu-și geanta. Las-o să mănînce cît vrea, soră, și ai grijă să bea multe lichide — suc de fructe, apă, lapte, orice poștește. Diseară iarăși supă, și mâine vom trece pe hrană solidă. Acum plec.

Trase aer în piept, ca pentru a-mi striga din nou ceva, apoi se răzgîndi, îmi aruncă o privire parcă jignită și porni spre ușă cu pași apăsăți.

Nu aveam poftă de mîncare, dar la îndemnul sorei Agnes am reușit să termin castronul de supă. După ce am sfîrșit de mîncat, mi-a șters fața cu un burete și m-a lăsat să mă odihnesc. În noaptea aceea am plîns din nou, gîndindu-mă cu tristețe la Daniel, dar, o dată adormită, m-am adîncit într-un somn bun și fără coșmaruri.

A doua zi mi-era foame și am mîncat bine. Sora Agnes îmi aduse un mesaj din partea domnului Redwing, prin care acesta îmi mulțumea că îi salvasem viața și îmi spunea că speră să i se permită în curînd să mă viziteze. În cursul după-amiezei, domnul Carradine veni să mă vadă și îi spuse sorei Agnes că în ziua următoare mi se vor putea scoate bandajele de pe mîini și de pe umeri.

În noaptea aceea am dormit mai puțin bine, poate pentru că acum eram odihnită. Amintirile acelor ultime clipe în care Daniel renunțase la viața lui îmi reveneau întruna extrem de vii în minte; iar cînd reușeam să le țin departe, le înlocuiau gînduri înspăimîntătoare. În curînd avea să vină ziua în care nu voi mai putea rămîne la spital și nu-mi puteam imagina cum voi trăi.

În dimineța următoare, după micul dejun, sora Agnes îmi aduse un coș de piață din rafie. Înăuntru se afla îmbrăcămintea pe care o purtasem în ziua uraganului, cămașa mea, chiloții din bumbac și pantalonii mei scurți, împreună cu mica boccea alcătuită dintr-o bucată de pînză.

– Am peticit și am cîrpit veșmintele cît am putut noi de bine, draga mea, îmi spuse ea scuzîndu-se, dar mă tem că în timpul celor petrecute au avut mult de suferit.

I-am mulțumit și am desfăcut bucata de pînză. Înăuntru se afla cuțitul meu pentru scufundări, în teaca lui cu legături pentru picioare, ochelarii pentru scufundări și punga din piele spălăcită care conținea brățara mea cu talisman. Pînă în clipa asta uitasem cu totul că, atunci cînd făceam pregătiri pentru a-l ridica pe domnul Rewding de pe puntea lui Casey, vîrșisem punguța în buzunar. Am ținut brățara la piept, plîngînd o vreme în tăcere, apoi am lăsat-o deoparte și am pus totul înapoi în coșul de rafie. Mi-a trecut o clipă prin minte că acesta era acum toată averea mea pămîntească. Am surprins pe fața sorei Agnes o expresie tulburată, care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva se gîndise și ea la același lucru.

Nu contează, Gubnor. O să gădesc eu o cale să-mi cîștig o pîine. Mai bine asta, decît viața pe care o duceam la Diabolo Hall. Mai bine orice decît așa ceva.

Sora Agnes îmi desfăcu bandajele de pe mîini și de pe umeri, scoțînd exclamații de încîntare față de felul în care mi se vindecaseră rosăturile; mai tîrziu am primit vizita maicii Paul, stareța micii mănăstiri, însoțită de părintele Joseph. De la ei am aflat că uraganul doborîse în cele din urmă epava lui Casey de pe Degetele lui Neptun – așa numeau ei Fălcile Aligatorului. Niște pescari văzuseră cîteva epave și scînduri rupte din ea plutind în largul coastei, dar nu găsiseră trupul lui Daniel. Eram bucuroasă să știu că el își dormea somnul cel lung în mare, dar nu m-au putut împiedica să plîng din nou. Stareța și părintele Joseph au fost amîndoi foarte buni cu mine și au spus rugăciuni lîngă patul meu, mulțumindu-i lui Dumnezeu că am fost ocrotită și, de asemenea, pentru că mi s-a dat puterea de a salva viața altuia.

Mai tîrziu, domnul Carradine a venit să mă vadă cu prilejul vizitelor lui zilnice, dar eu am rămăs culcată, pretinzînd că nu înțeleg lungile lui monologuri, adresate nimănui anume. La

un moment dat a spus că peste trei zile el va pleca cu nava cu abur care făcea curse lunare, mutîndu-se la spitalul din St. George, pe insula Grenada. Într-un fel, nu mi-a părut rău să aud așa ceva, deoarece mă îngrijoraseră speculațiile lui cu privire la originea mea.

Spre prînz ședeam în pat în capul oaselor, cuprinsă de neastîmpăr și dorind să îndrăznesc să cer o carte de citit, cînd sora Agnes intră grăbită și emoționată în cameră și începu prin a se asigura că aveam cămașa de noapte încheiată la gît cum se cuvine.

– E domnul Redwing, draga mea, îmi spuse agitată. Este chiar la ușă, într-un fotoliu pe rotile; domnul Carradine i-a permis să-ți facă o scurtă vizită.

Fără să știu prea bine de ce, m-a cuprins o bruscă îngrijorare.

– Vă rog, soră Agnes, dumneata zice la om yankeu că io o să dorm.

– Dumnezeule sfinte, asta ar fi o minciună, Casey! Nu putem face așa ceva.

– Io niciodată nu vorbește cu bockra ăla. Io doar femeie culi.

– Oh, trebuie să-l vezi, draga mea. De dragul nostru al tuturor. Este un gentleman foarte convingător și îi bate pe toți la cap, cerînd să te vadă. A reușit chiar să-l scoată din fire pe domnul Carradine, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva. În afară de asta, n-ar fi deloc amabil din partea ta dacă nu i-ai îngădui să-ți mulțumească. Haide, arăți foarte bine și nu trebuie să-ți faci griji, deoarece sînt sigură că el va duce tot greul conversației.

Ieși din cameră cu mersul ei alunecat, nemandîndu-mi prilej să protestez, și peste cîteva clipe reveni împingîndu-l pe domnul Redwing cu scaunul cu rotile. Aceasta era prima ocazie pe care o aveam de a-l vedea cum se cuvine. Părul lui negru și drept era destul de lung și dat peste cap, pe după urechi. Barba țepoasă dispăruse, și acum era complet ras. Obrajii îi

erau puțin scobiți, ochii poate ceva mai adânciți în orbite decât în mod normal, dar paloarea de sub pielea bronzată a feței lui dispăruse și privirea îi era foarte limpede. Eram prea stînjinită pentru a-l studia și am coborît repede privirea, dar în clipa scurtă în care l-am văzut adus în cameră mi-a făcut impresia unui om trecut printr-o foarte grea încercare, dar care acum era în curs de însănătoșire rapidă.

Pe un ton calm, spuse:

– Bună, Casey!

– 'Neața, domnu', am mormăit eu.

– Mă bucur să văd că arăți atît de bine.

Am făcut un efort să-l privesc. Ședea lîngă patul meu, îmbrăcat cu un soi de cămașă de noapte albă, din bumbac, și cu o pătură subțire pe genunchi. Cînd îi vorbisem puțin pe debarcaderul din St. Anthony, crezusem că era trecut de patruzeci de ani, dar acum mi se părea că nu putea să aibă mai mult de treizeci și patru sau treizeci și cinci de ani. Avea o față lată, nu frumoasă, dar cu ochi foarte calmi și cu o ușoară detașare care îmi amintea puțin de Daniel. Aducîndu-mi aminte că era american și că se numea Redwing¹, m-am întrebat dacă era posibil să-și aibă originea în neamul pieilor roșii.

El întoarse capul și spuse:

– Soră Agnes, ai vrea să fii atît de amabilă și să ne lași singuri zece minute? Trebuie să-i mulțumesc lui Casey. Pe de altă parte, mă preocupă viitorul ei, dar deocamdată pare cam stingherită și s-ar putea să-i fie mai ușor să vorbească dacă sîntem singuri.

Soră Agnes clipi din ochi.

– Oh, Doamne! Ar trebui totuși să fie însoțită cît timp o vizitați, domnule Redwing.

– Soră Agnes, replică el zîbind, dumneata și surorile dumitale m-ați îngrijit minunat și îmi sînteți toate foarte dragi.

¹Numele de Redwing poate proveni din unirea cuvintelor englezești *red* (roșu) și *wing* (aripă) (n. tr.).

Însă dacă nu-mi îngădui să am o convorbire între patru ochi cu Casey, o să devin foarte nesuferit, foarte necooperant, foarte sîcîitor...

– Oh, vă rog, nu, domnule Redwing!

– Soră Agnes, nu sînt într-o stare care să-mi permită vreo conduită necuviincioasă.

– Oh, domnule Redwing, zău așa! N-ar trebui să vorbești în felul acesta în fața ei.

– Iartă-mă. Zîmbetul îi pieri și glasul îi tremură puțin. În cazul acesta amintește-ți că fata asta și-a riscat conștient viața pentru a o salva pe a mea. Nu numai o dată, ci de două ori. Prima oară atunci cînd i-a spus lui Harry Leng că trebuia să riște să înfrunte uraganul și încă o dată cînd *Casey* a naufragiat și ea a rămas ca să mă scoată de-acolo înainte ca nava să fie azvîrlită de pe stînci. N-am mai plîns de la vîrsta de cinci ani, soră Agnes, dar acum, cînd sînt bărbat în toată firea, simt că-mi vine să izbucnesc în lacrimi cînd mă gîndesc la ce a îndrăznit și ce a reușit fata asta să facă pentru cineva care îi era absolut străin. Poți într-adevăr să-ți închipui că aș fi în stare să-i fac vreun rău?

– Oh, bineînțeles că nu, domnule Redwing. Atîta doar că...

Sora Agnes se întrerupse și păru să ia o hotărîre. Privi conspirativ în jur.

– Ei bine, șopti, în cazul acesta, zece minute.

Își făcu o cruce, mormăi ceva ca pentru sine, alunecă spre ușă și ieși, închizînd-o în urma ei.

Ședeam cu mîinile în poală, uitîndu-mă la ele. După o clipă sau două, domnul Redwing spuse cu foarte mare blîndețe:

– Te rog să ai încredere în mine, Casey. Poți, scumpo, țî-o făgăduiesc. Acum ai nevoie de un prieten. Lasă-l, te rog, pe Sam Redwing să fie acel prieten.

Nu știam ce să spun. El continuă cu același glas blînd:

– Casey, vrei te rog să te uiți la mine în timp ce-ți spun ceea ce vreau să-ți spun? Am ridicat ochii spre el și am așteptat. Știu, zise el, că ești speriată. Știu că nu ești ceea ce pari și îmi închipui că tot așa era și cu Harry Leng. Nu cred că erai femeia lui și m-am întrebat dacă era posibil să-i fii fiică, dar dacă ai fi fost, ai fi avut trăsături mai orientale. Acum dispun de mult timp de gândire și îți spun gândurile mele, pentru că vreau să fiu foarte cinstit față de tine. Dar ceea ce cred eu nu contează. Nu am de gând să te întreb ce taină ascunzi sau cine ești în realitate. Bineînțeles că sînt curios. Oricine ar fi. Dar dacă nu vrei să-mi spui, nu te voi mai întreba niciodată, nu voi încerca niciodată să-ți descopăr secretul. Crede-mă, Casey, datoria pe care o am față de tine, și respectul, și admirația, și... da, afecțiunea pe care o simt pentru tine, toate acestea depășesc cu mult curiozitatea.

Făcu o pauză ca pentru a-și aduna gândurile, timp în care ne-am uitat fix unul la celălalt. După cîteva clipe, el continuă:

– Am o datorie și față de Harry Leng. Și-a dat viața pentru mine. Indiferent ce era el pentru tine, cred că era tot ce aveai și mai cred că, acum, prima lui grijă ar fi siguranța ta, care constituie și prima grijă a mea. Așa că iată o întrebare simplă, scumpo: Care este cel mai bun mod în care te pot ajuta?

Am închis ochii, chinuită de nehotărîre. Se părea că nu prea mă pricepeam la oameni, deoarece îl considerasem pe Oliver Foy ca fiind un om cumsecade și amabil, pînă cînd el îmi arătase că era exact contrariul. Oare puteam să am cît de cît încredere în domnul Redwing?

Ce să fac, Gubnor? Omul acesta pare să gîndească ceea ce spune, dar eu sînt atît de proastă! Stai, totuși... Totuși... Mă gîndesc că el a încercat să mă convingă să plec pe cînd ne aflam naufragiați la Fălcele Aligatorului. Un om rău n-ar fi făcut niciodată așa ceva, nu? Iar eu o să am o mulțime de dificultăți dacă nu accept oferta lui de a mă ajuta...

Ca și cum domnul Redwing ar fi fost în stare să-mi urmărească gândurile, l-am auzit spunînd:

– De data asta nu-i nici un joc, micuță doamnă.

Am deschis ochii și am vorbit cu propria mea voce, dar atît de încet încît nu puteam fi auzită în afara încăperii:

– Sînteți foarte amabil, domnule Redwing. Da, omul pe care l-ați cunoscut ca fiind Harry Leng era tot ce aveam, dar nu eram nici fiica și nici femeia lui. Nu vă voi spune numele noastre reale sau pentru ce ne-am luat alte identități. Asta este ceva ce nu vreau să afle nimeni.

El se rezemă de spătarul scaunului cu roțile, scoțînd un oftat de ușurare.

– Știam eu, zise pe un ton gînditor. Știam că ești născută dintr-o familie bună. Și ești englezoaică, nu-i așa? Nu, la asta să nu-mi răspunzi, n-ar fi trebuit să întreb, pur și simplu mi-a scăpat din cauza accentului dumitale. Aruncă o scurtă privire spre ușă. Ascultă, nu ne-au mai rămas multe minute și s-ar putea să nu mai existe o altă șansă de a discuta între patru ochi, așa că să revenim la întrebarea mea. Care este cel mai bun mod în care te pot ajuta?

Am vorbit rostind cuvintele răr, încercînd să-mi adun gîndurile.

– Ei bine, cred că mi-ar plăcea să plec imediat din Marea Caraibilor... și va trebui să-mi cîștig existența, dar nu am nici o iscusință de oferit. Nu poate exista multă cerere pentru o fată care nu se pricepe la altceva decît să înoate, să se scufunde și să mînuiască o barcă. Oh, sînt în stare să scriu citeț și bănuiesc că aș putea întreține foarte bine o casă, deoarece am condus o gospodărie... M-am întrerupt brusc, conștientă că oferisem un oarecare indiciu referitor la trecutul meu, dar domnul Redwing schiță un gest nepăsător, fluturînd o mîna, și spuse:

– Am și uitat ce-ai zis, scumpo. Continuă.

– Așadar, credeți... ați putea să-mi găsiți o slujbă ca servitoare undeva în America?

– Sigur că aș putea, răspunse el încruntîndu-se și cu oarecare rețineră, dar eu însumi nu locuiesc acolo, pentru că interesele mele de afaceri se află în altă parte și n-aș putea să te

supraveghez. Strînse gura, încordat. În afară de asta, ce fel de om aş fi dacă aş lăsa o fată care m-a scos din capcana morţii să se angajeze ca servitoare?

– Dar, domnule Redwing...

– Sam. Cînd sîntem singuri, te rog să-mi spui Sam. Nu sînt un om care să ceară favoruri, dar te rog, Casey, să-mi faci marea onoare de a-mi accepta prietenia.

Ochii mi se umplură brusc de lacrimi, dar nu erau lacrimi de durere.

– Mulţumesc, am spus. Mă bucur să te am ca prieten... Sam. Dar nu am de gînd să te las să mă întreţii, iar ca să-mi cîştig existenţa nu văd nici o altă alternativă decît să mă angajez ca servitoare, cel puţin pentru început. Nu ştiu cît costă o călătorie pînă în America, dar ţi-aş putea rambursa banii puţin cîte puţin...

– Ia stai, Casey, stai aşa, îmi tăie el vorba pe un ton grav. Independenţa e un lucru bun, dar n-o lăsa să devină o obsesie. Îţi datorez mai mult decît ţi-aş putea plăti vreodată, aşa că nu-i frumos, scumpo, nu-i deloc frumos să refuzi orice serviciu pe care aş fi în stare să ţi-l fac în schimb.

Am dus o mîină la tîmplă.

– Da. Da, îmi pare rău, domnule Redwing. Vreau să zic, Sam. Întotdeauna am dorit să-l răsplătesc pe omul pe care l-ai cunoscut ca Harry Leng, dar niciodată n-am reuşit.

– Întocmai. Aşa că nu vom discuta despre lucruri cum ar fi bilete de călătorie, bani pentru veşminte şi aşa mai departe. Şi acum, ia să ne gîndim... Se întrerupse brusc, ţinîndu-şi respiraţia şi izbîndu-şi uşor fruntea cu încheietura mîinii. Sînt un caraghios! şopti. De ce nu m-oi fi gîndit la asta de la început? Probabil că mîntea nu-mi funcţionează pe deplin din cauza cloroformului. Se uită la mine, nerăbdător să-mi vadă reacţia. Casey, fetiço, ai fi fericită să mergi în Anglia?

Am făcut ochii mari. Anglia... ţara în care mă născusem şi la patru mii de mile de Jamaica! Bineînţeles că nu putea exista alt loc mai bun pentru a mă ascunde de trecutul meu.

– Oh, da! am exclamat. Poți într-adevăr să-mi găsești de lucru acolo?

– Nici o problemă. În ultimii câțiva ani am avut sediul central la Londra și știu o agenție de plasare realmente bună. Deodată, ochii îi sclipiră ca de o glumă numai de el știută. Îi voi scrie doamnei care o conduce, este un fel de veche prietenă. O clipă rămase pe gânduri, încruntat. Sper că mă vei lăsa să-i spun puținul pe care eu însumi îl cunosc despre tine, Casey. Adică, doar că ești o fată cu școală, dar că nu trebuie să ți se pună întrebări în legătură cu trecutul tău. Pot face asta?

– Oare așa ceva n-ar.... face-o să nu vrea să se implice? El dădu energic din cap.

– Nu. S-ar putea s-o ajute să-ți găsească un post mai bun. În definitiv, o dată ajunsă în Anglia nu poți continua să te prefaci că ai fi o culi cu sînge de metis.

Mă simțeam tulburată, și nu puteam să-mi închipui cum ar fi viața mea în Anglia, dar mă hotărîsem să mă încred în Sam Redwing și știam că ultimele lui cuvinte exprimau adevărul. Acum, îndelunga mea prefăcătorie luase sfîrșit și n-aș mai fi avut de jucat nici un alt rol. După doar cîteva clipe de cugetare, am spus:

– Procedează cum crezi că e mai bine pentru mine, Sam.

– Strașnic! Se uită iar spre ușă. În curînd o vom avea iar cu noi pe sora Agnes, dar nu contează, acum pot aranja totul. Nu-ți face griji, mă ocup eu. Ne vom revedea, însă pariez că data viitoare vei avea o însoțitoare, așa că grosul conversației îl voi susține eu, iar tu o să vorbești în păsăreasca ta despre diavol în burtă.

Am clipit, mirată.

– Cum de ai știut că i-am dat denumirea asta apendicitei tale?

– Te-am auzit, Casey. Te-am auzit suflînd din greu și bolborosind, atunci cînd ni se deschidea poarta spitalului. În ziua aceea, niciodată nu mi-am pierdut cunoștința, din clipa în

care ne-a prins uraganul și pînă cînd m-au adormit în vederea operației. Vocea lui coborî, devenind o șoaptă. Îmi amintesc totul, Casey, fetiço. Îmi aduc aminte cum m-ai tras de pe punte pînă în vîrfurile stîncii și cum ai tîrît targa de-a lungul potecii bolovănoase, ceas după ceas, sub ploaia orbitoare și pe vîntul acela infernal. Și în tot acel timp știam... am știut că n-a existat nici o clipă în care să te fi gîndit să mă părăsești. Își trase ceva mai aproape scaunul cu roțile. Îmi dai voie, scumpo, să-ți iau mîna pentru cîteva clipe?

Nedumerită, am simțit că mă îmbujorez ușor, dar am ridicat mîna și i-am întins-o. El o luă cu mare gingășie între mîinile lui mari și nu făcu altceva decît să se uite la ea vreme de cîteva secunde, cu o expresie oarecum întrebătoare. Apoi se aplecă și atinse ușor cu buzele încheieturile degetelor mele; pe urmă, cu grijă, îmi puse mîna pe pat. Sînt mîndru că sînt prietenul tău, Casey, spuse cu glas scăzut. Mîndru că sînt prietenul tău.

Sora Agnes reveni la mai puțin de un minut după aceea.

– Ei bine, sper că ați terminat mica dumneavoastră sporovăială, domnule Redwing, ciripi ea. Și să tragem nădejde că, acum că ați văzut cu ochii dumneavoastră cît de bine se simte Casey, veți fi un pacient mai cuminte. În după-amiaza aceasta, lui Casey i se va permite să se dea puțin jos din pat, iar peste o zi, două va fi complet refăcută. Dar și dumneavoastră trebuie să vă odihniți mult, domnule Redwing, așa că spuneți-i la revedere lui Casey și să mergem.

– Da, soră Agnes, zise el cu o supușenie care o făcu să se uite la el bănuitoare. Deocamdată, te las cu bine, Casey.

– Mănîncă bun, domnu', am spus. Nu mai prinde încă diavol în burtă ăla de la dumneata.

Aproape că izbucni în rîs, dar reuși să se abțină și, fără să-l vadă sora Agnes, îmi adresă un zîmbet ușor ironic.

– O să țin minte recomandarea, Casey, fetiço. Crede-mă.

*

*

*

Nu cred că măicuțele au reușit să-l convingă pe Sam Redwing să se odihnească foarte mult în ziua aceea, deoarece pînă a doua zi dimineata se făcuseră deja multe aranjamente. Cînd m-a trezit sora Agnes, mi-a spus foarte emoționată că voi pleca doar peste două zile cu vaporul care făcea curse lunare pentru a prinde o navă de la Grenada spre Anglia. Una dintre călugărițele mai vîrstnice, sora Clare, trebuia să se întoarcă în Anglia din motive de sănătate, așa că voi călători beneficiind de îngrijirea ei.

Domnul Carradine declarase că mă aflu într-o stare fizică îndeajuns de bună pentru a călători; el însuși avea să fie cu noi, pe vasul cu abur, pînă la Grenada, unde urma să demonstreze în spitalul de acolo noile metode chirurgicale. Mi s-a spus că domnului Redwing îi vor mai fi necesare una sau două săptămîni de convalescență pînă să fie în formă suficient de bună ca să întreprindă o călătorie, așa că el va lua următorul vapor de la La Faucille, după o lună.

Eram de-a dreptul uluită de asemenea vești, dar în același timp mă simțeam ușurată la gîndul că în curînd voi fi foarte departe de Marea Caraibilor. Avusesem trei ani de liniște și fericire, împreună cu Daniel, pe *Casey*, dar pentru mine aici nu mai exista decît posibila primejdie ca într-o zi, undeva, să pot fi recunoscută. La bordul lui *Casey* fusesem aproape invizibilă. Puțini ochi mă văzuseră vreodată. Dar *Casey* murise o dată cu stăpînul ei.

În cursul după-amiezei, îmbrăcată în veșmintele mele pe-ticite și cîrpite, mi s-a îngăduit să-i fac o vizită lui Sam Redwing în cămăruța ce i se amenajase în aripa vestică a micului spital. Părea obosit, dar era bine dispus, și cînd sora Marie mă pofti să intru în cameră, scria preocupat într-un carnet.

Fața i se luminea.

— Mă bucur că te văd, Casey. Ți s-a spus despre plecarea în Anglia?

– Io pricepe ceva sora Agnes spus la mine, domnu'. Gubnor învățat la mine despre mare insulă, el cheamă Anglia, cu mare regină alb. Dumneata trimiți la mine în loc ăla pentru muncă?

– Așa este, Casey. Se uită la sora Marie, care se instalase într-un fotoliu lângă fereastră și tinea o față de pernă uzată. Vei călători pe o navă, împreună cu sora Clare, pînă la Londra. Maica stareță a aranjat ca tu să locuiești într-o mănăstire de acolo, dar la coborîrea de pe navă vei fi întâmpinată de o doamnă care conduce o agenție de plasare numită Blackheath, în apropiere de Greenwich, foarte aproape de locul în care va acosta nava ta. Îmi făcu cu ochiul. Ai înțeles ce ți-am spus?

Am dat din cap în semn că da.

– Cîteva cuvinte femeia asta nu știe, da' io priceput destul, domnu'.

– Sînt sigur că engleza ta se va îmbunătăți dacă în timpul călătoriei vei exersa, vorbind cu sora Clare. Apoi doamna de la Blackheath se va ocupa de tine și îți va găsi de lucru în bucătăria unei case mari. O bucătărie... cam în felul cambuzei de pe *Casey*, unde găteai diverse, numai că mult mai mare.

– Da, domnu'.

Sora Marie ridică ochii de pe cusătura ei.

– Cred că este într-adevăr o copilă foarte inteligentă, domnule Redwing, spuse ea. Dacă i se va da timp să se adapteze și să-și însușească limba, va putea lesne să ajungă o fată în casă sau chiar camerista personală a unei doamne.

– Sînt înclinat să fiu de aceeași părere, soră, replică el pe un ton grav. Și acum, ce facem cu îmbrăcămintea? Fata trebuie să aibă o garderobă modestă, dar suficientă, și are nevoie de tot felul de nimicuri – o perie, un pieptene, batiste, o geantă, obiecte de toaletă... o listă întreagă.

Îngăduitoare, sora Marie răspunse:

– Vreți, vă rog, să nu vă mai agitați, domnule Redwing? Turma de credincioși păstorită de părintele Joseph la Tavistock include mai mult de zece familii de albi și tot atîtea există

printre enoriașii metodiști ai domnului Fenshaw. Fapta eroică a lui Casey i-a adus aici celebritatea, și am fost încredințate că va avea de ales dintr-o mulțime de veșminte vechi, tot așa cum va putea căpăta toate micile accesorii care-i vor fi necesare în postura ei de tînără femeie, în locul celei de... Se uită la mine pe deasupra ochelarilor, ca și cum ar fi încercat să găsească un cuvînt potrivit. În locul celei de fată-marinar.

— Ei bine, asta-i grozav. Le voi scrie ambilor domni cîte o scrisoare de mulțumire, pe care să le-o citească respectivelor congregații. Dar ține minte, dacă e nevoie de bani, sînt dispo-nibili mulți.

— Mi-ați spus acest lucru de trei ori, domnule Redwing.

— Îmi place să mă asigur, zise el cu un zîmbet larg. Întor-cîndu-se spre mine, lovi ușor carnetul cu tocul. Aceasta e o scrisoare către doamna care te va întîmpina, Casey. L-am rugat pe domnul Carradine să aibă grijă ca epistola asta să prindă nava poștală britanică venită de la Grenada, astfel încît să ajungă în Anglia cu mult înaintea ta. Vaporul tău este mai lent și în drum spre Londra oprește la St. Lucia și la Le Hâvre.

M-am întrebat cum reușise Sam Redwing să obțină bani aici, pe La Faucille, dar nu credeam că acesta era genul de întrebare pe care ar pune-o o fată culi. Abia mai tîrziu, în timp ce domnul Carradine, făcîndu-și vizita de seară, discuta cu sora Agnes în camera mea, am aflat răspunsul. Se pare că atunci cînd îl luasem la bord pe Sam Redwing, la St. Anthony, acesta purtase o centură impermeabilă, legată în jurul mijlocu-lui, direct pe piele, și în care avea bani, printre care cîteva sove-reigni, dar și o scrisoare de credit de la o bancă din Londra, în valoare de o mie de lire. Scrisoarea de credit era valabilă aproape oriunde în lume, și cu siguranță într-o colonie brita-nică, așa că, afirmînd că nu duce lipsă de bani, el spusese numai adevărul.

Înainte de a părăsi La Faucille, l-am revăzut pe noul meu prieten de două ori și de fiecare dată sora Marie era de față, așa că n-am putut vorbi deschis. Cea dintîi întîlnire a avut loc

a doua zi; mă simțeam foarte ciudat, deoarece purtam pantofi și ciorapi, lenjerie intimă și o rochie. Îmi venea greu să cred că purtasem vreodată asemenea veșminte fără să mă simt prost. Mai târziu, pe vapor, era să dau de necaz cu sora Clare când, prosteste, mi-a scăpat vorba că am încetat să port chiloții cu care fusesem înzestrată. După reacția ei și după musturarea pe care mi-a adresat-o, am făgăduit să-i port pe viitor și chiar așa am și făcut, dar am retezat fiecare crac în așa fel încît semănau cu pantalonii scurți pe care-i purtasem pe *Casey*.

Rochia în care i-am fost prezentată lui Sam Redwing pentru obținerea aprobării acestuia era cea mai bună dintre cele trei care-mi fuseseră dăruite, dar chiar și așa era un veșmînt destul de sărăcăcios. Presupun că Emma Delaney l-ar fi socotit și lipsit de gust și demodat, dar eu nu mai eram Emma Delaney. Eram o culi care se ducea în Anglia pentru a se angaja acolo ca servitoare, și în această calitate eram îmbrăcată mai bine decît aș fi avut vreun drept să sper. Sam Redwing m-a măsurat de sus și pînă jos. L-am văzut că strînge din buze și vreme de cîteva clipe m-am temut că îi va face vreun reproș sorei Marie. Apoi s-a răzgîndit și, fără entuziasm, a zis:

– Mulțumesc, soră. Cred că lui Casey îi va trebui ceva timp să se obișnuiască să poarte îmbrăcăminte femeiască.

– Oh, se va adapta repede, domnule Redwing, sînt convinsă. Și, desigur, va arăta mult mai bine cînd își va lăsa părul să crească lung.

– În ochii mei ea va arăta întotdeauna ca un milion de dolari, soră.

– Poftim?

– E doar o expresie americanescă. Mai are nevoie de ceva?

– Oh, da, vă voi arăta lista mai târziu, domnule Redwing.

– Mulțumesc, soră Agnes, vreau ca ea să aibă o geantă și ceva bani.

– Oh, dar sora Clare va avea în grijă sumele necesare. Nu cred că fata s-ar pricepe prea bine să folosească banii.

– Cred că s-ar descurca. Harry Leng era un comerciant. Oricum, nu pot s-o las fără un ban, chiar dacă sora Clare va avea grijă de ea, așa că asigură-te, te rog, să aibă în geanta ei un sovereign sau doi.

Sora Marie oftă, resemnată.

– Foarte bine, domnule Redwing.

El se uită la mine și am văzut în ochii lui o sclipire veselă.

– Mai e ceva. Are nevoie de un nume de familie. Nu se poate duce în Anglia doar cu numele de Casey.

– Ne-am gândit că numele ei întreg ar trebui să fie Casey Leng, zise sora Marie.

Începui să scutur din cap. Harry Leng nu existase nici-o dată, și eu nu voiam să port acel nume. Aș fi fost mândră să port adevăratul nume al lui Daniel, dar asta era imposibil. Tot ce puteam lua cu mine era numele pe care mi-l dăduse el la începutul noii mele vieți – Casey. Fu ca și cum Sam Redwing mi-ar fi intuit sentimentele, deoarece abia mișcasem capul, când el spuse:

– Casey Leng? Oh, bineînțeles că nu, soră. Deoarece înrudirea nu avea binecuvântarea clerului, nu s-ar cădea ca fata să-și însușească numele de Leng, ca și cum el i-ar fi fost soț.

Sora Marie păru descumpănită.

– Oh, Doamne, nu ne-am gândit la asta. Poate ar fi mai bine să discut cu maica stareță și părintele Joseph.

– Nu-i necesar, zise Sam Redwing zîmbind. Am ales eu un nume pentru ea. Dacă urmează să lucreze în Anglia, ceea ce-i trebuie este un nume frumos, simplu și anonim. Ca de exemplu Brown. Casey Brown este un nume splendid.

– Păi... dacă așa spuneți dumneavoastră, domnule Redwing.

– Așa spun, soră. Este un nume anglo-saxon frumos.

– Adevărat? Și eu socotesc că „Brown” sună foarte bine, dar întotdeauna mi s-a părut că, pentru o fată, numele „Casey” este cam neobișnuit.

– Ea însăși este o persoană neobișnuită, se mulțumi Sam Redwing să spună. Apoi se uită la mine. Ai înțeles ce am discutat despre numele tău, Casey?

Am dat din cap afirmativ.

– Io priceput numele ăla bine, domnu’! O mulțime de oameni englezi cheamă la ei Brown.

– În acest caz așa rămîne.

Așteptă pînă cînd sora Marie se întoarce să deschidă ușa și atunci îmi făcu repede cu ochiul.

În dimineața următoare l-am revăzut pentru scurt timp, cu o jumătate de oră înainte de a părăsi spitalul împreună cu sora Clare și cu domnul Carradine spre vaporul care fusese tras la debarcader încă din zori. În prezența sorei Marie, am început să-i mulțumesc, în exprimarea mea creolă și stîngace, pentru bunătatea arătată, dar, cu un gest rapid, el îmi tăie vorba.

– Este o nimica toată, Casey. E nimic în comparație cu ceea ce ai făcut tu pentru mine. Hai, bucură-te de călătoria ta și încearcă să nu-ți faci griji în legătură cu orice-ar fi. Doamna de la agenția de plasare a personalului casnic Blackheath vă va întâmpina pe tine și pe sora Clare cînd veți acosta și începînd din clipa aceea va avea grijă de tine. Eu însumi voi veni în Anglia de îndată ce va fi posibil și voi trece pe la tine. Vreau să zic că voi veni să te vizitez, indiferent de locul unde vei găsi o slujbă ca servitoare. Înțelegi?

– Io pricepe tot astea lucruri, domnu’. Femeia asta speră dumneata simte bine curînd peste tot.

– Voi fi bine. Întinse o mîină, și eu m-am apropiat să i-o strîng. Brățara cu talisman, pe care mi-o prinsesem de încheietura mîinii, zăngăni ușor. Celelalte lucruri care îmi rămăseseră din cei trei ani petrecuți pe mare se aflau acum împachetate în geamantanul foarte uzat pe care îl primisem: ochelarii pentru scufundare, cuțitul cu teacă, o cămașă, o pereche de pantaloni scurți și chiloții din bumbac.

Sam Redwing se uită la brățară și apoi la mine.

– De la Gubnor? mă întrebă.

Am dat din cap și imediat mi s-a pus un nod în gât, așa încât n-am fost capabilă să răspund. El păru să renunțe la o altă întrebare și îmi ținu strâns mîna vreme de cîteva clipe, privindu-mă în ochi. Apoi spuse:

– Cu bine. Și încă o dată îți mulțumesc, Casey, fetiço.

După douăzeci de minute urcam la bordul navei pe care urma să-mi încep călătoria către o țară îndepărtată și o nouă viață. Mă așteptam la viața grea a unei servitoare și eram hotărîtă să mi-o îmbunătățesc cu vremea. Nu știam că domnul Sam Redwing avea propriile planuri în ce mă privește și nici că soarta țesea deja o uimitoare urzeală cu fire din trecutul meu.

10

Nu pot pretinde că mi-ar fi plăcut călătoria spre Anglia, deoarece aveam prea mult timp pentru gîndire. În scurta călătorie pe mica șalupă cu abur a insulei pînă la Grenada, marea a fost neobișnuit de agitată. Pe mine nu m-a deranjat faptul, dar atît sora Clare, cît și domnul Carradine rămaseră închiși în cabinele lor, suferind de rău de mare, la fel ca și cei mai mulți dintre cei vreo douăzeci de pasageri. În fiecare zi îmi petreceam majoritatea timpului stînd pe punte, dorind să am ceva de făcut. Pînă acum nu realizasem pe deplin cît de constant fusesem ocupați pe *Casey*, și acum mi se părea nefiresc să nu iau nici o decizie și să nu am nici un control asupra navei care mă purta.

O dată ajunși la Grenada, am părăsit vaporul, domnul Carradine pentru a se duce la spitalul de pe insulă St. George, iar sora Clare și cu mine rămînînd la mănăstire vreme de două zile, pînă avea să vină timpul pentru a ne întoarce pe un vapor mai mare, numit *Avon* – o navă de marfă care transporta și pasageri, făcînd naveta între Londra și Indiile de Vest. Sora Clare și cu mine aveam o cabină mică, împărțită în două printr-o perdea. În sufragerie stăteam la o aceeași masă cu doi oameni de afaceri, care păreau stînjiți în prezența unei călugărițe și erau evident șocați de faptul că trebuiau să accepte prezența unei tinere metise, originară din insule, deși nu s-au plîns de acest lucru de față cu sora Clare.

În curînd s-a aflat că fata bronzată, îmbrăcată în veșminte de căpătat, era o băștinașă cu sînge amestecat care era dusă în Anglia pentru a fi angajată ca servitoare; rezultatul a fost că nici unul dintre pasageri nu a încercat să-și petreacă timpul cu mine. Sora Clare se purta bine cu mine, dar mai toată vremea era destul de distrată, trăind cu veșnica teamă că vaporul se va scufunda. Îmi părea foarte rău pentru ea.

În fiecare dimineată și seară trebuia să mă rog o jumătate de oră împreună cu ea, în cabină. Era o rugăciune tăcută și mi se părea greu să umplu timpul acela. După ce-i mulțumeam lui Dumnezeu pentru binefacerile primite, mă rugam să-mi fie iertate greșelile. Acesta constituia un subiect în legătură cu care rareori mă puteam referi la ceva anume și aveam tendința, oarecum scușîndu-mă, de a lăsa în seama lui Dumnezeu să decidă ce greșeli făptuisem. După aceea mă rugam pentru sufletul lui Daniel, pentru mătușa Maude și unchiul Henry, pentru Sam Redwing și pentru surorile de la spitalul de pe La Faucille, fără a o uita pe sora Clare. Nu aveam nevoie de mai mult de cinci minute pentru toate astea și nici rugăciunea pentru săracii și nefericiții de pretutindeni nu prelungea cu mult această durată. Niciodată nu reușeam să mă conving că pe Dumnezeu l-ar impresiona repetarea, și cînd nu mai izbuteam să găsesc altceva de spus, îmi ceream scuze și îmi reaminteam pur și simplu momentele fericite din trecut, stînd îngeneuncheată pe cușeta mea, cu capul sprijinit în mîini și cu ochii închiși.

Cînd nu mîncam și cînd nu ne rugam, sora Clare dormea mult, așa că eram adesea singură, ceea ce îmi lăsa prea mult timp în care să mă gîndesc cu durere la Daniel și să mă frămînt în legătură cu ceea ce avea să mi se întîmple în Anglia.

Îmi pare rău, Gubnor. Știu că ai vrea să mă gîndesc la dumneata cu iubire și să nu plîng întruna în inima mea. Ar fi mai ușor dacă aș avea ceva de făcut, sau măcar pe cineva cu care să vorbesc, dar pînă nu ajung în Anglia nu îndrăznesc

să las să se afle că pot vorbi orice altă limbă în afară de creolă. Așa că nu pot interveni în vreo conversație, chiar dacă cineva ar vrea să stea de vorbă cu o băștinașă. Even-tual, i-aș putea spune sorei Clare că dumneata începuseși să mă înveți să citesc și că m-ar ajuta și simplul fapt de a mă uita într-o carte, deslușind litere și cuvinte. La bord se află o mică bibliotecă...

Văzusem în bibliotecă romanul *Oliver Twist* și speram că sora Clare ar putea să-mi dea ceva asemănător. Apoi aș fi putut să găsesc un colț retras în care să citesc în taină, prefă-cîndu-mă că aș întoarce doar paginile. Presupun că a fost normal din partea ei să aleagă o carte de copii, constînd dintr-o poveste foarte scurtă, tipărită cu caractere foarte mari și ilustra-tă cu desene executate numai în contururi. În carte era vorba despre o fetiță care uita mereu să-și spună rugăciunile, pînă într-o zi cînd iepurașul crescut de ea și pe care îl iubea foarte mult scăpase din cușca lui și fugise de acasă. Nefericită, fetița se rugase fierbinte ca iepurele să se întoarcă teafăr, ceea ce s-a și întîmplat în aceeași noapte; după aceea ea n-a mai uitat niciodată să-și spună rugăciunile. Nu mi s-a părut o poveste captivantă.

În timp ce *Avon* își urma drumul peste Atlantic, ruta noas-tră ne ducea în mod constant în ape mai nordice. Am trecut peste a douăzecea, a treizecea și a patruzecă paralelă, și vremea s-a răcit considerabil. Nu mă supărau vîntul rece și cerul cenușiu. Chiar și în Marea Caraibilor, pe mica noastră navă, fuseserăm adesea uzi pînă la piele din cauza valurilor care ne împrășcau și a vîntului puternic care ne îngheța, așa că eram învățată cu capriciile vremii.

Ceea ce mă tulbura acum era o temere. Oare fusese o nebulie să mă încred în Sam Redwing? Cum mă voi descurca în Anglia? Exista oare acolo într-adevăr o doamnă care condu-cea o agenție ce se ocupa cu angajarea servitorilor și care avea să-mi găsească de lucru? Tot ce se petrecuse în zilele

din urmă îmi părea dintr-o dată ceva îndepărtat și ireal și mă simțeam foarte singură. Sora Clare nu mi-a fost de mare ajutor cînd am întrebat-o cum se numește doamna care se va ocupa de mine cînd va ancora vaporul.

– Numele ei, draga mea? Ei bine, acum că o spui, nu cred că domnul Redwing mi-a dat numele ei. Nu, stai așa, cred că mi l-a spus. Era Liza... oh, dragă! Liza nu-știu-cum, dar nu-mi amintesc. Nu cred că are vreo importanță, deoarece dînsa trebuie să fi primit scrisoarea lui, iar el mi-a spus că doamna ne va întîmpina negreșit cînd vom debarca la docul Albert al Marinei Britanice, așa că nu avem de ce să ne facem griji. Clipi, părăind puțin îngrijorată. Ei bine, *bănuiesc* că nu avem de ce ne frămînta, dar nu prea știu ce va trebui să facem dacă doamna nu va fi acolo. Oh, Doamne, chiar că m-ai tulburat, Casey. Ce ar trebui să facem? Două surori mă vor întîmpina pentru a mă duce la mănăstirea din Ealing, dar dacă doamna domnului Redwing nu va fi acolo ca să te ia în primire, habar nu am cum vom proceda.

Cu vorbirea stîlcită pe care îmi îngăduisem să o îmbunătățesc puțin în timpul călătoriei, am spus:

– Domnu' Redwing, zis- la mine că doamna ăla avut loc de muncă pe care ea cheamă Agenți Servitor Black-heath.

– Ah, agenția de plasare a servitorilor Blackheath? Da, cred că a menționat denumirea aceasta, așa că, în cazul cel mai rău, poate reușim s-o găsim, însă cred că amîndouă ar trebui să ne rugăm mult ca doamna să fie acolo. Și te rog să-ți exersezi pronunția, draga mea. Spune *that* (aceea), nu *dat*. Cu limba între dinți. Hai să încercăm împreună. *That*. Încă o dată. *That*. Foarte bine. Acum hai să vedem dacă poți să-ți amintești cel de-al douăzeci și treilea psalm. Ești gata? *Domnul este păstorul meu...*

La șaptesprezece zile după ce părăsise Grenada, *Avon* navigă prin Strîmtoarea Dover și, ocolind insula Thanet, intră în estuarul Tamisei la scurt timp după ivirea zorilor. La ora

aceea eram ca de obicei pe punte – obicei deprins în anii petrecuți pe *Casey* – și, încă de când zărisem Capul Lizard, în ajun, urmărisem înaintarea noastră pe harta mare de lângă biroul trezoreriei navei.

Abia dacă îmi aminteam ceva despre Anglia, din copilăria mea, și totuși, destul de ciudat, priveliștile ce-mi treceau pe dinaintea ochilor în timp ce înaintam de-a lungul râului nu-mi păreau deloc străine. În vreme ce ne apropiam de Londra, zonele inferioare ale marelui fluviu nu ofereau prea mari frumuseți. Coșurile de fabrici vărsau fum. Deasupra mlaștinilor de la Halfway Reach plutea ceață. Căsuțele îngrămădite dincolo de malurile noroioase erau negre de mîzga orașului. Bărci mici, vapoare, șleपुरi și ambarcațiuni de tot felul forfoteau prin apele cenușii, și nici una dintre cele pe care le vedeam nu era dichisită, curată sau proaspăt vopsită, așa cum o întreținusem noi întotdeauna pe *Casey*. Cu toate acestea, simțeam că, în ciuda mizeriei acestor zone sărăcăcioase din partea de est a Londrei, aici se afla un oraș cu inimă mare.

Propria-mi inimă prinse puțin curaj, căpătînd dintr-o dată speranță. Viața ca servitoare va fi grea, desigur, dar cu timpul mă voi descurca pentru a face ceva mai bun. În urmă cu o lună pierdusem totul – prietenul, căminul, drumul meu în viață. Durerii mele i se adăugase teama că fără *Casey*, pe care să mă ascund departe de ochii lumii, exista un mult mai mare risc ca într-o bună zi, undeva, Emma Delaney, care devenise doamna Emma Foy, să fie recunoscută. Era o adevărată spaimă, dar acum scăpasem de ea. Mă aflam la patru mii de mile de Jamaica și de toți cei care mă cunoscuseră în cumplitele vremuri în care fusesem soția lui Oliver Foy.

În timp ce stăteam la balustradă și urmăream apropierea de debarcaderul Royal Albert, simțeam că trebuia să fiu recunoscătoare pentru multe. Apoi m-am uitat în jos, la apă, și sîngele mi-a înghețat brusc cînd ochii mi-au căzut pe o bucată de parîmă. Vreme de cîteva clipe nu am putut să înțeleg ce mi

se întâmplă, dar apoi amintirea păru să-mi explodeze dureros în minte.

Un vis... un coșmar care mă chinuise cu două nopți în urmă sfișie milostivul vâl al uitării, revenindu-mi în toată orarea lui. Nu-mi imaginam acum pentru ce nu mă trezise în noaptea aceea și nici de ce nu mi-l amintisem limpede a doua zi. Poate că subconștientul meu încercase să mă protejeze ascunzându-mi-l, dar vederea acelei frînghii plutitoare fusese o aducere aminte prea intensă.

În visul meu înotasem pe sub apă cu sulița mea, căutînd un pește pentru cină. Apoi apăruse Daniel, înotînd spre mine. Purta ochelarii și fața îi era normală, dar restul trupului era un schelet, cu „țin-te bine“-le retezat, legat de mijlocul lui.

Eram aproape înnebunită de groază și aș fi vrut să fug, dar nu puteam pentru că acela era Daniel și mă chema insistent. În visul meu nu păream să-mi dau seama că era imposibil ca el să vorbească sub apă. Îi auzeam glasul, dar cuvintele erau neclare. Indiferent ce spunea, părea să repete întruna, ca și cum ar fi încercat să se asigure că eu înțelegeam, și în tot acel timp trupul scheletic se apropia din ce în ce mai mult de mine.

Bănuiesc că acel coșmar trebuie să se fi terminat așa ca majoritatea visurilor, pierzîndu-se încetul cu încetul sau înlocuite de un alt vis. În dimineața următoare mă simțisem depri-mată și tulburată, dar pînă acum dispăruse orice amintire despre groaznicul vis. Am încleștat mîinile pe balustradă și o amintire mi-a revenit, copleșitoare. Mi-am amintit clipele în care Daniel atîrnase la capătul „țin-te bine“-lui care mă țintuia, neajutorată, de puntea sfărmată a lui Casey. Prin răpăitul ploii și urletul vîntului, chiar în timp ce se pregătea să renunțe la viața lui, strigase către mine cu o insistență stranie. Auzisem ce striga, dar cuvintele nu se întipăriseră în mintea mea amețită, zdruncinată de groază.

Acum fruntea îmi era umedă de transpirație și dinții îmi clănțăneau; cu un mare efort, am alungat atât amintirea visului, cât și pe cea a realității, incapabilă să suport un asemenea chin.

O mână mă trase de braț și sora Clare se afla lângă mine, cu chipul palid și îngrijorat.

– Oh, aici erai, Casey! Te-am căutat peste tot, copilă! Vom debarca în curînd, așa că trebuie să ne încredințăm că am împachetat totul.

Încă de cu dimineată verificasem deja de două ori că în cabină nu mai rămăsese nimic, și bifasem lista cu puținele lucruri care alcătuiau averea noastră, dar sărmana soră Clare încă se mai temea că am fi putut uita ceva. Am reușit să-i zîmbesc și am spus:

– De ce dumneata crede noi niciodată împachetăm tot, soră Clare? Noi niciodată uitat nimic.

– Niciodată n-am uitat ceva, draga mea, mă corectă ea. Apoi mă privi cu atenție: Te simți bine, Casey? Dumnezeule, pari trasă la față. Presupun că din cauza emoției. Vino în cabină și vom spune o ultimă rugăciune pentru ca doamna domnului Redwing să fie acolo, să ne întîmpine. Oh, și să fie acolo și surorile de la Ealing. Pînă acum nu mă gîndisem la asta, dar, într-adevăr, ar fi trebuit să pomenim și de ele în rugăciunile noastre. Vino, draga mea, avem exact timpul necesar dacă ne grăbim.

*

* *

Un hamal cu un cărucior porni înaintea noastră la ieșirea din clădirea vămii, împingînd cele două geamantane ale noastre și cufărul sorei Clare. Era ora unsprezece a unei zile de octombrie, cu nori albi și subțiri voalînd parțial un soare palid, dar mie nu-mi era frig; eram cuprinsă de o nervozitate febrilă. Alți pasageri de pe *Avon* erau salutați de prieteni sau rude care veniseră să întîmpine vaporul.

Hamalul nostru întrebă:

– Birjă sau șalupă, doamnelor?

Sora Clare mă prinse de braț, uitîndu-se înnebunită în jurul nostru.

– Oh, Dumnezeuule, nu sînt sigură. Trebuia să fim întîmpinate aici, înțelegi, dar... ah, iată-le!

Aproape chițai de bucurie cînd două călugărițe veniră spre noi cu veșmintele fluturînd și în clipa următoare i se prezentară sorei Clara, urîndu-i bun sosit în Anglia.

Eu am rămas puțin în urmă, privind în jur, apoi am întîlnit privirea unei doamne care stătea lîngă o trăsură, cam la douăzeci de pași de noi. Era mai degrabă durdulie, cu o față rotundă și drăguță, cu părul de culoarea mierii întunecate și cu ochi mari și albaștri care priveau pe sub borul lat al unei elegante pălării de catifea, împodobită cu pene de struț. Apreciam că ar avea între douăzeci și treizeci de ani, mai aproape de treizeci. Purta o jachetă de culoarea dudelor roșii și o fustă neagră de sub care se zăreau doi pantofi negri din piele de căprioară cu barete încheiate cu cîte trei nasturi. Nu era mai înaltă decît mine, cu toate astea, și în ciuda siluetei ei mai pline, așa cum stătea, cu o mîină sprijinită pe mînerul unei umbrele cu tijă lungă, uitîndu-se spre mine, degaja o calmă eleganță.

Mi-am dat seama că se uită prea insistent la mine și mă pregăteam să întorc privirea, cînd, spre nespusa mea mirare, doamna închise încet și deliberat un ochi, îl deschise, apoi veni spre noi cu un mers lin. M-am simțit din nou intrigată, deoarece atît ca maniere cît și ca expresie ea inspira o semeție în deplin contrast cu gestul prelungit de a-mi face cu ochiul.

– Sora Clare? zise ea cu o intonație urcătoare cînd ajunse mai aproape, ignorîndu-mă complet și adresîndu-i-se tovarășei mele.

Sora Clare se întoarse, scoțînd un suspin de ușurare.

– Ah, cu siguranță sînteți domnișoara... ăă... doamna... ăă... Liza... doamna căreia i-a scris domnul Redwing în legătură cu Casey?

– Sînt Liza Faith, veni răspunsul, într-o manieră condescendentă. Domnișoara Liza Faith, directoarea Agenției de Plasare a Personalului Casnic Blackheath. Da, eu sînt într-adevăr cea căreia i-a scris domnul Redwing cu privire la o tînără persoană care caută aici un post de servitoare.

Rareori auzisem o femeie vorbind cu un glas atît de frumos, dar felul în care își scoase lornionul din geantă pentru a mă privi de sus pînă jos era cumplit de trufaș. Pentru prima oară m-am simțit conștientă de înfățișarea mea neatrăgătoare, cu părul nici scurt, nici lung, cu fața mea cafenie și cu îmbrăcăminte șleampătă. Așa cum se cuvenea pentru situația mea, am lăsat ochii în pămînt și am schițat o mică reverență.

– Ea este? întrebă doamna.

– Da, domnișoară Faith, zise sora Clare cu rîvnă, aceasta este Casey Brown și vă asigur că este o fată foarte bună. Înțeleg de la domnul Redwing că acum o veți lua în grija dumneavoastră.

– Întocmai, confirmă domnișoara Faith cu același glas rece, dar muzical. Poate dormi în același pat cu ajutoarea bucătăresei mele, pînă voi găsi un loc de muncă pentru ea. Sînt convinsă că domnul Redwing ar dori să vă mulțumească că ați însoțit-o pe copilă pînă în Anglia. Unde este bagajul ei, vă rog? Geamantanul acela? Nimic altceva? În cazul acesta vă urez o dimineață plăcută, dumneavoastră și prietenelor dumneavoastră, soră Clare. Hamal! Hamal! Geamantanul cel mic, te rog. Du-l în trăsura mea, acolo, trăsura aceea elegantă, cu fișia galbenă de-a lungul laturii. Schiță cu mîna un gest leneș către mine. Ia-ți rămas-bun de la sora Clare, fetiço.

Am mormăit „Da, doamnă“, și m-am întors către sora Clare.

– La revedere, soră. Io zic mulțumesc mare la dumneata. Ea mă sărută pe obraz.

– La revedere, draga mea. Și exersează serios pronunția *th*-urilor.

– Chiar așa, spuse domnișoara Faith. Acum vino după mine, Casey.

Îmi întoarse spatele și porni după hamal, cu grație și fără grabă, folosindu-și umbrela lungă ca pe un baston.

– Foarte bine, doamnă, am zis și am urmat-o la o distanță de un pas sau doi.

Un vizitiu deschise portiera trăsurii, luă de la hamal geamantanul meu ponosit și îl vîrî sub o banchetă. Domnișoara Faith urcă treapta cu destulă sprinteneală și îmi făcu semn să intru și să mă așez în fața ei. Portiera se închise. Ea ședea cu capul puțin înclinat, borul pălăriei aproape ascunzîndu-i fața, și cu mîinile sprijinite pe mînerul de fildeș sculptat al umbrelei. Peste cîteva clipe, trăsura porni, hodorogind pe caldarîmul drumului ce se întindea de-a lungul docului.

M-am surprins cu mîinile strîns încleștate în poală și am făcut un mare efort să mă relaxez. Capul îmi zumzăia de diferite gînduri, care mai de care mai temătoare. Oare doamna aceasta rece și disprețuitoare avea să-mi găsească într-adevăr de lucru? Cît va dura asta? Pînă se va rezolva, va avea oare grijă de mine? Cum o fi ajutoarea bucătăresei... cea cu care aveam să dorm într-un pat?

Am cotit pe o stradă largă și forfotind de lume; cînd domnișoara Faith înălță capul, lăsînd să i se vadă chipul, m-am pomenit în fața unei alte femei. Buzele ei erau întredeschise într-un surîs, ochii albaștri aveau o privire ștregărească și întreaga ei înfățișare era acum tot atît de caldă pe cît de rece fusese mai înainte. Chiar în clipa în care mă uitam la ea mirată, azvîrli umbrela la o parte și se aplecă spre mine.

– Am fost convingătoare, Casey dragă? mă întrebă, fremătînd de entuziasm. În scrisoarea lui, Sam zicea că trebuie să *sprijin* eforturile tale de a te da drept o băstinașă asiatică pînă cînd vom fi destul de departe de călugărițe. Așa-i că eram de-a dreptul *oribilă*? Dar tu ai înțeles, nu-i așa? Cînd ți-am făcut cu ochiul am vrut să te avertizez. Izbucni într-un rîs

voios. Cum îți place lornionul? N-a fost o idee splendidă? Trebuie să joc scena asta din nou pentru Sam, cînd va veni acasă. Zîmbetul îi dispăru brusc, buza îi tremură și ochii i se umplură de lacrimi. Este în afară de orice pericol, nu-i așa, Casey? Nu există nici o îndoială în privința însănătoșirii lui?

Eram nespus de tulburată și vreme de cîteva clipe n-am fost în stare să-i răspund acestei ciudate doamne decît la ultima întrebare.

– Păi... da. Domnul Redwing făcea progrese serioase cînd am plecat eu de-acolo.

– Slavă Domnului, deși e mai mult decît merită ticălosul ăsta care aleargă prin lume în căutare de aventuri aiurite.

Lăsă să-i scape un oftat de ușurare, apoi zîmbi din nou cu surîsul ei cald și prietenos.

– Scuzați-mă, doamnă, am zis, ezitînd, nu știu dacă aș putea să întreb...

– Pentru numele lui Dumnezeu, *să nu-mi spui* „doamnă“, draga mea. Numele meu este Liza.

– Dar... dumneavoastră sînteți doamna de la Agenția pentru Plasarea Personalului Casnic Blackheath?

– Da, desigur.

– Ei bine, am înțeles că mi-ați putea găsi un loc de muncă în calitate de servitoare...

Liza se sprijini de spătarul banchetei și rîsul ei fu tot atît de muzical ca și vocea ei frumoasă.

– Oh, las-o încolo! Sam n-a avut nici cea mai mică intenție de a te vedea angajîndu-te ca servitoare.

Capul mi se învîrtea.

– Îmi pare rău, am spus. Nu înțeleg.

Ea se aplecă iarăși spre mine și îmi luă mîinile într-ale ei.

– Firește că nu înțelegi, îmi zise cu blîndețe. Așa că acum îți voi explica. Sam Redwing și cu mine am copilărit împreună. Părinții noștri erau prieteni apropiați. Cînd m-am născut, el avea șase ani, așa că îl cunosc de o viață. Îmi este drag ca un

frate – ochii îi sclipiră trist – și tot atît de enervant. Ei bine, acum o săptămînă am primit o scrisoare din partea lui. Venise cu vasul poștal de la Grenada și era lungă de nu știu cîte pagini. Îmi povestea tot ce s-a întîmplat din momentul în care s-a îmbolnăvit pe insula St. Anthony. Trăsura se clătină la o cotitură, dar Liza Faith îmi ținu în continuare mîinile, strîngîndu-le și mai tare. Trebuie să-i fi citit scrisoarea de douăzeci de ori, zise cu glasul puțin tremurat, și, în închipuire, am trăit o dată cu el toate încercările prin care a trecut. Mult iubita mea Casey, salvîndu-l pe Sam Redwing, l-ai pierdut pe bunul tău prieten și ai fost pe cale să plătești cu propria-ți viață. Pentru asta vei avea întotdeauna prietenia și devoțiunea mea, dacă vrei să le accepți.

Stăteam uitîndu-mă prostește la fața drăguță și rotunjoară, frînturi de gînduri rotindu-mi-se prin minte precum frunzele luate de vîrtej. În decursul călătoriei făcusem de multe ori presupuneri temătoare cu privire la soarta mea după sosirea în Anglia, dar niciodată nu visasem să fiu întîmpinată cu dragă inimă, și cu atît mai puțin sperasem să fiu astfel primită. Am simțit că pe obraji îmi alunecă șuvoaie de lacrimi și, deși am încercat de cîteva ori să vorbesc, cuvintele mi-au rămas încătușate în gîtlej.

Am închis ochii și, ca venind de departe, am auzit glasul Lizei Faith:

– Oh, biata mea dragă, prin cîte trebuie să fi trecut! Dar acum totul e bine, îți fîgăduiesc. Am simțit-o că se mișcă pentru a se așeza lîngă mine, apoi brațul ei m-a înconjurat, în timp ce mă îndemna să-mi sprijin capul pe umărul ei. Așa. Încă nu încerca să vorbești, Casey. Plîngi puțin și în curînd te vei simți mai bine. Uite o batistă.

Era ca și cum aș fi fost iar copil, cu May Choong ținîndu-mă în brațe și consolîndu-mă. Mi s-a părut o ușurare nemărginită faptul că puteam lăsa deoparte, pentru o vreme,

temerile și poverile ce mă apăsau, acceptînd să mă simt bine. Liza Faith continuă să sporovăiască, bătîndu-mă ușor cu palma pe umăr.

— Oh, așteaptă doar pînă îl voi vedea pe prostul acela. Cum a putut să te trimită aici în hainele astea îngrozitoare? Bănuiesc totuși că trebuia să mergi înainte cu prefăcătorie, dîndu-te drept o băștinașă asiatică. Oh, acum ascultă-mă, dragă Casey. Sînt cumplit de curioasă — desigur, orice femeie ar fi — dar îți promit că nu îți voi pune întrebări în legătură cu persoana ta. Sam mi-a dat foarte limpede de înțeles acest lucru. Tu ești prietena noastră, Casey Brown, și dacă unii vor vrea să știe de unde ai apărut, trimite-i pur și simplu la mine și li se va spune scurt să-și vadă de treburile lor. Ah, acum vom intra în tunelul Blackwall, draga mea, așa că o vreme nu are rost să vorbesc...

Vocea i se pierdu cînd zgomotul roților pe caldarîm răsună și se reverberă în jurul nostru. Cu capul sprijinit ca pe o pernă pe umărul acela catifelat și cu îndelungatele mele temeri risipite dintr-o dată de sentimentul de ușurare, în clipa aceea aș fi putut să adorm, dar m-am silit să deschid ochii. Ne aflam într-un tunel iluminat de lămpi, plin de zgomotul propriei noastre trăsuri și al altor vehicule. Era un tunel lung și mai tîrziu aveam să descopăr că trecea pe sub Tamisa către Greenwich. După două sau trei minute am făcut un mare efort să-mi adun puterile și m-am îndreptat, mi-am șters ochii și am strîns cu putere mîna înmănușată a Lizei Faith.

Tunelul s-a terminat și, urcînd o pantă, am ieșit iar în slaba lumină a soarelui. Tovarașă mea spuse:

— În curînd vom fi acasă, draga mea. Te simți ceva mai bine?

M-am întors spre ea, zîmbind.

— Da, mult mai bine. Plîngeam doar de ușurare. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru bunătatea dumneavoastră.

– Oh, las-o baltă! De cînd am primit scrisoarea lui Sam, am tot așteptat momentul ăsta. De ani de zile, este cea mai emoționantă clipă pe care o trăiesc.

– Vă rog să mă iertați dacă par proastă, dar sînt încă nedumerită. Domnișoară... vreau să zic, Liza. Chiar vreți să vă spun așa?

– Desigur, draga mea. De ce nu?

– Ei bine, eu... nu prea știu ce se întîmplă acum. Mă așteptam să mă angajez ca servitoare undeva. Așa spunea Sam... domnul Redwing.

– Te rog să-i spui Sam. El zicea asta doar pentru călugărițe, Casey, pentru a nu deconspira adevărata ta identitate.

– Dar trebuie să găsesc ceva de lucru. Nu am unde să locuiesc și nu posed nimic în afară de puținele mele lucruri și doi sovereigni pe care a insistat el să mi-i dea înainte de plecare.

– Ai un cămin, zise Liza Faith simplu. Fratele meu și cu mine ocupăm o casă în apropiere de Greenwich Park, iar cînd Sam se află în Anglia, locuiește și el cu noi. E loc destul și pentru tine, Casey. Am pus să ți se pregătească un mic dormitor drăguț.

Cîteva clipe mi-a fost imposibil să spun ceva.

– Oh, dar nu mă puteți lua așa, în casa voastră! am protestat eu. Pentru voi sînt o străină. Nu știți nimic despre mine, adică despre trecutul meu, și...

– Casey, tu i-ai dăruit lui Sam Redwing viața. Asta e tot ce trebuie să știu. Se uită la mine cu ochii ei mari, deveniți gravi, apoi, brusc, rîsul îi luminează iar fața. Oh, da, Sam zicea în scrisoarea lui că ești o persoană foarte independentă, dar nu trebuie să simți că ți s-ar face o pomană. Înțelegi, fratele meu este ocupat cu propriile lui afaceri, iar eu îmi vîd de conducerea agenției mele de plasare. Nu avem personal care să locuiască în casă, doar două cameriste care lucrează cu ziua, una dimineața, cealaltă după-amiaza, și o femeie care

vine trei dimineți pe săptămîină pentru curățenie. Asta înseamnă că eu sînt nevoită să văd de casă și să bucătăresc, ceea ce necesită un timp pe care cu greu mi-l pot permite și, ca să spun adevărul, nici nu mă pricep foarte bine la asemenea treburî.

Am prins curaj. Abia îmi venea să cred în norocul meu.

– Vrei să spui că aș putea veni la voi ca bucătăreasă și menajeră?

– Ei bine, da, însă nu ca servitoare. Ai putea să faci parte din familie și să mă ajuți să conduc agenția, și mi-ar plăcea foarte mult să am o prietenă.

M-am uitat mirată la ea.

– Ai, desigur, multe prietene?

Ea rîse, dar fără maliție.

– Oh, departe de așa ceva, draga mea. Pentru o doamnă, a conduce o agenție de plasare a personalului casnic este aproape totuna cu a se ocupa de comerț, așa că alte doamne sînt puțin dornice să stabilească relații de prietenie cu ea. În plus, profesiunea fratelui meu este de așa natură că mai curînd iscă înălțarea sprîncenelor decît cîștigarea de noi prieteni, și tindem să fim considerați un fel de boemi. Vei veni să locuiești cu noi ca prietenă și tovarășă a mea, să te ocupi de casă și de bucătărie, și să mă ajuți la agenție dacă ai timp? Va exista și un salariu, bineînțeles, așa că vei avea banii tăi, dar mă tem că salariul va fi foarte mic, deoarece, din diverse motive, ducem un trai destul de modest.

Se opri să-și tragă sufletul și îmi zîmbi plină de speranță. Trăsura urca acum o colină abruptă și cînd m-am uitat pe geam am văzut în depărtare, la cîteva mile spre vest, o cupolă mare care nu putea fi decît catedrala St. Paul. Mă simțeam lipsită de greutate, ca și cum m-aș fi mișcat sub suprafața unei mări luminate de soare. Întorcîndu-mă să privesc în ochii albaștri și calzi ai Lizei Faith, am întrebant:

– Sam Redwing ți-a cerut să faci asta pentru mine?

Ea clătină din cap.

– Mi-a spus tot ce s-a întâmplat și pur și simplu m-a rugat să am grijă de tine pînă la întoarcerea lui.

– Asta înseamnă, desigur, să ceară foarte mult din partea ta?

– Drăguța mea, un bărbat cu care ți-ai petrecut copilăria, fie el prieten sau frate, îți va cere cele mai bizare lucruri ca pe ceva foarte firesc. Dar în cazul acesta îi sînt extrem de recunoscătoare sau, mai degrabă, aș fi, dacă tu ai accepta.

– Oh, Doamne! Abia pot crede că nu visez. Și sînt puțin speriată. Cînd te-ai hotărît să-mi oferi un cămin, Liza?

– M-am gîndit la acest lucru încă de cînd a sosit scrisoarea lui Sam, dar nu m-am decis pînă... oh... cel mult douăzeci de secunde după ce te-am văzut acolo, pe debarcader.

– A fost ceva... foarte impulsiv.

– Știu, dragă, dar eu am un instinct excelent. Dacă ești îngrijorată pentru mine, ne putem înțelege ca asta să fie o perioadă de probă, pînă vine Sam acasă.

– Da, aș vrea să te simți liberă să te răzgîndești. Există totuși ceva ce aș vrea să-ți spun. Cînd eram mai tînăra, am învățat să găsesc cîteva lucruri simple, iar în mica ambarcațiune pe care am locuit vreme de cîteva ani am făcut mîncare pentru două persoane, dar nu sînt nicidecum o bucătăreasă extraordinară.

– Asta-i splendid, fiindcă eu sînt una total nepricepută. Nu am nici o îndoială că fratele meu și Sam vor fi încîntați. Ei bine, ce spui, Casey? Vii să împarți cu noi căminul nostru, ca prietenă?

Cîteva clipe am închis ochii și am lăsat să-mi scape un oftat lung, în vreme ce îmi îngăduiam să cred, în cele din urmă, că toate acestea se întîmplau cu adevărat.

– Da, am zis, oh, da, te rog! Nu-mi pot imagina nimic altceva pe lume ce aș face cu mai mare plăcere.

*

* *

Casa se afla la o azvîrlitură de piatră de Blackheath și în partea de vest a ceea ce am aflat mai târziu că era Greenwich Park. Se numea Heathside și avea trei caturi, cu o bucătărie mare la subsol și o mică grădină împrejmuită de ziduri.

De cum am sosit, Liza m-a prezentat unei cameriste numită Amy. Era tânără, cu o expresie obraznică și din felul în care m-a măsurat cu privirea cînd a luat geamantanul meu ponosit mi-am dat seama că în curînd voi fi nevoită să-mi dobîndesc autoritatea în fața ei dacă voi fi o menajeră îndeajuns de bună. Asta nu mă necăjea. Eram prost îmbrăcată și arătam ca o țigancă, dar nu degeaba fusesem „stăpîna“ Emma Foy, cu o mică armată de slujitori.

— Nu trebuie decît să duci geamantanul domnișoarei Brown în cameră, Amy, spuse însoțitoarea mea. De despachetat, va despacheta ea însăși. Draga mea, adăugă apoi către mine, dar spre știința lui Amy, cred că ți s-ar fi putut găsi o îmbrăcăminte mai bună după ce ți-ai pierdut toate lucrurile în naufragiul acela, dar nu te amări. Îți vom alcătui fără întîrziere o garderobă completă.

Amy clipi din ochi și, înainte de a se întoarce să plece cu geamantanul, se uită la mine mai atent. Liza șopti:

— Ceea ce am zis în legătură cu garderoba este adevărat. Am primit ordine din partea lui Sam să te echipez cu orice articole de îmbrăcăminte de care ai avea nevoie. Totul pe cheltuiala lui. Nu discuta, dragă Casey. Chiar și din punct de vedere strict material, tu ai riscat și ai pierdut o navă valoroasă pentru a-l salva pe el. Și acum, să-ți fac mai întîi turu' de onoare al casei. Sau ai prefera să te odihnești?

Am dat din cap, conștientă că zîmbeam întruna, copleșită de fericirea care acum mi se răspîndea în întreaga ființă.

— Nu sînt obosită, am spus. Cîtuși de puțin obosită.

— Splendid! Atunci, vino cu mine. I-am spus secretarei mele să preia conducerea agenției pe toată durata zilei, în așa

fel ca tu și cu mine să ne putem petrece timpul împreună. Aceasta este sufrageria – mică, dar foarte plăcută. Tot astăzi, mai târziu, vom lua o barcă în susul râului, pînă la Charing Cross, apoi o birjă pînă la Oxford Street, pentru a face cîteva cumpărături. Ai nevoie de pantofi și de lenjerie intimă, desigur, de una sau două rochii de-a gata, și un taior, ca să te descurci pînă cînd croitoreasa mea va putea să-ți confecționeze cîteva lucruri. Și aici este camera de zi, cu vedere spre grădină, uite...

Noua mea prietenă continuă să sporovăiască voios, conducîndu-mă prin toată casa. Propria mea reacție m-a surprins. M-am gîndit în treacăt că de mai bine de trei ani nu stătusem de vorbă cu nici o altă femeie și poate că o nevoie ascunsă se exterioriza acum în prezența acestei femei prietenoase și generoase.

Potrivit standardelor de la Diabolo Hall, casa era mică, dar în comparație cu *Casey* era imensă. M-am simțit atrasă de ea încă de la prima vedere. Bucătăria era echipată și aranjată funcțional și am socotit că aș putea să mă descurc destul de bine acolo, mai ales după ce aș fi avut timp pentru puțină practică și o carte de bucate la dispoziție.

Mica grădină împrejmuită de ziduri era încîntătoare și Liza îmi spuse că de asta se ocupa ea însăși, cu ajutorul ocazional al unui băiat care venea să sape sau să facă muncile grele necesare. La primul etaj al casei se aflau trei camere și o sală de baie cu un closet anex. Una dintre încăperi era un birou sau cameră de lucru, celelalte două erau dormitoare pentru fratele Lizei și pentru Sam Redwing, cînd acesta se afla în Anglia, ceea ce, în general, însemna șase sau șapte luni pe an. La catul următor camerele erau dispuse asemănător, avînd, spre surprinderea mea, încă o cameră de baie și un closet.

– Am pus să fie instalată la scurt timp după ce am venit în casa asta, acum zece ani, zise Liza. A folosi o sală de baie împreună cu niște bărbați – doar dacă nu ești căsătorită cu cel puțin unul dintre ei – este ceva peste măsură de neplăcut.

Camera cea mică este biroul meu și totodată cameră pentru cusut, deși martor mi-e cerul că eu cos destul de puțin. Alături de birou, aici, este dormitorul meu. Sînt nevoită să urc un etaj în plus, dar e mult mai bine aici, sus, departe de zgomotul pașilor unor bărbați care ar trece repede prin fața ușii tale la orice oră din noapte. În afară de asta, de aici priveliștea e mult mai frumoasă.

Era adevărat. De la fereastră vedeam iarăși cupola îndepărtată a catedralei St. Paul, precum și faimoasele turnuri gemene de pe Tower Bridge, împreună cu panorama unei mari părți din Londra. Dormitorul Lizei era tot atît de drăguț și de simplu ca și ea. De partea cealaltă a palierului se afla un dormitor de rezervă, mobilat simplu, dar plăcut, și acesta avea să fie al meu. Geamantanul meu stătea lîngă masa de toaletă, acolo unde îl pusese Amy.

– Sper că te vei simți bine, Casey, spuse Liza.

Mi-am plimbat privirea prin cameră, apoi m-am uitat pe fereastră, spre rîu, și inima mi s-a umplut de fericire.

Oh, Gubnor, cine-ar fi visat vreodată că voi fi atît de norocoasă? Acum mi-am dat seama că doamna aceasta seamănă foarte mult cu draga ta May – o persoană veselă și inimoasă. Pot să încep aici o nouă viață, fără teama că va descoperi cineva, vreodată, cine am fost eu cîndva, și nu ca servitoare, ci ca prietenă a familiei...

– Cîndva, i-am răspuns Lizei, va trebui să-l rogi pe Sam să-ți descrie cabina de pe Casey. Atunci vei ști exact, Liza, cît de bine mă voi simți în dormitorul acesta frumos.

– Bravo. Acum scoate-ți pălăria și dă-mi voie să te privesc. Hmm. Da. Dacă vom lăsa un răgaz de cîteva săptămîni ca să-ți crească părul și fața asta cafenie, ca de țigancă, să-și revină la coloritul natural, vei fi o adevărată frumusețe. Este foarte incorect, zău așa, față de o fată bătrînă ca mine, dar nu-i nimic. Eu am pierdut deja orice speranță, așa că mă voi bucura văzînd cum bărbații te sorb din priviri.

— Oh, nu! am replicat prompt. Nu... eu... eu nu vreau deloc așa ceva.

Cîteva clipe mă privi cu curiozitate, părăsind pe punctul de a-mi pune o întrebare; apoi se răzgîndi și mă bătu ușor cu palma pe obraz.

— E-n ordine, scumpa mea. Dacă vrei să-i ții pe bărbați la distanță, lasă asta în seama Lizei. Și acum, ce-ai zice să te părăsesc o jumătate de oră, cît să te acomodezi, să te speli pe mîini și pe față și să te aranjezi? După aceea ne vom duce pe chei cu cabrioleta. Oh, apropo, trăsura aceea elegantă nu-i a noastră, am închiriat-o astăzi anume pentru a o impresiona pe sora Clare. Ești sigură că nu vei fi prea obosită pentru o plimbare prin oraș?

M-am gîndit la miile de ore în care stătusem de veghe pe Casey, ziua și noaptea; la cum mă luptam cu pînzele ude sub un vînt puternic; la cum încărcam și descărcam pînă la două tone de marfă; și la toate acele mici lupte pe care le cunoscusem și care alcătuiseră marea bătălie pentru supraviețuire.

— Nu, Liza, am spus zîbind. Sînt sigură că nu voi fi prea obosită.

— Foarte bine, draga mea. Cred că vei găsi în camera de baie tot ce-ți trebuie. Dacă mai e ceva ce ți-ai dori, nu ai decît să mă chemi. Oh, și este apă caldă la robinet. Avem în subsol un boiler care ne asigură o alimentare permanentă.

Apoi m-a lăsat singură, iar eu am intrat în camera de baie să mă spăl și să mă aranjez. Nu aveam nici o altă rochie mai bună cu care să mă îmbrac; așa că am desfăcut bagajul și mi-am pus puținele lucruri personale în dulap și în comodă, apoi am stat la fereastră, privind afară, într-o stare de mulțumire visătoare. După scurtă vreme m-am gîndit să bat în ușa Lizei, să-i dau de știre că sînt gata de plecare. În timp ce traversam palierul, am auzit o ușă deschizîndu-se și închizîndu-se la etajul de dedesubt. Presupunînd că era Amy, am fost surprinsă să aud un glas bărbătesc strigînd în susul scării:

– Liza, ești acolo? De ce ești azi acasă?

Era ceva în glasul acela care făcu să-mi tresară inima; și totuși era o voce prietenoasă, fără urmă de proastă dispoziție. Mi-am dat seama că bărbatul acela nu putea fi decît fratele Lizei, care se afla probabil în dormitorul lui atunci cînd noi ne-am oprit pe palierul respectiv. Vreme de cîteva clipe am ezitat, stînjenită, apoi m-am apropiat de capătul de sus al scării, privind în jos. De partea cealaltă a palierului, în spatele meu, era o fereastră, așa că nu puteam desluși decît o siluetă. Stătea cu un picior pe prima treaptă, uitîndu-se în sus. Cînd i-am văzut fața, pardoseala a început să se clatine sub mine precum puntea lui *Casey* pe mare agitată.

Timpul goni înapoi, și eram din nou Emma Delaney, călărind prin Fern Gully lîngă un bărbat care era dușmanul prietenului meu, un bărbat cu ochi fumurii, cu o mică cicatrice pe tîmpla dreaptă și cu pleoapa dreaptă puțin căzută, în așa fel că ochiul lui era pe jumătate închis.

11

Sfinte Dumnezeule! exclamă Chad Lockhart. Am uitat că Liza urma să întâmpine astăzi *Avon*-ul. Dumneata trebuie să fii fata misterioasă a lui Sam Redwing, Casey Brown.

Gîtlejul îmi era aspru ca nisipul și părea să se fi contractat, astfel că abia puteam să respir. Îmi era imposibil să vorbesc. Capul mi se învîrtea și mi-am amintit cum vorbise Chad Lockhart despre faptul că el era victima unei sorți uneori răutăcioase. Astăzi, cu siguranță victima eram eu. Mă aflam acum la o depărtare de trei ani și patru mii de mile de Fern Gully, și totuși soarta mă adusese în căminul singurului suflet omenesc din Anglia care ar fi putut să mă recunoască. Cu cîteva clipe mai înainte fusesem nespus de fericită. Acum, în cîteva secunde, disperarea spulberase fericirea aceea, nimicind-o.

Chad Lockhart urca treptele.

— Bună dimineața, zise. Sau e deja prînzul? Eu sînt Chad Lockhart, fratele Lizei. Am citit scrisoarea lui Sam, bineînțeles, și realmente nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut.

Acum se apropia de capătul de sus al scării și m-am retras cu un pas sau doi. De la întîlnirea noastră în Jamaica, înfățișarea mea se schimbase, aveam părul scurt și fața bronzată de soare și vînt, dar cu o tristă resemnare știam că nu prea era posibil ca el să nu o recunoască în persoana mea pe Emma Delaney, dacă nu imediat, atunci în nu mai mult de cîteva minute.

– Fii bine venită în Anglia, spuse el cu zîmbetul acela plăcut pe care mi-l aminteam bine. Sper că vei fi...

Se întrerupse în mijlocul frazei, înclinînd capul într-o parte cu o expresie ușor nedumerită și studiindu-mă. În disperarea mea, am simțit cum sprîncenele mele prea groase se apropie una de alta și am știut că se vor răsuci în felul acela caraghios de care în ultimii trei ani încetasem să-mi pese. Fără îndoială, această ciudățenie a expresiei mele a fost cea care a provocat o recunoaștere aproape imediată.

Lui Chad i se tăie respirația și vreme de cîteva clipe deschise larg ochii.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă în șoaptă. Asta-i Emma Delaney! Nu, Emma Foy.

Ușa dormitorului Lizei se deschise și o auzii ieșind, dar continuam să mă uit în ochii lui Chad Lockhart, descoperind în ei o rapidă sclipire prudentă.

– Chad, zise Liza, ești de-a dreptul revoltător. În mod obișnuit dormi pînă după prînz! Aveam de gînd să i te prezint lui Casey după ce am fi cumpărat cîteva veșminte mai acătării, dar iată-te răsărind aici înainte de a fi dorit. Chiar că nu știu cum de te suport. Acum dă-mi voie să te prezint. Dragă Casey, acesta este fratele meu, Chad, și presupun că ar fi foarte bine să afli imediat că este un jucător profesionist de jocuri de noroc. Dar nu te-ngrijora, nu-i deloc primejdios. Chad, dînsa este Casey Brown, venită de nicăieri și... nu trebuie să-ți mai spun ce anume îi datorăm.

– Într-adevăr, nu e necesar, zise el, rostind cuvintele lent și întinzîndu-mi mîna. Fii binevenită în casa noastră, Casey.

I-am luat mîna ca prin vis, i-am dat iar drumul și cu glas tremurător am spus:

– Vă mulțumesc, domnule Lockhart... Mi s-a părut că... sora dumneavoastră, Liza, menționase un alt nume... Liza Faith.

– Oh, Faith este celălalt nume al ei, zise el pe un ton vag, ca și cum gândurile i-ar fi fost undeva, foarte departe.

– Vrea să spună că este un alt nume de botez, explică Liza, încheindu-și jacheta unui costum mai puțin spectaculos decât cel cu care mă întâmpinase. Liza Faith Lockhart. Ca directoare a agenției mele de plasare a personalului casnic, folosesc numele de Liza Faith. Sună într-un fel care-ți dă încredere¹. Dumnezeu din cer, Casey, ce s-a întâmplat? Ești trasă la față și tulburată. Se apropie și-mi înconjură umerii cu brațul, uitându-se cu indignare la fratele ei. Ce i-ai spus fetei?

Chad Lockhart își țuguie buzele și-și atinse cicatricea de deasupra tâmpiei.

– Nimic care s-o jignească, te asigur, Liza.

– Acum îmi ascunzi ceva! Îmi dau întotdeauna seama când îți atingi fruntea în felul ăsta. Întoarse capul, uitându-se nedumerită la mine, apoi din nou la fratele ei. Ce este, Chad? Știi ceva în legătură cu Casey? Oh, dar nu se poate, altminteri mi-ai fi spus dinainte. Doar dacă... Sfinte Dumnezeule, e oare posibil s-o *cunoști*?

Chad Lockhart izbucni în râs.

– Draga mea soră plină de imaginație, cum ar fi posibil s-o cunosc pe Casey?

Îmi simțeam capul gol, limba amorțită. Cu glas răgușit, am spus, rostind rar cuvintele:

– Vă mulțumesc, domnule Lockhart, dar nu va folosi la nimic. Brațul Lizei continua să-mi înconjoare umerii, iar cu celălalt mă ținea de mână. Fratele tău și cu mine, am spus întorcându-mi capul spre ea, ne-am cunoscut în Jamaica în urmă cu aproximativ trei ani. El îmi cunoaște adevăratul nume. Speram să-mi las trecutul în urmă, dar acum nu mai poate fi vorba de așa ceva. Mă simt datoare să vă istorisesc tot ce s-a

¹Numele feminin Faith, destul de uzitat mai ales în Anglia secolului trecut, înscamnă, ca substantiv comun, „credință“, „încredere“ (n. tr.).

întîmpat. După aceea puteţi decide... glasul îmi tremura... puteţi decide dacă vreţi să părăsesc casa voastră.

– Îmi pare rău, zise Chad Lockhart. Ar fi fost mai bine dacă nu te-aş fi recunoscut, dar nu exista nici o şansă în acest sens.

– Taci din gură, Chad, interveni sora lui cu asprime. Apoi se întoarse spre mine: Nimic nu poate schimba ceea ce ai făcut tu pentru Sam, spuse cu blîndeţe. Eşti sigură, Casey, că vrei să redeştepti trecutul pentru noi? Nu este necesar, iar Chad nu va dezvălui niciodată adevărata ta identitate, de asta poţi să nu te îndoieşti.

– Trebuie să vorbesc acum, Liza. Trebuie.

– Foarte bine. Chad, condu-o, te rog, pe Casey la parter, în camera de zi, şi oferă-i puţin coniac şi doi-trei biscuiţi. Fără nici o discuţie. Vin şi eu acolo peste cîteva minute, cu cafeaua. Probabil că Amy tocmai o prepară – i-am spus că ne-ar plăcea să bem cîte o ceaşcă înainte de a porni la cumpărături, prin Londra. Hai, duceţi-vă!

Ne însoţi pînă la parter şi-şi continuă drumul în jos, la subsol, spre bucătărie. Chad Lockhart mă conduse în camera de zi, mă pofti să iau loc, apoi aduse de pe comodă un pahar cu puţin coniac şi o farfurie cu cîteva biscuiţi din făină integrală.

– Soarbe foarte încet, spuse şi se instalează într-un fotoliu, cu picioarele întinse, cu bărbia cuprinsă în căuşul unei palme, contemplîndu-mă cu un interes sumbru. O vom aştepta pe Liza ca să începi, zise, dar spune-mi un lucru. Prietenul dumitale de pe Casey, omul pe care Sam, în scrisoarea pe care ne-a trimis-o, îl numea Harry Leng... era în realitate Daniel Choong?

Am dat din cap în semn că da şi am tuşit puţin cînd coniacul mi-a ars gîtlejul.

– Da. Acela era Daniel.

– Înţeleg. Rămase tăcut cîteva clipe, apoi zîmbi cu surîsul acela bizar pe care mi-l aminteam bine din ziua în care mă

ajutase să repar căruța ruptă a lui Joseph. Se pare că soarta îmi joacă iar o festă. Niciodată n-am visat că acea Casey Brown din scrisoarea entuziastă a lui Sam Redwing, tînăra misterioasă care pretinde că ar fi o biată culi și care l-a salvat pe Sam de la moarte în timpul unui uragan, ar putea fi tînăra doamnă cu care am făcut eu cunoștință, acum aproximativ trei ani, în Fern Gully.

Înainte să pot răspunde, ușa s-a deschis și Amy a intrat cu o tavă cu cafele, urmată de Liza.

– Pune-o aici, te rog, spuse Liza, apoi continuă cu încăperile de la primul etaj pînă va veni vremea să pleci. Și nu uita, cînd sosește Meg pentru după-amiază, să-i atragi atenția să nu ne deranjeze aici. Ai înțeles?

– Da, doamnă.

Amy îmi aruncă o privire plină de curiozitate, după care se grăbi să iasă din cameră. Liza se așează într-un fotoliu și turnă cafea. Fratele ei se ridică în picioare pentru a-mi aduce o ceașcă și își luă și el una.

– Și acum, dragă Casey, spuse Liza, lăsîndu-se pe speteaza fotoliului ei și adresîndu-mi un zîmbet voios de încurajare, istorisește-ne toată povestea.

– Ei bine... am zis, vorbind lent, după cum știe fratele tău, numele meu a fost cîndva Emma Delaney și locuiam împreună cu unchiul și cu mătușa mea pe un domeniu prosper din Jamaica, nu departe de Ocho Rios...

Cînd am început să vorbesc, credeam că povestea mea va dura mult timp, dar nu a fost așa. Prima parte nu necesita decît o scurtă relatare, deoarece Chad îi povestise la vremea respectivă despre întîlnirea noastră și cum eu i-o luasem înainte călare pentru a-l avertiza pe prietenul meu, Daniel Choong, de venirea lui. Mă înșelasem închipuindu-mi că vorbind despre căsătoria mea cu Oliver Foy mă voi simți jenată sau că îmi voi găsi cu greu cuvintele. Poate că mă ajuta coniacul, dar

am istorisit acea parte oribilă a poveștii mele pe scurt și simplu, fără emoție:

— ... încă din prima noapte am descoperit că Oliver era un om depravat, pentru care cea mai mare plăcere era să mă bată și să mă înjosească în fel și chip. Nu pot preciza în prezența fratelui tău, Liza, dar se folosea de mine în mod monstruos. În plus, era un libertin căruia îi plăceau petrecerile desfrânate cu femeile ușoare de la Moore Town.

Liza ședea acum dreaptă în fotoliul ei, cu fața palidă, mușcându-și buzele, iar în ochii ei albaștri se putea citi stupora. Chad Lockhart se ridică și se apropie de fereastră, privind afară, spre mica grădină, cu mâinile încleștate la spate, cu trupul țeapăn.

— A venit o vreme, am spus, când am știut că trebuia fie să mă împotrivesc soțului meu, fie să fiu înfrântă pentru totdeauna, ajungând o făptură total supusă...

Ciudat de calmă, ca și cum aș fi vorbit despre altcineva, am povestit cum mă luptasem și fusesem învinsă, apoi cum luptasem din nou, și amenințasem, și îl doborâsem lovindu-l cu sfeșnicul de argint. Am istorisit cum fugisem afară, în furtuna aceea cumplită, convinsă că, dacă ar fi pus mâna pe mine, Oliver m-ar fi ucis.

Cea mai lungă parte a povestirii a constituit-o descrierea felului în care luase foc grajdul și a momentului în care silueta înspăimântătoare a lui Oliver Foy mă urmărise furios prin furtună, cu sfeșnicul de argint în mână, sfârșind prin a fi străpuns de sulița de pescuit aruncată de Daniel; apoi, cum, încă în viață, fusese lovit de trăsnet și murise după câteva secunde, sulița din trupul lui fiind topită de fulger și transformată într-o bucată informă de metal. Am continuat povestirea:

— Barca lui Daniel, *Miss Emma*, era pregătită și el zicea că voia să pornească pe mare imediat, în ciuda furtunii. L-am implorat să mă ia cu el. N-aș fi putut suporta încercarea de a face față anchetei asupra morții lui Oliver, îngrozită la gândul

că aş fi putut să-l incriminez pe Daniel. Nimeni n-ar fi crezut adevărul – că soţul meu era un monstru care m-ar fi ucis, stăpînit de furia stîrnită de împotrivirea mea. Aşa că am pornit călare, prin furtună, pînă la Ocho Rios. Am întins pînzele şi am supravieţuit. Eu am fost rebotezată Casey – o variantă a celui de-al doilea nume al meu, Catherine, în aşa fel ca, de la depărtare, să pot trece drept băiat. *Miss Emma* a fost rebotezată după mine, iar Daniel Choong a devenit Harry Leng. Am navigat pe Marea Caraibilor vreme de trei ani şi am fost foarte fericiţi. Apoi a venit ziua în care trebuia să ne ducem să ne adăpostim la St. Anthony pentru a scăpa de apropierea unui uragan; acolo l-am găsit pe domnul Redwing, care avea nevoie de o operaţie urgentă.

M-am gîndit cîteva clipe, apoi am rămas tăcută. Părea că nu mai era nimic de spus. Cînd m-am uitat la marea pendulă de lîngă perete, am văzut spre surprinderea mea că era ora douăsprezece şi douăzeci. Istorisiseam ciudata poveste a ultimilor trei ani din viaţa mea în ceva mai mult de un sfert de oră.

Liza spuse într-o şoaptă:

– Oh, Sfinte Dumnezeu! Aveai numai şaptesprezece ani cînd te-ai căsătorit cu bărbatul acela rău. Sărmană copilă!

Chad Lockhart se întoarse cu spatele spre fereastră; ochii lui erau reci şi cenuşii ca ceaţa mării.

– E bine că Oliver Foy a murit, zise calm. Sam Redwing are sînge de indian chayenne, şi recunoştinţa lui nu se uită la preţ. Ar fi putut să-l caute pe individ şi să-l ucidă.

Liza se înfioră.

– Să nu vorbim despre astfel de lucruri, Chad.

Urmă o lungă tăcere, apoi Liza se scutură brusc, ca şi cum ar fi vrut să alunge nişte gînduri obsedante, după care se uită la mine, zîbind:

– Dragă Casey, ştiu că întîlnirea cu Chad aici trebuie să fi fost un şoc pentru tine, dar în cele din urmă sînt convinsă că vei fi bucuroasă că ne-ai spus totul şi că ţi-ai descărcat sufletul.

– Îmi închipui, zise fratele ei, că atunci cînd Sam va reveni acasă, Casey va vrea să-i relateze și lui toată povestea.

S-au uitat amîndoi la mine și eu am confirmat:

– Oh, da. Da, bineînțeles că acum aș vrea să-i spun totul, dar... asta înseamnă că doriți să rămîn în casa voastră? Daniel era tovarășul și prietenul meu drag, și încă îl mai iubesc ca și cum i-aș fi fost fiică. Însă știu ce s-a întîmplat cu mult timp în urmă în Hong Kong. Mi-a vorbit despre fapta îngrozitoare pe care tong-ul l-a silit s-o săvîrșească, și cum a adus el ruina familiei voastre, și cum a cauzat moartea tatălui vostru, așa că pot înțelege că s-ar putea să vreți să nu aveți nimic de-a face cu mine.

Cu oarecare tristețe, Liza replică:

– Nu mai simțim dușmănie împotriva omului pe care tu îl numești Daniel Choong. Nici chiar fratele meu, care toată viața lui a fost obsedat de nenorocirea ale cărei victime am fost, nu mai simte dorința de a se răzbuna pe el. Ne-am petrecut mult din viața noastră la Hong Kong și în China și știm ce putere au tong-urile. Prietenul tău n-a fost decît o unealtă în mîinile lor. Și-apoi, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a îndrepta lucrurile.

– Te referi la mărturisirea pe care i-a dat-o domnului Lockhart în ziua aceea?

– Da. Sulul de pergament din tubul de bambus. Și te rog să-i spui Chad fratelui meu. Se uită la el. Chad Lockhart stătea lîngă fereastră, privind iarăși afară, cu capul ușor aplecat, părăind cufundat în gînduri sumbre. Chiar adineauri am pomenit despre obsesia lui Chad, continuă Liza. Era o dublă obsesie, căci din momentul în care a murit mama noastră, el n-a mai avut decît două scopuri în viață, scopuri pe lîngă care nimic altceva nu mai conta. Primul era acela de a restabili bunul nume al lui R.J. Lockhart, tatăl nostru, dovedindu-l nevinovat de crima pentru care a fost condamnat la închisoare. Acum, scopul acesta a fost atins, slavă Domnului.

Am exclamat bucuroasă:

– Oh, asta-i minunat! Cu ajutorul confesiunii lui Daniel?

Fără a întoarce fața de la fereastră, Chad Lockhart răspunse:

– Da. A durat un an și jumătate pînă ce tribunalele din Hong Kong să autentifice și apoi să admită mărturisirea, dar în cele din urmă au făcut-o și s-a acordat o amnistie post-mortem.

– Aș vrea ca Daniel să fi știut. S-ar fi bucurat foarte mult.

– La vremea cînd autoritățile din Hong Kong l-au căutat prin intermediul Ministerului Coloniilor, el fusese de mult declarat mort. Dar un avocat din Kingston fusese martor la redactarea mărturisirii și a declarat sub jurămînt că era originală.

– Cea de-a doua obsesie a lui Chad, zise Liza, cea care rămîne, constă în hotărîrea de a le înapoia fiecare bănuț creditorilor care au avut de suferit atunci cînd societatea tatălui nostru a dat faliment, dar mă tem că asta îi va lua mai mult timp decît o viață de om. Se ridică vioaie, se duse la fratele ei și se săltă pe vîrfurile picioarelor ca să-l sărute pe obraz. E bine că te iubesc, dragul meu Chad. Se întoarse spre mine, chipul ei drăguț fiind din nou plin de însuflețire și senin. Bineînțeles că trebuie să rămîi la noi, Casey. Nu s-a schimbat nimic. Emma Foy a încetat să existe în urmă cu trei ani, și tu ești o altă persoană, Casey Brown. Acum, continuă ea fără pauză, e cam tîrziu să ne mai gîndim să luăm prînzul în oraș, dar, din fericire, la o depărtare de numai cîteva minute, vizavi de Blackheath, se află un hotel plăcut. Chad, trebuie să ne duci la Cavendish și să ne oferi prînzul acolo, după care ne vei conduce la debarcader, să luăm șalupa de ora două și jumătate.

Lîngă fereastră, el se întoarse cu fața spre noi, mirarea făcînd să i se ridice pleoapa căzută.

– Doar nu aveți de gînd să porniți la cumpărături după toată agitația și emoția asta? Nu sînteți extenuate?

– Nu, dragă, eu sînt stimulată, și dacă te gîndești la Casey, îți vei da seama că ea nu-i soiul de fată care să fie lesne

extenuată. Oare de ce sînt bărbații atît de proști? Utili, desigur, dar proști. Nu contează, noi ne ducem să ne punem pălăriile cît timp aduci tu cabrioleta.

Cînd Liza mă luă de braț, Chad Lockhart izbucni în rîs și fața lui se lumineă brusc de o caldă bună dispoziție.

— Cabrioleta vă va aștepta peste cinci minute, doamnelor, spuse. Sau poate că ar trebui să vă acord mai mult timp dacă trebuie să vă puneți pălăriile.

*

*

*

Hotelul se înălța pe colina la ale cărei poale se afla Blackheath Village, nu departe de o biserică de piatră cenușie, cu o turlă înaltă care domina latura sudică a colinei. Mă simțeam stînjinită din cauza îmbrăcămînții mele sărăcăcioase, dar Liza, care era evident bine cunoscută la Cavendish, îl informă pe șeful de sală că eu eram o prietenă dragă, din America, și că fusesem victima unui naufragiu. Făcu acest lucru cu un glas puternic, ca să audă și alți meseni, și am remarcat că îngruntările dezaprobatore se preschimbară în privi pline de simpatie îndreptate spre mine.

Îmi închipuisem că eram prea tulburată și obosită de tot ce se întîmplase pentru a mai avea vreo poftă de mîncare, dar cînd îmi fu adusă o apetisantă porție de friptură de vită la grătar, am constatat că eram moartă de foame. De trei ani nu mai mîncasem în nici un fel de condiții civilizate și nici într-un local public, și am depus eforturi deosebite să-mi reamintesc vechile maniere, temîndu-mă să nu fac ceva care i-ar fi dat Lizei motive să se rușineze cu mine.

Chad Lockhart renunțase la tăcerea posomorîită cu care îmi ascultase istorisirea și devenise o gazdă excelentă. El și Liza susțineau cea mai mare parte a conversației și, ca printr-o înțelegere tacită, se abțineau să-mi pună vreo întrebare, acum, că ne aflam într-un local public; discutau în schimb despre probleme gospodărești de ordin general și despre agenția Lizei.

Am aflat că ei veniseră de la Hong Kong la Londra acum zece ani, când murise mama lor. La vremea aceea, Chad avea șaisprezece ani, iar Liza douăzeci. Cu un mic capital, înființaseră Agenția de Plasare a Personalului Casnic Blackheath, în timp ce Chad câștiga câte ceva ocupându-se de registrele de contabilitate ale câtorva profesioniști – în majoritate avocați și medici.

– Oricît îmi displace să-i fac un compliment, zise Liza, trebuie să recunosc că el a fost întotdeauna un matematician strălucit. Chiar și pe vremea când era adolescent, în Hong Kong, făcea calcule înspăimîntător de complicate cu o nemai-pomenită ușurință, de parcă ar fi fost o joacă de copil. Ar fi trebuit să-și ia o diplomă și să devină profesor – fratele îi făcu cu ochiul și rîse, auzind-o – dar nu ne permiteam așa ceva și, oricum, o asemenea carieră n-ar fi fost deloc pe gustul lui.

Dădu ochii peste cap cu un aer de resemnare, și mi-am amintit, oarecum șocată, că atunci când mi-l prezentase, la început, Liza declarase cu dezinvoltură că fratele ei era un profesionist al jocurilor de noroc. Văzusem că locuința lor era mobilată cum se cuvine, dar nu costisitor. Același spirit de economie era evident și în ceea ce privește îmbrăcămintea lor, iar Liza spusese că ei trăiau destul de modest. Mi se părea ciudat că un om cu mijloace aparent limitate putea să fie un jucător profesionist. Era incontestabil o ocupație prost aleasă, pentru un om obsedat de dorința de a înapoia mari sume de bani creditorilor societății falimentate a tatălui său; și, în general, nu-mi imaginam că ar putea fi considerată o ocupație respectabilă.

Chad Lockhart tocmai spunea:

– De obicei, seara sînt în oraș, dar duminica sînt întotdeauna acasă la cină, și aștept cu nerăbdare să testez talentul tău culinar, Casey. După cum va confirma și Liza, felul în care gătește ea este bine intenționat, dar imprevizibil.

– Așa e, conveni Liza. În două împrejurări distincte mi se întâmplă să fac exact același lucru, dar să obțin rezultate total diferite. Tu pățești așa ceva, Casey?

– Ei bine, nu, dar eu nu sînt foarte experimentată, am zis. Am tăcut cît timp chelnerul ne-a servit cu plăcintă de coacăze negre și mere, apoi am coborît glasul în așa fel încît să nu pot fi auzită decît de cei de la masa noastră: Femeia care mi-a fost dădacă m-a învățat să gătesc lucruri simple. Cînd am crescut și ea a plecat, obișnuiam să mă duc acasă la ea și să exersez prepararea unor mîncăruri nu prea complicate.

– Sînt sigură că te vei descurca splendid, draga mea. De obicei, Chad doarme pînă după prînz, apoi se scoală și ia micul dejun. Dar cel puțin acesta e ceva bun și simplu. În general, eu dau o fugă de la agenție și-i prepar o omletă cu slănină și rinichi, cu pîine prăjită și cafea, dar sper că, o dată instalată în casă, vei face tu acest lucru. Poți să conduci cabrioleta?

Chad interveni:

– Este o femeie care se pricepe foarte bine la cai și nădăjduiesc că te va ține bine în frîu, Liza, cînd va începe să te ajute la agenție. Este o agenție prosperă, adăugă el, zîmbindu-mi, fără a fi foarte profitabilă, și asta din cauză că sora mea este prea bună la inimă. Majoritatea agențiilor percep ca taxă de la persoana căreia îi găsesc de lucru salariul din prima lună, dar Liza...

– Oh, ești o brută nemiloasă, Chad, îi reteză ea vorba. Îți petreci timpul cu indivizi bogați și nu vezi niciodată cît de grea este viața pentru un copil analfabet care speră să capete o slujbă de băiat care încalță și trage cizmele stăpînului sau de ajutor la spălătorie.

– Dragă mea, am toată simpatia față de ei și știu cît de disperați pot fi. Cînd aveam doisprezece ani, la Hong Kong, după orele de școală spălam sticle pentru a contribui la supraviețuirea noastră.

– Pînă cînd am descoperit eu asta și te-am adus acasă de ureche!

– Oricum, amîndoi am știut ce-i aceea sărăcie lucie. Înțeleg foarte bine că tu ești de partea celor cărora le găsești de lucru, dar de ce trebuie să fii atît de răutăcioasă cu clienții care caută servitori?

Ochii Lizei scînteiară de neastîmpăr.

– Îmi place să mă port așa doar cu cei îngîmfați. Oricum, orice ai spune tu, pînă acum agenția a fost întotdeauna rentabilă. Se întoarse spre mine: Îndeajuns cît să ne asigure un confort mulțumitor, și să plătim chiria, și să-i îngăduie lui Chad să facă ceea ce are de făcut. Chiria este mai mică decît s-ar cuveni, dar asta se datorește faptului că proprietarul casei este Sam Redwing și el susține că îi facem un serviciu întreținînd casa în locul lui.

– Oh, nu știam că îi aparține lui, am spus eu.

Îmi aminteam că domnul Cruse, pe insula St. Anthony, ne spusese că americanul bolnav era o persoană destul de înstărită, iar mai tîrziu, Sam Redwing pusese la dispoziție bani pentru călătoria mea spre Anglia printr-o scrisoare de credit în valoare de o mie de lire sterline. Mă întrebam ce profesiune va fi avînd și cum se făcea că el copilărise împreună cu Liza și cu Chad Lockhart, dar nu am exprimat nimic cu glas tare. Timpul avea să răspundă întrebărilor și deocamdată mă preocupa mai mult încercarea de a-mi aminti tot ce mă învățase May în legătură cu gătitul mîncărilor, pentru a adăuga acele cunoștințe la ceea ce învățasem de una singură în micuța cambuză de pe *Casey*.

Am părăsit restaurantul hotelului la ora două și un sfert, la timp pentru ca Chad, cu cabrioleta, să ne ducă peste cîmpul înverzit și prin Greenwich Park pînă la debarcader, pentru a prinde vapoarașul de două și jumătate. Probabil, fără să-mi dau seama, decisesem deja să mă încred, cu viitorul meu cu tot, în Liza, căci în vreme ce cabrioleta ne purta peste pajiștea

verde, mă simțeam cuprinsă de o liniște lipsită de griji. Frământările mele din ultimele săptămîni erau uitate, și m-am pomenit că privesc în jurul meu, pentru a înregistra tot ce mă înconjura, absorbind cu nerăbdare primele impresii vizuale și sonore ale țării pe care abia dacă mi-o mai aminteam.

Cîțiva băieți jucau cricet lîngă un lac mare, folosind în loc de paletă o scîndură prinsă de un băț. Ceva mai departe, doi draci de copii alergau pe iarbă, plescîind cu tălpile rupte ale ghetelor și străduindu-se să facă să zboare un zmeu de construcție proprie. Doi soldați se plimbau cu pași apăsăți, fiecare la braț cu cîte o tînără. Cîteva trăsuri, mari și mici, treceau pe drumurile care străbăteau de-a curmezișul pajiștea. Cotirăm în Greenwich Park și trecurăm pe lîngă Observatorul Regal. Îmi aminteam că undeva în apropiere era marcată linia Meridianului Greenwich – linia de longitudine zero, de la care începuse cartografierea spre est și vest a globului pămîntesc, dar tot nu am pus nici o întrebare. Eram mulțumită să aștept, să observ și să înregistrez totul, lăsînd lucrurile să vină la vremea lor.

Lîngă mine, Liza întinse brațul și-mi bătu mîna ușor cu palma.

– Uită-te la mine o clipă, îmi spuse. Am întors capul spre a-i face pe plac și peste o secundă sau două ea zîmbi. Nu te mai temi!

– Nu. E atît de evident?

– Cred că majoritatea oamenilor n-ar observa. Eu sînt binecuvîntată sau blestemată cu darul de a avea un simț al percepției foarte ascuțit. În orice caz, acum expresia aceea din ochii tăi a dispărut și eu mă bucur mult.

Chad ne conduse pînă la locul de îmbarcare pe vaporeșul fluvial, acceptă să ne regăsească acolo la ora șase și se îndepărtă cu cabrioleta. Am fost încîntată de călătoria de treizeci de minute de-a lungul Tamisei. Mă întorceam în toate părțile ca să nu-mi scape ceva de pe vreunul dintre cele două maluri,

în timp ce înaintam pe sub Tower Bridge și London Bridge, apoi prin așa-numita King's Reach, pentru a trece pe sub Waterloo Bridge, ajungînd în cele din urmă la debarcaderul Westminster. Aici Liza a chemat o trăsură frumoasă și peste încă douăzeci de minute coboram pe Regent Street.

Pentru mine, următoarele două ore, cît timp am trecut dintr-un magazin într-altul, s-au scurs ca într-un vis. Liza era de-a dreptul minunată. Cînd vânzătorul era politicos și servibil, ea era amabilitatea întruchipată. Dar dacă vreo femeie încerca să se uite disprețuitor, fie cît de puțin, la îmbrăcămintea mea ponosită sau să se încrunte la vederea chiloților mei retezați, Liza devenea o altă persoană, cu ochi ca de gheață, cu limbă ascuțită ca un cuțit și cu maniere de o semeție paralizantă.

— Este un mare avantaj — îmi spuse în timp ce ieșeam dintr-un magazin de la care cumpărasem două rochii — experiența dobîndită la cumpărături în Hong Kong și în China. Acolo nu te poți tîrgui, așa cum se obișnuiește aici, dar înveți cum să te porți convingător pentru a obține cele mai bune rezultate. Oh, Doamne, continuu să vorbesc în stilul meu trufaș, așa cum am făcut chiar adineauri cu femeia aceea ticăloasă.

Chicoti, apoi întoarse capul să-i adreseze o privire de avertisment băiatului pe care-l angajase ca să ne care pachetele cu ajutorul unui cărucior. Mai tîrziu avea să-i plătească dublul prețului convenit, spre marea lui încîntare și mirare.

Întotdeauna îmi închipuisem că Kingston era un oraș mare și plin de lume. Așum, din călătoria mea pe rîu, îmi dădeam seamă că Kingston s-ar fi putut pierde într-un mic colț al Londrei și că, prin comparație, avea o populație puțin numeroasă. Trotuarele erau ticsite de oameni, caldarîmurile gemeau de cai și trăsurile de tot felul. Cînd Liza decise că, deocamdată, cumpărasem destule obiecte de îmbrăcămintă, ne aflam în Piccadilly, dar nu avea nici un rost să luăm o trăsură de acolo, fiindcă nu se mișca nimic. Un omnibuz cu etaj se ciocnise cu

o căruță în Piccadilly Circus și tot traficul era blocat pînă cînd strada avea să fie eliberată. Caii și trăsurile stăteau într-o înghesuială atît de cumplită, încît, pentru a traversa strada, eram nevoite să dăm la o parte capetele animalelor. Cu băiatul împingînd căruciorul în fața noastră, ne-am croit drum pînă în Pall Mall. Aici, Liza luă o trăsură de sub nasul unui domn care tocmai o chemase, rostogolindu-și ochii spre bietul om cu o patetică expresie de implorare și ducîndu-și o mîină la cap, de parcă ar fi fost la limita extenuării.

— Noi, doamnele, trebuie să ne folosim de puținele avantaje pe care le avem, declară ea în timp ce ne îndreptam, în hurelul trăsurii, către Westminster, cu pachetele noastre, printre care și două pălării în cutii mari, îngrămădite pe bancheta din față. Inconștient, bărbații sînt niște făpturi egoiste, Casey, și dacă îi răsfeți, vor considera că li se cuvine absolut totul. Întotdeauna am avut grijă să nu-l răsfaț pe Chad și te implor să-mi urmezi exemplul. Totodată, le detest pe femeile care își conduc cu mîină forte bărbații, ceea ce are ca efect distrugerea virilității. Niciodată nu i-am spus lui Chad ce să facă sau ce să nu facă, indiferent ce credeam eu. Cîteva clipe rămase pe gînduri. Și tot așa m-am purtat și cu Sam Redwing, mai adăugă.

În glasul ei era o intonație pe care nu reușeam s-o interpretez prea bine și m-am uitat repede la ea, dar Liza privea afară, pe geam, ca și cum gîndurile i-ar fi fost undeva, departe, și nu am izbutit să-i descifrez expresia.

Se înserase și felinarele erau aprinse cînd am coborît la Greenwich, unde un băiat de pe vapoară ne-a luat pachetele. Chad ne-a salutat ridicîndu-și pălăria și zîmbetul plăcut cu care ne-a întîmpinat părea să mi se adreseze atît mie, cît și surorii lui. Ne-a oferit mîna pentru a ne ajuta să urcăm în cabrioletă, a încărcat și pachetele noastre și în cinci minute eram acasă.

Camerista de după-amiază, Meg, pregătise ceaiul pe care l-am băut recunoscători, apoi Liza și cu mine, doar noi două,

am luat o cină alcătuită din friptură de pulpă de miel, conopidă, varză de Bruxelles și cartofi, pe care Meg le pusese la fiert când Chad plecase pentru a ne întâmpina la debarcader. În timp ce mîncam, am întrebat ce va fi cu cina pentru Chad, și mi s-a răspuns că în seara aceea el va lua masa la clubul său, așa cum făcea întotdeauna, cu excepția duminicilor.

La ora opt, Meg strînsese masa, spălase vasele și plecase acasă la ea. Liza și cu mine ședeam în camera de zi, cu cîte o ceașcă de cafea, când Chad coborî din camera lui. Auzisem apa curgînd în baia lui, și acum am văzut că era proaspăt ras și purta un costum gri foarte frumos și o cămașă care mi se păru cusută de mînă.

— Plec la gară, Liza, declară el. Ești aici mîine, sau Casey va prelua sarcinile casei?

— O voi trimite pe Casey de la agenție acasă pentru a-ți pregăti micul dejun, dragă Chad. Acum știe unde se găsește fiecare lucru în bucătărie și vrea să înceapă să lucreze la agenție fără întârziere.

— Splendid. Așadar, te voi vedea mîine seară. Se aplecă s-o sărute pe obraz, apoi se întoarse spre mine. Iar pe tine, Casey, te voi vedea puțin după vremea prînzului. Sper că te vei simți bine la noi.

— Nici nu vă puteți imagina cum mă simt, am replicat eu. Ochii mi se umplură brusc de lacrimi. Este ca și cum... ca și cum m-aș fi trezit în paradis. Sînt sigură că sora ta este cea mai minunată persoană din lume.

— Oh, las-o încolo! protestă Liza.

Chad înălță din umeri.

— Presupun că are și ea părțile ei bune, admise el cu o expresie de îndoială.

După plecarea lui, Liza se uită la mine cu curiozitate și spuse:

— Nu cred că pînă acum ai pus măcar o singură întrebare, Casey.

I-am adresat un zîmbet visător.

– Sînt pur și simplu extrem de mulțumită că mă aflu aici. Și nu vreau să fiu prea iscoditoare.

– Oh, prostii, draga mea! Urmează să faci parte din familie și e mai bine să ajungi să știi totul în legătură cu noi. Asta se va întîmpla treptat, desigur, sau poate nu chiar atît de treptat, deoarece eu sînt o vorbăreață ce nu poate fi oprită din trăn-căneală, dar deocamdată o să-ți explic cum stau lucrurile cu Chad. Acum se duce la gara Greenwich ca să ia un tren spre Charing Cross, apoi se va duce la clubul lui, să joace cărți pe bani pînă spre ziuă, făcînd cîndva, în cursul serii, o pauză pentru cină. Cînd se va încheia partida de noapte, va prinde un tren de dimineată de la Charing Cross și va sosi aici în jur de ora șase. Se va duce de-a dreptul la culcare și va dormi cam pînă la ora unu după-amiază.

Am lăsat jos ceașca de cafea și am spus:

– Înțeleg. Așadar, va dori să-și ia micul dejun în jur de ora unu?

– Așa va fi perfect. Acum, hai în camera ta, să rînduim noile tale veșminte. Trebuie să spun că îți vin toate minunat de bine pentru niște lucruri de gata. Scoase un oftat. Cît aș vrea să am silueta ta! Sînt sigură că la prînz am mîncat doar pe jumătate cît tine, dar fiecare gram pe care l-am consumat se va transforma în grăsime. Ei, nu contează! Cred că ar trebui să mai probezi o dată rochia aceea albastră, Casey. Mi se pare că ar avea nevoie de o mică modificare la talie.

Două ore mai tîrziu, după ce mă bucurasem de o baie fierbinte, i-am urat Lizei noapte bună, am închis ușa dormitorului meu, mi-am scos noul meu halat, am îmbrăcat noua cămașă de noapte, am închis robinetul lămpii cu gaz așa cum îmi arătase Liza, și m-am culcat în așternuturile răcoroase de bumbac ale confortabilului meu pat.

Pentru prima oară de cînd uraganul mă lăsase singură pe lume nu eram îngrijorată în legătură cu viitorul meu. Aveam vaga intenție de a sta culcată pe întuneric și de a trece încet în

revistă ziua minunată pe care o petrecusem, dar somnul mă cuprinsese repede și totuși pe furiș, purtîndu-mă în adîncuri fără visuri.

*

* *

În zilele următoare, singurele momente de tristețe mă copleșeau atunci cînd mă gîndeam la Daniel. În rest, mă sculam în fiecare dimineață așteptînd cu nerăbdare munca zilei din fața mea. Pe la sfîrșitul primei săptămîni știam că Liza Lockhart nu-mi ascundea nici o latură a caracterului ei. Era pur și simplu tot atît de bună și de simpatică pe cît părea. Mă împăcam bine cu Chad, poate fiindcă el a adoptat imediat un comportament neceremonios, tratîndu-mă ca pe o soră mai mică. De asemenea, în acele prime zile am ajuns să aflu o mulțime de lucruri despre el, și totuși niciodată nu eram sigură că-l cunosc cu adevărat, deoarece intuiam că existau în sinea lui abisuri pe care nu reușeam să mi le închipui.

În fiecare dimineață mă sculam cu mult înainte de șapte, îmi făceam toaleta, apoi coboram în bucătărie și preparam un mic dejun pentru Liza și pentru mine, în timp ce ea folosea baia. Mașina de gătit era scoasă din funcțiune, dar încă destul de caldă, și exista un arzător de gaze destinat să dea imediat căldura necesară pentru fript. La șapte și jumătate ne așezam să mîncăm și eram gata îmbrăcate, pregătite să părăsim casa, cînd Amy, camerista din tura de dimineață, sosea la ora opt. După plecarea noastră, Amy aprindea focul la mașina de gătit, scotea cenușa din cazanul care funcționa toată noaptea și reumplea rezervorul cu cărbuni. Apoi se apuca de făcut ordine, de spălat rufe și de curățenia generală a casei.

Pe la opt și zece, Liza și cu mine soseam la Agenția pentru Plasarea Personalului Casnic Blackheath. Aceasta se afla pe o colină joasă, mai la vale de biserică, și cîndva fusese un magazin. În spatele geamului destul de întunecat de la fațadă se vedeau bărbați și femei care căutau diferite slujbe casnice,

de la majordom la ajutoare de spălătorese. Ședeau la rînd pe bănci, ore în șir, ținîndu-și strîns în mînă referințele și sperînd să fie trimiși la un eventual stăpîn pentru interviu. În general, erau oameni veseli și cu o filozofie a lor, și totuși respectau cu strictețe diferența de statut social dintre ei, astfel că discuțiile se purtau numai între egali – valet cu valet, ajutoare de bucătă-reasă cu ajutoare de bucătăreasă.

Domnul Potter, care deschidea agenția în fiecare diminea-ță la ora opt, își petrecuse cea mai mare parte a vieții peste Ocean, ca funcționar în Serviciul Colonial. Acum era un bărbat în vîrstă care locuia într-o cameră deasupra unui magazin de pe partea cealaltă a străzii, bucuros să cîștige cîtiva șilingi pe săptămînă copiind cu scrisul lui frumos, caligrafic, scrisori întocmite în ciornă de Liza, timp de două sau trei ore pe zi. În fiecare dimineață, cînd soseam și treceam printre băncile ocupate de oamenii care așteptau, îmi aminteam cît de noro-coasă eram că nu mă aflam și eu acolo, sperînd să obțin o slujbă de ajutoare de spălătoreasă.

Biroul Lizei era în spate, într-o încăpere spațioasă, cu lumină bună și cu mobilier luat la mîna a doua, dar adecvat. Aici studia ea anunțurile din ziare prin care se cerea personal și de aici expedia scrisori de solicitare pentru oamenii înscrși în registrele ei. Trebuia să se ocupe de corespondența nou-sosită, să țină la zi registrele, să discute cu noii solicitanți, să strîngă referințe și să-i primească pe solicitanții veniți personal.

La douăsprezece fix eu luam cabrioleta, mă duceam acasă, străbătînd terenul înverzit, și treceam în revistă casa, împreună cu Amy, să văd ce fusese făcut și ce mai rămăsese de făcut. Meg, camerista de după-amiaza, era o fată timidă și docilă, dar Amy era din soiul care-mi pune la încercare temperamen-tul, întocmai așa cum bănuisem, și acest lucru se întîmplă în cea de-a treia zi. Nu avea de unde să știe că eu avusesem de-a face cu slujitori jamaicani, care erau maeștri în arta de a com-bina lenea cu o insolență fâțișă. De asemenea, eu nu mai eram

făptura ponosită pe care o văzuse ea prima dată, când, cu trei zile în urmă, venisem acolo direct de pe vapor.

I-am spus cu răceală că eu eram menajera domnișoarei Lockhart și că intenționez ca treaba să fie făcută așa cum doream eu. Existau, am subliniat, o duzină de fete care așteptau la agenție și care ar fi fost bucuroase s-o înlocuiască, dacă Amy ar vrea să-și dea preavizul. Cred că nu atît cuvintele, cît purtarea mea a uluit-o, făcînd-o să-și dea seama că săvîrșise o gravă eroare. Orice rămășiță de obrăznicie a dispărut într-o clipă, înlocuită de un comportament serios, și de atunci încolo ea a muncit bine pentru mine, fără a-mi mai da bătăi de cap.

După o inspecție a treburilor casnice făcute în cursul dimineții, mă duceam în bucătărie să prepar două sandvișuri, dintre care pe unul urma să i-l duc Lizei. Cam pe la vremea la care mă îndeletniceam cu asta, auzeam de obicei zgomotul apei curgînd în camera de baie de deasupra și începeam să pregătesc micul dejun pentru Chad. Toaleta lui se termina repede, deoarece lăsa îmbăiatul și bărbieritul pentru mai tîrziu, când pleca la treburile lui nocturne. Pe la ora unu cobora în sufragerie, ne salutăm reciproc, și eu îi puneam în față micul dejun și ziarul de dimineață.

— Arată foarte bine, Casey, îmi spuse în prima dimineață, cînd eu eram mai mult decît „puțin“ nervoasă. Mănînci și tu un sandviș cu un pahar cu lapte, așa cum obișnuiește Liza?

— Da, am răspuns, asta-i tot ce vreau la mijlocul zilei, mulțumesc. Îi voi duce un sandviș și Lizei, iar lapte pentru ea putem lua de la lăptăria de vizavi, după cum zice ea.

— Perfect. Ei bine, adu-ți sandvișul și laptele și stai la masă cu mine, zece minute, cît mănînc și eu. Așa face Liza întotdeauna.

— Păi... ești sigur?

— Sînt foarte sigur și nu vreau să te duci să-ți iei gustarea în bucătărie.

După ce mi-am adus sandvișul și un pahar cu lapte, a spus:

– Pînă acum n-am prea avut prilej să stăm de vorbă. Povestește-mi despre Sam. Cum era cînd v-ați despărțit?

– Se simțea destul de slăbit și încerca să facă prea curînd foarte multe lucruri, mai ales pentru mine. Dar domnul Carradine zicea că operația a decurs bine și cred că starea de slăbiciune era în cea mai mare măsură urmarea frigurilor galbene.

– Și a încercării la care l-a supus uraganul.

– Da, și din cauza asta.

– Îți mulțumesc că l-ai salvat. Ai fost foarte curajoasă.

– Nu. Încă de la început eram înspăimîntată.

– Bineînțeles. Nu poate exista curaj decît atunci cînd îți învingi frica. Mă bucur că ești aici, Casey; Liza are nevoie de o tovarășă.

– Îi sînt deja devotată, Chad. Mi se pare atît de ciudat... Glasul mi se frînse, lăsînd fraza neterminată.

– Și...?

– Îmi pare rău, era cît pe-acî să fac o remarcă personală. Uneori spun lucruri înainte să mă fi gîndit cum se cuvine.

El zîmbi.

– În cazul acesta, nu te-ai schimbat. Mi se pare că-mi amintesc cum îți cereai scuze pentru același defect atunci cînd ne-am întîlnit pe drum. Dar te rog să-ți exprimi remarcă personală. Te iert anticipat.

– Mă gîndeam doar că Liza este atît de drăguță, de capabilă și totuși cu o fire atît de agreabilă, încît nu-mi pot imagina de ce nu s-a căsătorit.

Chad oftă.

– Da, cred că e mare păcat, și asta-i și părerea lui Sam. În parte cauza este aceea că și-a petrecut mulți ani dădăcindu-mă, pe vremea cînd eram mic, dar nu e numai asta. Lizei i s-au făcut cereri în căsătorie, una sau două, din partea unor tipi foarte cumsecade. Nu știu de ce i-a refuzat ea mereu.

Mi-am dat seama că ajunseseam să discut despre Liza în absența ei și acesta era ultimul lucru pe care l-aș fi dorit. Mi-am terminat laptele și m-am ridicat.

– Acum trebuie să plec. Cînd termini, te rog să lași totul așa cum este. Va strînge Amy masă.

– Mulțumesc pentru micul dejun excelent.

În primele vreo două zile petrecute la agenție am fost prea puțin folositoare, cu excepția îndeplinirii unor mici treburi întîmplătoare și a copierii cîtorva scrisori, dar, urmărind-o cu atenție pe Liza și punînd întrebări, mi-am însușit repede rudimentele afacerii și am reușit să fiu din ce în ce mai de ajutor. La începutul celei de-a doua săptămîni, Liza mă puse să iau interviuri unor solicitanți, treabă la care, după un început nervos, am izbutit să mă descurc foarte bine, descoperind curînd că oamenii cu care stăteam de vorbă erau mult mai emoționați decît mine. Foarte des se întîmpla ca unele doamne care căutau personal să vină să se intereseze la agenție, dar eu nu eram supusă încercării de a mă ocupa de ele.

– Vei ajunge mai tîrziu și la asta, draga mea, îmi spuse Liza voioasă, cînd vei semăna ceva mai puțin a fată-marinar. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri cu părul tău și arată destul de bine, dar e încă prea scurt. De îndată ce va crește de-ajuns cît să-l poți ridica pe creștet și de cum ți se va albi tenul, vom vedea cum te descurci cu doamnele. Nu te îngrijora, antecedentele tale îți asigură purtările firești ale micii nobilimi și asta contează.

Zilele noastre erau pline, căci, cu excepția sfîrșiturilor de săptămîină, ne sculam devreme și munceam încontinuu pînă la ora cinci. Atunci eu plecam de la agenție să fac eventualele cumpărături necesare și să pregătesc cina, înapoindu-mă la șase cu cabrioleta, pentru a o lua pe Liza. De obicei terminam cina la șapte și jumătate, așa că serile nu erau lungi. Ne ocupam cu ceva lucru de mîină, cîrpind și cosînd, citeam, discutam despre activitatea zilei, bîrfeam amîndouă, ne petreceam puțin timp sporovăind cu Chad, înainte ca el să plece pe toată durata nopții, și uneori ne foloseam seara spălîndu-ne pe cap și încercînd să ne înfrumusețăm cu ajutorul unui larg sortiment de creme și loțiuni pe care le avea Liza.

— Trebuie să profităm de toate asta pînă se întoarce Sam acasă, spuse Liza într-o seară. Stăteam în bucătărie, bînd o cacao înainte de a ne duce la culcare. Ea se uita cu atenție la mine printr-o mască de cremă galbenă, cu părul ridicat pe creștet precum capătul unui sac legat la gură, și propria-mi înfățișare era asemănătoare, cu excepția părului. Cu un bărbat în casă, declară ea, nu-ți poți aplica tratamente de înfrumusețare decît în spatele unor uși închise, ceea ce este mult mai puțin amuzant.

Sîmbăta, agenția se închidea la ora unu. După-amiezele de sîmbătă și duminicile eram libere. Nu făceam vizite, dar ne plimbam prin Greenwich Park, făceam o plimbare cu un vaporas fluvial sau vizitam vreunul din numeroasele muzee sau locuri istorice care se găseau din abundență de-a lungul râului. Mă bucuram de fiecare oră a noii mele vieți și uneori, după o zi de activitate intensă, stăteam o vreme lungită în pat, minunîndu-mă de norocul meu.

Duminica obișnuiam să dormim pînă tîrziu, ne petreceam ziua trîndăvind și asistam la slujba de seară de la biserica din Greenwich. Chad se scula la ora lui obișnuită, dar își petrecea împreună cu noi după-amiaza și seara. În prima duminică, prezența lui mi-a creat o stare de ușoară nervozitate, dar am constatat curînd că nu am nici un motiv. Nu-mi dădeam seama dacă purtarea lui era silită sau nu, dar el mă trata cu exact aceleași afecțiuni amuzată pe care o arăta față de Liza. Asta mă făcu să mă simt mult mai în largul meu, fapt pentru care îi eram recunoscătoare.

După două săptămîni, Liza mă rugă să preiau registrele de contabilitate ale agenției. Era o contabilitate simplă, care pentru mine nu prezenta nici o dificultate. De cum am studiat registrele, mi-am dat seama de adevărul spuselor lui Chad în prima zi petrecută în casa lor: deși agenția era prosperă, profitul era scăzut din cauză că Liza își oprea doar un comision mic. De exemplu, după ce toate cheltuielile implicate de pla-

sarea unei ajutoare de bucătăreasă se scădeau din salariul ei pe o săptămână, ceea ce primeam pentru serviciile noastre reprezenta uneori o pierdere. Dar eu n-aș fi vrut ca Liza să-și schimbe purtarea. Așa cum subliniasse ea însăși, agenția câștiga destul cât să ne asigure o hrană și un adăpost pentru care mulți oameni pe lume ne-ar fi invidiat. Amîndouă trăisem în locuri depărtate, care ne învățaseră acest adevăr.

La început n-am știut care era contribuția lui Chad, dacă avea vreuna, la bunul mers al casei, dar cum începînd cu a treia zi Liza mi-a încredințat întreaga răspundere a gospodăriei, am aflat curînd că ea și fratele ei împărțeau în mod egal cheltuielile casei. La vremea aceea m-a izbit faptul că Chad nu părea să joace mereu în pierdere dacă era în stare să dea cu regularitate bani pentru nevoile casnice; dimpotrivă, probabil că era câștigător, fie și în mică măsură.

Aveam dreptate într-un fel, dar greșeam profund în estimarea nivelului la care juca, și nici nu visam la efectul pe care acest lucru îl va avea curînd asupra vieții mele.

12

Ea de-a treia sîmbătă după sosirea mea la Greenwich era ziua de naștere a lui Chad: Liza îl convinsese să rămînă acasă în ziua aceea și amîndouă plănuisem în taină cum să-l sărbătorim. Cu mare îndrăzneală, cumpărasem trei bilete în rîndul întîi la teatrul de estradă Barnard, la numai cinci minute de mers cu trăsura, în apropiere de ceea ce eu numeam „intrarea nord-vestică în Greenwich Park“. Liza îi spunea „intrarea de jos“, fiindcă se afla la poalele colinei. O amuza felul în care numeam eu locuri și direcții în termeni marinărești, apelînd la punctele cardinale, care pentru ea nu însemnau nimic; dar eu trăisem vreme de trei ani după busolă și întotdeauna eram conștientă, deși fără să-mi dau seama, de vînt, intemperii și direcție, chiar și pe uscat.

După spectacolul muzical intenționam să ne întoarcem acasă pentru o cină aniversară specială, alcătuită din clapon de Surrey cu țelină înăbușită, cartofi prăjiți, păstîrnac și varză de Bruxelles. Nu mă simțeam destul de în largul meu în bucătărie pentru a fi în stare să prepar legumele și să pun claponul la fript cu încetul, așa ca totul să fie gata la o oră după înapoierea noastră de la teatru.

Pentru începutul mesei făcusem o mîncare alcătuită dintr-un amestec de scoici comestibile, ceva ce inventasem în anii petrecuți pe *Casey*. Greenwich era un loc minunat în privința asta: se aduceau zilnic, pe rîu, scoici și pește, iar Liza

și Chad m-au lăudat adesea pentru felul în care găteam peștii și scoicile. Trebuia să mai capăt o oarecare îndemânare la bu-dinci, așa că m-am gândit să servesc doar brînză și biscuiți. Ca tratație specială, cheltuisem șase șilingi pentru o sticlă de șampanie bună.

În ziua aceea se simțea apropierea iernii. După o plimbare de după-amiază pe pajiștea înverzită, ne-am înapoiat cu obraji îmbujorați. Am luat ceaiul împreună, apoi Chad s-a dus în camera lui de lucru, cu ordin strict din partea Lizei să nu se apropie de bucătărie, dar să fie gata pentru ca la șase fix să mergem cu toții, cu cabrioleta, într-o direcție tainică. Liza și cu mine ne-am pus șorțurile și am început să pregătim cina, Liza fiind pe deplin mulțumită să lucreze după instrucțiunile mele. În timp ce munceam de zor, îmi venea greu să cred că trecuseră doar ceva mai mult de trei săptămîni de cînd acesta era căminul meu, iar cei doi frați, prietenii mei.

Tot muncind, sporovăiam ca de obicei.

– Sînt sigură că pînă la Crăciun părul tău va fi destul de lung pentru a-l ridica pe creștetul capului, spuse Liza, și va arăta splendid. Ce culoare frumoasă ai, Casey!

– Mulțumesc, drăguț din partea ta că o spui, dar aș vrea să nu fi avut niște sprîncene atît de caraghioase. Sînt prea dese. Crezi că ar trebui să le pensez?

– Să nu faci așa ceva! Îți stau foarte bine, draga mea. Nu știu bine de ce, dar sînt tocmai potrivite cu fața ta, și îmi place cum se răsucesc atunci cînd te gîndești.

– Oh, tocmai asta e ceea ce nu-mi place la ele. Păstîrnacul e gata, Liza? Mulțumesc. Sînt foarte emoționată în legătură cu seara asta. Știi, cu o săptămîină sau două înainte de uraganul acela, îmi sărbătoream cea de-a douăzeci și una aniversare a zilei mele de naștere; împreună cu Daniel mă scufundam spre fundul mării la o adîncime de șase stînji, ca să prindem un homar pentru masa noastră de seară. Nu-i așa că acum pare ciudat? Dar pe atunci nu era decît o chestiune de fiecare zi.

– Îmi place să te aud povestind despre aventurile tale cu Casey, zise Liza. Nu te deranjează să vorbești despre ele acum? Adică, despre Daniel?

Am dat din cap.

– Mai am momente în care durerea renaște, dar nu mă deranjează să vorbesc despre Daniel. Uneori, stau de vorbă cu el în gînd și îi spun cît de norocoasă sînt și cît de buni ați fost cu mine tu, și Chad, și Sam. Știu că pare caraghios, dar am început să fac acest lucru cînd mă simțeam foarte singură și fără prieteni.

– Mie nu mi se pare deloc caraghios, scumpo, replică Liza hotărît.

Înclină capul într-o parte cînd dinspre ușa din față se auzi un cioc-cioc-cioc vioi. Ah, a venit ceva pentru noi cu poșta de seară. Mă duc să văd ce este.

Se înapoie peste cîteva clipe cu o scrisoare.

– E de la Sam, fie el binecuvîntat. Probabil a reușit s-o expedieze de pe insula aceea mică, apelînd la următorul vapor. Crezi că am timp s-o citesc sau mai e ceva ce ai vrea să fac?

– Nu, totul merge perfect. Citește-ți scrisoarea.

Se așeză pe un scaun de lemn, lîngă masa din bucătărie, și deschise scrisoarea.

– Ei bine, nu-i tot atît de lungă ca precedentă. Aceea se referea în întregime la uragan, și la cum l-ai salvat tu, și la ce voia să facem noi. Asta are numai două pagini. Ia să vedem... Tăcu un minut sau două, apoi scoase un suspin de fericire. Zice că s-a făcut bine și că scrisoarea aceasta va prinde nava poștală, așa că ne va sosi cu șapte sau opt zile înainte să sosească el însuși. Lăasă să-i scape un rîs ușor. Spune că în afară de engleza aceea stîlclită, singura lui conversație reală cu tine a durat mai puțin de zece minute și că n-a avut posibilitatea să-ți spună tot ce ar fi vrut. Speră că te-ai instalat bine și că este convins că Chad și cu mine vom socoti că ești minunată.

– Oh, Liza, lasă asta!

– Este ceea ce declară el, draga mea. Va trebui să-i spun cît de îngrozitoare ești. Ah, se îmbarcă pe *Derwent*, care ar urma să ajungă la Londra în dimineața zilei de zece. Asta cade într-o sîmbătă, nu-i așa? Da, sîmbăta viitoare. Ce frumos! În dimineața aceea nu vom deschide agenția, ca să ne putem duce să-l întîmpinăm. Dumnezeu, cît de schimbată te va vedea! Oh, va fi într-adevăr foarte plăcut să-l reîntîlnești cu înfățișarea unei tinere doamne atrăgătoare și bine îmbrăcată.

Am pus claponul în tavă și am spus:

– Cred că mă voi simți cam sfioasă. De fapt, sînt sigură că așa va fi. Te rog să întreții tu conversația, Liza. Eu n-o să știu ce să spun.

Ea zîmbi.

– Sam Redwing este un american, și în compania lui nimeni nu rămîne mult timp stînjinit.

– Cu siguranță le-a fermecat pe călugărițele infirmiere din spitalul de pe La Faucille.

– Da. Nu cred că mi-am dat seama cît de puține lucruri știi în legătură cu Sam, însă, desigur, n-ai schimbat cu el decît cîteva cuvinte. Familiile noastre erau vecine la Hong Kong, și noi am crescut, ca frate și soră. Cîți cartofi vrei, draga mea? Aproximativ opt? Sînt destul de măricei.

– Pune nouă, ca să fim mai sigure. Ce spuneai despre Sam?

– Tatăl lui era medic. Nu știu de ce a venit familia lui la Hong Kong, dar bunicul lui Sam era o piele-roșie și bănuiesc că societatea americană s-a încruntat la gîndul că un doctor cu sînge amestecat, descendent al unei piei-roșii, s-a căsătorit cu o americană de rasă albă. Era o doamnă drăguță, iar tatăl lui Sam era cel mai bun om din lume. Au murit amîndoi într-un accident de navigație în largul Hong Kong-ului, acum vreo zece ani.

– Oh, ce trist!

– Da. Pentru mine, ei erau ca o a doua mamă și un al doilea tată. Cînd eram mică, Sam obișnuia să vină în casa noastră

aproape zilnic, ca să se joace cu mine. Liza chicoti. Ne ciorovăiam întruna. El voia întotdeauna să ne jucăm de-a soldații, iar eu de-a infirmierele. El ar fi dorit, desigur, ca eu să fi fost băiat, dar trebuia să se mulțumească cu mine, deoarece prin vecini nu existau băieți. Chad s-a născut când eu aveam patru ani, și pe urmă, un an mai târziu, a avut loc crahul cu prilejul căruia s-a prăbușit firma tatălui meu, iar tata a fost trimis la închisoare.

— Oh, Liza! am exclamat eu. Îmi pare atît de rău pentru... pentru toate astea!

— Acum face parte din trecut, draga mea. Dar nu și pentru Chad. Cîteva clipe rămase pe gînduri, oarecum tristă, apoi înălță ușor din umeri și continuă: Desigur, eu aveam o vîrstă prea fragedă ca să pricep ce se întîmpla, dar în scurt timp ne-am pierdut toți prietenii, cu excepția familiei Redwing. Cred că sărmanul Sam s-a luptat cu jumătate din băieții de la școala la care învăța numai pentru a ne lua apărarea. În timpul săptămînilor acelora îngrozitoare, avea mereu un ochi vînat sau nasul umflat. Mama mea a fost de-a dreptul nemaipomenită. Cînd s-a terminat procesul, a deschis un mic birou la Kowloon, ca reprezentant al unui fabricant, și treptat l-a transformat într-un concern stabil.

M-am gîndit la comunitatea de rasă albă din Japonia. Fără îndoială era foarte asemănătoare cu comunitatea albilor din Hong Kong, așa că puteam să bănuiesc cum trebuie să fi fost priviți doamna Lockhart și copiii ei.

— Probabil că au fost momente foarte grele, Liza, am remarcat.

— Oh, ne-am obișnuit cu situația și, oricum, i-am avut întotdeauna alături pe Sam și pe părinții lui — ei n-au șovăit niciodată să ne arate prietenia lor. După moartea tatălui nostru, mama s-a schimbat... oh, nu știu. Trăia numai pentru munca ei. Devenise o obsesie. Atunci familia Redwing ne-a luat în grijă pe Chad și pe mine. Locuiam mai mult în casa lor decît în a noastră, pînă cînd au murit domnul și doamna Redwing.

– La vremea aceea trebuie să fi fost deja mari, am spus.
– Oh, da. Eu aveam douăzeci de ani și Chad șaisprezece. Mama noastră a murit în același an, așa că eu m-am hotărât să vînd afacerea și să venim în Anglia. Sam a spus că ne va însoți și, de fapt, el a cumpărat casa asta, cu ceea ce moștenise de la părinții lui. Apoi a plecat, azvîrlindu-se în nu știu ce afaceri aventuriere, întocmai așa cum face și acum.

– Nu cred că știu cu ce se ocupă.

– Nu-i de mirare, Casey. În unele privințe, Sam continuă să fie o piele-roșie, dar într-altele este un adevărat american, plin de idei și de entuziasm, foarte muncitor și fără teamă de riscuri. Cred că se afla în Indiile de Vest căutînd depuneri de guano. Acesta este un îngrășămint foarte valoros, și el a încasat venituri frumoase dintr-o afacere cu guano, făcînd negoț în cîteva insule din largul Peru-ului.

– Așadar, trebuie să fie foarte bogat.

– Depinde. Sam nu este niciodată cu adevărat sărac, dar cînd e bogat, banii îi sînt blocați în vreo afacere. Dacă aceasta îi reușește, el vinde totul și reinvestește banii în ceva nou, iar dacă nu reușește, lui îi vine altă idee și ia totul de la capăt. Ei, și acum mai avem ceva de făcut?

M-am uitat la fișuca mea cu ce aveam de gătit și la oalele cu legume gata pregătite.

– Nu, deocamdată am făcut tot ce trebuia. Nu mai avem decît de pus masa, apoi ne putem duce să ne îmbrăcăm de plecare.

În timp ce puneam masa în sufragerie, mi-a trecut prin minte un gînd care m-a îndemnat să întreb:

– Liza, cînd Sam este aici și Chad lipsește noaptea de acasă, ca de obicei, nu este o situație puțin stînjenitoare pentru tine? Vreau să spun, lumea are vederi stricte asupra faptului că doamnele trebuie să aibă întotdeauna un însoțitor sau o însoțitoare de încredere.

Se uită la mine, cu o strălucire poznașă în ochi.

– Încă de la început ne-am căpătat reputația că am duce o viață de boemi, draga mea, și asta e ceva realmente foarte util, deoarece oamenii *se așteaptă* ca boemii să aibă purtări șocante. Ca să spun adevărul, noi n-am dat multă atenție acestui aspect. Sam mă consideră ca pe o soră și mi s-a părut foarte firesc să ne instalăm toți trei aici. Nu știu prea bine ce cred vecinii și nici nu prea îmi pasă. Ne înțelegem destul de bine cu ei, ca relații formale, și întotdeauna am fost prea ocupați pentru a ne face prieteni apropiați. Persoanele de la biserică sînt surprinzător de amabile. Cred că ei bănuiesc că aici nu se petrece nimic ce nu s-ar cuveni și sînt vag necăjiți din cauza asta, deoarece ei sînt de părere că niște boemi *ar trebui* să se poarte mai curînd scandalos.

Am izbucnit în rîs în timp ce pliam un șervet de masă în formă de floare de crin.

– Oh, draga mea, ar fi și mai indignați acum, cînd aici există două femei care să se vegheze reciproc.

La scurtă vreme după ora șase am părăsit casa, îndreptîndu-ne cu cabrioleta spre teatrul de varietăți Barnard. Chad ghicise ce soi de surpriză pusesem la cale, dar cînd ne-am alăturat șirului tot mai lung de persoane care își croiau drum spre teatru, se prefăcu mirat. Mulțimea spectatorilor era voioasă și foarte amestecată – vînzători de legume, fructe sau pește, marinari, cameriste și pretendenții lor, patroni de magazine cu soțiile lor și, ici-colo reprezentanți ai micii nobilimi. Toți păreau nerăbdători să se distreze, să rîdă de actori, și să-și ascundă o lacrimă ascultîndu-i pe cîntăreții de romanțe.

Nu puteai spune despre spectacolul din seara aceea că ar fi fost elevat. Era zgomotos, vesel și uneori vulgar, executat totuși cu mult talent, în felul lui, și mie mi-a plăcut extrem de mult. O femeie tînără a susținut un număr în care dansa și cînta îmbrăcată ca marinar. Fusesse anunțată ca fiind băiat și cînd apăru pe scenă, Liza mă înghionti, mormăind:

– Nu ești singura, Casey! ceea ce ne făcu pe amîndouă să izbucnim în rîs.

De cum ne-am întors acasă, i-am rugat pe Liza și pe Chad să se așeze lângă foc, să stea de vorbă și să bea câte un pahar de vin de Xeres pînă terminam eu de pregătit cina. Acum eram îngrijorată de cum avea să reușească totul și voiam să fiu singură în bucătărie. În mai puțin de o oră, foarte mulțumită și puțin îmbujorată, pusesem totul pe masă, în farfuri fierbinți, și eram în măsură să-i chem pe cei doi în sufragerie.

Claponul mi se părea puțin cam pătruns, dar atît Chad, cît și Liza au jurat că îl preferă așa și m-au lăudat cu un entuziasm exagerat pentru cina pe care o pregătisem. Cumpărasem de la negustorul de pește gheață împachetată în rumeguș, pentru a răci șampania, și a fost mare veselie cînd Chad a scos dopul cu un pocnet puternic și a încercat să toarne în paharele noastre lichidul auriu și spumos fără a risipi nici un strop. Eu am băut un pahar și jumătate și mi s-a părut că plutesc.

Mai tîrziu, după ce băusem cafeaua, a venit momentul să-i dăm lui Chad cadourile. Liza i-a oferit o casetă pentru sovereigni făcută din argint prelucrat la strung. Eu aflasem de ziua de naștere a lui Chad doar cu o săptămînă în urmă și mi-am bătut mult capul. Mai aveam cei doi sovereigni pe care mi-i dăduse Sam Redwing, dar pe aceia intenționeam să-i înapoiez. O dată cu banii destinați nevoilor gospodăriei, primeam în fiecare săptămînă câte o liră în plus pentru mine însămi. Suma era atît de generoasă încît vărsasem lacrimi și protestasem cînd Liza mă informase asupra acestui lucru, dar protestele mele fuseseră zadarnice. Știam că dacă aș cumpăra un cadou prea costisitor l-aș face pe Chad să se simtă stînjedit, așa că am ales o batistă bărbătească dintr-o pînză fină și într-o noapte am lucrat pînă tîrziu ca să brodez într-un colț inițiala lui.

Cînd îi oferi darul ei, Liza se apropie de Chad și se lăsă într-un genunchi, precum sclava unui sultan. El izbucni în rîs și, o clipă, înălță ochii spre cer, spunînd:

– Nu ești foarte convingătoare, draga mea. Casey știe destul de bine că sora cea mare mă conduce cu mîină forté.

– Nu spune despre mine că aş fi *mare*, dragul meu, zise Liza pe un ton plîngător şi se ridică în picioare. Este mult prea adevărat.

– Prostii!

El despachetă caseta pentru sovereigni, scoase exclamaţii de încîntare la vederea ei, apoi se ridică la rîndul lui ca s-o sărute pe Liza.

Ea îmi făcu semn să mă apropii.

– Vino, Casey. Prezintă-i cadoul tău!

Chad păru surprins. Poate fiindcă băusem puţină şampanie, eu mă simţeam nu tocmai cîştientă, şi am urmat exemplul Lizei, făcînd o mică reverenţă în timp ce-i înmînam pachetul.

– Ei bine, mulţumesc, Casey, dar chiar că n-ar fi trebuit să faci aşa ceva, spuse el zîmbind. Ia să văd...

Deschise pachetul, se uită atent la batistă şi la broderie, cu evidentă admiraţie, şi îmi mulţumi încă o dată.

Liza zise nerăbdătoare:

– Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, sărută fata, frăţioare! În definitiv, acum ea este un fel de membru al familiei.

Am simţit că roşesc şi vreme de cîteva clipe am fost aproape supărată pe Liza. Chad înclină capul şi se uită la mine pe sub sprînceana căzută, deşi nu-mi dădeam seama dacă în privirea lui era o expresie de ironie sau de şovăială. Izbucni apoi într-un rîs uşor, ca şi cum ar fi luat o decizie, întinse braţele pentru a-mi lua mîinile, apoi se aplecă spre mine şi mă sărută, mai întîi pe un obraz, apoi pe celălalt.

– Mi-ai făcut un minunat cadou de ziua mea, Casey, şi sînt foarte bucuros că te avem la noi, îmi spuse.

Liza pufni pe nas.

– Cam formal, dar poate data viitoare te vei descurca mai bine, Chad. Ei, şi acum, în chip de trataţie specială, Casey şi cu mine ne vom retrage în camera de zi şi te vom lăsa să fumezi un trabuc şi să-ţi termini în linişte şampania, dar vezi să nu dureze mai mult de douăzeci de minute. După aceea

vom avea timp pentru o partidă de *mah tsiang*. Poate ar fi bine să începem s-o învățăm pe Casey jocul ăsta.

– Oh, dar îl cunosc! am exclamat eu. M-a învățat Daniel. A făcut un set de plăcuțe, asemănătoare cu cele pentru domino, dar gravate cu dragoni de diverse culori și cu simboluri pentru anotimpuri, vânturi și flori. Despre jocul ăsta e vorba?

Liza și Chad zîmbiră amîndoi:

– Ești într-adevăr o comoară nesperată, draga mea, spuse Liza. Cine s-ar fi gîndit că o tînăra englezoaică din Indiile de Vest știe cum se joacă un joc de societate chinezesc!? Sam va fi încîntat. Mă luă de braț și ne îndreptarăm spre camera de zi, lăsîndu-l pe Chad cu trabucul și cu șampania lui. Adineauri am intervenit într-un fel de neiertat – îmi zise în timp ce închi-dea ușa în urma noastră – cînd i-am spus lui Chad să te sărute, dar te rog să nu fii supărată pe mine.

Am dat din cap, zîmbind:

– Am fost cam surprinsă, dar niciodată nu m-aș putea supăra pe tine.

– Spune-mi, te-a deranjat cît de cît? Vreau să zic, te-ai simțit nefericită cînd te-a sărutat Chad?

Am pus un bușean în focul din șemineu și m-am uitat la ea oarecum mirată.

– Nu, de ce? A fost... ei bine, a fost ceva foarte drăguț și prietenesc.

Scoțînd un oftat de ușurare, ea se așeză într-un fotoliu.

– Oh, asta-i minunat. Înțelegi, am făcut asta sub imboldul unui impuls, fiindcă eram îngrijorată. S-ar fi putut prea bine ca experiența ta îngrozitoare ca soție a lui Oliver Foy să te fi făcut să-i urăști pe bărbați, în general, sau cel puțin să simți repulsie față de cel mai mic contact cu ei. Și ar fi fost mare păcat.

M-am instalat în fotoliul aflat de cealaltă parte a șemineului și am spus:

– Am avut o ușoară senzație de acest fel cînd l-am îngrijit pentru prima dată pe Sam, dar mi-a trecut repede. Cred că-l

consider pe Oliver mai degrabă ca pe un monstru decît un bărbat. Cred că am cam roșit cînd m-a sărutat Chad, dar asta s-a întîmplat din cauza stînjeneții. Am zîmbit. De ce spui că ar fi fost păcat dacă mi-ar fi dispăcut?

– Drăguța mea, tu ești tînără și atrăgătoare. Într-o bună zi, un tînăr foarte convenabil o să dorească să te ceară de soție și, dacă el ți-ar plăcea, m-ar întrista să mă gîndesc că ar fi posibil ca tot ce ți s-a întîmplat mai înainte să te facă să renunți. Mă bucur așadar că nu asta e situația. Nu vreau să devii și tu o fată bătrînă ca mine.

– Oh, Liza, nu vorbi așa! Orice bărbat ar fi nemaipomenit de norocos să te aibă ca soție. Sînt sigură că, atunci cînd erai de vîrsta mea, ți-ai sacrificat ani din viață îngrijindu-l pe Chad și știu că ți s-au prezentat cereri în căsătorie. Mi-a spus asta Chad.

Privind în foc și zîmbind ușor, ea replică:

– Ei bine... nu le-am acceptat.

Am așteptat să continue, dar ea ședea uitîndu-se absent la flăcări, așa că după o vreme am spus:

– Oricum, nu mă gîndesc deloc să fac cunoștință cu un bărbat și să mă mărit. Sînt cu mult mai fericită așa cum sînt.

– Oh, prostii, Casey dragă! Își îndreptă trupul și se încrunță către mine. Ai fost făcută pentru a te căsători cu omul potrivit. Ochii ei se deschiseră larg și ea își duse o mîină la gură. Sfinte Dumnezeule, sper că nu-ți închipui că adineauri făceam pe pețitoarea?! S-ar putea prea bine ca asta să-ți fi imaginat, dar te rog să nu crezi așa ceva. Nu trebuie să-ți faci nici cea mai mică grijă că Chad va începe să te curteze, draga mea. El nu se va căsători niciodată. Clătină din cap cu oarecare tristețe. Niciodată.

M-am întrebat cum de putea ea să fie atît de sigură, dar am simțit că nu era treaba mea să insist.

– Nici nu mi-a trecut prin minte că ai fi făcut pe pețitoarea, am zis, așa că te rog nu te mai frămînta. Să aduc tabla și plă-

cuțele de *mah tsiang*, ca să fim pregătite cînd Chad își va fi terminat trabucul?

– Da, dragă. Le găsești într-o cutie de piele, în sertarul din dreapta al dulapului de acolo.

După ce am pus cutia pe măsuta cu intarsii și am deschis-o, mi-am amintit deodată că intenționasem ca în seara asta să port brățara de aur. Era singura mea bijuterie și pînă acum nu avusesem nici un prilej deosebit. De cîteva ori în cursul zilei îmi amintisem de brățară, dar presupun că, atunci cînd venise vremea să mă îmbrac pentru teatru, fusesem atît de îngrijorată în legătură cu pregătirile pentru cină, încît gîndul la brățară îmi fugise cu totul.

Aveam sentimentul că, într-un fel, nu mă purtasem bine față de Daniel, și am hotărît ca măcar în restul seriei să port frumosul dar. Scuzîndu-mă față de Liza, am dat fuga la etaj, am luat brățara din punguță, aflată într-un sertar al mesei mele de toaletă și mi-am prins-o pe încheietura mîinii. Am coborît în grabă, să i-o arăt Lizei. Ochii ei se umplură de lacrimi cînd i-am relatat cum făcuse Daniel talismanul acela pentru cea de-a douăzeci și una aniversare a mea.

– Și asta era mica voastră navă? mă întrebă, uitîndu-se cu atenție la gravură. Oh, Casey, ai navigat într-adevăr timp de trei ani pe o asemenea ambarcațiune? Văzînd acest talisman, toate poveștile pe care te-am îndemnat să mi le istorisești par mult mai reale. Ce viață ciudată trebuie să fi dus!

– Da, presupun că da! La vremea aceea nu-mi părea ciudată.

– La vară trebuie să mergem la mare, ca să-mi poți arăta cum înoți pe sub apă. Știi că în urmă cu doi sau trei ani Chad și Sam au învățat să se scufunde? Vreau să zic, să se scufunde îmbrăcați cu costume speciale și cu niște căști mari. Au fost instruiți două luni de specialiștii de la „Siebe și Gorman“, firma care fabrică aceste costume de scafandri.

Am privit-o mirată.

– Dar în ce scop?

– Nu știi, draga mea. Bănuiesc că trebuie să fi fost una dintre aventurile lui Sam, deși trebuie să precizez că a fost singura la care a participat vreodată Chad. Îmi amintesc că erau foarte misterioși în legătură cu asta, dar oricare ar fi fost motivul pentru care au învățat să facă scufundări, lucrul acesta n-a dus niciodată la vreun rezultat, așa că îmi închipui că n-a fost decît unul dintre proiectele lui Sam care a dat greș înainte de a începe.

M-am înfiorat.

– Sînt sigură că mi-ar fi teamă într-un costum de scafandru. Mi-ar dispăcea profund să fiu cu capul închis într-o cască, respirînd aer pompat printr-un furtun. Și n-aș fi liberă să înot, și să plutesc, și să mă îndrept în orice direcție după bunul meu plac.

– Felul în care vorbești despre toate astea face ca înotul subacvatic să pară ceva minunat, Casey.

– Așa și este, Liza. Așa este, într-adevăr, după ce ai învățat să-ți ții respirația destul de mult timp fără să intri în panică. Este aproape ca și cum ai putea să zbori.

Peste un minut sau două, Chad ni s-a alăturat și ne-am instalat pentru o partidă de *mah tsiang*. În mod normal, acesta e un joc pentru patru persoane, dar Liza și Chad cunoșteau varianta pentru doi sau trei jucători pe care mi-o arătase și Daniel, și în curînd mi-am dat seama că ei doi erau experți. Jucam doar de cîteva minute cînd, în clipa în care am întins mîna să așez o plăcuță, Chad exclamă în șoaptă:

– Brățara asta, Casey... pînă acum n-ai mai purtat-o.

– Nu, am avut de gînd s-o port, dar am uitat. Îi povesteam chiar adineauri Lizei că Daniel mi-a făcut-o pentru cea de-a douăzeci și una aniversare a zilei mele de naștere. Sau, mai degrabă, ceruse unui bijutier băștinaș de pe Aruba să confecționeze lăncișorul, iar talismanul l-a făcut el însuși. Acesta e împodobit cu o gravură care o reprezintă pe Casey.

Chad îmi luă cu delicatețe încheietura mîinii.

– Îmi dai voie să mă uit mai de aproape?

– Da, desigur.

Răsuci între degete micul talisman rotund, apropiindu-și ochii de încheietura mâinii mele, studiind mai întâi una din fețe, apoi pe cealaltă. M-am uitat la Liza, care schiță o strîmbătură caraghioasă și înălță exagerat din umeri, pentru a-mi arăta că nu știe de ce l-ar interesa atât de mult pe Chad brățara mea. El ridică puțin încheietura mâinii mele, întorcînd talismanul spre lumină în așa fel încît să se poată uita la el pieziș. Deodată își aminti ceva.

Casey era gravată pe aversul a ceea ce fusese cîndva o monedă de aur, și acum Chad se uita la revers, pe care se aflau blazonul și data. Era o monedă veche de mai bine de o sută de ani, o monedă spaniolă de opt escudos. Un dublon, spusese Daniel, bătut în timpul domniei lui Carol al IV-lea al Spaniei.

Mi-am ținut respirația și am spus:

– Oh, uitasem! Cîndva asta a fost o monedă, una în valoare de opt escudos. Daniel nu poseda decît patru dintr-astea și două au fost topite pentru confecționarea lăntișorului. Dar pe a patra ți-a dat-o ție, Chad, în ziua aceea, mai sus de Ocho Rios, cînd ți-a înmînat și sulul de pergament cu mărturisirea lui.

Chad dădu din cap și îmi lăsă mîna pe masă.

– Așa mi-am închipuit, murmură el, și chipul lui era lipsit de orice expresie. Casey, ți-a spus Daniel de unde proveneau cele patru monede?

– Nu. Am ezitat o clipă. Nu, nu cred să-mi fi spus.

Ochiul pe jumătate închis păru că se uită prin mine.

– Cu siguranță trebuie să știi dacă ți-a spus sau nu!

Liza azvîrli cu zgomot plăcuța pe care o ținea în mîna și îi aruncă o privire indignată.

– Nu te răsti așa, Chad! Ce te-a apucat?

– Nu mă răstesc, Liza. Glasul lui era calm și continua să se uite la mine. Este o întrebare rațională.

– Ei bine, mie nu-mi place modul în care ai întrebat și nu văd de ce asta ar fi treaba ta.

– Te rog, Liza, am intervenit eu. Dacă Daniel i-a dat o monedă lui Chad, înseamnă că trebuie să fie și treaba lui. Și știu că a părut o prostie din partea mea să spun că nu cred că Daniel mi-ar fi spus de unde proveneau monedele. Nu înțeleg pentru ce m-am exprimat așa, doar că mi s-a părut... ei bine, mi s-a părut că, într-un fel, acesta este răspunsul corect. Dar asta-i o prostie. M-am uitat în ochii lui Chad. Adevărul este că Daniel nu mi-a spus niciodată de unde proveneau. Cred că la un moment dat a fost pe punctul de a-mi spune. Era foarte îndoit în privința asta și poate că, dacă ar fi trăit, ar fi luat o altă decizie. Dar la vremea aceea, de ziua mea de naștere, a considerat că era mai bine ca eu să nu știu, fiindcă informația aceea ar fi putut fi primejdioasă pentru mine.

Urmă o scurtă tăcere. Cu glas scăzut, Liza întrebă:

– Ai vreo idee de ce, Casey?

Am dat din cap, continuînd să mă uit la Chad, vrînd ca el să vadă în ochii mei adevărul.

– Nu, Liza. Absolut nici una.

Gheața din privirea lui se topi. Chad scoase un oftat ușor, schiță un zîmbet sfios și deveni un cu totul alt om – bărbatul prietenos și indolent pe care ajunseseam să-l cunosc și să-l îndrăgesc de-a lungul ultimelor trei săptămîni.

– Dacă m-am răstit, îmi pare rău, zise el, bătîndu-mă ușor pe mîină cu palma. Era ca și cum ar fi vorbit cu sora lui.

– Chad, mai ai moneda pe care ți-a dat-o Daniel? întrebă Liza. Tu știi de unde provenea?

– Da. Da. Și nu. Începu să-și aranjeze plăcuțele, studiindu-le.

– Ce-nseamnă asta?

– Înseamnă că da, încă mai am moneda. Da, cunosc locul de unde a provenit. Dar nu, nu știu unde se află locul acela.

– Oh, nu fi caraghios!

El îi zîmbi.

– Este adevărat, draga mea.

– Atunci nu face pe misteriosul. Spune-ne care-i locul din care provin monedele.

El se gîndi cîteva clipe, apoi dădu din cap.

– Aș prefera să las lucrurile așa cum le-a lăsat Daniel.

Liza strîmbă din nasul ei mic.

– Bărbați ticăloși! Toți sînteți la fel, mereu amatori de taine. Ei bine, mai jucăm sau nu?

Buzele lui se răsfrînseseră într-un zîmbet ușor ironic.

– E rîndul tău, Liza, pe tine te așteptăm. Hai, dă-i drumul!

Ea îl fulgeră cu privirea și împunse aerul cu un deget.

– Foarte bine. Dar eu știu un lucru. Rînjetul ăsta al tău, frățioare, înseamnă că tocmai ai suferit o mare dezamăgire. Pot citi în tine ca într-o carte deschisă.

Chad oftă și își înclină capul.

– De aceea am mare grijă să nu joc niciodată cu tine pe bani, surioară.

*

*

*

În dimineața următoare, Liza ne pregăti amîndurora o surpriză. Era o zi de noiembrie rece, dar luminoasă, și la micul dejun ea ne anunță că Chad și cu mine aveam să facem o plimbare călare pe terenul înverzit din apropiere.

– Am aranjat ca un băiat să aducă pentru două ore doi cai buni de la grajdurile de închiriere, și am niște pantaloni de călărie pentru tine, Casey. Sînt o confecție de gata, dar ar trebui să-ți vină destul de bine, deoarece doamna Howard avea toate măsurile tale pentru a-ți face taiorul și rochiile.

Mirați, Chad și cu mine ne-am uitat zîbind unul la celălalt, apoi la Liza.

– Sînt sigur că o să-mi placă, zise el, dar de ce entuziasmul acesta brusc pentru călărie și pentru ce nu participi și tu?

– Pe mine mă sperie caii, răspunse ea. Nu mă deranjează să mîn un cal din spate, dar gîndul de a sta pe spinarea unuia mă face să leșin de frică. Nu cred că am gabaritul potrivit. Dar ție, Chad, îți place să călărești și știu că și Casey obișnuia

să călărească mult în Jamaica, așa că am decis că această mișcare v-ar face bine amîndurora.

— De obicei, eu mă plimb pe jos în fiecare dimineață vreme de o oră, de-a lungul râului, înainte de a lua spre casă trenul care transportă lapte, zise Chad. Tu ești cea care are nevoie de exercițiu fizic. Ești cam durdulie, draga mea.

Liza oftă.

— Faptul că ai dreptate nu te face deloc mai puțin urîcios că-mi spui asta. Pentru ce nu accepți, dragă frate, că eu sînt așa cum m-a făcut Dumnezeu? Nu voi deveni nici mai grasă, nici mai slabă, fie că aş mîncă precum o păsărică și aş merge toată ziua cu bicicleta, fie că aş mîncă precum o gurmandă, stînd într-un balansoar.

— Ești frumoasă, Liza, am spus. Cred că ești întocmai așa cum trebuie pentru o persoană ca tine.

— Lingușitoareo!

— Nu, vorbesc sincer. Oricum, îți mulțumesc că ai aranjat treaba cu călăritul. O să-mi placă foarte mult. Dar tu ce vei face singură în dimineața asta?

— Oh, vă voi urma cu cabrioleta și vă voi privi o vreme, dacă nu se face prea frig. După aceea voi veni acasă și o să coș cîte ceva sau o să citesc.

Ca și mine, Liza era o cititoare avidă și acum era captivată de o nouă și bizară scriere fantezistă a domnului H.G. Wells, intitulată *Omul invizibil*.

Plimbarea călare mi-a plăcut nespus de mult. Din ceea ce știam despre trecutul lui Chad, îmi închipuiam că era posibil ca el să nu aibă prea multă experiență, socotind că avusese puține prilejuri de a călări, dar în realitate se dovedea un călăreț priceput. Din cele ce mi-a povestit, a reieșit că atunci cînd el, Liza și Sam Redwing veniseră în Anglia, prima încercare de afaceri făcută aici de Sam fusese cumpărarea unui grajd cu cai de închiriat la Woolwich, folosindu-l pe Chad la livrarea și recuperarea cailor, precum și la antrenarea lor, după cum era necesar. Fusese o încercare cu o rentabilitate moderată,

de care Sam se plictisise după șase luni, dar în timpul acela Chad își petrecuse majoritatea zilelor conducînd trăsuri și călărind cai.

Blackheath era un loc bun pentru galop și am fost fericită să simt vîntul mîngîindu-mi obrazii, dar în cea mai mare parte a timpului am mers la pas sau la trap, trecînd din cînd în cînd într-un galop mic. Chad era un tovarăș de călărie plăcut, iar faptul că amîndoi trăiam sub același acoperiș ne făcuse repede să nu mai simțim necesitatea unei conversații de politete. Vorbeam după cum aveam chef, dar eram foarte mulțumiți să călărim o vreme într-o tăcere plină de înțelegere prietenească.

Spre mijlocul dimineții am cotit intrînd în parc și am trecut pe lîngă Observatorul Regal. Am întrebat dacă ne-am putea opri aici cîteva clipe, să ne uităm la lunga fișie de alamă masivă fixată în caldarîm pentru a marca „primul meridian“, linia imaginară de zero grade ce constituia punctul de pornire pentru orice ambarcațiune care naviga pe mările pămîntului. Niciodată nu eram în stare să trec pe acolo fără să mă opresc să-mi exprim respectul, și întotdeauna simțeam un ușor fior de emoție la vederea acelei fișii metalice.

Cînd ne-am reluat drumul, Chad și cu mine am început să vorbim amîndoi deodată.

– Ții minte...?

Ne-am întrerupt rîzînd și am spus:

– Tu mai întîi.

– Voiam să te întreb dacă îți amintești cît de supărată erai pe mine în ziua aceea, în Fern Gully, cînd ai descoperit că, în loc să te ajut, am stat să te privesc cum te luptai cu roata de căruță.

– Da, bineînțeles că-mi aduc aminte. Și tu ai spus ceva în sensul că nu vrei să mă lipsești de șansa de a reuși.

– Așa am spus.

– E nostim, dar eu tocmai aveam de gînd să te întreb dacă îți amintești cum Jennie, iapa mea, și-a vîrît piciorul prin jobenul tău în timp ce fixam roata pe căruța lui Joseph.

Cînd m-am întors să mă uit la el, ochii fumurii ai lui Chad sclipeau.

– Sper că am reușit să-mi ascund disperarea, zise el. La vremea aceea nu prea puteam să-mi permit o nouă pălărie.

– Așa am bănuț și eu. E cam tîrziu, dar îmi voi cere încă o dată scuze.

Am cālărit un timp în tăcere, apoi am spus:

– Este ciudat, într-adevăr. În ziua aceea vorbeai despre soartă ca despre o doamnă căreia îi place să-ți joace feste, uneori răutăcioase, alteori doar capricioase, și totuși ai o profesiune care pare să fie foarte vulnerabilă față de renghiurile sorții. M-am întrerupt, încruntîndu-mă. Oh, Dumnezeu! Îmi pare rău, iar gîndeam cu glas tare. Este de neiertat din partea mea să fac un asemenea comentariu.

El izbucni în rîs.

– Nu sînt jignit de comentariul tău, dragă Casey. Cîteodată adopta felul în care mi se adresa Liza folosind acești termeni, și întotdeauna mă încălzea acest lucru. Fapt este că „doamna“ are doar o mică influență asupra felului în care joc eu. Eu mă bazez pe matematică, nu pe noroc.

Călăream pe la poala colinei care cobora spre marginea nordică a parcului, cu frumoasa Casă a Reginei, construită de Inigo Jones¹, înălțîndu-se în stînga noastră. Am reflectat asupra ultimelor cuvinte ale lui Chad, apoi am spus:

– Nu sînt sigură că înțeleg asta.

– Eu joc mai ales whist. Pocher uneori, cînd reușesc să găsesc parteneri, deși jocul acesta este mai cunoscut în America decît aici. Într-o oarecare măsură există noroc în toate jocurile, dar în cazul jocurilor de cărți care necesită iscusință, norocul are un rol mic în comparație cu cel al memoriei și al matematicii.

¹Inigo Jones (1573–1651), arhitect englez de origine spaniolă. A construit în stilul Renașterii italiene spitalul din Greenwich și sala banchetelor de la Whitehall (n. tr.).

– De ce intervine matematica?

– Fiindcă, dacă ai un cap priceput la calcule, poți socoti cu precizie șansele matematice oferite de două sau mai multe modalități de joc, apoi s-o alegi pe cea mai favorabilă. Norocul constituie un element de mică importanță și pe o lungă perioadă de timp tinde să-i egalizeze pe toți, dar dacă tu joci cu șanse matematice mai bune decât cele ale observatorilor tăi, câștigi cu siguranță. Nici măcar „doamna Soartă“ nu te poate împiedica.

– Și dacă adversarii sînt matematicieni și mai buni?

– Atunci ar trebui să pierd. Dar nu mă socoti lipsit de modestie dacă afirm că pînă acum n-am întîlnit pe nimeni mai bun. Majoritatea jucătorilor sînt foarte superstițioși și tot atît de neștiințifici. Se bazează pe noroc.

Mi-am amintit de partidele de whist organizate din cînd în cînd la Jacarandas pentru a se obține fonduri destinate bisericii.

– Trebuie să fie o treabă grea, am zis.

Cuvintele exprimau numai pe jumătate gîndul ce-mi trecuse prin cap, dar probabil că Chad ghicise ceea ce rămăsese nerostit.

– Vrei să spui, beneficii mici?

– Ei bine, la asta mă gîndeam, aducîndu-mi aminte de partidele de whist ale mătușii Maude, dar cel puțin n-am spus-o cu glas tare, așa că de data asta nu trebuie să-mi cer scuze.

– Ești întotdeauna reconfortantă, Casey. Tăcu cîteva clipe. Cînd m-am uitat la el, în timp ce călărea cu pălăria lăsată spre ceafă, i-am văzut expresia amuzată. Cîștigurile mele însumează în medie ceva mai mult de cinci mii pe an, spuse cu oarecare tristețe. E necesar să mai caut o modalitate mai rentabilă de exercitare a micului meu talent.

Am tras de frîu și i-am dat roată cu calul ca să mă uit la el.

– Cinci mii? Dar asta-i o sumă imensă, Chad! Oh, Dumnezeu, n-ar fi trebuit să-mi spui. Chiar că nu e treaba mea. Dar... dar de ce o lași pe Liza să țină agenția dacă, avînd un

asemenea venit, ați putea trăi de minune, cu un personal de zece oameni?

– Pentru cheltuielile noastre de trai păstrez doar o sumă modestă, îmi explică el. Restul se duce la plata unor datorii.

– Datorii?

Își trase pălăria pe frunte pentru a-și umbri ochii și împunse calul cu călcîiele. Înainte de a întoarce calul ca să ajung lîngă el, am constatat că expresia lui devenise împerturbabilă.

– După ce tata a dat faliment și a fost condamnat la închisoare, mama și-a petrecut restul vieții muncind pentru a-i plăti integral pe toți creditorii. În cincisprezece ani abia dacă a zgîriat puțin din suprafața acestei sarcini uriașe. Înainte să moară, i-am făgăduit să-i continuu efortul pînă îl voi duce la bun sfîrșit.

Am întins o mîină să-i ating brațul și i-am spus:

– Nu-mi vorbi despre asta, Chad, dacă te îndurerează. Și iartă-mă dacă din vina mea am ajuns la subiectul acesta.

– Nu, Casey, replică el aproape iritat. Nu-î absolut deloc vina ta și, de fapt, mă bucur că am avut prilejul de a-ți explica puțin despre felul în care trăim. Știu că Liza nu ți-ar fi spus multe despre mine, deoarece consideră că nu ea trebuie s-o facă, dar cred că acum a sosit timpul.

– Numai dacă vrei tu să-mi spui, Chad.

– Vreau, deși nu-i mare lucru de spus. Toată viața mea am văzut-o pe mama muncind ca o sclavă, pînă la moarte cînd eu aveam șaisprezece ani. Înainte să moară, i-am făgăduit două lucruri. Mai întîi, că nu voi renunța niciodată să încerc să spăl de dezonoare numele tatălui meu, și al doilea, că nu voi renunța niciodată să încerc să-i despăgubesc pe creditorii lui. Liza și cu mine am venit în Anglia, în următorii cîțiva ani nu am reușit decît să ne cîștigăm traiul, dar în cele din urmă am considerat că puteam s-o las pe Liza singură o vreme și să mă înapoiez la Hong Kong și la Shanghai.

– Liza era singură? am întrebat.

– Da. Sam se afla în Noua Guinee, așa cred. Apoi, pentru un timp, a venit la mine, la Shanghai.

– De ce te-ai dus înapoi, Chad?

– Pentru a da de urma celor doi martori care depuseseră mărturie falsă împotriva tatălui meu. Unul din ei murise. Celălalt dispăruse în străinătate după ce ieșise din închisoare.

– Acela era Daniel. Niciodată nu și-a iertat fapta.

– Știu. Și știu cum a fost obligat s-o săvârșască prin amenințările tong-ului împotriva mamei sale – a scris detaliat în confesiunea lui. Cu totul, mi-am petrecut un an în Hong Kong și la Shanghai și n-am reușit să-mi îndeplinesc misiunea. Înainte de a pleca spre Anglia, am angajat un detectiv chinez din Hong Kong să dea de urma lui Ma Ho – numele real al lui Daniel. Ar fi trebuit să fac asta mai demult. Omul acesta a găsit-o pe mama lui Daniel la Macao, apoi a aflat că vreme de mulți ani ea primise o dată pe an câte o scrisoare din Jamaica. Mi-a transmis această informație și... așa se face că am ajuns în Jamaica.

Acum urcam panta abruptă și ierboasă a Colinei Observatorului. Trei copii în zdrențe veniră făcând tumbe și rostogolindu-se într-un vârtej de brațe și picioare – jocul preferat al ștregarilor de pe colina aceea.

– Așadar, am spus, l-ai găsit pe Daniel, el ți-a dat mărturia lui și asta însemna că ți-ai respectat prima promisiune. Acum mă bucur, Chad, dar la vremea aceea îmi era tare frică de tine. Mai târziu, după ce ne-am reîntâlnit la pista de curse, Oliver a spus că ești un om periculos.

El îmi adresă o privire ironică și, pe un ton grav, zise:

– Sper că exagera.

Am zîmbit.

– Nu sînt chiar atît de sigură. Joseph se purta de parcă ai fi fost Baronul Sîmbătă, regele voodoo al morților.

– Ah, da. Îmi aduc aminte că a făcut semne de alungare a Necuratului.

În timp ce ne întorceam de-a lungul coamei colinei, am întrebat:

– Chad, când îți vei duce la îndeplinire cealaltă promisiune? Vreau să zic, când vei termina de achitat datoriile?

Își înalță ochii spre cer.

– E greu de precizat. Plătesc o dobândă anuală de cinci la sută și asta îmi ia aproape jumătate din venit.

Am clipit nedumerită.

– Jumătate? Nu înțeleg.

– Este foarte simplu, Casey. Datoresc cincizeci de mii de lire.

13

Sedeam în șa uluită, în timp ce caii își vedeau mai departe de drum. Suma era aproape prea mare ca să mi-o pot imagina. Pe un ton dezinvolt, Chad spuse:

– Datoria era ceva mai mare de atât cînd mi-am asumat prima oară răspunderea de a o restitui. Actualmente trebuie să fac rost de două mii cinci sute pe an numai pentru a plăti dobînda cuvenită. Așadar, nu mai rămîne decît cam aceeași sumă pentru a rambursa capitalul.

Nu mă simțeam în largul meu la probleme financiare de o asemenea amploare, dar după ce am socotit cu greu în minte valoarea respectivă, am spus:

– Asta... asta înseamnă că ai nevoie de douăzeci de ani ca să plătești întreaga sumă?

– Nu chiar. Pe măsură ce scade datoria, scade și dobînda anuală, ceea ce înseamnă că în fiecare an voi putea rambursa o mai mare parte din capital.

– Dar chiar și așa! Oh, Chad...!

– Asta zice și Liza. Sau, mai degrabă, așa obișnuia să spună. Acum nu mai vorbește niciodată despre asta.

– Sam n-a putut să te ajute?

– Dragă Casey, nu are nici un rost să treci o datorie de la niște creditorii asupra unui prieten și, oricum, pînă acum aventurile lui Sam nu i-au adus niciodată o mare avere. Își păstrează mereu optimismul, convins că într-o bună zi vom porni amîndoi într-o aventură și vom deveni bogați peste noapte, dar eu

mă îndoiesc. Sînt prea precaut pentru a mă încrede în ceea ce întreprinde Sam.

– Consideri că jocurile de noroc constituie o modalitate prudentă de a face bani?

– Pentru mine, da, replică el rînjind. Chinezii sînt mari jucători, să știi, dar eu îmi cîștigam de la ei banii de buzunar chiar cînd eram un adolescent. Cînd m-am înapoiat din Orientul Îndepărtat, am decis că jocurile de cărți sînt singura profesiune pe care sînt în stare s-o practic. Liza mi-a împrumutat bani pentru un costum mai acătării, plus ceva mai mult pentru a mitui doi tipi mai nevoiași care m-au propus ca membru al clubului lor, un club decent, și astfel am devenit un gentleman. După aceea, problema s-a redus la a juca în compania unor jucători ce mizau sume pe care mi le puteam permite, pînă cînd am acumulat îndeajuns cît să fac față unei serii de ghinioane, jucînd cu mize mai mari în compania unor persoane mai bogate. Și așa mai departe.

– Mizele sînt foarte mari? am întrebat.

El înălță din umeri.

– La whist, joc de obicei cu mize de cinci lire levata și cincizeci pentru un rober. La nivelul acesta, într-o seară poți să cîștigi sau să pierzi o sută ori două. La pocher joc servit, cu deschidere blind și cu miza pe masă.

– E ca o limbă străină pentru mine, Chad.

– Da, presupun că așa ți se pare. Tocmai îți descriam una dintre cele cîteva variante de pocher. Este un joc la care am cîștigat și pînă la o mie într-o seară, dar am pierdut chiar și cinci sute cînd am avut cărți proaste. Pe termen lung, însă, norocul nu poate să învingă niciodată o bună memorie a cărților și calculul probabilităților.

Ajunsesem pe creasta colinei și ne îndreptam spre poarta care dădea către Blackheath. După o vreme, Chad zise:

– Ți s-au unit sprîncenele. La ce te gîndești, Casey?

– Oh... poate ar fi mai bine să nu-ți spun.

– De ce nu?

– Ai putea crede că te critic.

– Și nu asta faci?

– Nu.

– Atunci n-o să cred.

– Ei bine, de fapt mă gîndeam că parcă e păcat să petreci atît de mult timp făcînd ceva total lipsit de valoare. Mi se pare că-i o risipă.

– Oh, sînt de acord. Nu mă înțelege greșit, eu consider că ocupația aceasta e foarte stimulativă. Întotdeauna îți face plăcere să-ți exersezi facultățile mentale și mie îmi place ceea ce fac. Dar ai mare dreptate, este un mod de a-ți petrece viața lipsit de orice valoare. Din nefericire, este singura cale de a cîștiga suficienți bani. Strînse mai bine în mînă căpăstrul. Vîno, hai să pornim într-un mic galop.

Am înfîpt călcîiele în caii noștri și cîteva minute am călărit în tăcere, străbătînd coama plină de iarbă a colinei către Dover Road, apoi continuînd drumul spre întinderea de teren numită Washerwomen's Bottom. Cînd am încetinit goana, trecînd la pas de voie și cotind spre nord, am întrebat iar:

– Ce ți-ar plăcea să faci dacă ai avea de ales?

Buzele i se întredeschiseră în zîmbetul lui semiironic:

– Mi-ar plăcea să public cărți!

– Să le scrii?

– Nu. Să le editez. Mi-ar plăcea să editez cărți educative, fiindcă sînt sigur că majoritatea cărților din această categorie ar putea fi realizate mult mai bine.

În glasul lui se simțea dintr-o dată o căldură, și cînd m-am uitat la el i-am văzut în ochi scînteia entuziasmului – un contrast surprinzător față de obișnuita lui privire indolentă. El continuă:

– Chiar pe cînd eram încă la școală, am descoperit că foarte mulți experți nu se pricep să scrie bine. Deseori se exprimă neclar, ambiguu și inexact. Nu au deloc talentul de a le transmite altora cunoștințele lor. Dar un bărbat sau o femeie cu darul cuvintelor poate prelua gîndul expertului, prezentîndu-l astfel, încît să fie lesne de înțeles.

Mi-am amintit de cărțile de pe *Casey*. Una dintre ele era un manual de inițiere în știința navigației, dar textul era îngrozitor de obscur. Mi-am amintit cât de greu îl parcurgeam, frază cu frază, străduindu-mă să înțeleg instrucțiunile acelea confuze.

– Cum i-ai găsi pe scriitorii care să exprime într-o formă simplă cunoștințele experților? l-am întrebat.

Chad se uită mirat la mine.

– Tocmai asta este provocarea. Este ceva precum căutarea unei comori – alegerea subiectului care necesită să fie tratat într-un manual de calitate, găsirea unui expert care să furnizeze materialul, găsirea unui scriitor care să-l prezinte pe înțeles, avînd grijă ca expertul și scriitorul să nu sfîrșească prin a se încălțera ca pisica și cîinele. Și, în cele din urmă, o carte realmente bună. Nu-mi pot închipui ceva care să-ți ofere o mai mare satisfacție.

Nu m-am putut împiedica să zîmbesc față de entuziasmul lui și am spus:

– De ce nu faci asta?

– Ahh... Lăsa să-i scape un lung oftat. Editarea este o profesiune de gentleman și necesită o mulțime de bani, mai ales cînd pornești de la zero. Aș fi foarte fericit să încerc să fac așa ceva, numai că, în următorii douăzeci de ani, toți banii pe care i-aș avea ar avea o altă destinație.

*

*

*

În dimineața următoare s-a întîmplat ca Liza și cu mine să-l întîlnim pentru prima dată pe bărbatul pe care ea avea să-l poreclească „majordomul lui Casey“. Sala noastră de așteptare era de obicei plină, și amîndouă le luam interviuri noilor solicitanți care căutau de lucru, notînd numele și adresă, vîrsta, experiența și referințele pe care le aveau. Deși nu dispuneam decît de acel unic birou, Liza și cu mine lucram fără să ne distragem reciproc atenția, și dacă aveam prilejul de a schimba cîteva cuvinte, adoptam o atitudine foarte oficială,

adresându-ne una alteia cu „domnișoară Faith“ și „domnișoară Brown“.

Am terminat de notat datele corespunzătoare ale unei fete care căuta un loc de cameristă și la plecare am rugat-o să trimită în birou următoarea persoană. Peste câteva clipe se auzi o bătaie în ușă și în încăpere intră un bărbat înalt. Purta un costum de dimineață, dintr-o stofă de lână cenușie, bine croit și de bună calitate. Într-o mână ținea o pălărie de mătase și pe același braț se afla, pliat, un pardesiu cu guler de catifea. Avea poate cincizeci de ani, și o față pătrătoasă, cu ochi albaștri, destul de pătrunzători. Avea părul des și scurt, de un castaniu-roșcat, dar împestrițat cu fire cărunte, și barba tunsă în stilul prințului de Wales.

Dacă nu l-aș fi zărit stînd printre ceilalți servitori atunci cînd mă dusesem la ușă, ceva mai înainte, l-aș fi luat drept un gentleman căutînd să angajeze un valet sau poate o menajeră. Acum, că îl vedeam mai bine și puteam să remarc calitatea îmbrăcămînții și felul său de a se purta, nu-mi rămînea decît să presupun că era un majordom sau un valet foarte stilat. Asemenea oameni se întîmpla să fie foarte bine îmbrăcați și să se poarte cu demnitate, dar în scurta mea experiență în domeniu nu văzusem niciodată un asemenea servitor.

Am observat că Liza încetase să se mai concentreze câteva clipe asupra bucătăresei de care se ocupa, aruncîndu-mi o privire întrucîtva mirată. Puțin stînjenită, am arătat spre fotoliul de lîngă biroul meu și am spus:

— Eu sînt domnișoara Brown. Vă rog să luați loc și să-mi spuneți cum vă pot ajuta.

— Vă mulțumesc, domnișoară Brown. Avea o voce blîndă, plăcută, cu totul deosebită de accentul de un rafinament artificial pe care îl auzisem folosit de unul sau doi servitori cu pretenții de rang superior. S-a așezat în fotoliu, și-a pus pălăria pe genunchi și s-a uitat drept în ochii mei, cu ceea ce părea un ciudat de profund interes. Mă întreb dacă m-ați putea ajuta să-mi găsesc o slujbă de majordom?

– Ei bine... Am întins mîna după un formular de cerere de angajare și am luat tocul. Dați-mi voie să notez detaliile și după aceea vom putea căuta ceva. Numele dumneavoastră, vă rog?

Numele lui era Richard Brown, avea patruzeci și nouă de ani, locuia pe o stradă din cartierul Blackheath pe care eu nu o cunoșteam. Am scris toate acestea, apoi am întrebat:

– Ce experiență aveți în materie?

– Nici una, domnișoară Brown, răspunse el pe un ton de scuză, dar sînt foarte dornic să învăț.

Liza termină cu bucătăreasa ei și îi spuse că poate să plece, dar nu ceru să-i fie trimisă următoarea persoană. Era evident curioasă în legătură cu bărbatul acesta și poate tot atît de interesată să vadă cum aveam să mă descurc eu cu el. Am terminat de scris pe formular „Nici o experiență” și am continuat interogatoriul:

– Vreți să spuneți că ați mai slujit ca valet, dar niciodată ca majordom?

– Nu, domnișoară Brown, vreau să spun că pînă acum nu am mai avut nici o experiență în munca de slujitor.

Se uita la mine cu o expresie pe care nu reușeam s-o descifrez, dar aș fi putut să jur că era vorba și de umor. Am pus tocul jos și am întrebat:

– Atunci ce fel de experiență ați căpătat în precedenta dumneavoastră slujbă?

Nu am comentat deloc faptul că purtam același nume, deoarece era unul dintre cele mai larg răspîndite în Anglia, dar încercam să evit folosirea lui fiindcă aveam impresia că a-l repeta prea des – domnișoară Brown și domnule Brown – suna caraghios.

– Am avut o experiență realmente vastă, declară el. Înțelegeți, am fost ostaș vreme de mulți ani.

Fiindcă de astă dată nu-mi rostise numele, am socotit că îl puteam folosi eu pe al lui și am spus:

– Nu sînt sigură că ceea ce se învață ca ostaș ar folosi pentru o slujbă casnică, domnule Brown.

Eram pe punctul de a-l întreba dacă în armată fusese ordonanță, dar cînd am făcut o pauză, el a spus pe un ton blînd:

– Colonel.

– Poftim?

– Colonele Brown, nu domnule Brown. Este un amănunt fără importanță, dar...

L-am întrerupt cu glasul ridicat de indignare.

– Sînteți *colonel*?

– Păi da, domnișoară Brown. Colonel în retragere.

I-am aruncat o scurtă privire mirată Lizei și am văzut că ea făcea eforturi să nu rîdă. Întorcîndu-mă spre bărbatul din fața mea, am spus pe un ton tăios:

– Cred că m-ați făcut să-mi pierd timpul, domnule!

Păru tulburat.

– Dacă este așa, vă rog să mă iertați. Vi se pare imposibil să obțin o slujbă de majordom?

– Cred că este imposibil și tare mă îndoiesc că asta doriți, dat fiind că aveți norocul de a fi un gentleman.

El dădu gînditor din cap.

– Adevărat. Dar unui gentleman i se permite să fie excen-tric, desigur? Este o veche tradiție englezească și cred că a lucra ca majordom ar putea să mi se pară atît interesant, cît și instructiv. Măcar pentru scurt timp, eventual.

Înălță sprîncenele, zîbind, și spre surprinderea mea m-am pomenit răspunzîndu-i printr-un surîs în timp ce dădeam din cap.

– Nu cred că ați rezista multă vreme, colonele, am spus, și deoarece trebuie să țin seama de reputația agenției domnișoarei Faith, sînt obligată să vă spun că nu putem să vă accep-tăm înscrierea în registrele noastre.

Am început să mototolesc formularul pe care nu apuca-sem să-l completez în întregime.

– Ce păcat, murmură el, și se uită spre Liza. Dar poate că dumneavoastră, doamnelor, îmi veți îngădui să vă ofer un ceai într-una din după-amieze?

Atunci Liza izbucni în râs și spuse:

– Nu zău, colonele, nu este defel o propunere potrivită. Ochii lui albaștri sclipiră.

– Un excentric poate face orice propuneri fără a se abate de la buna-cuviință, domnișoară Faith. Și eventual am putea da substanță întâlnirii discutînd interesele mele de a cumpăra o mică cotă-parte din agenția dumneavoastră. Acum, că m-am retras mai devreme din serviciul activ, caut noi activități.

– Îmi pare rău, colonele, replică Liza, continuînd să zîmbească. Nu cred că ne-am putea înțelege cu un partener excentric.

– Ah, sînt învins cu propriile mele arme. Dar, doamnelor, îmi veți face cîinstea de a veni să luați ceaiul cu mine? Adresa pe care v-am dat-o este cea a hotelului Lansdowne, unde locuiesc acum. Holul de recepție este confortabil și cei de acolo servesc niște sandvișuri cu castravete foarte gustoase. Sau, dacă preferați, am putea merge la o ceainărie.

Acum lăsasem problema în mîinile Lizei și mă amuzam oarecum de ciudățenia purtării acestui gentleman neobișnuit. Aproape cu regret am auzit-o spunînd:

– Vă mulțumesc, dar trebuie să refuzăm și, de asemenea, ne vedem nevoite să vă rugăm să ne îngăduiți să ne continuăm munca. Sîntem niște doamne care au de condus o afacere, după cum știți.

El se ridică imediat.

– Da, nu trebuie să vă mai rețin, dar fiindcă sîntem vecini destul de apropiați, poate ne vom întîlni din nou. La revedere, domnișoară Brown, și vă mulțumesc pentru amabilitate. La revedere, domnișoară Faith.

Ne strînse mîinile pe rînd, făcînd cîte o plecăciune și părăsi calm încăperea.

Liza și cu mine ne-am uitat una la alta, apoi am izbucnit în râs. Când fu în stare să vorbească, Liza spuse:

– Oh, ce individ nemaipomenit! Nu știu să se mai fi întâmplat vreodată așa ceva. Presupun că tu ești cauza, Casey, tu pari să atragi întâmplări ciudate. Dar părea un domn foarte simpatic, nu-i așa? Nu-mi pot închipui că ar fi un om rău.

– Nu... am zis, gînditoare. Cred că ai dreptate, Liza. Dar am impresia că domnul colonel Brown nu este chiar ceea ce pare să fie.

I-am relatat lui Chad povestea „majordomului lui Casey” în seara aceea, Liza rîzînd cu poftă de mutra mea cînd descoperisem că pretinsul majordom era de fapt colonel. Chad se amuză.

– Ar fi trebuit să acceptați să luați ceaiul cu el, ne spuse. Dacă nu facem din cînd în cînd ceva pentru a ne menține reputația de boemi, ne vom dezamăgi serios vecinii.

Pînă la sfîrșitul acelei săptămîni l-am revăzut pe colonelul Brown în două împrejurări. Prima dată a fost în timp ce Liza și cu mine ne duceam într-o dimineață cu cabrioleta la agenție. El ieșise pe pajiștea înverzită de pe coama colinei, călărind o superbă iapă cenușie; cînd ne-a zărit trăsura, a venit spre noi într-un galop ușor, strunindu-și calul pentru a ne aștepta și ridicîndu-și pălăria în timp ce treceam pe lîngă el. După opinia doamnelor care scriau în reviste despre etichetă, el n-ar fi trebuit să facă asta, iar noi ar fi trebuit să nu-i acordăm vreo atenție, deoarece niciodată nu fusesem prezentați, dar, fără a ne consulta reciproc, am zîmbit amîndouă și am înclinat capetele în clipa în care el ne-a urăt bună dimineața.

Cel de-al doilea prilej s-a ivit după două zile, cînd eu făceam cumpărături în Greenwich, înainte de a mă înapoia la ora șase ca s-o iau pe Liza de la agenție. Se însera și felinarele fuseseră aprinse. În momentul în care traversam strada, am dat peste colonelul Brown, care, sprijinit în baston, stătea sub un felinar, discutînd cu vicarul bisericii Greenwich. M-au salutat amîndoi și colonelul Brown a zis:

— Văd că aveți un coș greu, domnișoară Brown. Îmi îngăduiți să vi-l duc pînă la cabrioletă?

Refuzul ar fi părut o grosolănie. I-am mulțumit, i-am urat vicarului o seară bună și, împreună, ne-am îndreptat spre locul în care îmi lăsasem cabrioleta, lîngă Colegiul Naval, la o depărtare de numai cincizeci de metri. Cînd colonelul Brown se interesă, foarte amabil, nu de domnișoara Faith, ci de domnișoara Lockhart și de fratele ei, mi-am dat seama că trebuia să știe mai multe despre noi decît mi-am închipuit, dar el nu a făcut nici o încercare de a mă angaja într-o conversație sau de a-mi impune compania lui. Cînd am ajuns la cabrioletă, a pus coșul meu înăuntru, mi-a oferit mîna pentru a mă ajuta să urc și mi-a spus politicos bună seara.

Poate că m-ar fi intrigat mai mult acest ciudat colonel dacă n-aș fi avut alte preocupări, dar în ultimele cîteva zile devenisem din ce în ce mai neliniștită la gîndul revederii cu Sam Redwing. Era o prostie, și cînd le-am vorbit despre asta Lizei și lui Chad, mă așteptam ca ei să rîdă, dar în realitate amîndoi și-au exprimat simpatia.

— Este foarte firesc, spuse Liza. Prima dată l-ai cunoscut în micul tău univers de pe *Casey*, cînd se presupunea că tu ești o fată culi, iar cînd ai recunoscut ce anume erai de fapt, nu ai schimbat cu el decît cîteva cuvinte. Acum îl vei întîlni într-o cu totul altă lume și prezentîndu-te ca o persoană total diferită, așa că bineînțeles că te simți intimidată. Sfînte Dumnezeule, cînd mă gîndesc prin ce ai trecut cu soțul tău, e o minune că suporti fie și numai să te uiți la un bărbat. La orice bărbat.

Era vineri seara. Chad tocmai coborîse la parter, proaspăt bărbierit și îmbăiat, și stătea cu noi cîteva minute înainte de a pleca să ia trenul pentru obișnuitul lui joc de cărți nocturn.

— Adevăratul motiv pentru care Casey este agitată în legătură cu reîntîlnirea cu Sam, zise el gînditor, este foarte simplu. Ea i-a salvat viața și așa cum probabil a observat deja, Sam este un romantic. O va copleși mulțumindu-i iar și iar. Ne va

relata toate micile amănunte despre felul în care l-a salvat Casey, prezentînd-o ca pe o eroină.

— Oh, nu! am exclamat.

— Dar ceea ce a făcut ea a fost într-adevăr eroic, Chad, protestă Liza.

— Sînt de acord, draga mea, dar Casey nu-i de aceeași părere, și se va simți îngrozitor de stîmjenită. Rînji și se ridică. Acum trebuie să plec, dar mîine voi chiuli din nou, ca să pot veni cu voi să-l întîmpinăm pe Sam la debarcader.

O sărută pe Liza, îmi adresează un zîmbet și ne ură amîndurora noapte bună. După plecarea lui, am spus:

— Știi, Liza, cred că Chad are dreptate. Mă îngrijorează gîndul că s-ar putea ca Sam să facă mare caz de mine.

Liza înălță privirea de la mînușa pe care o cîrpea.

— Mă tem că așa va fi, draga mea. Sam are un simț al recunoștinței extrem de accentuat. Știi ceva? Tu și Chad aveți ceva în comun. Fiecare la rîndul vostru i-ați salvat viața lui Sam Redwing. În cazul lui Chad, asta s-a petrecut cu mult timp în urmă, dar din punctul de vedere al lui Sam, parcă s-ar fi întîmplat ieri.

Profund intrigată, am lăsat jos propriul lucru de mîna și am rugat-o:

— Povestește-mi despre asta, Liza!

— Sînt cîteva amănunte pe care nu le cunosc, dar pe vremea cînd Chad avea doar cincisprezece ani, ei doi au avut o întîlnire cu niște pirați.

— *Pirați?*

— Oh, nu soiul acela de pirați, mai ales spanioli, cu cranii și oase încrucișate. Dar mai există încă pirați chinezi care navighează în jonci prin apele de coastă, de la Kungchow pînă la Shanghai, gata să se năpustească asupra unor nave mici îndeajuns de lente pentru a fi prinse cu cangea și doborîte. Ei își însușesc orice obiecte de valoare sau mărfuri, uneori chiar nava respectivă, și adesea ucid pe loc victimele. Datorită marinei, rareori se întîmplă ca ei să se apropie de uscat, în preajma

Hong Kong-ului, dar sînt foarte îndrăzneți și uneori înhață o pradă cînd se înserează. Ei bine, asta este ceea ce li s-a întîmplat lui Sam și lui Chad. Într-o zi ieșiseră la pescuit cu keciul¹ pe care-l poseda pe atunci familia lui Sam și cu un echipaj alcătuit din trei chinezi. La întoarcere se aflau la o milă în larg, cînd din întuneric a apărut o joncă și i-a agățat cu cangea. O duzină de pirați trăgeau de frînghii pentru a apropia îndeajuns cele două nave spre a face abordarea.

M-am înfiorat.

– Oh, Liza, ce clipe îngrozitoare!

– Da. Destul cît să-ți înghețe sîngele în vene. Sam avea un pistol și a tras de două ori, dar pe urmă cineva a aruncat un soi de măciucă. Măciuca l-a lovit pe Sam în cap, doborîndu-l, pe jumătate inconștient. Echipajul a fugit sub punte, să se ascundă, și trei pirați au sărit din joncă pe keci, toți înarmați cu săbii chinezești. În timp ce unul dintre ei poposea pe nava băieților, Chad l-a izbit cu un cîrlig de ancorare, azvîrlindu-l înapoi în mare. Individul a lăsat să-i cadă sabia pe punte și probabil că Chad a înșfăcat-o. El nu vrea să vorbească niciodată despre ce s-a întîmplat, dar Sam a văzut cea mai mare parte din cele petrecute. Zice că își revenise din amețală și că zăcea acolo, pe punte, în stare să vadă totul, dar incapabil să miște un deget. Lovitura la cap părea să-l fi paralizat vreme de cîteva minute.

– Așadar, Chad era singur împotriva a doi pirați? am întrebat.

– Sam spune că primul lucru pe care l-a văzut a fost că Chad stătea cu cîte un picior de o parte și de alta a trupului său și că se auzea un înspăimîntător zăngănit de oțel, însoțit de mici scînteii care zburau în întuneric. Pe urmă, Chad a scos un strigăt formidabil și a părut că se aruncă asupra atacanților. El n-a fost niciodată voinic și musculos, dar întotdeauna a fost vînjos și foarte rapid. Sam crede că i-a rănit destul de rău

¹Navă cu pînze, echipată cu două catarge, la prova și la pupa (n. tr.).

pe ambii pirați, socotind după sîngele rămas pe punte. În orice caz, Chad i-a silit să se retragă peste bord și pe urmă a retezat frîghiile cîngilor. Cineva a aruncat o sabie și vârful acesteia l-a crestat pe Chad puțin deasupra ochiului – cel care acum are o pleoapă căzută. Dar Chad a reușit să înșface pistolul care-i scăpase lui Sam și să tragă încă patru focuri în timp ce navele se depărtau una de alta. Presupun că pirații se săturaseră, deoarece și-au continuat drumul în întuneric, și cu asta s-a terminat totul. Dar de atunci Chad a rămas cu acea ciudată pleoapă căzută și nu trece nici un an fără ca la aniversarea acelei zile Sam să nu-i trimită sau să nu-i aducă un mic cadou. Sam Redwing este un om cu ținare de mîinte.

Am încercat să-mi imaginez oroarea scenei cu care se confruntase băiatul acela nevîrstnic. Mi se părea că, pentru a-i izgoni pe cei doi bărbați disperați și înarmați, el trebuie să fi fost stăpînit de un soi de mîinie fanatică. Cînd mi-am exprimat acest gînd, Liza a rămas pe gînduri.

– Nu știu, draga mea. Asta nu-i stă în fire lui Chad, zău așa. Poate că a fost mai mult faptul că el este un om foarte hotărît. Se uită la mine cu ochii ei albaștri, plini de afecțiune. Cam ca tine.

– Eu? Eram mirată.

– Să tîrăști un bărbat bolnav și neputincios pe o targă, străbătînd o insulă din Marea Caraibilor în condițiile unui uragan...?

– Oh, dar eu... pur și simplu n-am stat să mă gîndesc, Liza.

– Aveai timp mai mult decît suficient pentru a te gîndi, dar nu intenționez să discut cu tine în contradictoriu. Asta o poate face Sam.

În dimineața următoare am închiriat o trăsură cu patru roți ca să ne ducă la docul Royal Albert. Zgomotul puternic al roților cu jante de fier rostogolindu-se pe caldarîm pe cînd treceam huruind prin tunelul Blackwell mi-a reamintit ziua în care pășisem pe uscat coborînd de pe *Avon* – îngrijorată, sperînd ca în cel mai bun caz să-mi găsesc de lucru ca ajutoare

la vreo spălătorie, și întâlnind-o în schimb pe Liza Lockhart, care îmi dăruise o nouă viață, mai fericită decît oricare alta pe care mi-aș fi putut-o imagina. Stînd acum lîngă ea, în vreme ce străbăteam tunelul iluminat de felinare, i-am strîns mîna, exprimîndu-mi astfel recunoștința.

Nava *Derwent* fusese ancorată ceva mai devreme și era deja amarată la debarcader cînd am sosit noi, dar mi s-a părut că durează o veșnicie pînă să fie coborîte pasarelele și să înceapă debarcarea. Liza era îmbujorată de emoție, eu eram agitată, așa cum mă așteptam să fiu, iar Chad se sprijinea în baston cu obișnuitul lui aer calm.

Deodată își făcu apariția Sam Redwing, venind cu pași mari spre noi, cu pălăria în mînă și ducînd un mic geamantan – un bărbat chiar mai înalt decît mi-l aminteam eu, bronzat de pe urma călătoriei, părăind să se bucure acum de o sănătate excelentă, și cu gura deschisă într-un zîmbet de vădită plăcere. M-am tras mai la o parte, pentru a-l lăsa să-i salute nestînjenit pe Liza și Chad. Dar cînd s-a apropiat, a lăsat pur și simplu să cadă pe jos pălăria și geamantanul, s-a repezit la Liza, i-a cuprins mijlocul și a ridicat-o în aer cu un chiot de încîntare.

– Liza, scumpo! E bine să fiu iar acasă! O puse jos și o sărută din toată inima. Întotdeauna mă tem că într-o bună zi mă voi întoarce și voi afla că cine știe ce crai s-a însurat cu tine și te-a luat cu el.

Cu lacrimi în ochi, ea rîdea, îndreptîndu-și pălăria pe cap.

– Asta se va întîmpla cînd va face plopul pere. Bine-ai venit acasă, Sam!

– Mulțumesc, Liza, fată dragă. Și ce mai face „Prichindelul”? Îi strînse mîna lui Chad și îi dădu voios un pumn în umăr. Cîștigi mereu, față-palidă șmecheră ce ești?

– Mă descurc. Purtarea lui Chad era mai așezată, dar intuiam că plăcerea lui era tot atît de mare. Acum ești refăcut pe deplin, Mare Căpetenie?

– Sînt ca și nou și știu cui trebuie să-i mulțumesc pentru asta. Se aplecă într-o parte, ca să mă vadă, fiindcă eu mă

ascunsesem aproape cu totul în spatele lui Chad. Ahh... Casey! Dă-mi voie să te privesc! Înaintă spre mine și întinse brațele pentru a-mi cuprinde ambele mâini într-ale lui, uitându-se la mine cu un amestec de mirare și încântare. Dumnezeu, abia dacă te-am recunoscut, scumpo. Ai părul mai lung, fața ta și-a pierdut bronzul acela de țigan, porți veșminte femeiești realmente frumoase și ești drăguță ca o cadră. Formidabil, ești mai mică decît credeam! Cum naiba m-ai scos din barca aia? Mîinile lui își întăriră strînsoarea și el se uită spre Liza și Chad. Cu un scripete și un palan, pînă în vîrfurile unei stînci, în plin uragan!

La auzul laudelor lui sîngele mi-a năvălit în obraji și am simțit că roșesc, așa că m-am grăbit să spun:

— Sînt foarte fericită să vă revăd, domnule Redwing.

— Sam, te rog. Mai ții minte?

— Da. Îmi pare rău. Mă simt intimidată și tulburată, dar vreau să-ți mulțumesc din toată inima că m-ai trimis la dragii dumitale prieteni, Liza și Chad. Au avut grijă de mine ca și cum le-aș fi fost soră.

Sam dădu încet din cap. În timp ce vorbeam, mă uitasem la Liza. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Sam, și cînd m-am uitat iar la el am constatat că mă privea cu o ciudată intensitate. Cîteva clipe mai tîrziu îmi eliberă mîinile, rîse și se întoarse să-și ia pălăria și valiza, spunînd:

— Să mergem acasă!

Dar în scurtele clipe în care mă aflasem sub privirea lui, simțisem o acută senzație de stînjeneală. Nu aș fi putut să-i precizez cauza, dar părea să izvorască dintr-o bruscă presimțire că nu se știe ce necazuri ciudate, pe care nu eram în stare să le identific, aveau să se abată asupra mea.

14

In timpul drumului cu trăsura spre casă și al prînzului ușor pe care îl pregătisem, se discută și se rîse mult. Deși în cursul săptămînii plouase destul de mult, în ziua sosirii lui Sam cerul era senin și un soare de iarnă încălzea aerul. Înainte de ceaiul de după-amiază, ne-am dus cu toții să ne plimbăm prin parc, pînă la rîu. Fusesse dorința lui Sam, care declarase că îi era tare drag Greenwich-ul, și că, deși îl părăsea adesea, întotdeauna dorea să se înapoieze.

În privința asta, sentimentele mele erau aceleași, căci, chiar în scurtul răstimp de o lună de cînd locuiam aici, căpătasem o profundă afecțiune pentru această mică parte din Londra. Îmi plăcea senzația că istoria trăia în înseși pietrele caldarîmului pe care pășeam și în malurile care cuprindeau rîul. Puteam să stau ca în vis privind din parc în jos, spre frumusețea Casei Regale, și spre cea a Colegiului Naval Regal de dincolo de ea, cu colonadele lui Wren¹, populîndu-le în imaginația mea cu personaje din trecut. Și totuși mă încînta freamătul modern al locului, atît de diferit de tot ce cunoscusem în Jamaica.

În timpul zilei, străzile păreau pline de strigătele tuturor soiurilor de vînzători stradali, ale ascuțitorului de cuțite și ale reparatorului de scaune, ale omului cu o tavă încărcată cu

¹Wren (sir Christopher) (1632–1723), matematician și arhitect englez. A condus construirea catedralei St. Paul și a numeroase alte biserici din Londra (n. tr.).

turtă dulce și ale femeilor cu legături de verdețuri proaspete. Existau acolo tarabe cu creveți și melci de mare, moluște și midii, precum și țipari. Mai era și vânzătorul de briose, cu clopoțelul lui, și vânzătorul de înghețată. Pentru distracții, se aflau acolo flașnetarul sau un scripcar cu o maimuță legată de un lanț, ori un trio de trubaduri negri care se întorceau la Londra după ce își prezentaseră spectacolul la vreun târg sătesc.

Speram ca plimbarea noastră de după-amiază, la aer curat, să alunge stînjeneala sumbră din mintea mea, ceea ce nu avea să se înteamplice. Mai tîrziu, în timp ce eu pregăteam cina, iar Liza despacheta puținul bagaj agonisit de Sam în cursul drumului spre casă, Chad îi spuse acestuia din urmă adevărul în legătură cu identitatea mea, dezvăluindu-i faptul că eu eram fata pe care o întîlnise el în Jamaica și povestind încă o dată tot ce istorisise eu referitor la căsătoria mea cu Oliver Foy, la moartea lui, urmare a faptei lui Daniel, și la fuga acestuia împreună cu mine pe *Casey*.

Nu am știut nimic despre toate astea pînă cînd m-am dus în camera de zi, după ce terminasem tot ce puteam face deocamdată în bucătărie. Liza își terminase treburile înaintea mea și se afla deja acolo. Cînd am intrat în încăpere, Sam umbla încoace și-ncolo, cu brațele încrucișate strîns la piept, cu umerii încovoiați, ca și cum se străduia să-și stăpînească mînia primejdioasă care i se ghicea din sclipirile ochilor atît de îngustați încît nu mai erau decît două fante întunecate. Liza spunea:

– Te rog să te liniștești, dragă Sam, acum nu mai e nimic de făcut. Se uită la mine, căutînd un sprijin. Și dacă te înfurii așa, ai s-o superi pe Casey.

El se opri din mers și se uită cu asprime la ea.

– Nu-mi spune mie să nu mă înfurii, Liza!

Purtarea lui m-a șocat, dar apoi mi-am amintit că ei fuseseră tovarăși de joacă încă de mici copii și crescuseră tot atît de apropiați ca un frate cu sora lui. Cu un gest brusc, întinse

un braț spre mine, aproape înecîndu-se cu cuvintele cînd continuă:

— Individul ăsta... porcul ăsta, Foy, are o asemenea soție cum e Casey și el... o maltratează și o înjosește? Bineînțeles că sînt furios!

Chad ședea privind posomorît în foc. Cînd Sam termină de vorbit, Liza îmi adresă iar o privire rugătoare. Mi-am luat inima-n dinți să intervin. Nu se cădea să fac eu asta, și Sam s-ar fi putut simți jignit, dar evident asta voia Liza și nu exista nimic pe lume ce n-aș fi făcut pentru ea.

— Sam, am zis, m-aș bucura foarte mult dacă...

El se întoarse spre mine și-mi luă vorba din gură:

— Aș vrea din tot sufletul să te fi cunoscut atunci, Casey. Aș vrea să fi știut despre el...

L-am întrerupt la rîndul meu și, pe un ton foarte aspru, am spus:

— Sam, eu nu sînt o fată culi pe care îți poți permite s-o reduci la tăcere. Prin amabilitatea și generozitatea ta sînt Casey Brown și fac parte dintre cei ai casei. Vrei, te rog, să mă ascuți?

El încremeni și cu coada ochiului l-am văzut pe Chad ridicînd privirea. Am continuat:

— Oliver Foy a murit. Totul s-a întîmplat acum mai bine de trei ani și nu doresc nimic mai mult decît să uit și să nu mai vorbesc niciodată despre asta. Am dus o viață foarte fericită pe Casey, iar traiul meu aici a fost tot atît de bun, așa că nu am de ce să inspir milă. Aceasta e ziua venirii tale acasă, Sam. Te rog să nu ne-o strici cu mînia ta.

Vreme de secunde îndelungate, Sam Redwing se uită fix la mine, apoi se luminează la față și dădu din cap cu un aer grav.

— E-n ordine, Casey, zise cu glas coborît. E-n ordine, Casey, fetițo. Cum spui tu.

Eram tulburată de patima ce-l însuflețea și, pentru a detensiona atmosfera, am spus cu vocea mea de culi, amestecînd

anglo-chineza stîlcită învățată de la Daniel cu creola vest-africană din insulele anglofone din Marea Caraibilor:

– Femeie ăsta oprit zece bucăți minut cu voi, bockra, pe urmă dus bucătar-casă pentru făcut mult kai-kai bun.

Toți izbucniră în rîs. Sam bătu din palme și zise:

– Așa mi-a vorbit tot timpul, la început!

Chad se ridică în picioare și îmi oferî un scaun, spunînd:

– Dacă îți poți permite să rămîi cu noi zece minute, ia loc și vorbește-ne despre engleza stîlcită folosită în Marea Caraibilor. Știm că „bucătar-casă“ înseamnă bucătărie și „kai-kai“ înseamnă mîncare, dar ce este „bockra?“

– Înseamnă pur și simplu persoană de rasă albă.

Îi eram recunoscătoare lui Chad pentru schimbarea subiectului și speram că asta avea să-i schimbe gîndurile lui Sam, fiindcă acum, deși se relaxase, tot îi simțeam ochii ațintiți asupra mea în timp ce mă duceam să mă așez în fotoliu. Vreme de cîteva clipe am reușit s-o zăresc pe Liza în oglinda de deasupra canapelei. Se uita la Sam și nu-și dădea seama că ochii tuturor erau îndreptați asupra ei. Pe fața ei durdulie și drăguță se citea o expresie care mă uimi – un amestec de fericire și durere, de dor cu un fel de deznădejde ascunsă.

Cînd m-am întors ca să mă așez în fotoliu, am văzut-o pe Liza direct – nu în oglindă – și expresia aceea dispăruse, dar rămăsese întipărită în mintea mea precum o fotografie. La vremea aceea, capul îmi era prea plin de tot felul de gînduri pentru a mai și interpreta ceea ce văzusem; abia după ce m-am culcat în pat, în noaptea aceea, după o zi foarte activă, extenuantă și totuși fericită, m-am ridicat brusc în șezut, uluită în clipa în care mi-am dat seama de înțelesul lucrurilor.

Totul era foarte simplu și clar. Liza era îndrăgostită de Sam Redwing. Probabil că era îndrăgostită de el de foarte multă vreme și aveau convingerea că atît el, cît și Chad habar nu aveau de sentimentele ei. Sam o cunoscuse încă din ziua nașterii ei. Știam – din sporovăielile mele cu Liza referitor la

trecut – că în copilărie el se jucase cu ea, o tachinase, o trăsesese de codițe, se luptase pentru ea și, în general, se purtase ca un frate mai mare. Acum, după atîția ani, purtarea lui față de Liza era aceeași; însă la un moment dat în decursul acestor ani, afecțiunea camaraderească a Lizei față de tovarășul ei de joacă din copilărie se transformase într-o dragoste profundă. Nu puteam crede că ar fi ceva recent. După toate probabilitățile, se întîmplase în timpul adolescenței ei, fiindcă bănuiam că Sam Redwing era prima și singura ei iubire și că de aceea nu se măritase niciodată.

Încet, m-am întins iar pe spate, amețită de vârtejul gîndurilor și sentimentelor. Mi se rupea inima pentru Liza. Eram iritată, aproape mînioasă împotriva lui Sam pentru că nu se îndrăgostise de Liza și nu se căsătorise cu ea încă de mult. Mi-am făgăduit să nu-i dau niciodată de bănuirile Lizei că știu că e îndrăgostită de el, deoarece, dat fiind că el nu răspundea sentimentelor ei, acest lucru ar face-o să se simtă umilită. Și m-a copleșit o intensă presimțire cînd mi-am amintit felul în care Sam nu mă scăpa din ochi.

Fără să mă măgulesc singură, nu mă îndoiam deloc de faptul că îl intrigam, probabil din cauza caracterului dramatic al întîlnirii noastre și a misterului care mă înconjura. Acum, că știa adevărul, speram să-i par mai puțin interesantă, dar mă temeam că sentimentele lui față de mine ar putea fi de o natură mult mai intensă.

Ziua următoare era o duminică, și seara ne-am dus cu toții la biserică, la St. Alfege, în Greenwich. Sam se cam împotriva, susținînd că el nu este decît o piele-roșie păgînă, dar Liza respinse protestele.

– Ori de cîte ori ești acasă, duminica vii cu noi la biserică! Și doar n-o să începi acum să dai înapoi, Sam. Am destule treburi pe cap, fără să mai fie nevoie să-mi fac griji pentru sufletul tău.

– Sufletul meu? Nu cred să am vreunul, scumpo.

– Prostii! Sigur că ai, numai că este bine ascuns. Dacă vom continua să ne străduim, mai devreme sau mai târziu vom da de el.

În seara aceea, colonelul Brown se afla în sînul congregației. Cînd ne-am ridicat în picioare pentru al doilea imn, Liza m-a înghiontit, făcîndu-mi pe furîș semn să privesc spre stînga, și i-am văzut silueta înaltă și bărboasă într-una din stranele laterale, cu un rînd sau două în fața noastră. La plecare, după slujbă, vicarul l-a reținut pe Sam cîteva clipe ca să-i ureze bun sosît și, cum noi ne oprisem chiar sub portal, colonelul a trecut pe lîngă noi, adresîndu-ne o mică plecăciune și salutîndu-ne cu un „bună seara“. Liza și cu mine i-am răspuns la salut. Chad s-a înclinat la rîndul său, apoi, după ce colonelul s-a îndreptat cît să nu poată auzi, a șoptit:

– După descrierea ta, Liza, îmi închipui că acesta trebuie să fie „majordomul lui Casey“.

În drum spre casă, Liza istorisi încă o dată, pentru Sam, povestea excentricului colonel.

– Sînt sigură că doar a pretins că ar căuta o slujbă de majordom, pentru ca astfel face cunoștință cu Casey, zise ea chicotind. Știți, se uită foarte ciudat la ea, ca și cum ar face un studiu aprofundat al domnișoarei Brown a noastră.

– Oh, Liza, nu se uită așa numai la mine, am protestat. Cred că are privirea aceea pătrunzătoare pentru oricine. Poate din cauză că a fost ostaș.

În momentul acela nu mă preocupa atît de mult colonelul Brown, cît felul în care Sam, stînd în trăsură în fața mea, nu își lua privirea de la mine; la rîndul meu, m-am uitat tot timpul pe geam pentru a evita să-i întîlnesc ochii.

Pe toată durata acelei zile, am avut momente în care m-am simțit încordată. Sam era fericit că se afla acasă, iar Chad, tot atît de bucuros să-l vadă acolo, declara că întoarcerea lui restabilește echilibrul corect între ocupanții casei. Dar eu nu mă puteam împiedica să fiu atentă la felul în care se uita Liza la

Sam cînd nu ştia că o vede cineva, şi nu puteam să nu fiu conştientă de interesul lui Sam Redwing faţă de mine. Combinaţia celor doi factori îmi crea clipe de mare anxietate, şi era o uşurare să ştiu că a doua zi mă voi înapoia la treburile mele obişnuite, împărţindu-mi timpul între casă şi agenţie.

– Programul tău zilnic, dragă Casey, nu va fi foarte diferit, din pricina prezenţei lui Sam, îmi spuse Liza în seara aceea, pe cînd terminam o partidă de *mah tsiang* înainte de a ne duce la culcare. El poate lua micul dejun împreună cu noi, dimineaţa, dacă se scoală la timp; altminteri va trebui să se mulţumească, sărmanul om, doar cu ce ar putea s-o convingă pe Amy să-i gătească. Se întoarse spre Sam. De obicei, tu îţi petreci zilele în oraş, ocupîndu-te de un plan sau altul, aşa că poţi fie să iei prînzul acolo, fie să mănînci ce se nimereşte să-i prepare Casey lui Chad pentru gustarea de dimineaţă. Pe urmă, dacă eşti cuminte, poţi lua cina cu noi, cu condiţia ca pe Casey să n-o deranjeze să gătească pentru trei persoane.

Sam îmi zîmbi.

– Nu vreau s-o deranjez în nici un fel.

– Nu-i nici un deranj, am spus, dar mîncărurile găţite de mine sînt uneori puţin ciudate.

El rînji.

– Pariez că nu sînt tot atît de rele ca ale Lizei.

– Nu fi nesuferit! am protestat, încruntîndu-mă.

Sam păru surprins.

– Liza nu se supără. Ştie că este o bucătăreasă nepricepută.

– Liza are de condus agenţia. Nu poate face totul.

– Eşti drăguţă şi loială, Casey, interveni Liza, dar nu cred că aş găti mai bine chiar dacă n-aş conduce agenţia. Se uită la Sam. Acum eşti bogat sau sărac, dragă Sam?

El îşi cumpăni răspunsul.

– Cam între una şi alta. Ai putea spune că sînt O.K.

– Ce eşti?

– O.K. Este o expresie folosită foarte mult în America. Am fost iar acolo o vreme, înainte de a mă duce în Marea Caraibilor. Înseamnă „e-n ordine.“ „Da.“ „Bine.“ „Totul e bine.“

– Cum silabisești asta? Întrebă Chad.

– Sînt doar două litere: O și K.

– Atunci ce înseamnă toate lucrurile astea diferite pe care le-ai enumerat?

Sam înălță din umeri.

– Mai caută. Niciodată n-am găsit pe cineva care să știe. Deodată ochii îi scînteiară. Hei, apropo de gătit, mai era un amănunt care mi-a scăpat atunci cînd vă povesteam despre uragan, cum m-a spălat Casey și a turnat pe mine cafea fierbinte, chiar în mijlocul...

– Oh, nu, Sam! i-am tăiat vorba, ridicîndu-mă. Ai vorbit despre ziua aceea pe toată durata cinei și dacă ai de gînd să începi iar, atunci te rog să aștepti pînă după ce voi pleca la culcare. Mă simt prost cînd faci atîta caz din toate astea.

Cîteva clipe păru jignit, apoi dădu din cap ca și cum și-ar fi confirmat lui însuși ceva.

– Sigur. Îmi pare rău, scumpo. Se întoarse spre Liza. O să-ți povestesc altă dată. De ce m-ai întrebat tocmai acum dacă sînt bogat sau sărac? Ai nevoie de bani?

Ea dădu din cap zîmbind.

– Nu. Dacă ești bogat, probabil vei rămîne acasă mai mult timp pînă să te avînți în cine știe ce nouă aventură. Dacă ești sărac, în curînd vei pleca din nou. Mă întrebam doar care dintre cele două ipoteze e mai probabilă.

Sam izbucni în rîs.

– Aceeași Liză dintotdeauna! Știi, Casey, cu multă vreme în urmă, cînd avea cinci ani, mereu voia să știe ce voi face eu a doua zi.

– Numai pentru că ești atît de idiot, Sam, zise Liza pe un ton calm, și dacă ai în minte ceva prea nebunesc, încerc să te conving să renunți.

– Ei bine, sînt pe cale să-mi vînd cota-parte din afacerea aceea cu îngrășămintele. Asta înseamnă acceptarea unei mici pierderi, dar sînt în măsură s-o suport. Și voi căuta ceva nou, însă nu în străinătate, ci chiar aici. Mult timp de-acum încolo nu intenționez să plec departe, adăugă uitîndu-se la mine.

*

* *

Mi-a făcut bine, a doua zi, să mă cufund în munca de la agenție și să uit îngrijorările sumbre care mă sîcîiau. Liza era ceva mai tăcută ca de obicei și mă întrebam dacă o preocupau gînduri asemănătoare cu cele care nu-mi ieșeau deloc din minte. Puțin înainte de amiază am plecat cu cabrioleta să fac cîteva cumpărături, apoi am continuat drumul spre Heathside, ca să prepar micul dejun pentru Chad. În dimineața aceea Sam coborîse pentru o gustare matinală și speram să fie plecat în oraș pentru prînz, dar cînd am ajuns acasă el aștepta să mă ajute să cobor din trăsură, fiind gata să mă urmeze în bucătărie și să stea să mai vorbim de una și de alta. I-am declarat însă ferm că aș face greșeli dacă aș încerca să gătesc și să discut în același timp, așa că trebuia să rămîn singură în bucătărie.

Mă deranja puțin gîndul de a-i servi un al doilea mic dejun și am decis că pe viitor trebuia să aranjez lucrurile altfel. Douăzeci de minute mai tîrziu am trimis-o pe Amy să bată în ușa lui Chad și să-i spună că micul dejun era gata. El era întotdeauna prompt. Îmi explicase că, auzind zgomotul cabrioletei venind pe aleea de sub fereastra lui, putea să aprecieze cînd îl voi chema.

La unu fix, în timp ce eu puneam pe servanță vasele încălzite ca să mențină mîncarea caldă, Chad intră în sufragerie împreună cu Sam și, cu obișnuitul lui ton prietenos, îmi spuse bună dimineața.

– Bună dimineața, dragă Chad, am răspuns. O să aduc repede cafeaua, după care trebuie să mă grăbesc să mă înapoiez la Liza.

Sam păru dezamăgit. Chad înălță o sprânceană și remarcă:

– De obicei îmi ții tovărășie în timp ce îți bei laptele și măninci un sandviș.

– Știu, dar acum îl ai pe Sam ca să-ți țină companie, iar noi sîntem foarte ocupate azi la agenție. Nu pot lăsa totul pe umerii Lizei.

Era un oarecare adevăr în ceea ce spuneam, dar nu prea mult. Principala mea preocupare era ca, ori de cîte ori puteam, să evit situațiile în care m-aș fi aflat în compania lui Sam. Gîndul că ar fi putut să se îndrăgostească de mine, că ar fi posibil să vrea să mă curteze și chiar să mă ceară în căsătorie era înspăimîntător. Îl îndrăgeam și-l respectam foarte mult pe Sam Redwing, dar știind că pentru Liza era iubirea vieții ei, nu puteam începe să mă gîndesc la el altfel decît ca la un prieten.

Destul de ciudat, dar nu mă temeam să fiu curtată de un bărbat ca urmare a purtării lui Oliver Foy. Anii petrecuți ca vagabond al mărilor păreau să mă fi spălat de toată murdăria acelor suferințe și umiliri, eliberîndu-mă de repulsia față de bărbați pe care o sădise în mine soțul meu. Nu credeam că toate căsătoriile îți deschid porțile raiului, dar aveam motive să știu că unele puteau să le deschidă și pe cele ale iadului. Socoteam că aș fi putut întemeia o căsnicie mulțumitoare cu oricare dintre cei trei sau patru tineri de care îmi aminteam, din familiile pe care le cunoscusem în Jamaica. După ororile pe care le trăisem, simțeam că era posibil să nu doresc nimic altceva din partea unui bărbat decît pur și simplu bunătate, și eram sigură că; din acest punct de vedere, te puteai baza pe Sam Redwing. Dar eu nu doream un soț, și mai presus de toate nu voiam ca Sam să mă curteze, făcîndu-mă să mă simt o trădătoare.

Mi se părea că, pînă acum, el fusese un holtei fără nici un gînd de înșurătoare. Cît timp lucrurile rămîneau așa, este posibil ca Liza să poată suporta să-l iubească fără să i se răspundă

cu aceleași sentimente. Dar dacă el s-ar îndrăgosti serios de mine, de o străină venită dintr-un alt capăt al lumii și pe care o primise în casa ei, asta i-ar sfîșia cu adevărat inima. Eu nu puteam să vorbesc deschis. Nu puteam să-i vorbesc lui despre iubirea Lizei și să-l îndemn să deschidă ochii și să n-o mai vadă ca pe varianta maturizată a tovarășei lui de joacă din copilărie, ci ca pe o femeie încîntătoare pe care orice bărbat ar fi fost recunoscător s-o îndrăgească. Așa ceva ar fi constituit cu siguranță o intervenție de neiertat în treburile altora și nici n-ar fi dat roade. Nu puteam să vorbesc cu Liza. Nu-mi puteam cere scuze pentru faptul că Sam simțea față de mine ceea ce ea tînjea ca el să simtă față de ea. Ar fi fost o umilire plină de cruzime.

De un lucru eram sigură. Decît s-o fac pe Liza să sufere, preferam să plec de acolo, să dispar pur și simplu, într-o bună zi, luînd un tren către un oraș îndepărtat și găsindu-mi o slujbă de servitoare. Nu știam cum aş putea îndura să fac asta acum, dar știam că, dacă ar fi necesar, aş face-o.

Pe cînd mă întorceam cu cabrioleta spre agenție, mă rugam să mă fi înșelat și că doar îngîmfarea mă făcea să-mi închipui că Sam ar fi atras de mine. Liza păru mirată văzînd că îmi adusesem sandvișul de prînz pentru a-l mânca împreună cu ea, precum și lapte în cantitate suficientă pentru amîndouă. Mesele de lucru din biroul nostru fuseseră alăturate, față în față, și m-am așezat la locul meu, căutînd o modalitate prin care să evit orice conversație referitoare la Sam și la întoarcerea lui acasă. Nu-mi venea nimic în minte și, în disperare, am făcut ceva ce avusesem întotdeauna grijă să evit. Am pus întrebări în legătură cu Chad.

— Liza, ți-a pomenit Chad despre faptul că, săptămîna trecută, în timp ce ne plimbam călare, mi-a relatat cum își achită treptat datoriile rezultate din faliment?

Ea zîmbi și dădu din cap.

– Nu, dragă. Mi-am făcut un punct de onoare din a-l lăsa pe el să-ți spună când ar fi vrut, dar mă bucur că știi.

Am despachetat sandvișurile, le-am pus pe două farfurii și i-am dat una Lizei.

– Pare o sarcină înspăimântătoare pentru voi doi, am zis. O povară de o viață întreagă. Nu mă prea pricep la asemenea lucruri, dar mi se pare ciudat că astfel de datorii pot fi moștenite.

Liza schiță un zîmbet silit.

– Nu pot fi moștenite, scumpo. Creditorii sînt plătiți atît cît se poate în bani, și cu asta basta. Dar nu cînd e vorba de mama. Ea avea un simț al onoarei fanatic și a murit înainte de vreme, muncind pentru a rambursa o infimă parte din datorii.

– Oh, îmi pare rău. Da, Chad mi-a vorbit despre asta. Dar dacă datoriile nu se moștenesc, pentru ce a continuat el să încerce să le ramburseze?

Liza tăcu cîteva clipe, privind în gol sub năvala amintirilor, apoi, cu un glas obosit, spuse:

– El avea șaisprezece ani, o vîrstă la care ești foarte impresionabil, mai ales dacă ești băiat. Pe patul de moarte, mama l-a făcut să promită că nu-și va găsi liniștea pînă nu va fi spălat de dezonoare numele tatei și nu va fi achitat toate datoriile. Se uită la mine și ochii ei albaștri și limpezi erau umezi de lacrimi. A pretinde o făgăduială pe patul de moarte poate fi un lucru foarte rău, oricît de bună ar fi intenția. Pe vremea cînd Chad era mai tînăr, mă certam serios cu el, încercînd să-l fac să înțeleagă că n-ar trebui să se simtă legat printr-o astfel de promisiune, asumată în condițiile unui stres cumplit. Cum ar putea un băiat s-o refuze pe mama lui, cînd ea se află la ceasul morții? Oh, a fost ceva foarte nedrept, Casey!

– Da, am spus, și o povară îngrozitoare. Mă mir că el nu a ajuns să fie un urîcios și un morocănos. Nu s-ar putea mulțumi cu faptul că a spălat de rușine numele tatălui vostru?

Liza oftă.

– Nu, draga mea. Promisiunea aceea a pătruns tot mai adînc în însăși ființa lui, pînă cînd a devenit... ei bine, o obsesie, cred. Știu că acum nu se mai poate elibera de ea decît după ce își va fi îndeplinit datoria. De aceea nu se va căsători niciodată. Cît timp trebuie să care o piatră de moară vreme de o jumătate de viață de om de-acum încolo, el nu are nimic de oferit unei soții și unor copii. A discutat și Sam cu el, dar Chad este absolut de neclintit, așa că nu mai încercăm să-l convingem. Îmi displace profund să mă cert cu fratele meu, așa că mă împac cu gîndul că el este obligat să i se supună diavolului care îl îndeamnă să meargă pe calea pe care o socotește el ca fiind cea mai bună și mă străduiesc doar să-i dau dragostea și sprijinul meu.

Am simțit o mare simpatie față de Liza și în clipa aceea am hotărît că voi face orice numai să nu-i provoc suferință sau umilire. Am spus:

– Mi-a mărturisit că ceea ce i-ar plăcea cu adevărat să facă ar fi să editeze cărți.

Ea zîmbi și își șterse o lacrimă, frecîndu-se la ochii.

– Da, cred că ar realiza o treabă foarte bună. Dar asta nu are nici o importanță. Bănuiesc că puțini dintre noi sîntem îndeajuns de norocoși pentru a avea ceea ce ne dorim mai mult, așa că trebuie să ne mulțumim cu ce avem. Își puse deoparte farfuria goală și paharul și răsfoi paginile unei agende. Acum, doamna Farrow va veni la trei ca să arunce o privire prin referințele noastre în legătură cu o bucătăreasă și o cameristă. Te ocupi tu de ea, Casey? Este o persoană care poate fi destul de sîcîitoare și astăzi sînt într-o dispoziție ciudată. S-ar putea să nu fiu prea răbdătoare cu ea.

– Nu cumva nu te simți bine? am întrebat-o îngrijorată.

– Oh, Dumnezeuule, nu!

– Liza, te-am supărat eu în vreun fel?

– Absolut deloc, dragă Casey, și nu te mai uita la mine cu ochii ăștia plini de îngrijorare. Mă simt foarte bine, atîta doar că atunci cînd Sam vine acasă și toată gospodăria este tulburată, întotdeauna eu sînt întoarsă pe dos vreme de o zi sau două.

– El este cam... copleșitor. Dar asta nu te supără, nu-i așa? Sper că te-ai obișnuit cu el.

Se uită la mine cu o expresie ciudată.

– Cu Sam nu are nici un rost să te superi. Fie îl accepți așa cum este, fie deloc. Am învățat acest lucru încă de pe cînd aveam cinci ani.

În ziua următoare, Sam cumpără o cabrioletă pentru el însuși. În cursul săptămînii își petrecu două după-amieze la Londra și restul timpului urmărindu-mă cu insistențele lui. Cînd plecam la prînz de la agenție pentru a prepara gustarea de dimineață a lui Chad, Sam mă aștepta ca să mă conducă acasă cu cabrioleta și să mă aducă înapoi. Într-una din acele zile m-am simțit dublu hărțuită, deoarece la ieșirea din agenție l-am găsit pe Sam șezînd pe banca de lîngă biserică și conversînd cu colonelul Brown. Era o zi rece, cîtuși de puțin o vreme care să te îmbie să stai afară, și în timp ce mă conducea acasă, după ce răspusesem la salutul colonelului, Sam îmi zise:

– Este un bătrîn șoim foarte dur. Îmi spunea că venise dintr-o plimbare de zece mile pe jos.

– Pare într-adevăr foarte vioi. Cum s-a întîmplat de te-ai așezat la vorbă cu el?

– Oh, a venit pur și simplu străbătînd pajiștea, a luat loc și s-a prezentat. N-a pomenit nimic despre faptul că solicitase o slujbă de majordom, adăugă Sam rînjind, dar a declarat că tu și Liza îl cunoașteți și că el ne-a văzut la biserică. Pare să fie un tip simpatic și prietenos. Îmi povestea că ultimii douăzeci de ani și i-a petrecut în cea mai mare parte în străinătate, și că doar de curînd a revenit în Anglia. Sam se întoarse spre mine, privindu-mă cu căldură. Ei bine, cum te simți, scumpo?

– Cam tot așa ca atunci cînd m-ai văzut la micul dejun, Sam. Mă simt bine, mulțumesc.

– Te acomodezi și ești fericită acum? Îți place noua ta viață?

– Oh, foarte mult! Ați fost cu toții extrem de buni. Dar te rog să fii atent la drum, Sam, altminteri o să ne ciocnim de ceva.

În săptămîna aceea Sam își făcu apariția de două ori la agenție în cursul după-amiezei, vrînd să ne ducă la ceainăria de peste drum să bem o ceașcă de ceai. Noi l-am refuzat și l-am luat la goană, fiindcă eram realmente foarte ocupate. Eu mă prefăceam să cred că el căuta compania Lizei și nu pe a mea, dat fiind că ei doi erau prieteni de o viață, și făceam tot posibilul pentru a evita să fiu lăsată singură cu el, însă zi de zi deveneam tot mai conștientă de faptul că el simțea o puternică atracție față de mine.

Liza nu dădea nici un semn că ar fi conștientă de acest lucru și mă trata cu aceeași afecțiune de totdeauna, dar spre sfîrșitul săptămîinii, deși mă străduiam să-mi păstrez cumpătul, eram disperată. Sam nu începuse încă să-mi facă propriu-zis curte, dar nu aveam nici o îndoială că nu va mai întîrzia mult sau, așa impulsiv cum era, putea chiar să mă ceară în căsătorie. Aș fi refuzat, desigur, însă într-o astfel de problemă nimic n-ar fi putut rămîne secret. Liza ar afla și după aceea ar rămîne pentru totdeauna cu convingerea că, chiar dacă într-o bună zi Sam s-ar întoarce spre ea cu alte sentimente decît cele ale unui prieten, ea n-ar fi decît a doua în inima lui. Gîndul acesta era mai mult decît eram eu în stare să îndur și făcea să mă chinuie un ciudat soi de rușine.

Duminică dimineața m-am trezit devreme și am rămas în pat, încercînd să mă gîndesc la ce ar trebui să fac. Știam că dacă aș dispărea pur și simplu de la Heathside, Liza mi-ar simți foarte mult lipsa; totuși nu reușeam să mă gîndesc la nici o altă modalitate de a o proteja. Și dacă aș pleca, puteam

oare să fac așa ceva fără a lăsa vreun fel de mesaj? Dar ce aş putea spune? Problema rămăsese nerezolvată cînd m-am sculat; m-am spălat, m-am îmbrăcat şi am coborît la parter pentru micul dejun.

În după-amiaza aceea, la ora trei, mi s-a făcut pentru a doua oară în viaţa mea o cerere în căsătorie. Dar nu de către Sam Redwing.

De obicei, duminica luam masa la ora unu și fie Amy, fie Meg veneau pentru un ceas în cursul după-amiezei ca să câștige un șiling spălînd vasele. La ora trei, în cea de-a doua duminică de după întoarcerea lui Sam, eu am inspectat bucătăria, m-am încredințat că toate vasele și tacîmurile fuseseră puse la locul lor, i-am dat lui Amy șiligul ei și i-am spus că poate pleca acasă.

Sam și Liza jucau o partidă de dame în camera de zi. Fusesem invitată să joc cu câștigătorul, dar mă scuzasem pe motiv că trebuia să mă ocup de treburi gospodărești. Mă pregăteam să urc în camera mea ca să mă aranjez și ajunsesem la primul palier, cînd Chad apăru în ușa biroului său și mă întrebă:

– Casey, ai putea să-mi acorzi cîteva minute?

– Oh?! Eram puțin nedumerită. Da, cum să nu. Desigur.

El se trase într-o parte, făcîndu-mi loc să intru, îmi oferî un fotoliu și spuse:

– Te superi dacă închid ușa?

În majoritatea cazurilor în care mai multe persoane locuiesc într-o aceeași casă, așa ceva nu se cădea nicicum, dar căminul nostru era departe de a fi convențional, iar eu nu aveam nimic împotriva faptului de a fi singură cu Chad.

– Nu, nu mă deranjează, i-am răspuns. Despre ce este vorba Chad? Un secret?

– Nu chiar. S-a instalat în fotoliul mare din spatele mesei lui de lucru și l-a rotit cu fața spre mine, îngîndurat. Îmi dai

voie să-ți pun una sau două întrebări personale? S-ar putea să-ți pară impertinente, dar sînt bine motivate.

– Păi... da. Eram puțin stînjinită. Nu cumva am greșit cu ceva?

El dădu din cap.

– Casey, ținînd seama de experiența ta în materie de căsnicie, crezi că ar fi posibil să dorești să te recăsătorești?

Luată pe nepregătite, m-am uitat atent în ochii aceia fumurii, dar nu am reușit să descifrez nimic în ei. Oare Chad remarcase natura interesului pe care mi-l purta Sam, m-am întrebat, și făcea o aluzie în acest sens? Dacă da, cu ce scop? Mi-am impus să nu fac speculații și am luat în considerare întrebarea. Nu am făcut decît o foarte scurtă pauză înainte de a-i răspunde:

– Nu am nici o dorință de a mă recăsători, Chad. A fost o vreme cînd pînă și gîndul acesta mă făcea să mă înfior. Acum asta a trecut de mult, dar încă e puțin probabil să vină o zi în care să vreau să mă mărit. Sînt foarte fericită așa cum sînt.

– Îți mulțumesc că mi-ai dat un răspuns înțelept, replică el politicos. Acum o a doua întrebare: Sînt nevoit să te întreb, Casey, dacă te simți în stare să ai totală încredere în mine și să te rog să fii absolut sinceră cînd îmi răspunzi. Nu mă voi simți jignit dacă îmi vei spune că ai rezerve.

Acum eram mai mult decît surprinsă și abia dacă mă mai mira întrebarea.

– Nu sînt prea sigură în ce sens înțelegi tu... am început, dar m-am oprit și am dat nerăbdătoare din cap. Oh, dar asta nu are importanță. Da, am încredere în tine, tot așa cum am în Liza și în Sam.

– Mulțumesc, repetă el. Acum, îți amintești că nu de mult ți-am explicat cum fac eu rost de bani jucînd cărți pentru a achita datoriile familiei?

– Da, îmi aduc foarte bine aminte. Vorbeai despre memoria cărților de joc, iscusința de a calcula șansele matematic în așa fel încît să nu depinzi de noroc.

— Așa este. Dar am o problemă. Mai întâi, la clubul meu numărul bărbaților care pot participa la jocuri de cărți cu mize mari este limitat. Ei bine, unii dintre ei devin mai puțin dispuși să joace împotriva mea, deși pot găsi mereu o mulțime de amatori încântați să-mi fie parteneri la whist.

— Pentru că tu câștigi în mod constant?

— Da. Să nu mă înțelegi greșit. Nu sînt bănuir de nimic necinstit, dar încep să fiu considerat jucător profesionist, ceea ce nu este acceptabil pentru un gentleman. Sînt, de fapt, un jucător profesionist, desigur, adăugă el zîmbind, însă aș prefera să nu fiu socotit ca atare. Așadar, ar fi mai bine dacă aș adopta o atitudine mai nonșalantă și aș juca la un club doar trei nopți pe săptămînă în loc de șase, însă asta mi-ar reduce venitul la jumătate.

Mă uitai la el cu jale.

— Oh, Chad, asta ar însemna să dureze... nu știu, ani și ani în plus pînă să scapi de toate datoriile acelea îngrozitoare. Știu că nu e treaba mea, dar cu siguranță ai făcut destul, nu-i așa? Nu cred că poate exista vreo obligație legală sau morală care să te...

Se grăbi să ridice o mîină ca să-mi impună tăcerea, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Am făgăduit, spuse simplu. Orice s-ar întîmpla, am promis și cu asta gata.

Mi-am privit mîinile împreunate în poală și am spus:

— Te rog să mă ierți. Nu se cădea să-ți vorbesc așa.

— Nu-i nevoie de scuze. Glasul lui era prietenos și cînd am înălțat ochii, am constatat că buzele lui schițau acel ușor zîmbet autoironic pe care ajunseseam să-l cunosc atît de bine. Nu e totul pierdut, continuă el. De cîtăva vreme m-am tot gîndit să găsesc o modalitate de a juca mizînd sume mai mari decît cele permise de clubul meu, dar asta necesită un aranjament oarecum diferit.

— Poți risca mize mai mari? l-am întrebat. Am reținut cînd mi-ai spus că, pe o durată mai lungă, șansele matematice

înving norocul. Dar ești tu în măsură să rezisti la o serie lungă de ghinioane?

– Am suficiente rezerve pentru a face față celui mai rău atac pe care-l poate porni „doamna Soartă“ împotriva mea, zise el, precum și situațiilor în care la tragerea la sorți a cărților mă aleg cu un partener neiscusit. Asta îmi amintește că acum două nopți jucam cu un partener foarte bun, un nou membru al clubului meu și o cunoștință de-a ta.

– De-a mea? am întrebat, mirată.

– Da, tizul tău, colonelul cel excentric, cunoscut uneori în casa asta sub numele de „Majordomul lui Casey“.

– Sfinte Dumnezeule, colonelul Brown este jucător de cărți?

– Nu chiar. Este doar un jucător foarte priceput, îndeajuns de bogat pentru a se așeza, dacă are chef, la mesele cu mize mari.

– E tot atât de bun ca tine?

Chad zîmbi.

– Ei bine, poate că nu chiar atât de bun. Dar nu despre asta e vorba. Problema este, Casey, că niște mize mai mari decît cele la care pot juca eu deocamdată îmi vor crește veniturile în mod proporțional, ajutîndu-mă să mă achit mai repede de îndatorirea mea.

– Da, înțeleg acest lucru.

– Un club nu este locul cel mai potrivit pentru ceea ce am eu în minte. Există unii oameni foarte bogați cărora le place să joace cărți cu mize mari, dar cărora cluburile li se par locuri prea publice pentru gustul lor. Nu le convine să se bîrfească pe seama lor. Ei bine, de cîtăva vreme m-am tot gîndit la posibilitatea de a înființa un foarte mic local într-o casă particulară din centrul Londrei, unde cîteva persoane alese cu grijă și cunoscute de mine s-ar putea întîlni ca să joace cu mize mari. Nu un club, ci o locuință particulară, cu trei sau patru săli de joc și doar cu cîte o masă în fiecare încăpere, pentru a se evita distragerea atenției. Urmăream cu

luare-aminte vorbele lui Chad, dar în subconștient nu încetam să mă întreb ce legătură puteau să aibă aceste planuri cu mine. Ar fi acolo, continuă el, o mică sufragerie, și personal suficient pentru a asigura un serviciu excelent, gratuit, firește. Eu aș invita oaspeți care să joace de două ori pe săptămână, jocul încheindu-se la miezul nopții. Asta ar înlătura impresia că locuința mea ar fi o viziună de jocuri de noroc de înaltă clasă – adăugă el cu un zîmbet din colțul gurii – chiar dacă întocmai asta va fi. În alte zile voi juca la club, ca de obicei.

– Un astfel de aranjament nu implică o mare cheltuială? am remarcat. Închirierea unei case adecvate și asigurarea personalului ar costa, cu siguranță, o grămadă de bani.

Chad zîmbi.

– Ai un fel practic de a gândi pe care îl admir mult, Casey, și acesta-i soiul de întrebare pe care speram să mi-o pui. De fapt, costul n-ar fi prea mare. Am găsit o casă convenabilă pe care o pot închiria cu trei sute pe an, în St. James's Square – o poziție excelentă. Personalul nu va fi necesar decît două zile pe săptămână, de la prînz pînă la miezul nopții, și am găsit un cuplu căsătorit care, împreună cu fiica lor, va locui la etajul superior, urmînd să aibă grijă de casă. Pot întreține curățenia și să vadă de nevoile casei în absența mea, deoarece am de gînd să continuu să locuiesc aici, la Greenwich. Cheltuielile totale vor ajunge la mai puțin de o mie de lire pe an și, chiar în aceste condiții, mă aștept să-mi dublez venitul. Adică, în cazul în care poate fi rezolvată singura problemă care a mai rămas.

În timp ce vorbea, nu-mi luasem ochii de la el. Acum am rostit cu glas tare un gînd care îmi trecu nepoftit prin minte:

– Chad, îți face plăcere să joci cărți?

Se uita la mine întrebător, ca și cum l-aș fi surprins, apoi dădu din cap.

– Ești prima persoană care mi-a pus vreodată această întrebare. Pînă și Liza și Sam consideră ca neîndoielnic faptul că mi-ar plăcea. În realitate nu simt altceva decît dispreț față

de jocurile de noroc. Îmi place provocarea pe care o constituie jocul însuși, gimnastica mentală, deducțiile logice, memorarea, calculele, însă aș fi tot atît de dispus să joc bigi-bigi pe bani. Am trecut la astfel de jocuri din întâmplare, așa că-mi folosesc talentul pentru atingerea unui scop, asta-i tot.

– Ei bine, îți urez mult noroc în noua ta aventură.

– Mai există totuși o problemă de rezolvat înainte ca aceasta să poată începe.

– Oh, da. Am uitat. Care anume?

– Nu pot invita oameni să vină să joace cărți la mine acasă dacă nu există un suport suficient pentru ca locuința aceea să fie într-adevăr un cămin. Singur, aș fi privit ca Chad Lockhart jucătorul. De asemenea, de vreme ce ar trebui să joc eu însumi, nu mi-aș putea dedica mult timp îndatoririlor de gazdă. Voi avea nevoie de cineva care să conducă personalul, să mă ajute să-mi întîmpin oaspeții, să se asigure că se face tot posibilul pentru ca ei să se simtă bine, să fie atent la nevoile lor în timpul jocului, să supravegheze felul în care e pregătită cina, să aibă grijă ca trăsurile să fie gata să-i ducă acasă și totodată să asigure o ambianță și o atmosferă casnică plăcută. Pe scurt, am nevoie de o stăpînă a casei. Am nevoie de o soție, Casey.

– Da, am răspuns, înțeleg ce vrei să spui, dar cine...?

Mi se tăie respirația și simții că obrajii îmi devin albi ca varul. Vreme de cîteva secunde ce păreau să nu se mai sfîrșească, m-am uitat pur și simplu cu ochi mari la el, incapabilă să vorbesc, să-mi adun gîndurile.

– Ar fi o căsătorie de conveniență, zise el blînd. Nimic mai mult, îți făgăduiesc. Am continua să locuim aici ca și pînă acum, numai că în două zile pe săptămînă ne-am duce după-amiaza la casa din St. James's Square. În cele două nopți am dormi acolo, să zicem de la ora șase încolo, în dimineața următoare. Camere separate, bineînțeles.

Am tras aer în piept ca să răspund, de-abia știind ce să spun, dar Chad s-a grăbit să continue:

– Sper că nu te simți jignită de propunerea mea de a încheia o astfel de căsătorie. Îndatorirea pe care trebuie s-o duc la bun sfârșit mă împiedică să mă însor pentru motivele obișnuite, iar experiența ta din trecut te face să nu mai ai curaj să-ți iei un al doilea soț, așa că sper să nu ți se pară nimic ofensator în propunerea mea. Dacă o dată cu trecerea timpului vei găsi pe cineva cu care vei vrea să te măriți, va fi ușor să anulăm căsătoria noastră. Faptul că niciodată nu vom fi trăit ca soț și soție va oferi suficiente motive în acest scop și eu voi suporta cheltuielile de judecată.

Dădeam din cap și acum îmi simțeam obrazii încinși, dar, destul de ciudat, nu eram deloc stînjenită.

– Oh, Chad, am spus, nu te repezi așa. Nu mă simt jignită, dar cînd vorbești despre noi ca fiind căsătoriți și pe urmă, fără nici o pauză, discuți despre anulare, îmi... îmi vine să rîd, însă mă tem că ai putea să crezi că rîd de tine și nu de mine, așa că încerc să-mi stăpînesc rîsul și asta mă face să am o mutră caraghioasă.

Atunci Chad se sprijini de spătarul fotoliului și rîse el însuși.

– Slavă Domnului că încă mai spui ceea ce crezi și încă mai știi cum să rîzi de tine însăși, Casey! Voi încerca să fac același lucru, așa că dă-mi voie să exprim treaba asta foarte simplu, fără a adopta o atitudine solemnă. Te-am întrebat dacă vei accepta să închei cu mine o căsătorie de conveniență și ți-am explicat în ce fel mă va ajuta acest lucru. Dar ție îți va fi oare de folos? Ei bine, nu pot susține că te-ar ajuta tot atît de mult. Pot spune doar că vei avea o siguranță financiară și că te voi trata cu toată considerația cuvenită. Eventual, s-ar putea să mai ai un avantaj. Ești o tînără foarte atrăgătoare și nu-i exclus să te pomenești în curînd că devii obiectul unei atenții cuviincioase, dar nedorite din partea unor bărbați tineri. Ca soție a mea, nu ai avea de înfruntat astfel de neplăceri.

Se ridică, se îndreptă spre fereastră și se întoarse cu fața spre mine, cu mîinile la spate.

– Îmi pare rău, Casey, că n-am putut să-ți prezint toate astea treptat, nu e soiul de problemă care să permită așa ceva. Probabil că ești oarecum uluită, dar te rog să te gîndești la ceea ce am spus și dă-mi un răspuns de îndată ce iei o decizie.

Luasem deja o decizie și îmi era rușine de mine însămi că eram pe cale să refuz o chemare în ajutor din partea unui prieten care îmi arătase numai bunătate. Îmi plăcea Chad Lockhart și aveam încredere în el. Nu aveam nimic de pierdut acceptîndu-i propunerea. Dar eram speriată de moarte la gîndul de a juca rolul de gazdă în fața unor jucători de cărți bogați, în casa din St. James's Square. În timp ce căutam o modalitate amabilă prin care să refuz, am conștientizat faptul că un gînd straniu mă sîcîia, încercînd să-mi atragă atenția. M-am străduit să-l alung, dar el nu ceda, și deodată mi-am dat seama despre ce anume era vorba.

Chad spusese că în calitate de soție a lui aș fi scutită de eventualele propuneri ale unor tineri. Inteligența mea lentă pricepuse abia acum că asta ar soluționa problema mult mai gravă care mă adusese la disperare. Doar cu cîteva ore în urmă, aproape că ajunseseam la concluzia că voi fi nevoită să părăsesc Heathside pentru a împiedica cruda ironie de a mă pomeni că Sam Redwing, bărbatul pe care-l iubea Liza, îmi declară mie dragoste.

Am spus brusc:

– Stai, Chad, așteaptă. Mă gîndesc.

El încrucișă brațele la piept și se rezemă de peretele de lîngă fereastră, privindu-mă cu curiozitate. De cînd cu noii mei prieteni, nu mai vorbisem de mult cu Daniel, dar asta am făcut acum.

Ar fi o greșeală, Gubnor? Presupun că, într-un fel, ar fi, dacă ne-am fîgădui să ne iubim unul pe altul deși nu-i chiar adevărat. Dar cred că ne iubim ca niște buni prieteni și poate că asta e de ajuns. Chad nu se poate căsători din dragoste, iar eu nu vreau să împart patul cu nici un bărbat, așa că poate ar fi posibil să avem o căsnicie bazată pe prie-

tenie. Și asta ar însemna că n-aș fi nevoită să plec din căminul pe care abia l-am găsit. Nu știu cum aș fi în stare să suport așa ceva, dar știu că mai curînd aș pleca decît s-o fac pe Liza să sufere...

Precaut, Chad zise:

– Dragă Casey, în ultimul minut te-ai uitat fioros la mine, încruntîndu-te foarte amenințător.

– Oh, îmi pare rău. Am dat viguros din cap, de parcă aș fi ieșit din mare, scuturînd apa din păr. Nu făceam decît să mă gîndesc intens.

– Așadar, n-ai respins imediat ideea aceasta. Probabil ești îngrijorată de cum se va descurca Liza fără tine în cele două zile pe săptămînă.

– Ei bine, încă nu ajunsesem chiar la asta, dar eram pe cale să ajung.

– Dă-mi voie să te liniștesc. În zilele acelea ți-ar simți lipsa, însă munca la agenție n-ar avea de suferit, deoarece acum toată treaba este mai bine organizată. Dacă ar fi necesar, aș plăti eu un funcționar cu jumătate de normă. Cît despre cina din serile în care n-ai fi aici ca să gătești, sînt sigur că Liza s-ar putea descurca sau ea și Sam ar putea lua masa în oraș pe cheltuiala mea. Sînt convins că n-ar fi nici o problemă serioasă.

Probabil că avea dreptate. Cu puțină ingeniozitate aș reuși să fac destul de bine față și laturii gospodărești, și nu-mi închipuiam nimic mai plăcut pentru Liza decît un aranjament care să-i permită lui Chad să achite datoriile familiei poate în jumătate din timpul la care se așteptase ea. De asemenea, era adevărat și că dacă l-aș refuza pe Chad și, în consecință, aș fi nevoită să părăsesc Heathside cu totul, Liza ar pierde ajutorul meu în întregime.

Am pus punct gîndurilor și m-am ridicat.

– Da, Chad, am spus. Mă voi căsători cu tine în condițiile propuse.

Ochii i se luminară de o plăcută surpriză.

– Oh, Casey, mă bucur nespus de mult. Realmente, aveam o speranță foarte mică. Veni spre mine, îmi luă mâinile și îmi ridică una dintre ele pentru a-mi atinge cu buzele încheieturile degetelor. Presupun că am face mai bine să ne ducem să le spunem și celorlalți?

– Da. Am izbucnit într-un râs nervos. Mă întreb ce-or să zică?!

– Hai să aflăm, replică el zîmbind și porni înainte, să-mi deschidă ușa.

De cum am intrat în camera de zi, Sam înălță privirea, ochii umplîndu-i-se de căldură la vederea mea. De cealaltă parte a măsutei, Liza se încruntă către tabla jocului de dame.

– O să-și facă un nou rege, ne informă ea. Piele-roșie vicleană!

Chad închise ușa în urma noastră și mă luă de braț.

– Fiți puțin atenți, voi doi, zise. Vă mai amintiți de planul despre care v-am vorbit primăvara trecută? Ideea cu o casă în care gentlemenii înstăriți, aleși pe sprînceană, ar putea să joace cărți cu mize mari?

Liza înălță repede capul și în ochi i se citea speranța.

– Va fi posibil, Chad? N-ai mai pomenit nimic despre asta și mă temeam că problema ți se părea prea dificilă.

– Nu, m-am tot gîndit la ea, surioară, stabilind detaliile. Mi se oferă posibilitatea să închiriez casa și am făcut aranjamentele necesare în privința serviciului și a aprovizionării.

Sam se sprijini de spătarul fotoliului, cu mâinile în buzunare și cu picioarele întinse în față.

– Dar mai trebuie s-o găsești pe doamnă, Prichindelule, zise rînjind. Ai nevoie de o combinație între o soție și o stăpîină a casei pentru a crea o atmosferă casnică respectabilă. Cu toții am fost de acord asupra acestui lucru.

Chad dădu din cap, zîmbind.

– Așa este, Mare Căpitane. Și deoarece nu mă consider disponibil pentru altceva decît o căsătorie de conveniență, tu

mi-ai făcut rost de trei candidate într-o lună, toate uluitor de nepotrivite.

– Nu erau prea rele, protestă Sam oarecum indignat. Poate puțin cam veștejite, dar...

Rîzînd, Liza interveni:

– Dragă Sam, erau îngrozitoare. Nu știu unde îți găsești astfel de prietene.

– Nu-mi sînt chiar prietene, Liza. Problema este că atunci cînd cauți o femeie care să se mărite cu Chad pe baza unei înțelegeri strict comerciale dispui de o gamă foarte limitată.

– Dar acum problema a fost rezolvată, anunță Chad.

Sprînceana lui Sam se înălță brusc.

– Rezolvată? repetă, chicotind. Asta-i grav, Prichindelule! Dar cine-i doamna? Cine te va face să pari un soț respectabil, renunțînd totodată la fericirea de a se bucura de îmbrățișarea ta drăgăstoasă...?

În timp ce vorbea, ochii lui se îndreptară spre mine, la început plini de amuzament, dar mai apoi brusc tot mai îngroziți pe măsură ce glasul i se stîngea.

Pe un ton uluit, Liza spuse:

– Casey?

– Te superi, Liza? am întrebat, îngrijorată. Va fi în ordine?

Ea se ridică în picioare și veni spre noi, ochii albaștri trădîndu-i tulburarea.

– Chad, cum ai putut să faci una ca asta? Nu-i cîstit față de ea.

M-am grăbit să intervin:

– Așteaptă, Liza! Chad n-a încercat să mă convingă, iar eu nu fac nici un sacrificiu. Nu mă gîndesc deloc să mă recăsătoresc așa cum se cuvine. Și-apoi făcînd acest gest, poate ajut la înjumătățirea timpului care-i va fi necesar lui Chad ca să lichideze toate datoriile, așa că sînt foarte mulțumită. Sînt îngrijorată doar pentru că va trebui să lipsesc cea mai mare parte din cele două zile pe săptămînă și am sentimentul că te-aș lăsa baltă cu agenția și cu gospodăria...

– Oh, aspectul acesta nu contează, fetițo! Dădu din cap nerăbdătoare și îmi luă mâinile. Acum uită-te la mine și spune-mi... este asta ceea ce dorești tu?

Eram foarte bucuroasă să evit privirea lui Sam, așa că m-am uitat în ochii Lizei când am afirmat:

– Atîta vreme cît tu nu ești împotrivă, asta este ceea ce vreau.

Chipul i se luminează de un zîmbet fermecător și, înainte ca ea să mă strîngă în brațe, i-am văzut ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

– Scumpa mea, sînt extrem de încîntată! Schiță cu capul un gest de alungare. Afară cu voi doi, bărbații. Duceți-vă la o plimbare cu cabrioleta sau pe jos. Ploaia a încetat și puțină mișcare vă va face bine.

L-am auzit pe Chad zicînd:

– Fie că are sau nu dreptate, ar fi bine să plecăm, Sam. Hai să luăm ambele cabriolete și te provoc la o cursă în jurul pajiștii de pe coama colinei. Avem strict timpul necesar pînă se întunecă.

Dacă Sam o fi replicat ceva, eu nu l-am auzit și am continuat să-mi țin fața apăsată de umărul Lizei, în așa fel încît să nu-l văd. Am auzit zgomotul unor pași străbătînd încet încăperea. O ușă se deschise. Chad zise ceva. O ușă se închise. Liza lăsă să-i scape un oftat și se trase cu un pas înapoi, uitîndu-se la mine cu capul înclinat pe umăr.

– Ești sigură, draga mea? mă întrebă.

– Oh, foarte sigură, Liza.

– Ei bine, mi se părea mie că Chad punea ceva la cale, dar nici prin vis nu m-aș fi gîndit la asta.

– Îmi pare rău dacă vestea a venit pe nepregătite, dar nici eu n-am știut pînă adineauri. Mă întrebam dacă ea remarcase reacția lui Sam. Bănuiesc că și Sam a fost surprins, am adăugat.

– Oh, trebuie să fi fost înspăimîntat. El este un holtei înrăit și, deși vorbește de o manieră foarte mondenă despre ideea ca Chad să încheie o căsătorie de conveniență, îmi închi-

pui că este de-a dreptul șocat la gândul că prietenul lui, Prichindelul, e pe cale să se însoare cu adevărat. Bărbații de felul lui Sam sînt adesea lipsiți de simț practic. Acum vino și ia loc, să putem discuta despre cel mai bun mod în care să joci rolul de gazdă pentru niște jucători de cărți bogați.

– Oh, da, te rog! am spus cu ardoare. Treaba asta mă sperie foarte tare.

Mai stăteam încă de vorbă cu însuflețire cînd, o oră mai tîrziu, s-a înapoiat Chad. Se lăsase noaptea cînd el a intrat în camera de zi, îmbrăcat cu pardesiul, cu pălăria în mîină și cu obrajii înviorați de vîntul rece de noiembrie. Liza întrebă:

– Unde-i Sam?

El înălță din umeri, zîmbind, și își scoase pardesiul.

– Ultima dată cînd l-am văzut gonea pe Dover Road către Londra, în cabrioleta lui, scoțînd țipetele acelea stridente ale lui, de indian chayenne.

M-a cuprins îngrijorarea.

– Unde crezi că o fi plecat, Chad? Nu va păți nimic?

Pe un ton calm, Liza spuse:

– Nu-ți face griji, draga mea. Sam este apucat uneori de niște toane care-l îndeamnă s-o ia la fugă încotro vede cu ochii, ca un cal sălbatic. S-ar putea întoarce în următoarele zece minute sau am putea primi luna viitoare o telegramă din Grecia, prin care să ne anunțe că a început o afacere cu ulei de măsline.

– Sau din Italia, să ne spună că face avere din sardele, adăugă Chad. Niciodată nu știi la ce să te aștepți din partea lui Sam.- Ieși să-și atîrne pardesiul și pălăria în cuier, apoi reveni și se duse la șemineu, întinzînd mîinile spre foc. Mă gîndeam că ne-am putea căsători cam cu o săptămînă înainte de Crăciun, dacă ești de acord, Casey. Asta ne-ar lăsa timp pentru anunțurile oficiale. După Crăciun, putem folosi zilele în care nu ești la agenție ca să facem toate pregătirile în casa din St. James's Square, în așa fel încît să fim gata să-i invităm pe primii noștri oaspeți pe la mijlocul lui ianuarie.

– Imediat după Crăciun, activitatea agenției încetează aproape complet, spuse Liza, așa că voi închide vreme de o săptămână și voi veni în oraș cu voi, să dau o mână de ajutor la tot ce trebuie făcut.

I-am mulțumit plină de recunoștință:

– Oh, fii binecuvîntată, Liza!

– Același lucru îl spun și eu, conveni Chad, și se duse să-și atingă obrazul de al ei. Și, vrei, te rog, să faci tu pregătirile de nuntă, surioară? Foarte simple, desigur, numai noi patru. Cît despre înscrierea în actele oficiale, cred că pentru Casey ar fi mai bine să se declare orfană, cu părinți necunoscuți. Dacă va fi nevoie, sora Clare ar susține această declarație. Se uită la mine. Te-ar deranja?

Am dat din cap.

– Nu, prefer așa. Nu vreau să fie consemnată în acte nici o aluzie la trecutul meu.

– Vom avea nevoie de un bărbat care s-o conducă pe Casey pînă la altar, remarcă Liza.

– Credeți că domnul Potter ar fi potrivit? am sugerat eu. Chad păru nedumerit.

– Potter?

– Bătrînul domn Potter, explică Liza, cel care ne ajută la treburile de birou. Da, sînt sigură că i-ar plăcea. Ține foarte mult la Casey și face mare caz de ea. Își privi fratele cu o expresie gravă: Chad, este bine lămurit că o vei elibera pe Casey oricînd, dacă ea ți-ar cere acest lucru?

– Desigur. Am încredințat-o în acest sens.

Am petrecut acea seară discutînd despre numeroasele aspecte ale noii aventuri a lui Chad și făcînd planuri. Era ciudat să mă gîndesc că în curînd el avea să fie soțul meu, cel puțin cu numele, dar nu mă simțeam speriată, nici nu mă temeam. Principalul meu sentiment era unul de imensă ușurare, știind că nu mai eram nevoită să trăiesc ceas de ceas cu teama că Sam Redwing ar putea începe să mă curteze pe față, în ochii tuturor.

Sam nu veni acasă în noaptea aceea și nici în următoarea. Liza și Chad nu păreau îngrijorați, dar eu am început să-mi fac serios griji, fiindcă bănuiam că, de astă dată, brusca lui dispariție nu era cauzată de vreun capriciu de o clipă, ci de anunțul logodnei mele cu Chad.

În seara zilei de marți m-am dus la culcare foarte tulburată. La două noaptea m-am trezit pe neașteptate și mi-am dat seama că pricina era un zgomot neobișnuit. Eră mult prea devreme pentru ca Chad să se fi înapoiat de la club. Am aprins lampa cu gaz, am tras halatul pe mine și am ieșit pe coridor. Din camera Lizei nu se auzea nici un sunet, dar asta nu mă mira, deoarece eu aveam somnul mult mai ușor decât al altora, trezindu-mă lesne. În anii pe care-i petrecusem pe mare mă obișnuisem să dorm ca un marinar, cu un ochi deschis, atentă la orice zgomot sau mișcare la care nu m-aș fi putut aștepta în mod normal.

Primul meu gând a fost că s-a întors Sam; când am ascultat cu atenție, am auzit de pe palierul de dedesubt un fișit slab. M-am înapoiat în camera mea, am aprins lumânarea din sfeșnicul de lângă pat, apoi am ieșit și am coborât scara pînă pe palierul pe care își aveau camerele Chad și Sam. În sfera de lumină creată de lumînare, l-am văzut pe Sam tîrîndu-se în patru labe către ușa lui.

Am alergat spre el, am pus sfeșnicul pe jos și m-am lăsat în genunchi lângă el, înconjurîndu-i umerii cu brațul.

– Sam! am șoptit speriată. Ești rănit? Ce s-a întîmplat?

El întoarse capul și se uită la mine cu un aer nedumerit, cu ochii abia deschiși, roșii și adînciți în orbite.

– Ia te uită... asta-i micuța Casey, mormăi el cu limba împleticită. Tocma' mă duceam la culcare, Casey fetițo. Bătrînu' Sam tocma' se duce să se bage-n pat.

– Sam, *ești beat!* am exclamat într-o șoaptă uluită.

El strîmbă din gură, deschizînd-o și închizînd-o în încercarea de a-mi face cu ochiul, sau cel puțin așa mi s-a părut. Apoi renunță și spuse:

– Poți paria pe asta. Beat O.K. Beat ca un afurisit de porc.

– Ajunge! am șoptit eu pe un ton aspru. Să nu-ndrăznești să înjuri în fața mea, Sam Redwing. Acum ridică-te în picioare. Haide, o să te ajut. Ridică-te și te voi duce să te culci. Așa, bravo! Sprijină-te pe mine. Și *să nu îndrăznești* să faci vreun zgomot!

Era să scap un țipăt când el călcă pe piciorul meu desculț, dar am reușit să-mi rețin strigătul mușcându-mi buzele. Opintindu-mă, am deschis ușa camerei lui, l-am ajutat să treacă pragul, l-am așezat pe pat, apoi m-am dus înapoi să iau lumânarea, după care am aprins lampa cu gaz echipată cu grilă de protecție din dormitorul lui. Simțeam mirosul de whisky pe care îl degaja. Și mai era și de proastă calitate. Sam purta aceeași cămașă pe care o avea când îl văzusem ultima dată, acum foarte soioasă și cu urme de ruj pe guler și pe piepți. Nu voiam ca Liza să-l vadă în situația asta și, așa cum stătea în fața mea, clătinându-se, am început să-i scot haina.

– Haide, Sam, am șoptit. Vino-ți în fire. Am tras haina de pe el și am aruncat-o la o parte. Acum vreau cămașa asta. Nu, nu te mai tot înclina așa. Ține-te de umerii mei pînă mă ocup de nasturi.

– Vrei cămașa lu' Sam? croncăni el, îndatoritor. Sigur că da, scumpo. Ia-o... ia tot... a mai bună fată din lume, micuța mea Casey...

– Sst, Sam! Taci din gură!

– Știi ceva, micuță doamnă? Casey... asta-i fata a mai curajoasă... întreaga lume, să știi!

– Chiar așa, Sam? Ei bine, în clipa de față nu te mai gîndi la ea, scoate-ți brațul din mîneca asta. Așa-i mai bine. Și vorbește în șoaptă.

Aproape că mă zvîrcoleam, luptîndu-mă cu Sam, iar el se legăna dintr-o parte în alta în timp ce eu mă străduiam să-i scot cămașa.

– Îndrăgostit de micuța Casey, mormăi el cu jale. Știi asta? M-am îndrăgostit... dragoste profundă... adâncă... ca Marele Canion. Vreau... căsătoresc cu ea. Acu' prea târziu. Nu trebuie... nu trebuie să spui nimănui. Sst...

Am reușit să-i scot cămașa.

– Nu, nu trebuie să spunem nimănui. Acum întinde-te pe pat, Sam. Nu, nu așa, în partea cealaltă. Așa e mai bine.

I-am împins o pernă sub cap, apoi m-am dus la picioarele patului și începui să-i desfac șireturile ghetelor. Mă întrebam dacă ar trebui să-i aduc o cafea tare și să-i spăl fața, ca să-ncerc să-l trezesc din beție, dar capul i se rostogoli brusc într-o parte și respirația lui deveni adâncă și lentă, dându-mi de înțeles că adormise. Nu s-a trezit când i-am scos ghetele și când am întins o cuvertură peste el. Făcând flacăra lămpii mai mică, am luat lumânarea și am coborât la bucătărie, cu cămașa și cu haina lui.

Era apă caldă la robinet. Am petrecut cinci minute spălînd urmele de ruj de pe cămașă și alte cinci ștergîndu-i haina cu un burete înmuiat în apă caldă, în care adăugasem cîteva picături de dezinfectant, ca să anihilez mirosul de parfum. M-am întors la etaj, am pus cămașa în coșul de rufe murdare care se afla în camera de baie a bărbaților, am atîrnat haina pe speteaza unui fotoliu din dormitorul lui, apoi am stins lampa și m-am înapoiat sus, în camera mea, sperînd că Sam nu-și va aminti rolul jucat de mine la întoarcerea lui acasă.

A doua zi dimineăta, când am coborât să prepar micul dejun, din camera lui nu se auzea nici un zgomot și nu se vedea nici un semn care să-i fi putut spune Lizei că el era din nou acasă. Încercînd să ascund față de ea halul în care se întorsese, nu am spus nimic despre ceea ce se întîmplase în cursul nopții. Când a sosit Amy, i-am dat instrucțiuni pentru munca de dimineată, ceea ce avea s-o țină departe de dormitorul lui Sam, apoi m-am dus s-o înham pe Sandy la cabrioletă în vederea drumului nostru peste colina Blackheath, pînă la agenție. În micul grajd nu se vedea nici o urmă a cabrioletei

sau a calului lui Sam și am tras concluzia că trebuie să fi lăsat atît vehiculul, cît și animalul la vreun grajd de închiriat, undeva în Londra. Judecînd după starea în care se afla îmbrăcămintea lui, venise la Greenwich cu un vaporaș și, desigur, nu cu unul curat.

La amiază, cînd m-am înapoiat să prepar micul dejun pentru Chad, l-am văzut pe Sam așteptîndu-mă la ușa din față, pe care o ținea deschisă, în timp ce eu trăgeam de hături, ca să opresc cabrioleta. Cînd s-a apropiat să mă ajute să cobor, am observat că era palid și cu ochii încă puțin roșii, dar purta haine curate și era proaspăt îmbăiat și bărbierit.

– Bună, Sam, am spus. Mă bucur să văd că te-ai întors. Chad știe?

El dădu din cap, apoi îmi făcu ușor cu ochiul.

– Nu. Cred că doarme încă.

– Mă îndoiesc. Întotdeauna e jos pentru micul dejun în momentul în care eu sînt gata cu pregătirea acestuia.

– Pot să vorbesc cu tine, Casey? În legătură cu noaptea trecută?

Acum eram în hol și în timp ce el închidea ușa, am zis:

– Oh. Așadar, îți amintești?

Își duse mîna la tîmplă și dădu afirmativ din cap.

– Îmi amintesc destul de bine.

– Unde-i Amy?

– La etajul de sus. Face curățenie în camera ta și a Lizei.

– Foarte bine. Vino cu mine în bucătărie și-mi poți vorbi cît fac eu treabă.

Mă urmă la subsol și se așeză călare pe unul din scaunele din bucătărie, pîrînd foarte stînjedit. Între timp eu mi-am scos pălăria și pardesiul și mi-am pus șorțul.

– Îmi pare rău pentru azi-noapte, Casey, zise el. Mi-e rușine că eram beat, dar îți mulțumesc că ai avut grijă de mine.

Eram hotărîtă să mențin conversația pe un ton cît mai voios cu putință, așa că am spus, zîmbind:

– Femeie ăsta nu știe ce bockra vorbește.

El lăsă ochii în pământ.

– Ești o fată foarte bună, Casey, dar eu nu pot lua lucrurile acestea atît de ușor. Urmează să te căsătorești cu Chad și, asta fiind situația, n-ar fi trebuit să-ți spun ceea ce ți-am spus azi-noapte. Mai ții minte?

Mi-am făcut de lucru tăind șoriciul de la cîteva feliuțe de slănină.

– Da, însă nu erai tu însuși, Sam. Nu ți-am luat vorbele în nume de rău. Ai vrea să ieși o gustare?

– Oh, Dumnezeuule, nu! Nu, mulțumesc, scumpo. Ascultă, dacă tot am spus ce ți-am spus azi-noapte, pot să te întreb ceva? Pot să te întreb dacă știai că sînt... că sînt îndrăgostit de tine?

Am pus puțină untură în tigaie și, rostind lent cuvintele, am răspuns:

– Știu că îți închipuiai că ar fi așa.

– Îmi închipuiam? Vrei să zici că îmi închipuiam, în mod eronat?

– Așteaptă. Lasă-mă să pun totul la gătit, altminteri o să fac greșeli. Ai putea să umpli ibricul și să-mi tai cîteva felii de pâine pentru prăjit.

Urmă o tăcere care dură vreo trei minute. În timpul acela m-am rugat să-mi vină în minte cuvintele potrivite, apoi am luat un scaun și m-am așezat în fața lui, de cealaltă parte a mesei de bucătărie.

– Vrei să mă așculți, dragă Sam, și să încerci cu adevărat să înțelegi ce-ți spun?

Se uită la mine cu o expresie precaută.

– O să-ncerc.

– Așa să faci, te rog. Te rog să accepți ideea că s-ar putea să mă vezi într-o lumină falsă. Tu ești o persoană romantică, Sam. Foarte romantică. Asta nu-i ceva rău sau caraghios. Îmi plac oamenii romantici. Cred că și eu aș fi fost romantică dacă Oliver Foy n-ar fi distrus ceva în sufletul meu.

– N-a distrus, Casey, nu. Tu ești încă...

– Te rog, Sam. Ai făgăduit să asculți. Ei bine, sînt sigură că îți amintești cum ne-am cunoscut, tot ce s-a întîmplat între momentul acela și cel în care domnul Carradine te-a operat de apendicită. Îți aduci aminte de mine pe *Casey* în uraganul acela, ții minte ce i s-a întîmplat lui Daniel cînd am fost azvîrlîți în Fălcile Aligatorului și îți amintești cum te-am tîrît de pe navă și pe toată lățimea insulei. Erai neajutorat și nu puteai să faci nimic, așa că m-ai văzut pe mine ca pe un soi de eroină. Impresia a fost mult amplificată prin faptul că, chiar la vremea aceea, ți-ai dat seama că nu eram fata culi care păream a fi. Asta mă făcea să fiu foarte interesantă în ochii unui bărbat romantic cum ești tu, Sam. Erai aproape obsedat de hotărîrea de a mă cunoaște mai bine, așa că m-ai convins să recunosc că eram o tînără englezoaică de familie bună și atunci te-ai decis să mă ajuți. Slavă Domnului, chiar m-ai ajutat. Niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns, și spun asta din toată inima. Dar tu m-ai înălțat pe un pedestal. M-ai transformat în Casey Brown, eroina. Și ai confundat adorarea eroinei cu dragostea. El trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească, dar, cu un gest rapid, l-am oprit. Nu, nu vom discuta în contradictoriu, Sam, repetîndu-ne fiecare întruna argumentele. Niciodată nu vom mai vorbi despre asta. Nu-ți cer decît să te gîndești foarte serios la cele ce ți-am spus. Lasă deoparte uraganul și insula La Faucille, lasă deoparte misterul fetei culi și mulțumește-te să mă vezi aici, la Heathside, ca pe un om obișnuit ce sînt, și nu mă îndoiesc că nu vei mai fi atît de topit după mine. M-am ridicat de la masă, dar am continuat să vorbesc pe un ton dezinvolt, ca și cum aș fi adăugat un gînd de la sine înțeles, care mi-ar fi trecut ulterior prin minte. Mai ales că ai avut-o întotdeauna pe Liza pentru a o compara cu oricine altcineva.

L-am văzut clipind nedumerit. Apoi înălță din umeri, dădu să spună ceva, se opri înainte de a vorbi și desfăcu larg brațele, însoțindu-și gestul cu un zîmbet resemnat.

– Mi-ai închis gura, Casey. Nu pot decît să-mi cer scuze pentru felul în care m-am dat în spectacol azi-noapte. I-ai spus Lizei?

– Nu. Acum eram foarte ocupată la mașina de gătit. Nu-mi stă în fire să umblu cu vorbe și n-aș vrea s-o fac pe Liza să sufere.

– S-o faci să sufere?

M-am uitat la el peste umăr.

– Ți-e prietenă de o viață, Sam, dar ea nu e băiat, este femeie. Crezi că ar avea o părere bună despre tine dacă ar ști că ai fost plecat pentru o orgie de două zile, cu whisky și femei, pentru că ți-ai închipuit că n-ai noroc în dragoste? Ți-ai făcut ție însuși rău, pierzîndu-ți puțin din respectul de sine, iar pe ea asta ar face-o să sufere tot atît de mult.

El își sprijini capul în mîini.

– Te pricepi să lovești tare, Casey, fetițo, mormăi. Poate că oricum va ghici.

– De ce? Ai mai făcut așa ceva și altă dată?

Ridică privirea și în ochi i se aprinse o dureroasă sclipire de umor.

– Am treizeci și șase de ani și nu sînt ușă de biserică, dar niciodată nu m-am lăsat în voia desfrîului ca acum.

– Atunci nu cred că va ghici. Am spălat rujul de pe cămașă ta și am folosit dezinfectant ca să combat mirosul de whisky și cel al parfumului îngrozitor de pe haina ta.

– Oh, Sfinte Dumnezeu! gemu el. Ei bine... îți mulțumesc încă o dată, scumpo.

– Du-te să te plimbi pe-afară toată după-amiaza înainte să te vadă Liza. Asta ar trebui să-ți aducă mai multă culoare în obraji și să-ți mai limpezească ochii, dragă Sam.

– Sfinte Sisoe! Începu să rîdă, apoi îmi făcu cu ochiul. Eventual aș putea să beau și eu puțină cafea, dacă tot o prepari pentru Chad. Ce zici?

– Da, am pus destulă în oală pentru amîndoi.

În timp ce vorbeam, am auzit pași pe scara care urca din hol, și Chad strigă în jos:

– Casey, l-ai văzut pe Sam?

Am ridicat nițel glasul:

– Da, este aici, jos, cu mine.

Peste câteva clipe, Chad își făcu apariția încheindu-și haina.

– Mi s-a părut că am remarcat chiar adineauri, în baie, semne ale întoarcerii hoinarului nostru. Se uită la Sam și rânji. Ai înghițit apă de foc, Mare Căpetenie?

Nu eram prea sigură ce anume voia să spună, dar am zis:

– N-ați vrea, vă rog, să ieșiți amîndoi din bucătăria mea și să așteptați în sufragerie? În cinci minute îți aduc sus micul dejun. Cît despre Sam, el este doar obosit.

– Da, bine'nțeles, răspunse Chad pe un ton grav. Vino cu mine, Sam, bătrîne. Te poți sprijini de brațul meu dacă scara reprezintă un efort prea mare pentru tine.

După plecarea lor, am scos un oftat de ușurare. Era bine că Sam vorbise, fiindcă îmi oferise prilejul de a-i vîrî în cap ideea că sentimentele lui față de mine erau mai degrabă o falsă adorare a unei eroine decît dragoste. Speram că acesta era adevărul; în orice caz atmosfera se limpezise.

Ceva mai tîrziu m-am așezat la masă să-mi mănînc sandvișul și să beau paharul de lapte în timp ce Chad lua micul dejun, iar Sam bea o cafea tare. Nu s-a mai spus nimic despre ciudata dispariție a lui Sam. Cei doi bărbați au discutat despre meritele relative a ceea ce eu bănuiam că erau două sisteme diferite de a juca pocher. Totul era de neînțeles pentru mine și mă întrebam dacă, în calitate de soție a lui Chad și de gazdă, n-ar trebui să învăț măcar cîte ceva în legătură cu principalele jocuri de cărți, cînd Sam mă întrebă:

– Asta mănînci tu, Casey, în chip de masă de prînz? Doar un sandviș?

– Oh, Dumnezeuule, da, e prea de ajuns. La gustarea de dimineață și seara mănînc zdravăn. Dacă aș mînce și la prînz tot atît de bine, m-aș îngrășa.

Sam dădu din cap și își mai turnă cafea.

– Liza se mulțumește și ea doar cu un sandviș, remarcă el, adresându-i-se mai mult lui Chad decît mie, dar rămîne cam durdulie.

Chad conveni, dînd din cap.

– A fost întotdeauna puțin dolofană, nu-i așa?

– Oh, sigur că da. Bănuiesc că așa e ea făcută.

Simțeam cum clocotesc de mînie și m-am străduit din răspuțeri ca vocea mea să sune dezinvolt cînd am spus:

– Nu-i frumos din partea voastră să discutați despre un astfel de subiect în lipsa Lizei.

Ambii bărbați părăuă surprinși.

– Ai înțeles greșit, Casey, protestă Sam. Am spune exact același lucru și dacă Liza ar fi acum aici. Am rîs adesea de ea în legătură cu faptul că este cam grasă, nu-i așa, Chad?

– Adesea, fii de acord Chad.

– Dar acum nu mai sînteți copii și sper că niciodată nu veți mai face asta! am zis mînioasă, nepăsîndu-mi că îmi tremura glasul. Liza nu este grasă, este doar plinuță, într-un mod foarte plăcut, și chiar dacă ar fi puțin durdulie, i-ar sta cît se poate de bine, deoarece are o față rotundă și dulce, drăguță ca o cadră, și cei mai minunați ochi din lume, și mîini frumoase, și de fapt are o siluetă de-a dreptul drăguță, și cea mai bună inimă pe care și-ar putea-o dori cineva, și se mișcă extrem de grațios. N-o să vă dați niciodată seama cît de norocoși ați fost, voi doi, avînd-o pe ea, să aibă grijă de voi în toți acești ani? Ridicasem glasul. Într-o bună zi o să vină un bărbat cu ochii deschiși și o să vadă adevărata ei valoare și o să se însoare cu ea. Atunci o să vă pară rău! Dar ea o să scape de doi bărbați care nu sînt în stare să se gîndească la nimic mai bun decît să spună întruna că ea este dolofană, sau durdulie, sau grasă! Și acum, vă rog să mă scuzați!

Am pus jos sandvișul mîncat pe jumătate și m-am îndreptat spre ușa, cu mîinile tremurînde, speriată de propria-mi izbucnire și totuși neregetînd nici un cuvînt.

În încăpere domni o tăcere consternată pînă în clipa în care am deschis ușa și atunci glasul lui Chad se auzi spunînd repede.

– Așteaptă, Casey. Te rog!

M-am oprit și m-am întors spre el. Amîndoi bărbații stăteau în picioare, uitîndu-se atent la mine. Urmă o altă tăcere. Se priviră unul pe celălalt și, ca și cum ar fi stabilit între ei o înțelegere tacită, întoarseră amîndoi capete către mine. Chad zise:

– Ne recunoaștem greșeala. Nu vom repeta această jig-nire. Și ne cerem cu umilință iertare.

Am fost tot atît de uluită de ceea ce realizasem pe cît de mînioasă fusesem pe ei. Am dat din cap cu îndoială.

– Nu... nu, Chad. Tu și Sam nu-mi datorați mie scuze. Vorbeam în numele Lizei și m-am lăsat luată de val.

Vorbind lent, Sam spuse:

– Ai vorbit foarte bine în numele ei, Casey. Bănuiesc că întotdeauna am considerat-o ca pe ceva care mi se cuvenea.

Acum mă simțeam jenată și am replicat cu stîngace:

– Ei bine... trebuie să plec.

Am auzit atunci glasul calm al lui Chad:

– Nu pleca supărată pe noi, Casey.

– Oh, nu sînt supărată. Eu... m-am înfierbîntat, așa, dar acum a trecut.

El zîmbi, dar expresia lui rămase gravă.

– Sper să te înfierbinți iar dacă observi vreodată că sîntem la fel de obtuzi.

Tare aș fi vrut ca ei să știe că vorbisem sincer cînd spuseseam că îmi trecuse supărarea, fiindcă prietenia care se născuse între noi era prea prețioasă pentru a permite să fie atinsă de îndoieli.

– Eu însămi sînt vinovată în exact același fel, Chad, am zis. Acum mi-am dat seama că în scurtul timp în care am locuit aici am ajuns să vă consider pe tine și pe Sam ca pe niște persoane pe care pot conta ca de la sine înțeles. Cînd am vorbit

adineauri pe un ton mînios, am vorbit fără teama că m-ați putea da afară din casă, fiindcă nu aveam nici un motiv să mă tem; dar dacă i-aș fi vorbit așa lui Oliver Foy, el m-ar fi alungat fără milă.

Am văzut nările lui Sam dilatîndu-se, iar în ochii cenușii ai lui Chad apăru brusc o răceală cumplită.

— Oh, nu vă uitați așa! Acum a trecut totul, am adăugat în grabă. Atîta doar că îmi reproșez că văd paiul din ochii voștri, dar nu și bîrna din ai mei. Și acum trebuie să plec repede. Vă las cu bine deocamdată și ne revedem diseară.

Am închis ușa în urma mea înainte să se mai spună ceva. O dată ajunsă pe coridor, mi-am pus pălăria și pardesiul, am înșfăcat mînușile și mica geantă în care se afla sandvișul Lizei, apoi am ieșit îndreptîndu-mă spre cabrioletă. În timp ce străbăteam Blackheath-ul, mă gîndeam că ceea ce spuseseam în legătură cu Oliver Foy era numai pe jumătate adevărat, deoarece el nu avusese nevoie de nici un pretext pentru a mă brutaliza. Mi-am amintit că mă întrebasem cîndva cum ar fi să fiu căsătorită cu Oliver Foy și cît de înspăimîntător fusese șocul atunci cînd aflasem. Amintirea aceasta făcu să mă străbată un brusc fior.

Iritată, am alungat astfel de gînduri. Acum eram o altă persoană, Casey Brown. În curînd aveam să fiu soția lui Chad Lockhart, cel puțin cu numele, și asta mă va îndepărta și mai mult de fata care fusese Emma Delaney și apoi „stăpîna” Emma Foy. Nimic din acea altă lume pe care o cunoscusem cîndva, cu mult în urmă și undeva foarte departe, nu se mai putea ivi acum din trecut ca să mă atingă, deoarece eram o altă persoană.

Acestea îmi erau gîndurile în timp ce am oprit cabrioleta în fața Agenției pentru Plasarea Personalului Casnic Blackheath, a domnișoarei Liza Faith. Nu știam cît de mult mă înșelam.

16

M-am căsătorit cu Chad Lockhart în vinerea dinaintea Crăciunului, care cădea în marțea următoare. Cere-monია a fost oficiată după-amiază la biserica St. Alfege. Nu eram îmbrăcată în alb, ci într-o rochie drăguță de un albastru deschis, despre care Liza spunea că îmi scoate admirabil în valoare părul castaniu roșcat, crescut acum îndeajuns de lung pentru a putea fi ridicat pe creștet într-o coafură atrăgătoare.

Domnul Potter de la agenție m-a condus spre altar cu mare demnitate. Sam Redwing, în calitate de cavaler de onoare, era mai nervos decât oricare dintre cei prezenți. Singurul nostru oaspete era Liza, dar Chad plătise pentru ca organistul bisericii să cînte pentru noi, așa încît tăcerea aceea pustie să nu fie prea apăsătoare. Apoi, în sacristie, soțul meu mă sărută scurt pe buze, Liza mă îmbrățișă ca de obicei cu toată afecțiunea, iar Sam mă sărută pe obraz, ca și domnul Potter.

Mergînd de-a lungul culoarului dintre strane la brațul lui Chad pentru a ieși din biserică, mi-am dat seama, mirată, că mai fusese prezent și un alt oaspete, deoarece în strana din spate am văzut un cap acoperit de un păr foarte asemănător cu al meu în ceea ce privește culoarea, dar ușor încărunțit. Cînd ne-am apropiat, colonelul Brown se ridica în picioare. Purta un costum de dimineață cenușiu, un joben și baston cu măciulie de argint. I-am răspuns la salut, am trecut mai departe, și îl așteptaram în pragul portalului, împreună cu Liza și Sam.

El ieși după cîteva clipe, încheindu-și pardesiul și pîrînd puțin intimidat cînd ne găsi așteptîndu-l.

– Felicitările mele, doamnă Lockhart, îmi spuse, destul de morocănos. Și duminică, de asemenea, Lockhart, dragul meu prieten. Sper să nu considerați prezența mea ca pe un amestec nedorit în treburi care nu mă privesc, dar în ultimele trei duminici am auzit anunțurile oficiale ale căsătoriei și mi s-a părut că mi-ar plăcea să fiu aici cu acest prilej. Schiță un zîmbet vag. Am simțit că îi datoram asta doamnei Lockhart pentru amabilitatea de care a dat dovadă cînd a avut de-a face, la agenție, cu un prost bătrîn și excentric, iar duminică, tinere, pentru seara aceea minunată pe care am petrecut-o de curînd ca parteneri la club.

– Nu sînteți un intrus nedorit, colonele. Faptul că ați venit cu noi este o dovadă de bună vecinătate, spuse Chad zîbind.

Am murmurat cu toții cuvinte prin care ne exprimam asentimentul și Sam a zis:

– Nu are loc nici o recepție, dar vom destupa o sticlă de șampanie acasă. Dacă doriți să ne însoțiți...

În privirea pătrunzătoare pe care colonelul Brown o îndreptă spre Sam se citea încîntarea.

– O mie de mulțumiri, dragă prietene, dar nici prin gînd nu-mi trece așa ceva. Veți petrece mult mai bine singuri, fără un străin de care să vă ocupați. Doamnă Lockhart, vă urez dumneavoastră și soțului dumneavoastră toată fericirea posibilă. Îmi luă mîna, făcînd o plecăciune, apoi o salută în același fel pe Liza. Încă o dată felicitări, tinere Lockhart. A fost o plăcere să reînnoiesc cunoștința cu dumneata, Redwing. În ultima vreme nu te-am mai văzut la banca aceea de pe Blackheath.

Dădu mîna cu Chad și cu Sam, își puse pălăria pe cap, ridică bastonul într-un ultim salut și se îndepărtă cu pași mari.

Ne-am uitat zîbind unii la alții. Chicotind, Sam zise:

– Vi-l puteți imagina supus unui interviu pentru obținerea unei slujbe de majordom? L-ar face pe stăpînul conacului să se fîstîcească în fața lui.

De-a lungul întregii zile am fost nevoită să-mi reamintesc încontinuu că această căsătorie a mea nu era decît una de conveniență, în interes de afaceri, deoarece din cînd în cînd mă simțeam foarte emoționată, cu un amestec de fericire, de recunoștință pentru că nu mai era necesar să fug în lume și de un soi de dor de ceva ce nici eu însămi nu știam ce putea fi.

În seara aceea am luat cina la un restaurant bun, apoi ne-am întors acasă să jucăm o partidă de *mah tsiang* înainte de a ne duce la culcare. Nu a existat nici o clipă de stînjeneală. Eu le-am urat tuturor noapte bună, după care, ca de obicei, am coborît ca să pregătesc totul pentru micul dejun de a doua zi și să întocmesc o listă cu eventualele cumpărături necesare. Cînd am urcat la etaj, ducîndu-mă la culcare, Chad și Sam încă mai stăteau de vorbă în camera de zi.

Eram în cămașa mea de noapte, periindu-mi părul, cînd Liza ciocăni la ușă și, la răspunsul meu, intră în încăpere.

– Casey, n-aș putea să mă duc să dorm fără să vin să văd dacă te simți bine. A fost o zi extenuantă, iar tu ai avut o atitudine minunată, calmă și degajată, dar sînt sigură că abia te ții pe picioare de oboseală. De ce nu dormi pînă tîrziu, lăsîndu-mă pe mine să mă ocup de gustarea de dimineată? Sînt convînsă că ți-ar prinde bine.

– Nu, nu, nici nu vreau s-aud așa ceva, dragă Liza. Vreau ca totul să fie ca de obicei și, realmente, nu sînt obosită.

Ea oftă și se așază pe un colț al patului.

– Foarte bine, dacă așa vrei tu. Ai o energie remarcabilă – bănuiesc că este rezultatul faptului că ești navigator. Voiam să te întreb... ești fericită în legătură cu ziua de azi? Nu ai nici un regret?

Am pus peria jos și m-am întors spre ea.

– Absolut nici unul, te asigur. Știu că este o înțelegere neobișnuită, dar lui Chad îi convine și nu-mi pot imagina nimic mai bun pentru cineva ca mine. Va fi plăcut să am o soră.

Ea dădu din cap, visătoare.

– Da. Plăcut și pentru mine. Cred, dragă, că în public va trebui să te porți cu Chad de o manieră ceva mai asemănătoare cu cea a unei soții adevărate. Vreau să zic, mai ales în lucruri mărunte, cum ar fi să-l iei de braț, să-l întâmpini cu un mic sărut pe obraz, să-i înlături cu mîna un fir de praf de pe rever, să-i îndrepti butoniera. Dacă nu faci mici gesturi posesive de felul acesta, relația voastră va părea puțin ciudată. Și aceleași remarci sînt valabile și pentru Chad.

– Da, presupun că da. Va trebui să exersăm, dar sînt sigură că în curînd ne vom însuși comportamentul adecvat.

– Voi vorbi eu cu Chad. Se ridică și se aplecă pentru a-și atinge obrazul de al meu. Noapte bună, Casey. Somn ușor!

Cînd m-am trezit în dimineața din Ajunul Crăciunului și am dat la o parte perdelele, nu mi-am putut crede ochilor. Peste noapte, pămîntul devenise alb.

Zăpadă! Niciodată nu mai văzusem așa ceva sau cel puțin nu mi-o aminteam din copilărie. Chiar înainte de a mă spăla și pieptăna, mi-am aruncat pe mine cîteva veșminte și am coborît scara în fugă, spre mica noastră grădină, aproape dansînd de emoție în timp ce lăsam urme mari de pași în albul acela catifelat. Am luat o mîină plină de nea ca să mi-o apăs pe buze și s-o gust, minunîndu-mă de frumoasa dantelă de fulgi de zăpadă ce atîrna de fiecare cracă și ramură a mestecănului argintiu din colțul îndepărtat al grădinii.

Mai tîrziu, la gustarea de dimineață, ceilalți s-au amuzat copios pe seama intensei mele emoții. M-au tachinat, declarînd că eram o culi prostuță, iar eu am răspuns prin comentarii exprimate în vorbirea stîlcită din insulele olandeze – un amestec de dialect francez, creolă spaniolă și forme vechi de olandeză și engleză. Seara ne-am dus să colindăm, împreună cu un grup de la biserică. Chad și Liza aveau voci frumoase, Sam și

cu mine ne descurcam mai puțin bine, așa că mi se încredință sarcina de a ține niște lanterne fixate pe bețe, în așa fel încît cîntăreții să poată citi cuvintele.

Pentru mine era un Crăciun fericit, deși existau momente în care îmi aminteam de Daniel și îmi simțeam ochii înotînd în lacrimi. Apoi mă consolam cu gîndul că dacă el ar fi putut să mă vadă, ar fi fost nespus de bucuros de norocul meu. Ne-am oferit unii altora cadouri, am mîncat mult mai mult decît de obicei, am băut puțin vin de Xeres și de Porto și spre seară ne-am amuzat cu jocuri pe bază de creion și hîrtie. Cred că momentul care mi-a plăcut cel mai mult a fost Ziua Cadourilor¹, cînd ne-am putut duce să patinăm pe lacul Prince of Wales, de pe coama colinei, și Liza s-a dovedit o patinatoare foarte grațioasă și elegantă, în timp ce noi, ceilalți, am încasat mai mult de o căzătură fiecare.

Restul săptămînii l-am petrecut pregătind casa pe care o închiriasse Chad în St. James's Square. Casa fusese locuită de o familie alcătuită din șapte membri, la care se adăugau servitorii, și cea mai mare parte din mobilier se potrivea bine cu scopul lui Chad, deoarece era extrem de important să avem atmosfera unui cămin, nu pe cea a unui club. Cu toate acestea, din punct de vedere al organizării mai erau foarte multe de făcut.

Erau necesare modificări în bucătărie, în așa fel încît să se poată asigura într-un timp scurt o mare varietate de mîncăruri și gustări. Unele încăperi trebuiau rearanjate în vederea jocului de cărți. Mai era personalul, care trebuia să fie audiat și apoi îndemnat să facă repetiții în legătură cu ceea ce avea de făcut fiecare; erau de adus mese și scaune confortabile și de asigurat facilități de toaletă pentru oaspeți. În unele încăperi lumina era nepotrivită și trebuia modificată. Existau nemănumărate probleme care se cereau a fi rezolvate, dar noi colaboram bine. Sam dispărea adesea vreme de cîteva ore pentru

¹ Ziua de 26 decembrie (în lb. engl.: Boxing Day) (n. tr.).

treburi de-ale lui, dar era de neprețuit prin faptul că, indiferent de ce era vorba, el cunoștea întotdeauna pe cineva capabil să furnizeze sau să facă acel lucru.

În fiecare zi îmi petreceam puțin timp în camera care avea să fie dormitorul meu: mi se luau măsuri sau erau probe pentru rochiile de care urma să am nevoie în calitate de soție a lui Chad și de stăpînă a casei. Eram recunoscătoare pentru faptul că aveam mereu ceva de făcut, deoarece ori de cîte ori dispuneam de un răgaz îndeajuns de lung spre a mă gîndi, mă cuprindea teama că voi da greș în mod lamentabil în rolul pe care urma să-l joc.

În săptămîna următoare, Liza și cu mine ne-am reluat munca la agenție. Ea spusese că ar fi putut să se descurce singură și că, pentru mine, a lucra trei zile și jumătate pe săptămîină cu ea și două nopți cu Chad, în oraș, ar fi mult prea extenuant, însă eu nu aveam de gînd să accept nici un argument în problema aceasta și Liza cedă în cele din urmă. S-a stabilit ca eu să lucrez în diminețile de marți și joi, cînd urma ca seara să fiu gazdă, dar să nu-mi reiau lucrul la agenție miercurea și vinerea decît după ora prînzului.

Spre sfîrșitul primei săptămîni a lui ianuarie, cea mai mare parte a treburilor fusese făcută, iar eu mă obișnuisem ca lumea să mi se adreseze cu „doamnă Lockhart“. În public, Chad și cu mine ne-am deprins cu multă ușurință să ne purtăm ca și cum am fi fost cu adevărat soț și soție, deși în particular continuam să avem întocmai comportamentul anterior. În cea de-a doua marți a lunii am fost în măsură să inspectez întreaga casă și să mă încredințez că era pregătită pînă la cel mai mic amănunt din punct de vedere al scopurilor de ordin casnic. În aceeași după-amiază, o mică armată de femei, trimise de Liza de la agenție, făcu în casă o curățenie desăvîrșită, de sus și pînă jos; eu eram ocupată cu supravegherea lor cînd am fost chemată să rezolv problema unui furnizor care avea de livrat două lăzi prea mari. Faptul era surprinzător, fiindcă nu le așteptam.

– Știți ce conțin? l-am întrebat pe cărăuș.

El oftă din greu și pocni din degete către ajutorul său.

– Nota de livrare, Walter!

Walter, un biet om cu ochii roșii, se scotoci prin buzunare și scoase la iveală o bucată de hîrtie roz pe care i-o înmîină cărăușului.

– Nota de livrare, Perce, îi zise acestuia.

Perce o despături, o examinează cu atenție, apoi se uită la mine.

– O duzină de *gross*¹-uri de cărți de joc, doamnă.

– O duzină de *gross*?!

– Așa scrie aici, doamnă.

– Așteaptă. Te rog să aștepti doar puțin.

L-am căutat în grabă pe Chad, care se afla într-una din camerele destinate jocului de cărți, reflectînd asupra poziției unei mese. Cînd i-am spus despre furnizor, a izbucnit în rîs:

– Este corect, Casey dragă. Eram în public, așa că îmi bătu ușor brațul cu palma, într-un gest afectuos. De douăsprezece ori douăsprezece vor fi de ajuns pentru început.

– Tu chiar vorbești serios? De douăsprezece ori o sută patruzeci și patru de pachete de cărți de joc?

– Păi, la whist, pentru fiecare robber se deschide un nou pachet. Iar la pocher, orice jucător poate cere oricînd cărți încă nefolosite. Asta pentru a preveni orice posibilitate de a trișa. Cînd niște gentlemen joacă pe mize mari, le place să se respecte anumite reguli. Zîmbi. Au încredere unii în alții, desigur, dar – așa cum îți va confirma Sam – există un proverb american care spune: „Încrede-te în tovarășul tău, dar taie întotdeauna cărțile“. De aceea nu avem nici o oglindă în apropierea meselor de joc și vei constata că nici un obiect reflectorizant nu este pus vreodată pe masă. Așa se explică și de ce am spus că nici tu, nici vreunul dintre servitori nu trebuie să vă apropiați de vreo masă în timp ce se joacă o mîină. Își petrecu brațul pe sub al meu și ne-am îndreptat spre ușă. Cît

¹Termen folosit în comerț și semnificînd o duzină de duzini (n. tr.).

despre cărțile de joc înseși, se știe că unele persoane care nu merită să fie numite gentlemen fac semne cu unghia mare pe anumite cărți. Iată motivul pentru care cărțile se schimbă des, așa că hai să mergem să luăm în primire cele douăsprezece *gross*-uri. Seratele noastre trebuie să fie mai presus de orice suspiciuni.

În cea de-a doua joi a lunii am făcut o „repetiție cu costume“. Oaspeții erau o duzină de actori șomeri, angajați de Sam prin intermediul unui cunoscut de-a lui, agent teatral. Când ne-am adunat cu toții, la început ei au fost înclinați să considere oarecum comică toată treaba, dar Chad i-a chemat repede la ordine, cu glasul lui calm și aspru, oferindu-le favoarea de a le arăta acea latură a feței lui care, din cauza pleoapei căzute, putea să-l facă să capete o înfățișare sinistră.

– Cei dintre dumneavoastră, domnilor, care nu doresc să-și câștige guineea și cina din seara aceasta pot pleca imediat, le spuse. Cei rămași, vă veți aminti că sînteți angajați să jucați rolul de oaspeți, nu să chicotiți ca niște școlari, așa că fiți buni și acordați acestei probleme întreaga dumneavoastră atenție profesională.

Făcu o pauză. Se auzi un murmur stînjenit de scuze și de picioare tîrșîite, dar nimeni nu dădu curs invitației de a se retrage.

– Foarte bine, zise Chad. Acum veți părăsi casa și veți reveni în grupuri de cîte doi sau trei, la intervale diverse, de-a lungul următoarei jumătăți de oră. Veți fi primiți la început de majordomul meu, apoi de soția mea și de mine însumi sau, eventual, numai de soția mea. Vă puteți alcătui singuri echipele de joc la fiecare masă și dacă există vreo problemă pentru a reuni patru persoane care să joace whist, soția mea vă va ajuta în mod discret, făcînd pregătirile necesare. Vă rog să utilizați propriile dumneavoastră nume. Majordomul vă va anunța, iar soția mea și cu mine vom reține cine este fiecare persoană.

Stînd în picioare lîngă Chad, îmbrăcată cu una dintre noile mele rochii, am reușit să nu tresar la aceste ultime cuvinte, deși îmi simțeam gura uscată, și în gînd am înălțat spre Cer o rugă. El continuă:

– Cei dintre dumneavoastră care joacă whist sau pocher sînt poftiți să facă acest lucru. Cei care nu puteți, vă rog să jucați indiferent ce joc de cărți cunoașteți. Ori de cîte ori, în cursul serii, doriți o gustare sau o băutură răcoritoare, vă rog să cereți... dar niciodată în timp ce se joacă o mînă. Există o sufragerie cu cinci mese la care veți putea lua loc cu toții pentru cină, însă vă sugerez să vă duceți acolo în grupuri mici și la momente diferite, deoarece acesta este cel mai probabil comportament. Meniul poate fi studiat în timp ce vă aflați la masa de joc și se pot da comenzi. Este totul clar? Bine. Așadar, cînd veți reintra în curînd în această casă, veți fi niște gentlemeni înstăriți care fac o vizită într-o locuință particulară pentru a lua parte la un joc de cărți cu mize mari, ceea ce nu constituie un prilej de a bea vîrtos sau de a vă ghiftui. Vă rog să interpretați acest rol cu realism și bună-cuviință.

Pentru mine, prima oră a fost o grea încercare. Deoarece jucam un rol, mă simțeam atît caraghioasă, cît și incapabilă, dar încetul cu încetul se părea că toți au intrat în pielea personajelor noastre. A trebuit să-mi reamintesc mereu că acesta va fi un rol pe care, în viitor, îl voi juca neîncetat. În seara aceea se iviră mici probleme, atît în bucătărie, cît și la mese, și ne-au fost de folos pentru că am mai învățat cîte ceva. Nu s-a întîmplat însă nimic dezastruos.

La miezul nopții, cînd actorii plecară cu guineele lor, eu m-am lăsat să cad într-un fotoliu, față în față cu Chad, de cealaltă parte a mesei la care jucase el, și am scos un lung oftat de ușurare.

– Oh, slavă Domnului că te-ai gîndit la repetiția asta, Chad! M-am descurcat tare prost?

El zîmbi și întoarse pe față una dintre cărțile de joc împrăștiate pe masă. Era dama de cupă.

– Dimpotrivă, ai fost minunată. Lovi cu degetul cartea de joc. Ba chiar ai câștigat inimile actorilor care, în mod normal, nu iubesc pe nimeni decît pe ei înșiși. Mă privi atent, cu o expresie ciudată. La început ai avut o purtare puțin cam silită, așa cum știam că aveam să fim cu toții, dar nu cumva ți-era frică?

Am schițat o grimasă, dînd ochii peste cap.

– Aproape că muream de frică.

– Niciodată nu lași să se vadă asta, Casey. Nu te-am văzut niciodată manifestînd teamă.

– Dacă-i așa, nu e din cauză că aș fi curajoasă, orice ar spune Sam. Mi-am pus coatele pe masă, cu bărbia în mîini. Presupun – am zis cu glas lent, somnoros – că am învățat să-mi ascund teama. Am trăit o mulțime de temeri... unele pe mare, dar cele mai multe la Diabolo Hall. Pe mare, a nu-ți arăta teama te ajută să-ți păstrezi capul limpede, iar la Diabolo Hall aș fi fost cu totul înfrîntă dacă aș fi îngăduit să se vadă.

Chad luă dama de cupă și se uită la ea fără vreun scop anume.

– Nu te tulbură să vorbești acum despre asta?

– Nu. Mulțumită ție, și Lizei, și lui Sam. Un căscat mă luă pe nepregătite și mă grăbii să-l înăbuș. Oh, scuză-mă!

El se ridică.

– Nu mă mir că ești obosită. E vremea de culcare.

– Da. Am spus personalului de la bucătărie să plece la unsprezece și jumătate, însă mă duc să arunc o privire, să văd dacă au lăsat totul în ordine. Soții Birchall pot strînge restul mîine dimineață.

Soții Birchall erau cuplul pe care-l angajase Chad pentru a se ocupa de treburile casei și care locuia la etajul superior – soț și soție, împreună cu o fiică în vîrstă de cincisprezece ani. Domnul Birchall era un fost sergent din Gărzile Coldstream, un om de mare încredere, care își comanda familia ca pe soldații din plutonul lui, situație pe care atît soția, cît și fiica pă-

reau s-o accepte mai curînd cu plăcere. Își îndeplinea excelent slujba.

Cînd am părăsit bucătăria, l-am găsit pe Chad așteptîndu-mă la treapta de jos a scării. Am urcat împreună, apoi am parcurs coridorul care ducea spre partea din spate a casei, unde dormitoarele noastre se aflau unul în fața celui alt. Ne-am oprit și eu am spus:

— Chad, dacă am prinde trenul care pleacă la șase și douăzeci, am fi acasă la timp pentru ca eu să prepar micul dejun pentru Liza și Sam.

— Oh... nu știu. Ar însemna să ai o noapte prea scurtă și ai dormit prea puțin.

— În cea mai mare parte a ultimilor trei ani, rareori am dormit mai mult de patru ore fără întrerupere și pot să trag un pui de somn după gustarea de dimineață.

— Ei bine, dacă ești sigură...

— Da, mi-ar plăcea să fac asta.

— E-n ordine. Zîmbi și se întoarse către ușa lui.

— Noapte bună, Casey. Îți mulțumesc pentru cît de bine te-ai descurcat în seara asta.

— Mă bucur că așa ți s-a părut. Noapte bună, Chad.

Soțul meu intră în dormitorul său, iar eu într-al meu.

*

* *

După trecerea a șase săptămîni nu mai exista nici o îndoială că noua aventură a lui Chad va fi un succes. Mă așteptam ca în prima noapte să mă simt foarte îngrijorată, dar din clipa în care au început să sosească oaspeții, ceva din mine păru să reacționeze la provocare. Asta m-a făcut să mă gîndesc la momentele în care îmi înfipsesem zdravăn picioarele în puntea lui Casey și păstrasem un curs constant împotriva unui vînt puternic care încerca să ne abată din drum. La încheierea serii, Chad m-a lăudat cu mai multă căldură decît meritam, dar, ca să spun adevărul, nu eram prea nemulțumită de mine

însămi, socotind că mă descurcasem ceva mai bine decît mă temusem.

Spre sfîrșitul celei de-a șasea săptămîni, după ce organizasem o duzină de astfel de serate, eram în măsură să privesc înapoi și să-mi dau seama că de fapt făcusem mare caz pentru nimica, deoarece îndatoririle mele în calitate de soție a lui Chad și de stăpînă a casei erau foarte simple și nepretențioase. Așa cum stăteau lucrurile, cea mai mare parte din munca mea se desfășura în spatele scenei și consta în a mă asigura că personalul de la bucătărie și ceilalți servitori își îndeplinesc sarcinile în liniște. Toți fuseseră aleși cu grijă, așa că, într-adevăr, supravegherea lor nu era deloc o treabă dificilă.

Pe măsură ce soseau oaspeții, Chad și cu mine îi primeam ca și cum am fi fost gazde la o petrecere cu cină, la o serată muzicală sau la o altă ocazie asemănătoare. Ofeream un pahar de vin de Xeres sau Porto, și făceam un timp conversație, pînă se adunau destui domni pentru a începe să joace. Atunci Chad îi invita într-una din încăperile aranjate pentru joc. De obicei, se abținea să completeze el însuși o masă pînă nu erau deja în curs de desfășurare două partide, însă uneori unul dintre oaspeții sosiți mai devreme insista ca el să participe la joc. În astfel de situații eram lăsată să-i primesc eu pe cei care veneau mai tîrziu și să prezint scuze în numele soțului meu. Dat fiind că toți oaspeții veneau să joace cărți, nimeni nu se simțea jignit dacă Chad nu putea să-l întîmpine personal.

Aceștia nu erau membri ai unui club, ci oaspeți care veneau ca urmare a unei invitații oficiale din partea lui Chad, așa că erau gentlemeni aleși cu grijă, pe al căror comportament te puteai baza. Cîțiva aveau titluri nobiliare, toți erau bogați și toți erau jucători de cărți împătimiți, deși nu toți jucau bine. Aceleași chipuri apăreau cu regularitate, cercul fiind limitat, și în curînd m-am obișnuit să-i salut pe oaspeții noștri cu ceea ce speram că erau cuvinte de bun-sosit politicoase fără a fi exuberante, fiindcă era vital ca ei să nu aibă niciodată impresia că le-am fi dorit participarea ca și cum ar fi fost niște clienți.

— Bună seara, lord Marsham, ce plăcere să vă primim din nou! spunea eu. Arătați într-adevăr foarte bine. Mă tem că soțul meu a cedat insistențelor colonelului Reid și pentru moment îi este partener la un robber. Vă rog să-l scuzați. După cum vedeți, sir Charles și domnul Ashleigh tocmai gustă un pahar de vin de Xeres împreună cu mine. V-ați cunoscut cu toții, desigur? Da, așa credeam. N-ați vrea să veniți aici, alături de noi, și să sporovăim câteva minute, cât așteptați un al patru-lea pentru whist? Sau doriți să luați un loc la masa de pocher în seara asta?

Niciodată nu-mi beam cu adevărat paharul de vin și rareori eram nevoită să întretin o conversație prelungită. În două împrejurări, gentlemenii care doreau să joace whist au fost în număr impar, ceea ce implica o oarecare rotire la mese, unii jucători stînd pe rînd deoparte; astfel, faptul că trebuia să fac conversație nu constituia o îndatorire prea dificilă. Chad îmi dăduse o listă cu aproximativ patruzeci de posibili oaspeți, indicînd diferitele subiecte care îi interesau pe fiecare, și am descoperit că a pune întrebări și a asculta răspunsuri era o modalitate foarte bună pentru a ajunge să fiu apreciată ca gazdă.

Aproximativ din oră în oră treceam prin fiecare din cele trei camere de whist și prin cea de pocher pentru a le reaminti în mod discret domnilor prezența mea. Nici o ușă nu era închisă vreodată, așa că îmi era ușor să potrivesc momentul unei vizite cu cel în care tocmai se jucase o mîină. Atunci, înainte să se poată ridica cineva de la masă, insistam ca oaspeții să-și păstreze locurile și întrebam dacă puteam să trimit un valet care să ia notă de dorințele lor în materie de gustări și răcoritoare la masa de joc sau pentru cină în sufragerie. Era o serată ciudată și neconvențională, dar eu cred că acest lucru în sine constituia o oarecare atracție pentru tipul de gentlemeni care veneau în casa din St. James's Square.

Eram intrigată ori de cîte ori îl zăream pe Chad la masa de joc. Unii bărbați își manifestau emoția, dezamăgirea, trium-

ful sau exasperarea, după cum aveau sau nu noroc. Chad avea întotdeauna aceeași expresie prietenoasă, ușor visătoare, ca și cum gândurile i-ar fi fost în altă parte. Într-o seară, când Chad era plecat în oraș să joace cărți la clubul lui, le-am vorbit despre acest lucru Lizei și lui Sam.

Sam rîse:

— Scumpo, așa arată el cînd se concentrează și, crede-mă, nimeni nu se pricepe la asta mai bine ca Prichindelul. Ține minte toate cărțile jucate și face deducții pe baza fiecărei cărți puse pe masă, așa că pînă cînd jocul unei mîini ajunge pe la jumătatea duratei sale, el știe cu exactitate ce cărți are fiecare. Același lucru în cazul pocherului. De fiecare dată cînd cel care face cărțile ia de jos o carte aruncată pe față și o pune la fundul pachetului, Chad ține o contabilitate a acelor cărți, așa cum sînt dispuse în pachet, pînă cînd le vine rîndul să fie împărțite din nou. Nu-i așa, Liza?

Ea zîmbi și confirmă dînd din cap.

— Asta îi oferă un mare avantaj. L-am văzut luînd un pachet, răsfoindu-l repede, apoi numărînd cărțile în ordine fără să se uite.

Sam chicoti.

— Obişnuia să facă asta încă de pe cînd era copil. Așa reuşeşte să-și mențină pierderile la un nivel scăzut, chiar dacă trage la sorți un partener slab sau dacă uneori cărțile sînt împotriva lui. Dă-i un partener bunicel ori cărți mulțumitoare, și va cîștiga. Dă-i și una, și alta, și cît ai clipi îți ia și cămașa de pe tine. Păcat e doar că nu-i pasă de bani nici cît negru sub unghie, decît în măsura în care îl ajută să-și achite datoriile alea vechi.

Era destul de adevărat că pe Chad îl lăsau rece cîștigurile sau pierderile zilei. În timpul primelor noastre douăsprezece seri, a avut mici pierderi de două ori — o dată în cea de-a doua seară, dar cînd eu mi-am manifestat îngrijorarea în legătură cu acest lucru, el se mulțumi să înalțe din umeri.

— Face pur și simplu parte din modelul matematic, Casey. Aici nu există jucători nepricepuți, dar eu i-am tras la sorți ca parteneri pe cei mai puțin iscusiți dintre ei și mi-au revenit cele mai proaste cărți. A fi în pierdere doar cu douăzeci de lire într-o seară este foarte satisfăcător.

La capătul celor șase săptămîni, cîștigurile lui însumau o mie cinci sute de lire, după ce fuseseră achitate toate cheltuielile de chirie, aprovizionare și plata personalului.

În afara celor două zile pe săptămîină petrecute în această nouă aventură, pentru mine viața continua întocmai ca înainte, cu excepția faptului că Liza decise ca în viitor să nu deschidă agenția sîmbăta decît pentru o jumătate de zi. Ea susținea că luase această hotărîre deoarece într-o dimineață de sîmbătă afacerile erau foarte reduse, dar eu eram sigură că făcuse gestul spre binele meu, fiindcă avea convingerea total nejustificată că eu munceam prea din greu.

Spre marea mea mulțumire, Sam nu mă mai privea cu adorație, și nici unul dintre noi nu vorbi vreodată despre ceea ce se spusese în ziua aceea de după orgia lui. Eram recunoscătoare pentru faptul că, dacă se întîmpla să rămînem singuri, nu exista între noi nici o senzație de jenă și simțeam că avusesem dreptate socotind că pasiunea lui pentru mine se născuse numai pentru că mă văzuse într-o lumină eroică.

Singurul lucru care mi-a tulburat starea de bine a fost că în primele opt luni ale anului am avut de trei ori același coșmar îngrozitor care mă chinuise în noaptea de dinaintea sosirii mele în Anglia, visul în care scheletul lui Daniel venea înotînd spre mine, pe sub apă, pîrînd că încearcă să-mi spună ceva. Ca și atunci, mă trezeam de fiecare dată în plină oroare și eram profund tulburată ore de-a rîndul după aceea. Ar fi fost o ușurare să-i vorbesc cuiva despre acest lucru, dar la lumina zilei ezitam să le impun prietenilor mei o descriere atît de oribilă.

Pe la mijlocul lui martie, în urma unui schimb de telegrame, Sam plecă în Spania. Se înapoie trei săptămîni mai tîrziu,

plin de entuziasm, informându-ne că își vînduse partea ce-i revenea dintr-o afacere de fabricare a dopurilor, obținînd un profit nesperat de bun. Ca răspuns la ceea ce realizam acum că era o întrebare pusă consecvent de Liza – dacă el revenea bogat sau sărac – Sam declară că utilizase grosul cîștigurilor pentru a cumpăra o cotă-parte într-un concern care producea vin de Xeres și că, prin urmare, nu era bogat, ci numai O.K.

Curînd după întoarcerea lui, într-o seară a celui început de primăvară, s-a întîmplat ca Chad să bată la ușa camerei mele din casa situată în St. James's Square și să strige:

– Acum mă duc jos, Casey!

Asta era o parte din ceea ce devenise rutina noastră. În fiecare marți și joi făceam o scurtă călătorie cu trenul pînă la Londra, ajungînd la noi pe la ora trei. Apoi Chad se încredința că totul era în ordine în legătură cu jocurile de cărți și de noroc, în timp ce eu mă ocupam de alegerea meniurilor și verificam dacă toată curățenia, spălatul rufelor și alte treburi casnice fuseseră făcute așa cum se cuvine.

Pe la patru totul era terminat și ne duceam în dormitoarele noastre; fiecare dintre ele era înzestrat cu cîte o baie în care te puteai cufunda pînă la șolduri. Slujitorul nostru de nădejde, fostul sergent Birchall, avea întotdeauna grijă să pună la îndemînă ulcioare mari de aramă, pline cu apă fierbinte. După ce-mi făceam baia, mă coafam cu meticulozitate, alegeam rochia pe care doream s-o port în seara aceea, și la scurt timp după ora cinci eram gata să cobor la parter. De obicei, Chad era gata cu cîteva minute mai devreme și ciocănea la ușa mea înainte de a coborî la parter. Niciodată nu se întîmpla să nu mă bucur de aceste zile petrecute la Londra, începînd cu mersul pe jos pînă la gară împreună cu Chad, urmat de conversația despre tot felul de subiecte în timpul călătoriei cu trenul, de pregătirea casei și a noastră în vederea primirii oaspeților, și pînă la plăcuta jumătate de oră de așteptare, înaintea sosirii lor.

Încă de la început, Liza sugerase cu înțelepciune că, spre a crea atmosfera potrivită pentru primirea oaspeților, ar trebui să dispunem de puținul timp pe care să-l petrecream împreună într-o liniștită companie casnică; ne luasem acest obicei, instalându-ne cu câte o ceașcă de ceai tare, pe care îl beam cu lămîie, dar fără lapte, uneori citind un ziar sau o revistă, dar mai adesea stînd pur și simplu de vorbă. Cea de-a doua marți din aprilie a fost ziua în care s-a întîmplat ceva neobișnuit. Eram gata puțin mai devreme decît era necesar și mă chinuiam să prind încheietoarea destul de rigidă a brățării mele cu talisman, cînd Chad bătu la ușă ca de obicei.

— Așteaptă, Chad! am strigat. Vin imediat, am adăugat, ducîndu-mă spre ușă.

Cînd am ieșit pe coridor, el mi-a zîmbit.

— Rochia verde! Asta e preferata mea, Casey. Arăți superb.

— Mulțumesc, dragă Chad. Cred că și mie asta îmi place cel mai mult. Ai putea, te rog, să-mi închei brățara? M-am luptat cu ea o mulțime.

— Ah, brățara lui Daniel! Mi-o luă din mînă și o privi, gînditor. De obicei o porți cu prilejuri deosebite.

— E ziua de naștere a lui Daniel. Pe nouă. Am ținut să mi-o pun de dragul lui.

— Da, bineînțeles că îți face plăcere.

I-am întins mîna și, în timp ce îmi petrecea brățara în jurul încheieturii, Chad a zîmbit pe neașteptate.

— Asta îmi amintește de ziua în care am pus împreună roata aceea la căruță și pe urmă tu mi-ai încheiat butonii la manșete.

Aceeași amintire îmi venise și mie în minte în aceeași clipă, și clipa aceea păru să se oprească în loc. Eram conștientă de degetele lui Chad atingîndu-mi încheietura mîinii, de capul lui aplecat, aproape de al meu, de trupul lui subțire și musculos, îmbrăcat într-un foarte frumos costum pe care îl purta cu eleganță, de glasul lui calm, de ochii fumurii și de pleoapa căzută, de manierele lui nonșalante care ascundeau o feroce obsesie

născută dintr-o promisiune făcută la patul morții cu mult timp în urmă.

Îi urmăream degetele care alăturau cele două părți ale încheietoarei și în adâncul ființei mele se născu o dogoare intensă, o fierbințeală care se împrăștie ca focul prin înseși fibrele trupului meu. Atingerea degetelor lui mă făcea să mă simt vlăguită de dor și am fost cuprinsă de o dorință pe care n-o cunoscusem niciodată și pe care nicicînd nu-mi închipuisem că aveam s-o simt, o dorință pe care Sheba încercase să mi-o descrie într-o zi, la Ocho Rios, cînd stăteam amîndouă privind în largul mării și ea îmi spunea ce anume ar trebui să însemne o căsătorie.

Aș fi vrut să cuprind fața lui Chad în mîinile mele și să-i sărut buzele, aș fi vrut să-l înconjur cu brațele, aș fi vrut să-i simt brațele ținîndu-mă strîns lîngă el. Niciodată nu visasem că în mine s-ar putea naște vreodată asemenea sentimente, după nefericirea pe care o trăisem din cauza lui Oliver, dar eram uluită de intensitatea și de sinceritatea lor.

El fixă încheietoarea și ridică ochii spre fața mea.

– Gata. E bine prinsă. Expresia lui se schimbă. Te simți bine, Casey? Pari puțin îmbujorată și ochii tăi sînt... Nu știu. Ard, presupun. Nu cumva ai febră?

Am reușit să zîmbesc și să dau din cap, după care i-am luat brațul în felul acela dezinvolt pe care-l adoptam ca soț și soție.

– Nu, mă simt foarte bine. Zău așa. Eu... bănuiesc că m-am cam emoționat gîndindu-mă la Daniel.

– Ei da, e de-nteles.

Am făcut o oarecare conversație în timp ce coboram în salon, unde un valet adusese tava cu ceaiul nostru, dar sărmanul meu creier mi se învîrtea ca urmare a șocului provocat de ceea ce descoperisem în legătură cu mine însămi și începeam să presimt începuturile suferinței. Chad se căsătorise cu mine de conveniență. Din fericire, eram buni prieteni, însă știam foarte bine că nu era îndrăgostit de mine. Cînd motivul căsăto-

riei noastre va înceta să mai existe, el va dori să fie iarăși liber, conform înțelegerii.

Mi-am spus că trebuia să am mare grijă să nu-l las niciodată să vadă ceea ce simt pentru el. Sam, aproape că mă făcuse să plec în lume din cauza unei situații similare, și m-aș fi disprețuit pe vecie dacă aș fi creat în casa noastră probleme stînjitoare. M-am străduit cu greu să mă concentrez pentru a turna ceaiul și a-i acorda atenție lui Chad.

— ... așa încît consider, Casey, că ar trebui să știi adevărul, spunea el.

— Adevărul? Înnebunită, am încercat să gîndesc în urmă, sperînd să regăsesc niște cuvinte abia auzite. Oh, vrei să zici în legătură cu... în legătură cu...?

— Moneda. Mă privi cu o expresie de nedumerire amuzată. Moneda de la brățara ta. Mai ești aici, Casey?

— Oh, iartă-mă, în seara asta parcă visez. Da, acum sînt aici. Daniel avea îndoieli dacă să-mi spună sau nu de unde provin monedele.

— Da, fiindcă simțea că ar fi putut să fie o informație pri-mejdioasă, însă acum nu mai e cazul. Nu văd nici un motiv ca să nu-ți spun, dacă ai vrea să limpezim misterul.

Eram recunoscătoare pentru orice subiect care m-ar fi scutit de necesitatea de a face conversație în următoarele cîteva minute, așa că am zis:

— Da, cred că aș vrea să știu.

— Ei bine, dintre cele patru monede, a ta a fost pilită pentru a se face din ea un talisman, două fuseseră topite, iar a mea este așadar singura de acest fel pe pămînt. Dar asta nu include și apele care acoperă pămîntul. Vezi tu, monedele provin de pe o fregată spaniolă cu patruzeci de tunuri, despre care se credea că s-ar fi scufundat în largul Cubei în timpul unui uragan din 1794. Nava se numea *Almiranta* și transporta o sută de mii de monede de acest fel, foarte deosebite, în șase cutii. Întinse mîna să ia ceașca de ceai pe care i-o umplusem și

înălță o sprinceană, oarecum amuzat. Nu pari prea emoționată, Casey.

– Oh, îmi pare rău. Am făcut un efort să nu par tulburată. Este foarte interesant, realmente, Chad, dar cînd trăiești în Jamaica, auzi o mulțime de povești despre galioane scufundate și cufere cu comori.

– Sînt convins că așa este, dar cea pe care ți-o istorisesc acum este una mai deosebită, fiind vorba de monede mai deosebite. Ești în stare să suporti o scurtă lecție de istorie? Am dat din cap în semn că da. Bravo, așa te vreau! Ei bine, Carol al IV-lea al Spaniei a urcat pe tron în 1788. Era o fire slabă, fiind dominat net de soția lui, Maria Luisa. Se pare că ea era o doamnă cu sînge fierbinte, care avea un favorit, pe nume Manuel de Godoy. Așa se face că, începînd din 1792, tînărul Manuel a fost cel care a condus practic Spania. Spun „tînărul“ deoarece a fost numit prim-ministru cînd avea numai douăzeci și cinci de ani.

Chad sorbi din ceai și privi în foc. Aș fi vrut să mă uit la el tot timpul, dar m-am silit să stau cuviincios, cu privirile coborîte spre ceașca mea. Mă simțeam cam ca Maria Luisa, și eram uluită de sentimentele mele. Chad își strecură două degete în buzunarul vestei, apoi se aplecă spre mine, înmîinîndu-mi o monedă de aur. O față a acesteia era gravată cu același blazon ca și moneda de la brățara mea, dar pe revers se vedeau un cap de femeie și cîteva cuvinte în spaniolă, printre care „Maria Luisa“.

– Aceasta este moneda pe care mi-a dat-o Daniel, zise Chad, și pe ea o poți vedea chiar pe acea doamnă. Ca mijloc de intrare în grațiile metresei sale, Manuel de Godoy a pus să se bată o sută de mii de bani de aur de cîte opt escudos în monetăria de la Mexico City, care pe atunci era, desigur, posesiune spaniolă. Monedele acelea au fost numite „dublioni Maria Luisa“ și au fost trimiși în Spania pe *Almiranta*. Spania era în război cu Franța, iar francezii erau activi în Marea Caraibilor,

așa că s-a considerat mai sigur să se trimită dublonii cu o fregată și nu cu un galion. Dar *Almiranta* s-a dus la fund în timpul unui uragan și dublonii „Maria Luisa“ au ajuns pe fundul mării o dată cu ea.

Făcusem un mare efort pentru a mă concentra asupra istorisirii lui Chad și acum, înapoindu-i moneda, l-am întrebat:

– Cum se face că Daniel a găsit acele patru monede?

Chad clătină din cap.

– Nu le-a găsit numai pe cele patru. A găsit nava scufundată foarte departe de locul în care se presupusese că s-ar fi scufundat potrivit vechilor înscrisuri aflate în biblioteca din Kingston.

M-am îndreptat brusc.

– Atunci trebuie să fi fost undeva în largul Jamaicai! Vrei să spui, Chad, că el a găsit întreaga comoară?

– Așa mi-a declarat el în ziua în care mi-a dat moneda, ca dovadă a descoperirii lui. Zicea că un cufăr se spărsese, dar celelalte cinci erau încă intacte.

Eram recunoscătoare faptului că povestea lui Chad devenise cu adevărat captivantă, deoarece mă ajuta să mă concentrez asupra ei.

– Dacă Daniel a găsit nava scufundată și a reușit să ajungă la ea, înseamnă că aceasta trebuie să se afle în ape destul de puțin adânci. Adică nu mai mult de treizeci de metri. Nu cred că el s-ar fi scufundat la adâncimi mai mari de treizeci și ceva de metri.

• Sprâncenele lui Chad se înălțară.

– Chiar atât de adânc?

– Oh, da. La douăzeci de metri este destul de ușor dacă ți-ai reglat presiunea din urechi și nu cred că ar fi o mare deosebire la o adâncime de două ori pe atât... numai că durează mult pînă să ieși la suprafață, iar întunericul devine prea profund pentru a mai vedea mare lucru. Eu însămi n-am coborît niciodată mai jos de douăzeci de metri.

Chad se uită la mine minunîndu-se.

– Douăzeci de metri sau chiar mai mult? Este de necrezut, Casey.

– Nu chiar. Nici măcar pentru o fată. Daniel îmi spunea că, în mările din largul Japoniei, femeile sînt întotdeauna cele care se scufundă după perle – sînt mai bune la treaba asta decît bărbații. Nu-i nevoie de cine știe ce istețime pentru asta, zău așa, Chad. E doar un lucru pe care foarte puțini oameni au învățat vreodată să-l facă. Eu însămi am ajuns să mă pricep la așa ceva numai datorită unui șir de împrejurări mai ciudate.

El zîmbi.

– Da. Mă îndoiesc că multe fete englezoaice ar fi fericite să înoate încolo și-ncoace vreme de două sau trei minute la douăzeci de metri sub apă. Mi-am încercat iscusința scufundîndu-mă îmbrăcat într-un costum special și trebuie să recunosc că mi s-a părut o experiență destul de înfricoșătoare.

– Oh, pe mine m-ar îngrozi! M-aș simți prinsă în capcană. Îmi aduc aminte acum că Liza mi-a spus odată că tu și Sam ați urmat un curs de scafandri. Oare ați făcut asta pentru că sperați să aduceți la suprafață monedele „Maria Luisa“ de pe *Almiranta*?

Chad dădu afirmativ din cap și întinse picioarele.

– Da. Cînd am stat de vorbă cu Daniel în ziua aceea, nu numai că mi-a înmînat confesiunea lui, gata pregătită, dar a vrut, pe cît posibil, să-și ispășească și păcatele. Mi-a povestit despre comoară și a zis că pentru a o aduce la suprafață ar fi nevoie de un scufundător la mare adîncime, dar dacă eu aș putea să aranjez asta, comoara mi-ar aparține.

M-a fulgerat deodată o amintire și l-am întrebat:

– Asta era afacerea despre care voiai să discuți cu Oliver cînd ne-am întîlnit la cursele de la Kingston?

– Da. Mă gîndeam că el ar fi putut să finanțeze proiectul pentru un sfert din cîștig, după ce s-ar fi achitat costurile, și i-am arătat moneda „Maria Luisa“, însă fără să-i spun nimic despre Daniel. Cu cît discutam mai mult, cu atît îmi scădea încrederea în Oliver Foy. Era foarte alunecos. Chad îmi aruncă

o scurtă privire, înălțînd o sprînceană. Casey, crezi că e posibil ca el să fi avut unele încurcături financiare?

M-am uitat mirată la el.

– Nu, nu cred. Era cel mai bogat om de pe insulă.

– Așa am înțeles și eu. Dar Sam i-a pus pe cîțiva prieteni de afaceri de-ai lui, din America, să se intereseze de situația financiară a lui Foy la vremea aceea și ei au ajuns la concluzia că, înainte de a muri, tatăl lui Oliver transferase un mare număr de valori pe numele unor organizații de binefacere, lăsîndu-l pe Oliver cu un venit foarte redus.

– N-aș putea să spun nimic despre asta, Chad. El părea să aibă întotdeauna o mulțime de bani.

– Ei bine, acum astfel de amănunte nu mai au importanță. Fapt este că eu am renunțat să mai închei vreo înțelegere cu Foy și, deliberat, am lăsat întreaga problemă în suspensie. M-am întors acasă, în Anglia, și împreună cu Sam am decis să ne antrenăm ca scafandri, să revenim în Jamaica, să închiriem o navă adecvată, și să facem treaba noi înșine. În primăvara următoare i-am scris lui Daniel, în termeni prudenți, pentru a-l încunoștința că eram gata să mergem mai departe cu problema pe care o discutasem și că aveam să sosesc în iunie, împreună cu un coleg. Se pare că poștașul i-a dus scrisoarea unei cumnate a lui Daniel, care nu știa să citească și care i-a dus-o preotului de la biserică la care obișnuia să meargă. Preotul a deschis scrisoarea ca să descopere adresa expeditorului și mi-a returnat-o însoțită de o scurtă notă prin care îmi explica împrejurările și mă informa cu regret că Daniel Choong murise într-o furtună pe mare, în septembrie precedent. Chad îmi dădu ceașca lui goală și schiță o grimasă ciudată. De vreme ce Daniel Choong murise – cum credeam eu – asta însemna și sfîrșitul poveștii. Fără el nu exista nici o posibilitate de a găsi nava scufundată, *Almiranta*. Arătă cu bărbia spre încheietura mîinii mele, în timp ce eu îi turnam alt ceai. Acesta-i motivul pentru care, cînd am văzut pentru prima oară talismanul de la brățara ta și l-am recunoscut ca fiind o monedă „Maria

Luisa“, am întrebat dacă Daniel îți spusese vreodată de unde provenea. Dar cum el nu ți-a spus, nu există nici o speranță să mai descoperim cîndva unde zace *Almiranta*.

Am stat pe gînduri cîteva clipe. Sheba trebuie să-i fi dus scrisoarea domnului Royston, preotul metodist, ca să-l întrebe despre ce era vorba.

– Cînd domnul Royston ți-a înapoiat scrisoarea și ți-a spus că Daniel murise în timpul furtunii, ți-a pomenit ceva despre faptul că Daniel era fugit sau căutat de poliție? am întrebat.

– Ah, Royston! Da, acesta era numele. Nu, nu mi-a scris nimic mai mult decît ceea ce ți-am spus, Casey. Bănuiesc că nu voia să se lanseze într-o relatare amănunțită.

– Ei bine... îți mulțumesc, Chad, că mi-ai vorbit despre monedele „Maria Luisa“. Îmi pare rău că nu știu unde zace *Almiranta*, dar înțeleg de ce simțea Daniel că o asemenea informație ar putea fi primejdioasă.

În momentul acela, Dimmock, majordomul nostru din zilele de marți și joi, intră în cameră pentru a ne anunța că era șase fără un sfert și că oaspeții aveau să îneeapă să sosească în curînd. În seara aceea mi-am îndeplinit îndatoririle în mod mecanic, dar în sinea mea mă simțeam ca într-un vis – o senzație împotriva căreia a trebuit să lupt și în zilele următoare. Era o ironie faptul că acum mă aflu într-o situație asemănătoare cu a Lizei, îndrăgostită de un bărbat care nu simțea decît prietenie față de mine. Diferența consta în aceea că Chad și cu mine eram căsătoriți și îmi venea greu să ascund față de Liza și de Sam că eu eram îndrăgostită de soțul meu. Dacă reușeam totuși să nu-i las să-mi ghicească taina, succesul meu se datora împrejurării că eram cu toții mereu teribil de ocupați și existau foarte puține prilejuri în care ne aflam toți patru împreună.

Oricînd, în alte împrejurări, m-aș fi gîndit mult mai mult la istorisirea lui Chad despre comoara „Maria Luisa“, deoarece era o poveste fascinantă, și aș fi putut prea bine să fac speculații

asupra modului în care dăduse Daniel peste epava scufundată și cu privire la coasta în largul căreia era posibil să zacă. Dar în capul meu era un amestec de bucurie și disperare față de descoperirea faptului că mă îndrăgostisem de Chad Lockhart, care cu siguranță nu era îndrăgostit de mine; și mă gîndeam doar din cînd în cînd și într-o doară la povestea pe care mi-o spusese el.

Nu aveam de unde să știu că aceasta sădise în mintea mea o sămînță, o sămînță care în cîteva zile avea să crească îndeajuns de viguroasă pentru a trece prin bariera care îmi ascundea acea amintire anume, astfel că atunci cînd coșmarul ce se tot repeta reveni încă o dată, amintirea să fie mai cumplită și să aducă cu ea amenințarea unui sfîrșit timpuriu al căsniciei mele.

O săptămână mai târziu, colonelul Brown veni pentru prima oară în casa noastră din St. James's Square. Nu-l mai văzusem din ziua căsătoriei noastre și am fost surprinsă să constat că am simțit o reală plăcere când l-a anunțat Dimmock. Era aproape ora opt și Chad se afla deja la una dintre mesele de whist, așa că l-am primit singură pe colonelul Brown.

— Bună seara și fiți bine-venit, colonele. Ce plăcere să vă văd aici!

— Sînteți foarte amabilă, doamnă Lockhart, răspunse el aplecîndu-se deasupra mîinii mele. Iertați-mă că am venit atît de târziu, dar am fost reținut în City.

— Vă rog să nu vă cereți scuze. Mă tem că la această oră nu există jucători de whist care așteaptă să alcătuiască o masă, dar poate intenționați să jucați pocher?

— Pocherul nu este tocmai jocul meu preferat, doamnă Lockhart. Din păcate, îmi lipsește geniul soțului dumneavoastră.

— Atunci, poate că ați dori să luați loc și să gustați cu mine un pahar de vin de Xeres pînă se va termina un robber și Chad va putea să aranjeze o rotație?

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, doamnă Lockhart. Cu atît mai mult îi sînt recunoscător soțului dumneavoastră pentru faptul că m-a invitat în seara aceasta.

Simțeam o ciudată iritare față de mine însămi constatînd că îmi făcea plăcere să-l rețin pe bărbatul acesta; era ceva ce nu-mi puteam explica, lucru cu atît mai bizar cu cît nu aveam

deplină încredere în el. Nici asta nu mi-o puteam explica. Întotdeauna fusese politicoș și curtenitor. Desigur, purtarea lui fusese excentrică, dar nu mă puteam supăra pe acele excentricități care, de fapt, mai degrabă îmi plăceau. Dacă mi-ar fi amintit de Daniel, aș fi înțeles simpatia mea față de el, dar ei doi nu se asemănau în nici un fel. Dacă mi-ar fi amintit de Chad mai în vîrstă – poate dacă ar fi fost tatăl lui Chad – n-aș fi fost intrigată de sentimentele mele, dar aici în cazul acesta nu exista nici o asemănare. Nu știam de ce îmi plăcea și nu știam de ce, în același timp, aveam îndoieli în privința lui, atîta doar că un soi de instinct părea să mă avertizeze că omul acesta nu era chiar ceea ce părea. Poate că de aceea modul în care mă studia, niciodată jignitor, dar întotdeauna cu mare atenție, îmi crea o senzație de jenă.

La fel se întîmplă în această seară de aprilie, în timp ce el sedea în salon împreună cu mine, după ce acceptase whiskyul cu apă gazoasă pe care i-l oferisem, preferîndu-l vinului de Xeres. Ochii lui nu mă părăseau o clipă, nu pîndindu-mă, ci ca un om care ar studia o pictură pentru a reține toate detaliile.

– În ultima vreme nu v-am mai văzut prin Greenwich, colonele, am spus, în vreme ce Dimmock punea încă un buștean pe foc. Ați fost plecat?

– Da, într-adevăr, doamnă Lockhart. Ochii îi stăluceau de umor. Simțeam că epuizasem posibilitățile celor două cariere precedente ale mele – cea de pretins majordom și cea de oaspete neinvitat la o nuntă – așa că pe la mijlocul lui ianuarie am plecat în străinătate pentru a mă ocupa de unele mici probleme de afaceri și nu m-am înapoiat decît acum cîteva zile.

– Sper că ați avut o călătorie plăcută. Am observat că în ultimele două săptămîni Canalul a fost foarte agitat, din cîte se scrie în *The Times*.

– Studiați buletinele de știri referitoare la condițiile vremii pe mare, doamnă? Presupun că este ceva neobișnuit pentru o femeie.

– Probabil că da, însă, încă de mult, vremea a prezentat un interes deosebit pentru mine. Vorbiți-mi despre călătoria dumneavoastră. Ați fost pe continent?

– Nu, doamnă Lockhart, și nici n-am navigat pe Canalul Mîneicii. Pur și simplu m-am întors, peste Atlantic, la Liverpool.

– Ah, din America? Trebuie să fie fascinant să vizitezi această țară.

– Destul de adevărat, doamnă, dar nu acolo am fost de astă dată. Am fost în Indiile de Vest, ocupîndu-mă de unele probleme ale unei linii de navigație la care sînt partener. Transportăm mărfuri către o serie de insule din Marea Caraibilor.

Am zîmbit, remarcînd:

– Așadar, nu aveți realmente nevoie de o slujbă de major-dom care să vă ferească de trîndăvie, nu-i așa, colonele?

Speram că zîmbetul meu nu părea fals. Ultimul lucru din lume pe care mi-l doream era să continuu o conversație despre insulele din Marea Caraibilor și am fost recunoscătoare cînd, în clipa aceea, Chad a intrat în încăpere.

– Bună seara, colonele. Se apropie de domnul Brown pentru a da mîna cu el. Apoi se întoarce către mine: Îmi dai voie să-ți fur oaspetele, draga mea? Sir Graham a decis să cîneze acum, lăsîndu-mă fără partener, și m-am gîndit că s-ar putea ca domnul colonel să dorească să-i ia locul.

Colonelul Brown se ridică.

– Dragul meu Lockhart, deoarece nu trebuie să abuzez de amabilitatea soției dumitale, răpindu-i mai mult din timpul său, voi fi încîntat să-ți fiu partener. Vreți, vă rog, să mă scuzați, doamnă Lockhart?

– Da, într-adevăr, colonele. Am cîteva îndatoriri de care trebuie să mă ocup, dar a fost o plăcere să vă revăd și vă doresc mult noroc în seara aceasta.

– Vă mulțumesc, doamnă. Sînt destul de convins că soțul dumneavoastră și cu mine alcătuim o echipă formidabilă.

După după plecarea lor am rămas cu privirea ațintită în jos, spre foc, într-o stare de profundă tulburare. Abia atunci cînd colonelul Brown, stînd acolo cu barba lui roșie împestriată de fire cărunte, vorbise despre vizita lui în Marea Caraibilor, îmi amintisem brusc de momentul în care, aflîndu-ne în largul insulei St. Kitts, Daniel se înapoiase de la magazin și spusese că un bărbat cu barbă roșcată se interesase de Casey. La vremea aceea mă speriasem, iar acum mă tulbura ecoul acelei spaime.

Părea absurd să-mi închipui că omul care ne căutase atunci ar fi putut să fie colonelul Brown. Dacă ar fi fost așa și dacă m-ar fi urmărit pînă în Anglia, ce să fi urmărit? Era oare un prieten sau un dușman? În afară de cîteva excentricități nedăunătoare ale comportamentului său, el nu făcuse nimic pentru a se amesteca în vreun fel în viața mea. După cîteva clipe, am schițat în minte gestul de a înălța din umeri și mi-am spus că nu trebuie să-mi imaginez mistere care nu există. A auzi despre un bărbat cu barbă roșcată și a întîlni un altul nu era o coincidență deosebită și aveam probleme mai urgente cu care să-mi ocup gîndurile.

Am îndreptat o pernă, m-am privit repede în oglindă, apoi am ieșit să-mi fac rondul prin încăperile destinate jocului de cărți, înainte de a o vizita pe doamna Fielding, ca să văd dacă totul era în ordine în bucătărie.

*

* *

Lăsîndu-mă ușor în voia valurilor, la o adîncime de opt stîinjeni, am privit în sus și l-am văzut alunecînd lent spre mine... Daniel, dar cu trupul și membrele unui schelet.

Groaza mă izbi precum vîrful unei sulite. Aș fi vrut să țip, să-l implor să plece, dar, sub apă, nu puteam să scot nici un sunet.

El continua să înainteze către mine și fața îi deveni o imagine tulbure, dar mîna scheletului era foarte aproape,

întinsă spre mine și ținînd în palma osoasă o monedă de aur strălucitoare.

Apele fierbeau, înspumate, ascunzîndu-l. Imposibil – în jurul meu se auzea vîntul urlînd și mugind. Am fost apoi smulsă în sus și zăceam din nou pe puntea sfărîmată a lui Casey, privind în jos, în vârtejul de sub Fălcile Aligatorului.

Ceva apăru în cîmpul meu vizual, balansîndu-se sub mine ca un pendul. Daniel – care acum nu mai era un schelet, ci ședea pe un scaun de nostrom, fără să pară disperat – striga în sus, spre mine, dar cuvintele nu erau mai mult decît o șoaptă, incapabilă să acopere zgomotul furtunii. „Recif opt mile... spune-i domnului Lockhart¹... spune-i recif opt mile.”

Cuvintele se repetau iar și iar, cu toate acesta eu abia dacă le înregistram, fiindcă din întunericul de sub Daniel vedeam fălci enorme, larg deschise, înălțîndu-se lent pentru a-l înșfăca. Trupul monstrului era ascuns vederii mele. Nu vedeam decît gura ce se căsca, imensa limbă roșie, dinții nemăsurat de mari... și mă zbăteam ca o obsedată, străduindu-mă să strig. Dar maxilarele îmi erau încleștate, limba înțepenită și mi se părea că gîtlejul îmi va exploda tot lup-tîndu-mă să strig un avertisment.

Apoi se auzi un alt glas vorbind și coșmarul își pierdu intensitatea pe măsură ce mă trezeam...

Ședeam în capul oaselor, de-a curmezișul patului, brațele cuiva ținîndu-mă strîns, în timp ce hohote de plîns îmi izbucneau dureros din gîtlej; gîfiam, tremuram, copleșită de un val de ușurare cînd mi-am dat seama că mă trezisem dintr-un coșmar și totuși încă înfiorată de groază.

Ușa dormitorului era deschisă. O lumîinare aprinsă se afla pe dulăpiorul de lîngă patul meu. Vocea lui Chad, lîngă urechea mea, spunea:

¹De notat că atunci cînd îl auzise pe Daniel rostind acele frînturi de cuvinte, Casey crezuse că el spusese și cuvîntul inimă (în lb. engl. *heart*), care se pronunță la fel ca terminația numelui Lockhart (n. tr.).

– Ușurel, dragă Casey, ești în perfectă siguranță. Acum trezește-te, ai avut un coșmar. Nu te speria, ești în absolută siguranță, în deplină siguranță.

Am scos un formidabil suspin de ușurare și m-am prăbușit peste el. Chad purta un halat peste pijama și simțeam pe obraz țeșătura moale a acestuia. El ridică o mână să mă mângâie pe frunte și glasul lui fu un murmur abia auzit:

– Acum gata, așa e mai bine. Ești în deplină siguranță, Casey. Odihnește-te în liniște câteva clipe. Ai avut un coșmar înspăimântător. Te-am auzit din camera mea, de pe partea cealaltă a coridorului. Hai, lasă-mă să-ți șterg obrajii. Ai plîns, sărmana mea dragă. Gata... așa e mai bine. Acum aprind lampa cu gaz, iar tu o să te culci din nou în timp ce eu îl scol pe Birchall și-i spun s-o trimită jos pe soția lui, să aibă grijă de tine.

– Nu, Chad, nu! am spus cu glas tremurător, înăbușit de halatul lui în care îmi apăsam fața. Nu mă lăsa! Îmi pare rău. Regret că te-am trezit. Dar... mai stai-așa doar câteva clipe. Nu-i nevoie... nu-i nevoie de doamna Birchall.

– Ești sigură? întrebă el cu îndoială. Îmi pare rău că am dat buzna în camera ta, dar trebuia să te trezesc repede.

Glasul meu tremura mai puțin cînd am spus:

– Slavă Domnului că ai făcut asta. Și te rog să mai rămîi puțin. În definitiv, nu contează, nu-i așa? Vreau să zic... sîntem căsătoriți.

– Păi da, sîntem. Tonul îi devenise calm și neutru. Era ca și cum mențiunea faptului că eram căsătoriți l-ar fi făcut să se retragă în el însuși. Am simțit o durere în inimă. Era atît de bine să mă țină așa, în brațele lui...

Cu un efort, m-am silit să mă ridic în șezut.

– Acum mi-e bine, am spus mai vioaie. Iartă-mă, Chad, că m-am purtat atît de prosteste. Vrei, te rog, să-mi dai capotul de pe fotoliul acela? Mulțumesc.

Am coborît din pat în timp ce el îmi ținea capotul pregătit, am legat cordonul în jurul taliei și mi-am dat pe spate părul care-mi căzuse peste frunte.

Chad apropie un chibrit de lampa cu gaz și zise pe un ton liniștit:

– Nu te-ai purtat prosteste, aveai un coșmar.

– Da... este cel pe care l-am avut de mai multe ori, însă în noaptea asta a fost mai rău decît pînă acum. M-am așezat pe marginea patului, respirînd adînc, ca și cum aș fi ieșit la suprafață după o scufundare îndelungată. Chad reglă gazul pentru ca flacăra să nu fie prea strălucitoare și suflă în lumînare.

– Nu vreau să te rețin, am zis, dar trebuie să-ți spun ceva important, ceva de care mi-am amintit datorită coșmarului.

Sprînceana de deasupra pleoapei căzute se arcui.

– Ce vrei să spui, Casey?

Mi-am șters fața de transpirație și de umezeala lacrimilor cu batista pe care mi-o dăduse el și am încercat să zîmbesc. Nu era ușor, căci inima mea era plină de durere. Îmi plăcea să fiu căsătorită, chiar dacă el mă voia doar cu numele și pentru interese de afaceri. Dacă nu puteam să am mai mult, dacă nu puteam să fiu a lui pe deplin, atunci mă mulțumeam să fiu prietena și tovarășa lui pe durata anilor în care ar avea nevoie de mine. Dar știam că după ce îi voi spune ceea ce îmi dezvăluise coșmarul, voi reduce termenul acelei nevoi.

În timp ce el se așază în fotoliul de lîngă fereastra cu perdelele trase, am fost tentată să tac, tentată să pretînd că vorbisem sub efectul confuziei, încă pe jumătate visînd, dar nu puteam face așa ceva. Dețineam cheia prin care să-l eliberez pe Chad Lockhart de nesfîrșita povară a unei făgăduieli făcute la patul de moarte, și îl iubeam prea mult pentru a nu-i oferi această cheie.

– Știi unde zace *Almiranta*, Chad, am spus. Coșmarul mi-a readus totul în minte. Pe vremea cînd aveam – oh, paisprezece ani, cred – mătușa Maude și unchiul Henry au plecat pe mare într-o călătorie pe care i-o recomandase medicul după ce ea avusese o criză de friguri. Eu am fost lăsată în grija dădacei mele, May, care era soția lui Daniel. O iubeam

ca și cum ar fi fost mama mea. Într-o zi, cînd marea era foarte calmă, Daniel ne-a luat la o plimbare de o zi cu barca lui de pescuit. Am mîncat în aer liber, am instalat o copertină, și aceea a fost prima dată cînd am înotat în apă cu adevărat adîncă, deoarece ne-am dus în larg, la nord-est de Ocho Rios, pe o distanță de opt mile. Atunci mi-a vorbit Daniel despre ceea ce numea el „Reciful de la Opt Mile“.

Chad se încruntă a nedumerire.

– Sam și cu mine am studiat destul de amănunțit hărțile amiralității pentru zona aceea. Marea din largul acelei coaste devine foarte repede adîncă și nu se menționează existența nici unui recif.

– Nu, nici n-ar trebui să fie menționată, căci nu este un recif adevărat. Este o creastă lungă de nu mai mult de o sută de metri și tot atît de lată, mai curînd un soi de platou, bănuiesc, creștetul unui munte subacvatic foarte abrupt, poate un vulcan mort de mult. Nu constituie un risc pentru navigație, fiindcă se află la cincisprezece pînă la șaptesprezece stînjeni sub suprafața apei, la o adîncime mult mai mare decît cea la care ar ajunge chila celor mai mari transatlantice. Așa că n-ar fi trebuit cartografiată și e probabil ca eu să fiu acum unica persoană din lume care știe de existența ei.

Chad mă privi cu ochii mari.

– Vorbești serios?

– Da, absolut. Oamenii care nu folosesc marea nici nu-și închipuie cît este de imensă. Un platou de stîncă de o sută de metri, la o adîncime de treizeci și ceva de metri sub suprafață n-ar fi găsit niciodată decît de cei care folosesc unul din instrumentele acelea pentru sondarea adîncimii oceanului, și platoul nu se află în apropierea liniei de cablu telegrafic submarin.

– Și totuși Daniel l-a găsit.

– Printr-o șansă de unu la un milion. Testa o barcă pe care o construise și s-a întîmplat să se afle chiar deasupra crestei atunci cînd a hotărît să verifice funcționarea micului

vinci de ancoră, pe toată lungimea cablului. Dar cînd i-a dat drumul afară, ancora a dat de fund, așa că el a trecut peste marginea bărcii și a urmărit cablul în jos. Așa a descoperit creasta. Nu știu dacă a găsit atunci epava *Almirantei* sau în cursul unei explorări ulterioare, dar sînt sigură că a găsit-o acolo, zăcînd pe creștetul Recifului de la Opt Mile.

— Oare reciful și epava n-ar fi vizibile de la suprafață?
Am dat din cap.

— Adîncimea face ca apa să fie întunecată, ca și cîmpul de alge negre, din cele care cresc pe o stîncă acoperită de apă. În ziua aceea eu n-am putut să văd nimic, deși marea era perfect calmă. Daniel nu mi-a vorbit despre epavă, desigur. Mi-a spus numai că a descoperit Reciful de la Opt Mile și a zis că va trebui să păstrăm această descoperire ca pe un secret între noi doi.

Chad își apăsă ochii cu degetele, ca și cum ar fi încercat să-și adune gîndurile.

— Cum te-a făcut coșmarul să înțelegi că *Almiranta* se află acolo? mă întrebă el, vorbind lent.

— M-a făcut să-mi amintesc, Chad. Mă străduiam să vorbesc pe un ton dezinvolt, ca să nu-și dea seama de tristețea fără margini pe care o simțeam. Cînd *Casey* a eșuat, Daniel atîrna de pupa sfărmată, agățat cu „țin-te bine“-le lui, iar eu eram ținută de frînghie, uitîndu-mă în jos, spre el. Cînd a înțeles că nu puteam să mă mișc ca să-l ajut și că singura soluție pentru a mă elibera era să taie frînghia și să-și dea drumul în gol, a strigat ceva în sus, spre mine. Eram atît de îngrozită de ceea ce era el pe cale să facă, încît n-am înregistrat cuvintele acelea, dar ele trebuie să fi ajuns în mintea mea, zăcînd ascunse acolo. Le-am auzit din nou în coșmarul din noaptea asta. Daniel repeta întruna: Reciful de la Opt Mile... spune-i domnului Lockhart... Reciful de la Opt Mile...

Chad deschise ochii și se uită țintă la mine.

— Chiar mi-a rostit numele cu cîteva clipe înainte să moară?

– Da, Chad. Tu știai despre *Almiranta* și de monedele de aur, eu știam unde se află Reciful de la Opt Mile. Trebuie să fi sperat că eu îți voi spune și că tu mă vei ajuta.

– Dar cum ai fi putut tu să-mi spui? Și cu siguranță nu s-ar fi gândit la așa ceva în clipa dinaintea morții lui.

Nu mi-am putut împiedica tremuratul glasului când am răspuns:

– Este exact genul de lucru la care s-ar fi gândit Daniel în momentul dinainte de a-și da viața pentru mine. Credea că îi voi supraviețui, fiindcă nu trebuia decît să mă cațăr pe stîncă pentru a fi în siguranță. Știa că voi rămîne fără un ban și fără cămin. Mă iubea, Chad, și cuvintele pe care le-a rostit erau tot ce-mi lăsa – o slabă speranță că aș reuși cumva să te găsesc și să-ți dăruiesc secretul lui și că tu, în schimb, ai putea să mă ajuti.

Urmă o lungă tăcere. M-am dus la masa de toaletă, mi-am periat părul spre spate și am găsit o bucată de panglică pentru a mi-l lega la ceafă. În oglindă îl vedeam pe Chad privind în jos, încruntat. Mă așteptasem să-și manifeste încîntarea și acum eram intrigată de reacția lui. Într-un tîrziu el spuse:

– După cum zici tu, Casey, marea este imensă. Nu-i așa că dacă cineva ar ști că Reciful de la Opt Mile se află cam la opt mile spre nord-est de un anumit punct de pe coasta Jamaicai, ar fi totuși nevoit să exploreze multe mile pătrate de mare, și că ar dura ani de zile pînă să găsească locul acela?

M-am întors cu spatele la oglindă și am dat din cap.

– Da. Așa este.

– Atunci cum ar fi putut Daniel să-l găsească oricînd ar fi vrut?

– Oh, mi-a explicat el asta în ziua în care am făcut acel picnic pe mare și niciodată n-am uitat. Dacă vizibilitatea e bună, de la o depărtare de opt mile în larg poți să vezi muntele Diabolo și înălțimile de deasupra localității Ocho Rios. Cu o lunetă, poți să distingi casa lui Daniel, biserica de pe Lucky

Hill, o alta la Claremont, tot soiul de puncte topografice de pe terenurile mai înalte. Ei bine, Daniel a luat două direcții de orientare. Cu biserica de pe Lucky Hill situată la două grade la vest de sud, și cu casa lui pe o direcție la două sute douăzeci și două de grade, știi că te afli într-un cerc cu diametrul de o jumătate de milă, care conține reciful. Chiar și așa, poți să pierzi o oră sau două mergînd în zigzag, înainte și înapoi, tîrînd o ancoră pentru a găsi creasta. Direcțiile de orientare sînt ușor de găsit, deoarece toate se bazează pe cifra doi.

– Și tu ai putea s-o găsești, Casey?

– Da. M-am întors iar spre oglindă și mi-am apăsat o mîină pe inimă ca să alin durerea. Da, pot găsi nava cu còmoara, Chad.

Se așternu o nouă tăcere, mai îndelungată, timp în care el rămase privind gînditor în gol. În cele din urmă se trezi din visare, se ridică și se apropie de mine.

– Va trebui să ne gîndim la toată povestea asta, zise el, punînd blînd mîinile pe umerii mei. Acum te simți bine?

– Oh, da, mi-am revenit pe deplin, mulțumesc. Poate că nu voi mai avea coșmaruri, acum, că mi-am amintit ce spunea Daniel.

– Asta ar fi o mare ușurare. Păstrează lumina aprinsă, cu flacăra mică, și vom lăsa ușile noastre întredeschise. Sper că vei dormi bine restul nopții, dar nu ezita să mă chemi dacă ai nevoie de mine.

– Îți mulțumesc, Chad. Și mulțumesc pentru că ești atît de bun.

Se opri în prag și se uită înapoi, la mine, cu expresia aceea amuzată și puțin ironică pe care o văzusem pentru prima oară cu multă vreme în urmă, în Fern Gully.

– Mă întreb ce pune acum la cale „doamna“? zise el.

O clipă mai tîrziu plecase, dar trecură cîteva secunde pînă cînd mintea mea obosită realizează că doamna la care se referea Chad era vechea lui prietenă – „doamna Soartă“.

*

* *

I-am istorisit Lizei povestea mea în următoarea după-amiază, când m-am dus să lucrez alături de ea la agenție. Spre marea mea surprindere, la întoarcerea noastră acasă am descoperit că Chad nu-i pomenise nimic lui Sam. M-am întrebat dacă făcusem o greșală că vorbisem și m-am dus imediat spre camera lui Chad, unde el se pregătea pentru o seară la club.

Când am bătut la ușă și l-am strigat, el a deschise-o în timp ce-și încheia manșetele cămășii proaspăt spălate.

– Bună, Casey. Cu un zîmbet plăcut, întinse spre mine un braț, arătîndu-mi încheietura mîinii. Acum este iar rîndul tău.

M-am oprit alături de el, chiar în pragul ușii deschise, prinzîndu-i butonii la manșetă și încercînd să-mi stăpînesc tremurul mîinilor.

– Nu voiai să vorbesc despre *Almiranta*? l-am întrebat. I-am spus Lizei toată povestea în după-amiaza asta, dar când am vorbit cu Sam, el a zis că tu nu i-ai pomenit nimic în legătură cu așa ceva, și cred că acum chiar Liza îi istorisește totul. Îmi pare rău, Chad, dacă tu ai intenționat să păstrezi secretul, dar n-ai zis nimic în acest sens și mie nici nu mi-a trecut prin minte să nu-i spun Lizei sau lui Sam. Gata, cu asta am terminat, acum dă-mi mîna cealaltă.

El îmi oferî încheietura mîinii și îmi răspunse pe un ton nonșalant:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Casey, încetează să-ți tot faci griji. Bineînțeles că aveam de gînd să le spun, și Lizei, și lui Sam. S-a întîmplat să nu-i vorbesc despre asta lui Sam fiindcă... oh, poate pentru că mi se părea că, fiind povestea ta, s-ar cuveni s-o istorisești tu.

– Dar este comoara ta, Chad. Daniel ți-a dăruit-o ție și, dacă va putea fi adusă la suprafață, vei scăpa de datoriile tale. Mă bucur foarte mult pentru tine. Țineam capul aplecat fiindcă îmi simțeam ochii umezi. Gata, acum trebuie să mă duc să văd de masa de seară.

Sam era peste poate de emoționat și entuziasmat în legătură cu descoperirea mea. Și Liza era emoționată, dar ceva mai precaută în privința întregii probleme.

– Dacă tu și Chad – îi spuse ea lui Sam în seara aceea – aveți de gând s-o luați pe Casey în Indiile de Vest ca să vă arate unde să coborâți în adâncuri, îmbrăcați în costumele alea îngrozitoare de scafandri, atunci va trebui să vin și eu cu voi. Dacă rămîn aici singură, o să mă frământ întruna, ziua și noaptea.

– Asta-i o idee grozavă, scumpă Liza! exclamă Sam. O călătorie pe mare ți-ar face bine. În ultima vreme muncești prea mult și, în plus, eu am nevoie de cineva cu care să mă ciondănesc. Chad și Casey sînt prea greu de provocat, dar tu sari la momeală precum un pește la muscă. Așa ai făcut întotdeauna.

Liza se uită la el pieziș, mijind ochii.

– Cînd eram de șase ani, te-am mușcat, Sam Redwing, replică ea. Ai grijă să n-o pășești iar într-una din zilele astea!

În duminica următoare, cînd toți patru eram împreună, Sam aduse în discuție subiectul legat de *Almiranta* în timpul plimbării noastre de după-amiază, vorbind despre el ca și cum o încercare apropiată de a duce aurul la suprafață era de la sine înțeleasă, problema principală fiind cum să procedăm pentru a realiza acest lucru. Cum nici nu putea fi vorba ca eu să mă înapoiez în Jamaica, el sugera că ar trebui să ne ducem cu toții în Haiti și să închiriem la Port-au-Prince un mic vapor destinat curselor între insule, cu trei sau patru cabine pentru pasageri. Ar fi necesar să găsim un căpitan și un echipaj de încredere – nu mai mult de șase oameni cu totul – și aceștia ar trebui să fie plătiți foarte bine. Ar fi înțelept ca nici măcar să nu șoptim cuvîntul „comoară“ la Port-au-Prince, mai spuse Sam, așa că ar urma să înființăm o Companie pentru Topografia Fundului Mării, iar el și Chad ar putea răspîndi zvonul că sînt în căutarea unui traseu pentru un nou cablu telegrafic submarin. Pentru a explica prezența mea și a Lizei, probabil

că cel mai bine ar fi dacă s-ar presupune că eram soțiile celor doi topografi, cărora firma le îngăduise să-și întovărășească soții cu prilejul acestui proiect.

— Ce părere ai de asta, Liza? întrebă Sam, rînjind, în timp ce ne plimbam de-a lungul Colinei Observatorului. Oricum, Casey și Chad sînt căsătoriți legal, dar tu ai suporta să fii, pentru scurt timp, doamna Sam Redwing?

Liza se uită în depărtări, spre linia de orizont a Londrei, scăldată în lumina unui soare de aprilie.

— O să mă mai gîndesc la asta, zise ea zîmbind.

Apoi Chad începu să vorbească, pe tonul lui plăcut și vag nepăsător, dar dînd foarte limpede de înțeles că pe el nu-l entuziasma deloc să se avînte în acest proiect de ridicare la suprafață a aurului de pe *Almiranta*.

— Nu vreau să fiu cel care toarnă un duș rece peste entuziasmul vostru, dar am fi nebuni dacă am face așa ceva în anotimpul furtunilor, așa că, din motive de siguranță, ar trebui să nu amînăm mai mult de sfîrșitul lui iunie. Asta ne lasă un răgaz foarte scurt. Neîndestulător, după mine, ținînd seama de toate pregătirile pe care ar trebui să le facem.

— Ah, dar ce s-a întîmplat cu tine, Prichindelule? întrebă Sam cu jale. Avem timp berechet!

— Și cum rămîne cu agenția Lizei?

Fu rîndul Lizei să intervină:

— Îl voi ruga pe domnul Bassett să furnizeze personal care s-o conducă în locul meu. El este patronul Agenției pentru Plasarea Personalului Casnic Noolwich, a întrebă de două ori dacă aș fi de acord să-i vînd agenția Blackheath, și cred că mă cam simpatizează, așa că nu va exista nici o problemă. Va fi încîntat să mă îndatoreze.

— Te simpatizează? zise Sam. Este destul de bătrîn pentru a-ți fi tată!

— Chiar și așa, este ceva foarte măgulitor, replică Liza senină.

– A avut timp să-și dezvolte bunul-gust, am spus. Adjunctul lui, domnul Craigie, este și el îndrăgostit de tine, Liza, și el nu-i bătrîn nici măcar cît Sam.

– Ce vrei să zici cu *nici măcar* cît mine? ripostă Sam indignat.

Lîngă mine, cu brațul petrecut pe sub al meu, așa cum ne plimbam, Chad izbucni în rîs și zise:

– N-am putea reveni la problema noastră, vă rog? Sînt de acord că Liza poate încredința temporar agenția altcuiva, dar eu nu pot face același lucru cu casa mea destinată jocurilor de noroc cu mize mari. Afacerile merg foarte bine și cîștig mai mult decît speram, dar dacă aș înceta brusc să mai invit amatori de jocuri de cărți și aș închide localul pe durata cîtorva săptămîni, niciodată nu-mi voi mai aduce înapoi cercul meu de clienți aleși pe sprînceană. Nu sînt genul de oameni cu care să te joți.

– Dar dacă ridicăm la suprafață aurul acela, replică Sam cu o ușoară iritare, nici nu vei mai avea *nevoie* să revină!

– Nu există nici o garanție că l-am putea ridica, zise Chad. Cînd ne-am petrecut două luni antrenîndu-ne la școala „Siebe și Gorman“, am aflat că un scufundător se poate întîlni cu tot felul de probleme pe fundul mării. Există șanse să izbutim să aducem aurul sus, dar nu-i deloc sigur, și nu am de gînd să dau vrabia din mîină pentru cioara de pe gard.

Liza se uită la fratele ei cu o expresie ciudată. Sam clătină din cap, vizibil nedumerit.

– Îmi închipuiam că ai să te repezi asupra acestei șanse, Prichindelule. Dar dacă așa socotești tu, o să plec cu Casey și o să fac treaba eu însumi.

– Nu fi prost, Sam. Casey e măritată.

Sam schiță cu mîna un gest ce sublinia lipsa de importanță a acestui amănunt.

– Ah, sigur că da, însă nu-i ceva serios. Și, oricum, mă gîndeam că tu ai veni cu noi.

Vorbind alene, Chad zise:

— Nu mă pot lipsi de Casey. Asta nici nu se discută, Sam. *Almiranta* a zăcut acolo vreme de o sută de ani și mai bine, și n-o să fugă dacă mai așteptăm pînă la anul, așa că hai să ne gîndim din nou la problema asta abia atunci. Îmi strînse brațul. Sper doar ca tu, Casey, să nu ai impresia că mi-ai oferit acest minunat dar și că eu l-am respins fără nici o recunoștință.

Sam îi aruncă o privire aspră:

— Ar putea prea bine să aibă o asemenea impresie.

— Nu, am spus eu repede, nu, dragă Chad, nu cred deloc așa ceva. Sînt mulțumită dacă procedezi așa cum consideri că e mai bine.

Mă surprinsese prudența și lipsa lui de entuziasm, dar îi eram sincer recunoscătoare și îmi simțeam inima ușoară și plină de bucurie fiindcă acum avea să dureze cel puțin încă un an pînă ce el își va achita toate datoriile și ca atare nu va mai avea nevoie de mine. Nîciodată nu mi-aș putea arăta sentimentele fără a risca să înfrunt disprețul lui dacă aș încălca înțelegerea, încercînd să transform căsătoria noastră într-una adevărată; dar măcar timp de încă un an întreg puteam să fiu soția lui așa ca acum. Poate că era departe de a fi ceea ce doream eu, dar cunoscusem prea multă durere, și teamă, și suferință; prea multă pentru a aprecia cu ușurință norocul și pentru mine asta era o fericire cu care mă mulțumeam.

Așa îmi spuneam în sinea mea. Dar era o fericire care avea să fie distrusă curînd, și încă într-un fel pe care nu l-aș fi putut visa decît într-un și mai cumplit coșmar.

*

* *

În ziua de joi a acelei săptămîni, la ora șapte seara, mă aflam cu Chad în salonul casei din St. James's Square, făcînd conversație cu trei gentlemen care se pregăteau să alcătuiască împreună cu Chad o echipă de patru la whist. Unul dintre ei era colonelul Brown.

Dimmock intră și îl anunță pe sir Graham Dean, unul dintre oaspeții care ne vizitau cu regularitate. Sir Graham

părea neobișnuit de agitat și, după ce mă salută politicos, se întoarse spre Chad și spuse:

– Bună seara, Lockhart. Uite ce-i, mă simt oarecum jenat. Afară, în trăsura mea, se află un tip care vrea să joace pocher aici, în seara asta. Abia dacă-l cunosc pe individ, dar mi-a fost prezentat deunăzi la clubul meu – era oaspetele cuiva – și în seara asta m-a acostat, ținându-se scai de mine; zicea că auzise de seratele dumitale și că i-ar plăcea să vină și el. Sir Graham își tamponă fruntea cu o batistă, părînd neplăcut conștient de privirile dezaprobatore ale celorlalți domni. I-am spus omului că ăsta nu-i un club, continuă el ca și cum s-ar fi apărat, ci pur și simplu o adunare de... ăăă... prieteni, dar el a fost îngrozitor de insistent. A declarat că, de fapt, este o veche cunoștință atît a dumitale, cît și a soției dumitale, tocmai din Jamaica, mi se pare, așa că m-am gîndit că ar fi mai bine să-l aduc înapoi și să discut cu dumneata înainte să-l poftesc înăuntru. Dacă m-a îmbrobodit, o să-l trimit cu două picioare în fund să-și vadă de treabă. Zice că-l cheamă Foy.

Am avut impresia că se-nvîrtește lumea cu mine și m-am ținut bine de spătarul unui fotoliu, în timp ce simțeam că fața mea devine albă ca varul. Foy? Cine ar putea să se folosească de numele lui Oliver? Cine putea să mă fi recunoscut sau să-mi meargă pe urme, sau să fi dat din întîmplare peste ade-vărata mea identitate? Toți ochii erau ațintiți asupra lui Chad, ceea ce îmi dădu un răgaz de cîteva clipe în care să-mi revin după șoc, pînă cînd Chad spuse pe un ton amabil:

– Cred că am cunoscut cîndva un gentleman cu acest nume, sir Graham, așa că îl voi trimite pe Dimmock să-l poftească înăuntru. Între timp, poate că ați dori să treceți dincolo, împreună cu acești domni, pentru a completa o masă de patru? Nu vreau ca oaspeții mei să aibă neplăceri dacă tipul se dovedește a fi un impostor. Dumneavoastră, domnilor, cred că vă cunoașteți cu toții, nu-i așa? Sper să vă regăsesc în curînd și poate, mai tîrziu, vom face un robber.

Am reușit să zîmbesc oarecum și să rostesc cuvintele covenite în timp ce domnii se scuzau și părăseau încăperea. Dimmock primi instrucțiuni și se duse afară, să-l aducă în casă pe noul venit, iar Chad se întoarse spre mine. Chipul lui era imposibil, dar mi se păru că ochii cenușii erau mai întunecați decît îi văzusem vreodată. Se apropie de mine și cuprinse în palmele lui mîinile mele încheștate.

– Este oare posibil? întrebă cu glas scăzut.

– Oliver? Nu, nu! L-am văzut murind, Chad. Trebuie să fie cineva de-acolo care se folosește de numele lui Oliver ca să... ca să ne dea de înțeles că m-a recunoscut.

El încuviință dînd din cap.

– Vom vedea. Lasă totul în seama mea, Casey. Nu știm ce vrea individul acesta, dar este evident că nu are intenții bune, așa că adună-ți curajul pentru a suporta un șoc. Mai presus de orice, nu te teme. Nu voi îngădui să ți se facă vreun rău.

Vorbea cu glas calm, lipsit de orice emoție, dar cuvintele lui erau blînde și îi eram nespus de recunoscătoare pentru ele. El se depărtă de mine, oprindu-se lîngă șemineu, cînd Dimmock intră în salon și anunță:

– Domnul Oliver Foy.

O clipă mai tîrziu, în încăperea pășea soțul meu.

Stăteam ca și cum m-aș fi aflat în pragul unui iad întunecat, gata să mă prăvălesc într-o groapă în care rațiunea devenise nebunie, adevărul un fals, iar logica, lipsă de logică. Vreme de câteva clipe oribile, mi s-a părut că făptura aceea trebuie să fie un cadavru căruia i se dăduse prin vraja voodoo a *obeah*-ului aparența vieții. Un zombi. Unul dintre cei reveniți din moarte.

Apoi glasul lui Chad, calm încă și sigur de sine, mă aduse înapoi de pe marginea hăului, zicînd:

– Mulțumesc, Dimmock, asta e tot. Nu mai așteptăm alți oaspeți. Ai grijă, te rog, să nu fim deranjați.

Am tras aer adînc în piept pentru a-mi recăpăta stăpînirea de sine, m-am dus lîngă Chad și am făcut un efort să mă uit la Oliver Foy. Îmbătrînise cu mult mai mult decît cu cei trei ani și jumătate care trecuseră din noaptea în care îl înfruntasem și fugisem de el, dar nu putea fi nici o îndoială că acesta era Oliver Foy, bărbatul cu care mă căsătorisem mînată de o speranță inocentă și cu care trăisem îndurînd în taină suferințe și înjosiri. În ochii lui, așa cum se opriseră acum asupra mea, se vedea o sclipire de bucurie și anticipau atîta răutate batjocoritoare, încît aproape că-mi scăpă un strigăt de groază.

– Bună seara, Emma, draga mea, zise Oliver Foy. Bună seara, domnule Lockhart.

Își puse pălăria și mănușile pe un fotoliu, apoi înaintă ca pentru a mă saluta, dar vocea lui Chad îl opri în loc:

– Nu te apropia de această doamnă, Foy. Nu încerca s-o atingi.

Cuvintele erau rostite cu o voce plată și când am întors capul, am văzut că Chad stătea în picioare relaxat, cu o mînă pe polița șemineului, uitîndu-se cu o privire absentă spre picioarele lui Oliver.

Acesta replică:

– Cu greu își poate permite un soț bigam să-mi interzică să mă apropii de soția mea, Lockhart.

Cu aceeași dezinvoltură, Chad spuse:

– Nu am de gînd să te avertizez de două ori.

În timp ce vorbea, înălță capul. Nu puteam să-i văd decît ochiul cel pe jumătate închis, dar Oliver trebuie să fi primit întregul impact al unei priviri care îl făcu să se retragă cu un pas.

Își recăpătă totuși siguranța de sine, izbucni într-un rîs neconvingător și zise:

– E limpede că există unele probleme care se cer discutate. Pot să iau loc?

– Noi vom rămîne în picioare cît timp îți explici prezența aici, Foy, răspunse Chad.

– Prezența mea? De astă dată, Oliver, descumpănit, începu să zbiere, încercînd să ne intimideze. Ce dracu' trebuie să explic, domnule? Iat-o aici pe soția mea, Emma Foy, și am venit s-o iau acasă, în Jamaica!

– Doamna aceasta a suferit de o pierdere a memoriei de mai bine de trei ani, spuse Chad. Afirmi că este soția dumitale?

– Ce? Pierdere de memorie? Oliver miji ochii. Ah, așadar asta-i povestea? Ei bine, în felul acesta se evită un scandal, ceea ce este cu atît mai bine. Dar nu poți nega că *dumneata*, Lockhart, știi că Emma este soția mea. Ai întîlnit-o de două ori în Jamaica și cu toate acestea ai încheiat cu ea o căsătorie de formă.

– Am o proastă memorie a chipurilor, spuse Chad, și n-am remarcat asemănarea. Poate că-mi vei explica, Foy, cum s-a întîmplat de ți-ai pierdut soția.

Oliver trase aer în piept printre dinții încheștați, apoi dădu din cap posomorît.

— Foarte bine, deocamdată o să-ți fac jocul, Lockhart. În septembrie trecut s-au împlinit trei ani de cînd marginea unui uragan a atins Jamaica. Trăsnetul a dat foc grajdurilor noastre. Eu eram — se uită la mine cu ochi ce exprimau amenințări înspăimîntătoare — eram la acea vreme ușor bolnav de friguri, dar Emma a fugit afară, să ajute la salvarea cailor. Atît de îngrijorată era pentru mine, încît m-a încuiat în dormitorul nostru spre a fi sigură că n-aș putea să-mi risc sănătatea ieșind afară, în furtună. Ulterior, am aflat de la servitori că situația era absolut haotică — un vînt puternic, o ploaie care turna cu găleata și cai înspăimîntați care, scăpați din grajd, fugeau care încotro. Primejdia era sporită de trăsnetele continue și, de fapt, Ramirez, valetul meu, a fost ucis de un trăsnet globular, fiind izbit drept în piept de un bulgăre de metal încins, mare cît o nucă de cocos.

Ramirez! Silueta udă learcă de ploaie, îmbrăcată în cămașa aceea albă, pe care Daniel o străpunsese cu sulița de pescuit aruncată de el, fusese Ramirez, nu Oliver. Trăsnetul topise metalul, preschimbîndu-l într-un bulgăre inform, și acesta fusese luat drept un trăsnet globular. Era o presupunere firească. Poate că o examinare atentă ar fi dovedit că era greșită, dar moartea unui servitor nu justifica o asemenea cercetare. Sfeșnicul... cum ajunsese Ramirez să se înarmeze cu masivul sfeșnic de argint cu care îl doborîsem eu pe monstrul care îmi era soț?

Oliver continua să vorbească:

— ... și a doua zi, cînd Emma nu putea fi găsită nicăieri, medicul nostru a sugerat că era posibil ca ea să fi fost martora acelei întîmplări oribile și să fi suferit un asemenea șoc, încît pentru un timp să-și fi pierdut mințile. Se putea chiar ca ea să fi fost destul de aproape pentru a fi fost afectată fizic de acel trăsnet globular. Calul ei a fost găsit, înșeuat și cu căpăstrul pe el, în apropiere de Rio Hoe, așa că, după toate aparențele,

amețită, plecase călare și poate că fusese azvîrlită de pe cal. Cînd, după o săptămînă, încă nu i-am găsit cadavrul, s-a presupus că trebuie să fi căzut într-una din găurile de canalizare din zona aceea.

Aceasta era presupunerea la care sperase Daniel să se ajungă. Nici prin vis nu ne trecuse vreodată prin minte că silueta acea fără chip care înainta spre mine prin furtună putea fi altcineva decît Oliver.

Soțul meu continuă:

— La vremea cuvenită, am declarat în mod public că trebuia să-mi recunosc o oarecare vină pentru ambele decese. Pentru cel al soției mele, prin aceea că nu am împiedicat-o să se repeadă cu curaj afară, în furtună, pentru a salva caii. Și mai era și sărmanul Ramirez. Am reușit să deschid fereastra și obloanele camerei mele de toaletă și l-am văzut pe bietul om străbătînd în goană curtea, ca să se ducă la grajdurile cuprinse de flăcări. Cînd am strigat, nu m-a auzit peste vuietul furtunii. Am aruncat jos, în fața lui, un sfeșnic înalt — primul obiect la îndemînă — vrînd să-i atrag atenția. După ce a venit sub fereastra mea, i-am ordonat, urlînd, că cea dintîi sarcină a lui era să încerce s-o găsească pe soția mea și s-o aducă imediat înapoi, în casă. Bănuiesc că în loc să lase sfeșnicul acolo, l-a luat cu el, dar de fapt era un sfeșnic din cupru argintat, și poate că asta a atras, într-un fel, trăsnetul globular care l-a lovit.

Istorisind, Oliver își recăpătase siguranța de sine și cînd încheie îi adresă lui Chad privirea disprețuitoare a unui om care știe că pînă la urmă trebuie să învingă.

— Ei bine, domnule, acum știi cum am pierdut-o pe iubita mea soție, zise el cu un sarcasm grosolan. S-ar fi putut să n-o regăsesc niciodată dacă nu s-ar fi întîmplat ca domnul Carra-dine — chirurgul care în ultimele luni predase într-o serie de insule din Marea Caraïbilor — să vină în Jamaica pe la începutul acestui an. L-am cunoscut la clubul meu și mi-a fost oaspete o dată sau de două ori la Diabolo Hall. Într-o seară mi-a

istorisit ciudata poveste a unei mici nave numite *Casey*, cu un echipaj constând dintr-un chinez cu sînge amestecat și o fată culi. Se pare că cei doi pribegiseră vreme de cîțiva ani de-a lungul și de-a latul Mării Caraibilor, și într-o zi, înfruntînd un uragan, au adus la La Faucille un bărbat îngrozitor de bolnav. Oliver făcu o scurtă pauză și înălță din umeri. Dar voi știți povestea asta mai bine decît mine. Bolnavul se numea Sam Redwing. Nava și chinezul s-au prăpădit. Fata, cunoscută sub numele de Casey, l-a adus pe bolnav la spital, unde domnul Carradine l-a operat de apendicită. Fata vorbea doar o limbă stîlcită și primitivă, sau creolă, dar printre puținele lucruri care-i aparțineau avea o brățară, o brățară cu o monedă de aur care fusese transformată într-un talisman. Aceasta i-a fost arătată lui Carradine de către una dintre călugărițe, în timp ce fata dormea ca urmare a încercărilor grele prin care trecuse. Cînd doctorul mi-a spus că pe reversul monedei erau gravate un blazon și data de 1794, am știut că, în urmă cu cîțiva ani, văzusem o monedă de felul acesta atunci cînd mi-ai arătat-o dumneata, Lockhart. Oliver se întoarce pe jumătate, uitîndu-se peste umăr la Chad, cu ochii plini de ură. Mi-ai arătat moneda „Maria Luisa“ și mi-ai vorbit despre *Almiranta*. Te interesa să obții din partea mea finanțarea unei expediții pentru găsirea navei, și pe urmă te-ai retras, naiba să te ia, fără nici o explicație.

– Fii atît de bun, Foy, și abține-te să înjuri în prezența acestei doamne, zise Chad fără a se înfierbînta.

Oliver rîse și se uită la mine.

– Te referi la această fată culi? Oh, da, draga mea. Am aflat adevărul în legătură cu tine cînd m-am dus pe La Faucille. Din ceea ce mi-au spus cei de acolo, mi-a fost ușor să reunesc informațiile într-un tot. Daniel Choong și barca aia a lui au dispărut din Ocho Riös în noaptea furtunii și s-a crezut că pieriseră. Dar tu ai plecat cu el în noaptea aceea, nu-i așa? Ați supraviețuit și amîndoi v-ați schimbat numele ca și pe cel al bărcii. Se uită iar la Chad. Călugărițele mi-au povestit cum

individul ăsta, Redwing, a trimis-o în Anglia împreună cu o membră a ordinului lor, sora Clare. Sînt trei săptămîni de cînd mă aflu aici și, după ce am vorbit cu sora Clare, la mănăstirea ei din Ealing, n-a fost greu să pun să se face cercetări și să descopăr că fata culi redevenise o tînără doamnă care locuiește cu noii ei prieteni pe Crooms Hill, în apropiere de Greenwich Park. Oliver mă fulgeră cu o privire mistuitoare și își trecu limba peste buze. Detectivul pe care l-am angajat nu a avut nevoie decît de cîteva zile ca să afle despre Agenția pentru Plasarea Personalului Casnic Blackheath, despre domnișoara Liza Lockhart și fratele ei, despre prietenul lor Sam Redwing, despre domnișoara Casey Brown, care a devenit doamna Chad Lockhart, și despre aceste seri de jocuri pe mize mari pe care le organizați aici. Față de toate astea, vei continua să negi că această femeie, care și-a zis Casey Brown, este în realitate soția mea?

— Nu am negat acest lucru, spuse Chad gînditor. Am spus pur și simplu că, deoarece și-a pierdut memoria, Casey nu știa nimic din toate astea, iar eu eram în necunoștință de cauză fiindcă nu am recunoscut-o ca fiind tînăra pe care am întîlnit-o în urmă cu cîțiva ani. Acum mi-ar plăcea să știu de ce anume ai venit aici, Foy.

— De ce? Oliver îl privi cu ură și am văzut cum mînia făcu să i se umfle o venă de la tîmplă. Am venit după soția mea, bine'nțele!

— În nici un caz nu s-ar întoarce la dumneata. Și știi și singur de ce.

Gura lui Oliver se schimonosi.

— Legea o va obliga. S-ar putea ca amîndoi să fiți scutiți de învinuirea de bigamie săvîrșită cu bună știință, dar legea o va face să se întoarcă la mine... și îmi va restabili drepturile conjugale.

Am simțit că mî se face rău și m-am agățat cu disperare de amintirea cuvintelor lui Chad: *Nu voi îngădui să ți se facă vreun rău.*

Chad spuse:

– Oare n-ai prefera, Foy, aproximativ o sută de mii de monede „Maria Luisa“ de câte opt escudos?

– Ce-ai zis? exclamă Oliver, în ochii căruia străluci un amestec de neîncredere și avaritie.

– Trebuie, desigur, să fi înțeles că Daniel Choong, un scufundător iscusit, era omul căre a găsit epava scufundată a *Almirantei*. Așa a ajuns Casey în posesia monedei, sub forma talismanului prins de o brățară pe care i-a făcut-o el, și tot de la el a aflat locul exact în care se află epava. Din motive care nu te privesc pe dumneata, Foy, comoara aceea mi-a fost oferită de Daniel Choong mie. Acum eu ți-o ofer dumatile, cu condiția de a-i reda lui Casey libertatea.

Oliver răsuflă de parcă și-ar fi ținut respirația. După un timp ce părea să nu se mai sfîrșească, spuse:

– O s-o aduci dumneata la suprafață pentru mine? În următoarele câteva luni?

– Da. De îndată ce vei fi semnat un act legal prin care să confirmi că noi am încheiat o căsătorie bigamă fiind în necunoștință de cauză, dar adăugînd că, în orice caz și fără nici o dușmănie, dorești anularea căsătoriei dumatile.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Aveam impresia că aerul era încărcat de electricitate, ca în timpul unei furtuni. Oliver stătea în picioare cu o mîină la bărbie, izbindu-și dinții cu unghia unui deget și uitîndu-se la mine cu ochi sclipitori.

– O sută de mii de monede dintr-astea? întrebă în cele din urmă.

– Aproximativ. Se pare că unul din cele șase cufere s-a spart.

Oliver continua să se uite la mine și buzele i se răsfrînseră lent într-un rînjat.

– Și dacă ți-aș respinge oferta? Dacă aș insista s-o iau cu mine pe Emma?

– Atunci aș risca ștreangul, ucigîndu-te, Foy. Glasul lui Chad avea o stranie blîndețe care nu-i contrazicea însă cuvin-

tele. Mai degrabă le sporea forța. Aș risca ștreangul dacă ar fi necesar. N-ai decît să nu mă crezi, însă te-ar costa.

Oliver se trase cu un pas înapoi și fața lui deveni cenușie de spaimă. Eram eu însămi uluită și am întors capul să mă uit la Chad. Din nou nu puteam să-i văd decît ochiul cu pleoapa căzută, dar mi se tăie respirația, deoarece în privirea lui se citea fără urmă de îndoială amenințarea morții, și cicatricea subțire de pe tîmplă, deasupra aceluși ochi, devenise de un alb orbitor în contrast cu pielea din jurul ei.

Oliver flutură mîinile ca și cum ar fi înlăturat o digresiune inutilă.

– Nu vorbi ca un prost, zise el grosolan. Foarte bine, accept, dar sînt unele detalii care trebuie stabilite înainte de întocmirea actului acela. Cînd să ne întîlnim pentru asta?

• – Sîmbătă, răspoimîine, la zece dimineața, în birourile avocaților mei, Foley și Pargiter, din Blackheath. Sora mea și domnul Redwing vor fi și ei prezenți. Îți poți aduce propriul reprezentant legal, spuse Chad, trăgînd apoi de cordonul soneriei de lîngă șemineu.

– Foarte bine. Oliver nu se mai uită la mine. Se întoarse cu spatele și își luă pălăria și mînușile. Așadar, sîmbătă, la zece.

Dimmock intră în salon și întrebă:

– Ați sunat, domnule?

– Condu-l, te rog, pe domnul Foy spre ieșire.

Ușa se închise în urma celor doi. Mă străduiam să-mi stăpînesc clănțănitul dinților și să-mi rețin un suspin ce ar fi semănat mai degrabă cu un geamăt. Pe un ton gînditor, Chad spuse:

– Sînt sigur că prietenii lui Sam aveau dreptate. Individul acesta are nevoie de o mulțime de bani. Și are nevoie de ei urgent. Cu atît mai bine pentru noi.

– Pentru *noi*? Mi-am apăsât obrazii cu palmele, încă amețită de șoc. Pentru mine, da, Chad. Dar... dar tu ai renunțat la averea ta! Oh, Sfînte Dumnezeule, n-ar fi trebuit să faci asta.

Nu trebuie. Eu pot să fug undeva, să mă ascund în așa fel încît el să nu mă poată găsi niciodată...

– Sst, acum taci, sst... zise Chad și mă apucă blînd de încheieturile mîinilor, trăgîndu-mi brațele în jos. Probabil că pentru tine, Casey, asta a fost o încercare mai grea decît uraganul, dar a fost de-a dreptul formidabilă, și cel puțin acum cunoaștem tot adevărul. Bărbatul care a murit era valetul lui Foy și niciodată n-a existat vreo bănuială legată de Daniel sau de tine în chip de complice la crimă. Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Trebuie să mă ocup de oaspeții noștri. Aș vrea din tot sufletul s-o fi avut aici pe Liza, să aibă grijă de tine, dar poate că dacă te duci să te întinzi, te vei simți în curînd mai bine. În seara asta văd eu de tot ce este necesar aici.

Mi-ar fi plăcut ca Liza să aibă grijă de mine, dar ceea ce mi-aș fi dorit mult mai mult era ca Chad să mă țină strîns în brațe și să mă aline, așa cum făcuse în noaptea aceea în care mă trezise din coșmar. Cu greu am reușit să schițez un surîs slab și am spus:

– Nu, nu am de gînd să mă întind, n-aș face altceva decît să retrăiesc întruna momentul în care Oliver a intrat în cameră. Aș prefera să-mi desfășor activitatea ca de obicei.

El mă studie atent, cu privirea aceea ciudată a lui pe care eu nu reușeam niciodată să i-o descifrez, apoi zise:

– Ești sigură? Te văd foarte palidă.

– Ei bine, de data asta o să beau vin de Xeres și o să-mi ciupesc obrazii. Nu te voi dezamăgi, făgăduiesc.

Îmi adresează un zîmbet bizar, doar dintr-un colț al buzelor.

– Foarte bine. Vom discuta mîine despre toate astea.

– Doar încă ceva, Chad, am spus. Îți mulțumesc din toată inima pentru ceea ce ai făcut în aceste cîteva minute din urmă, nelăsîndu-l pe Oliver să se apropie de mine și luîndu-mi apărarea, și pentru tot ce ai zis. Dar tu... tu l-ai amenințat și asta m-a înspăimîntat. Niciodată nu trebuie să-ți pui viața în primejdie pentru mine. Îmi promiți?

Încruntîndu-se, el se uită pieziș la mine și dădu din cap.

— Asta este imposibil, dragă Casey. Tu constitui o investiție pentru mine și trebuie să-mi apăr investițiile.

Mi-am reținut lacrimile și am replicat pe un ton cât mai voios cu putință:

— Da. Bineînțeles. Asta-i cu totul altceva.

În mod surprinzător, nu mi se păru deloc greu să fac în seara aceea tot ce trebuia făcut. Explicația nu consta doar în ușurarea pe care o simțeam îndeplinindu-mi sarcinile obișnuite, dar în plus mi se părea că executarea lor făcea să mă liniștească treptat după cele întâmplăte. Ceva mai târziu, într-una din încăperile rezervate jocului de whist, colonelul Brown se ridică și veni spre mine în clipa în care mă apropiam de masă spre sfârșitul mâinii care tocmai se juca.

— Individul acela, Foy, se află în camera pentru pocher? mă întrebă el în șoaptă.

— Nu, colonele, i-am răspuns, soțul meu nu l-a poftit să rămână.

— Mă bucur foarte mult. De curînd am fost în Jamaica, după cum știți, și Foy este înglodat pînă-n gît în datorii. A pierdut de asemenea cu totul respectul care i se acorda cîndva familiei sale, deoarece acum este cunoscut ca un desfrînat înrăit.

— Vă mulțumesc, va trebui să-i transmit soțului meu această informație. Am ezitat o clipă, apoi am continuat: Îmi dați voie să vă cer părerea într-o problemă personală?

— Dar bineînțeles, doamnă Lockhart.

— S-ar putea să fie necesar să încetăm vreme de cîteva săptămîni să organizăm aceste serate. Dacă va fi așa, credeți că micul nostru grup de oaspeți ar lua acest lucru ca pe o jignire și ar înclina să nu ne mai viziteze atunci cînd ne-am înapoia?

Sprîncenele colonelului se înălțară.

— Sfînte Dumnezeule, nu! Partea interesantă în legătură cu locuința dumneavoastră este aceea că nu e vorba de un club. Este firește de așteptat ca dumneavoastră și soțul dumneavoastră să vă luați în cursul verii o vacanță de cîteva săp-

tămîni, ca orice altă familie. În plus, vă pot asigura, doamnă Lockhart, că o invitație în această casă a devenit ceva foarte rîvnit, iar cei îndeajuns de norocoși pentru a fi primiți aici prețuiesc cu mult prea multă gelozie acest privilegiu pentru a renunța la el din motivele pe care le sugerați.

— Vă mulțumesc, colonele, am spus. Acum trebuie să vă întreb dacă dumneavoastră sau vreunul dintre tovarășii dumneavoastră de la această masă ar dori să cineze peste scurt timp. Dacă da, poate vor avea amabilitatea să-și facă alegerea din meniul doamnei Fielding.

Cuvintele colonelului Brown fuseseră o ușurare imensă pentru mine, dar mă intriga faptul că Chad se înșelase atît de mult crezînd că ne-am putea pierde oaspeții. Cînd i-am relatat mai tîrziu spusele colonelul, el s-a mulțumit să dea din cap cu un aer absent și să remarce că probabil fusese exagerat de îngrijorat în legătură cu o asemenea situație.

În noaptea aceea am dormit cu întreruperi, dar fără vise urîte. A doua zi, cînd i-am povestit Lizei despre întoarcerea din morți a lui Oliver, ea a fost zdrobită de durere. Ne aflam în biroul agenției, unde venisem și eu după prînz, și am cuprins-o în brațe, încercînd s-o liniștesc în timp ce ea plîngea pentru mine. Apoi i-am spus cum îl tratase Chad pe Oliver și ea suspină ușurată.

— Memorie pierdută... zise cu glas puțin tremurat. Și pe urmă să-l facă pe monstrul acela să renunțe, plătindu-l cu comoara lui Daniel! Oh, tare isteț din partea lui! Își șterse ochii, tamponîndu-i cu batista. Chad este un bărbat foarte inteligent, deși nici prin gînd nu-mi trece să-i spun lui asta.

— Chiar nu te superi, Liza, dacă el renunță la toată comoara?

— Oh, dă-o-nco! Tu ești mult mai importantă decît cîteva cufere cu aur!

Iubind-o și mai mult pentru generozitatea ei, îmi spuneam în sinea mea că, poate, pentru ea eram într-adevăr mai importantă decît aurul. Dar pentru Chad, oricît de amabil ar fi fost,

eu nu reprezentam decît o investiție și mă nedumerea faptul că el părea să vrea să renunțe la o avere pentru a păstra o investiție comparativ infimă.

N-am văzut reacția imediată a lui Sam Redwing față de uluitoarea știre a apariției lui Oliver, deoarece acela care i-a vorbit despre asta a fost Chad, dar cînd Liza și cu mine ne-am întors acasă în seara aceea, Sam nu spuse mai nimic și a fost foarte tăcut cînd Chad ne chemă pe toți să discutăm ciorna înțelegerii cu Oliver pe care o întocmise el, urmînd ca avocații să-i dea o formă legală. Luase deja legătura cu domnul Foley, partenerul principal, căruia ciorna i-a fost înmînată chiar în aceeași seară, astfel că documentul avea să fie gata pentru întîlnirea de a doua zi.

În dimineța următoare, la ora zece, ședeam la o masă lungă din sala de consiliu a birourilor domnilor Foley și Par-giter. Domnul Foley, un bărbat slab, cu păr cărunt, ședea la un capăt al mesei, Chad și cu mine în dreapta lui, iar Sam și Liza în stînga lui. La celălalt capăt ședea avocatul lui Oliver, un anume domn Thompson, avîndu-l în dreapta sa pe Oliver. În afară de un politicos salut formal din partea domnului Foley, între noi și Oliver nu se schimbaseră nici un cuvînt la sosirea acestuia.

Domnul Foley își limpezi gîtlejul, luă din fața lui, de pe masă, o foaie de concept din hîrtie groasă, acoperită cu un scris mărunt și caligrafic, și spuse:

— Aveți în mîna dumneavoastră, domnule Thompson, o copie a acestui acord. Urmează să fie un acord secret, dar va avea, desigur, întreaga putere legală în eventualitatea că una dintre părți ar încerca să-l încalce. În esență, acest document stabilește că domnul Chad Lockhart și doamna Emma Foy au încheiat o căsătorie bigamă fiind în necunoștință de cauză, în virtutea faptului că doamna Foy a suferit o pierdere a memoriei care a durat mai mulți ani, după care a căpătat o nouă identitate. Domnul Oliver Foy credea că soția sa murise. El recunoaște că acum ea este esențialmente o altă persoană

decît femeia cu care s-a căsătorit, că ea nu-și amintește nimic în legătură cu el și că în aceste condiții ar fi spre fericirea ei dacă prima ei căsătorie ar fi anulată din motive evidente, permițînd în acest fel legalizarea căsătoriei ei cu domnul Lockhart.

Avocatul ridică privirea de pe document și declară:

– Dați-mi voie să spun, în treacăt, că nu prea este de presupus că acea căsătorie bigamă ar atrage penalități juridice, deoarece nu a existat nici o intenție de încălcare a legii, și că desfacerea primei căsătorii nu s-ar putea lovi de vreun impediment legal. De asemenea, sînt de părere că, în împrejurările date, Biserica Anglicană va accepta desfacerea căsătoriei. Se aplecă din nou asupra documentului. „Ținînd seama de fireasca durere a domnului Oliver Foy față de pierderea soției sale prin acest gest altruist, domnul Chad Lockhart își ia obligația de a recupera în cursul următoarelor trei luni anumite monede de pe o navă scufundată, *Almiranta*, monede de o natură specificată aici în amănunt, și să predea aceste monede în mîinile domnului Foy. În cazul în care nu s-ar reuși să se recupereze sus-amintitele monezi, prezentul acord va deveni nul și neavenit, dar părțile vor putea negocia o nouă înțelegere dacă ambele vor dori acest lucru.“ Domnul Foley ridică din nou privirea. Aceasta este esența problemei, zise el. Pot să aflu părerea dumneavoastră, domnule Thompson?

Celălalt avocat și Oliver se consultară mormăind, apoi domnul Thompson spuse:

– Clauza de la punctul patru precizează că domnului Lockhart îi revine obligația de a pune la dispoziție nava și echipajul necesar pentru operațiunea de scufundare. Clientul meu este de acord ca domnul Lockhart să furnizeze întregul echipament de scufundare, însă dorește ca el însuși să furnizeze nava, echipajul și personalul auxiliar pentru scufundare. Nava va fi gata să ridice ancora de la Port-au-Prince cu începere de la 1 iunie.

Domnul Foley se uită la Chad, care, vreme de cîteva clipe rămase cu privirile asupra mesei, sfîrșind prin a spune:

– De acord.

Domnul Foley dădu aprobator din cap.

– Voi avea grijă ca respectiva clauză să fie amendată. Există și alte probleme pe care doriți să le ridicați, domnule Thompson?

O nouă consultare mormăită și celălalt avocat dădu din cap.

– Nimic altceva.

Sam Redwing izbi ușor masa cu palma.

– Eu sînt parte interesată și am ceva de spus, anunță el cu un aer posomorît.

M-a mirat felul lui de a se purta, dar asta a fost nimic față de uluirea care a urmat auzindu-l. Arătînd cu degetul spre mine, s-a uitat cu răceală la Chad și a zis:

– Casey este cea care ne-a spus cum să găsim nava aceea. și, chiar și așa, probabil că n-am putea găsi poziția navei fără ajutorul ei. Dar tu pari să uiți cine este de fapt cel care a adus-o pe Casey aici. Își atinse pieptul cu degetul mare. Eu sînt acela. Sam Redwing. Ea era o biată culi care își pierduse nava ce-i ținea loc de cămin și pe bărbatul care era protectorul ei. Nu avea un ban, și eu am avut grijă să fie trimisă în Anglia. Eu am avut grijă să fie îmbrăcată și hrănită și primită în casa *mea*, pe cheltuiala *mea*. Am dreptul la jumătate din aurul acela, Chad. Oricum ai privi lucrurile, am dreptul la o jumătate!

De cealaltă parte a mesei, în fața mea, Liza își dusesese o mîină la buze. Era albă ca varul de durere și simțeam cum îmi pierd și mie culoarea din obraji. Asta era o latură a firii lui Sam pe care nu o cunoscusem și dacă mi-ar fi spus cineva despre el așa ceva, niciodată n-aș fi crezut. Chipul lui era dur ca piatra și ochii plini de înverșunare. Cînd termină de vorbit, urmă o scurtă și înspăimîntătoare tăcere, apoi, cu un glas ca de gheață, Chad zise:

– Păcat că n-ai spus asta înainte.

– Niciodată nu mi-am închipuit că ai avea tupeul să mă lași pe din afară. Dar ți-o spun acum.

Liza își puse o mână pe brațul lui și cu glas înecat îi șopti:

– Dragă Sam... te rog... !

El nu se uită la ea, ci spuse cu asprime:

– Dacă fratele tău nu poate vedea și singur că așa e drept, aș fi crezut că îl poți lămuri tu.

Din celălalt capăt al mesei, domnul Thompson interveni:

– Disputa dintre clienții dumitale constituie o problemă gravă, domnule Foley.

Cu glas încordat, Oliver rosti:

– Nu sînt de acord să primesc doar jumătate din cît s-a promis.

Domnul Foley se uită de la Sam la Chad și spuse îngrijorat:

– Poate că ar trebui să întrerupem această întîlnire pînă cînd...

– Nu, zise Chad, și deși vocea lui era încordată, în ea se simțea duritatea oțelului cînd se uită de partea cealaltă a mesei, la Sam. Soluția e simplă. Daniel Choong este cel care a descoperit-o pe *Almiranta*. În apele acelea nu se pune problema unui tezaur fără proprietar, așa că aurul îi aparține celui care îl poate recupera. Daniel Choong mi l-a dăruit mie, iar eu am de gînd să-l aduc la suprafață și să-l folosesc așa cum am poftă. Tu nu ai nici un fel de drept asupra lui, Sam.

Mă uitam uluită de la un chip la celălalt, bolnavă de spaimă și vrînd să-mi astup urechile. Erau prieteni de o viață și totuși acum se certau și cauza eram eu. Aș fi vrut să vorbesc, dar nu eram în stare să găsesc nimic de spus. Aș fi vrut să fug undeva departe, noaptea trecută, astfel ca aceste clipe să nu fi venit niciodată, însă acum era prea tîrziu. Durerea Lizei era tot atît de mare ca și a mea. Stătea cu ochii închiși și două lacrimi îi alunecau nestăvilite de-a lungul obrazilor.

Pe un ton răstit, Sam întrebă:

– Țasta-i ultimul tău cuvînt?

Ochiul cenușiu și cu pleoapa căzută îl măsură cu răceală.

– Da, veni răspunsul.

— Așa să fie! Sam se ridică și își luă pălăria și mănușile de pe scaunul gol de lângă el. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, m-aș fi luat la bătaie pentru asta. Dar de dragul unei vechi prietenii voi lăsa lucrurile așa. N-ai decît să faci dracului ce-ți place, domnule Lockhart, dar va trebui să te descurci fără mine! Scuzăți-mă, doamnelor. După o scurtă înclinare a capului către mine și către Liza, se îndreptă spre ușă, unde se opri și se uită înapoi. Îmi voi lua un geamantan și voi fi departe cînd veți fi ajuns acasă. Săptămîna viitoare voi pleca din nou în Spania pentru aproximativ o lună. Termenul de închiriere pentru casă expiră la sfîrșitul lui iulie. Îl voi ruga pe avocatul meu să vă scrie în legătură cu această problemă.

Ieși din încăpere și închise ușa în urma lui.

Liza își înăbuși un hohot de plîns. Eu îmi încheștai mîinile în fața mea, străduindu-mă în zadar să le fac să nu mai tremure. Chad stătea cu ochii pironiți asupra mesei. După cîteva clipe înălță capul și zise:

— Așadar, nimic altceva, domnilor?

*

*

*

Sam Redwing plecase de la Heathside și eu tot nu puteam să cred că ar fi adevărat. În cursul zilei nu prea era timp de gîndire, deoarece ne ocupam cu înfrigurare de pregătirile de plecare, peste două săptămîni, dar noaptea am constatat că somnul îmi vine greu, capul fiindu-mi plin de gînduri negre.

Mă simțeam vinovată, fiindcă mi se părea că eu eram cauza celor întîmplate. Fără a fi dorit așa ceva, prin simpla mea existență și prin ironia sorții, distrusesem prietenia în aparență de nezdruccinat a celor doi bărbați care, împreună cu Liza, însemnau pentru mine mai mult decît oricine altcineva pe lume. Le-am spus toate acestea lui Chad și Lizei, dar, fiecare în felul său, atît el, cît și ea nici nu au vrut să mă asculte. Chad refuza să discute despre plecarea lui Sam și spunea doar că, fiind american, Sam era înclinat să acționeze impulsiv, dar cu

timpul își va uita supărarea și totul avea să fie din nou bine. Bineînțeles, nu puteam fi învinovățită pentru ceea ce se întâmplase.

Liza fu la fel de repede gata să mă absolve de orice vină, dar îmi dădeam seama că nu era de acord cu opinia lui Chad potrivit căreia cearta aceea nu constituia nimic mai mult decât o înfruntare trecătoare. Noi două n-am discutat despre acel incident decât o singură dată, deoarece, cred eu, amîndurora așa ceva ni se părea o speculație prea dureroasă și inutilă, dar Liza era tot atât de nedumerită ca și mine în privința purtării lui Sam.

— Este foarte ciudat, spuse ea într-o seară, în timp ce, după cină, cîrpeam cîteva lucruri de îmbrăcăminte, Chad fiind ocupat în camera lui de lucru. Sam este cel mai generos om din lume și are o părere extrem de bună despre tine, Casey. Cu toate acestea, modul în care s-a purtat în dimineața aceea a fost ca și cum puțin i-ar fi păsat de tine și ar fi fost stăpînit de lăcomie. Se spune că aurul poate deforma firea unui om, dar niciodată nu mi-am imaginat că asta i s-ar fi putut întîmpla lui Sam. Iar Chad a fost și el ciudat, atât de rece, și aspru, și de neclintit. Pînă atunci, niciodată nu l-am văzut purtîndu-se așa cu Sam, și nici asta nu mi-am imaginat că s-ar fi putut întîmpla. Ei bine, asta e, s-a întîmplat, și acum Sam a plecat.

Răinăsese cu mîinile în poală, ținînd un ciorap de lînă pe un ou de cîrpit. Era unul din ciorapii lui Sam, am remarcat. Ochii ei erau obosiți și chipul palid cînd murmură, mai mult pentru ea decât pentru mine:

— Poate că așa e mai bine.

Am simțit o puternică simpatie pentru ea, dar nu puteam să spun nimic, fiindcă știam ce era în mintea ei — că poate era mai bine ca ea să nu mai continue să trăiască sperînd că într-o zi Sam i-ar putea răspunde cu aceeași dragoste pe care o avea ea pentru el; că o veșnică speranță nicicînd împlinită putea să fie mai dureroasă decât o renunțare fără speranță.

În acele două săptămîni de dinainte de îmbarcare, în casa noastră nu se auzi nici un rîset. Zilele noastre erau tăcute, și posomorîte, și intens ocupate. La început, Chad încercă s-o convingă pe Liza să rămînă acasă, dar atitudinea ei față de el fu mai dură și mai categorică decît m-aș fi așteptat vreodată din partea ei.

— Nu voi discuta asupra acestei chestiuni, Chad. Dacă o iei pe Casey, voi merge și eu.

— Dar de Casey am nevoie în calitate de ghid. Oh, știu că am direcțiile de orientare pentru Reciful de la Opt Mile, dar și așa ar mai putea exista probleme. Casey este un navigator iscusit și cunoaște zona. S-ar putea chiar să am nevoie de ea pentru unele scufundări la mică adîncime, pentru a localiza epava. Poți vedea mult mai bine de la cîțiva metri sub suprafața apei decît de deasupra ei, și ea poate lucra la nivelul acela de zece ori mai repede decît un bărbat în costum de scafandru care se tîrăște încolo și-ncoace pe fundul apei.

— Foarte bine. Ai nevoie de Casey și nu ai nevoie de mine. Dar cu toate acestea am să vin și eu, deoarece Casey are nevoie de mine. Îți închipui că pot suporta gîndul ca ea să fie singură pe punte cu monstrul acela de Foy și cu echipajul angajat de el, în timp ce tu bîjbîi dedesubt, în epavă? Și cum ar fi cu călătoria pînă acolo? Nu te poți aștepta din partea lui Casey să împartă aceeași cabină cu tine, dar dacă eu mă duc neînsoțită, putem spune că soția ta împarte o cabină cu sora ta deoarece eu sînt prea nervoasă pentru a rămîne singură. Nu mă face să-mi pierd timpul discutînd, Chad, am prea multe de făcut. Reține pur și simplu bilete de călătorie pentru toți trei, în două cabine.

Și așa s-a făcut. Nu am reușit să obținem o călătorie directă dintr-un port englezesc pînă în Haiti, dar existau nave care făceau naveta între Le Hâvre și insula care fusese cîndva colonie franceză, astfel că am aranjat să trecem Canalul și să petrecem o noapte la Le Hâvre înainte de a ne îmbarca spre Port-au-Prince.

Un bilet concis din partea lui Oliver, sosit la cinci zile după întâlnirea noastră în biroul avocaților, ne anunță că el urma să se imbarce a doua zi și că îi trimisese o telegramă unui cunoscut din Haiti ca să se ocupe de închirierea micii nave cu abur și a echipajului necesar pentru explorare, precum și de angajarea a doi oameni cu experiență în munca de asistenți de scafandru, care să manevreze pompa de aer, vinciul și „țint-te bine“-le.

Pe la începutul săptămânii următoare, firma „Siebe și Gorma“, cu sediul pe Westminster Bridge Road, ne-a furnizat unul dintre cele mai moderne costume de scafandru, împreună cu toată tubulatura necesară, cu câteva cabluri „țin-te bine“ și cu două pompe de aer. Chad a testat și verificat echipamentul în bazinul adânc folosit de firmă pentru antrenamentul preliminar al scafandrilor, apoi acesta a fost ambalat în lăzi și trimis înaintea noastră la Le Hâvre, astfel încât să poată fi încărcat la bordul lui *Valence* – nava pe care aveam să călătorim pînă în Marea Caraibilor.

Între timp, Liza și cu mine eram foarte ocupate încredinșînd conducerea agenției ei domnului Graigie și unui funcționar de la Agenția pentru Plasarea Personalului Casnic Woolwich, care urma să aibă grijă de întreaga afacere pe durata absenței noastre. Eu eram ocupată cu scrisorile în numele lui Chad către toți domnii care veneau cu regularitate să joace cărți în casa noastră din St. James's Square, scrisori prin care spuneam că urma să plecăm în străinătate pentru o vacanță de câteva săptămîni, dar că ne vom înapoia spre sfîrșitul verii și că atunci îi vom aștepta cu nerăbdare să le urăm din nou bun sosit la micile noastre serate.

– E ciudat, i-am spus lui Chad într-o seară, după ce toate epistolele fuseseră scrise și erau gata de pus la poștă. Ei par într-adevăr să se distreze bine, chiar și cei care pierd cel mai mult.

Chad încuviință dînd din cap.

– Tu nu-i cunoști pe jucători, Casey. Pînă la urmă, aproape toți pierd, iar cei care au pierderile cele mai mari sînt întotdeauna cei mai dornici să încerce din nou. Eu nu-i invit decît pe cei care își pot permite să plătească pentru plăcerea lor, așa că toată lumea e mulțumită. Este o treabă foarte convenabilă pentru cineva ca mine sau pentru unul sau doi oameni mai deosebiți. Colonelul Brown, de exemplu.

– Da, dar de ce, Chad? Vreau să zic, care este diferența dintre voi și ceilalți?

El zîmbi, parcă dus pe gînduri.

– Noi nu sîntem jucători, Casey, nu sîntem victime ale febrei jocului. Asta-i diferența.

Nu pot spune că voiajul nostru pînă în celălalt capăt al Atlanticului a fost plăcut. Vremea era bună, cabinele noastre, confortabile și, după o zi în cursul căreia suferise de grețuri, Liza se obișnuise cu marea și nu mai avu necazuri. Dar atmosfera în care trăiam era sumbră. Sam nu era cu noi – Sam Redwing, cel mereu gata să zîmbească și să tachineze, cu entuziasmul lui pentru orice putea fi pus la cale. Nu lăsase nici o adresă la care să i se poată expedia corespondența și nu trimisese nici o veste. Aș fi vrut din toată inima să-i scriu și să-i spun că noi toți îl iubeam și doream să se întoarcă, dar n-am putut decît să-i las o scrisoare în camera lui, în ziua în care am plecat, sperînd că s-ar putea ca el să revină și s-o găsească acolo.

Purtarea Lizei față de mine era tot atît de afectuoasă ca întotdeauna, dar nu mai exista nimic din sporovăiala voioasă și plină de căldură care îmi stîrnea rîsul și care, totodată, o făcea să-mi fie dragă. Sclipirea ștrengărească dispăruse din ochii ei de culoarea albăstrelelor și într-o noapte m-am trezit auzind-o că plînge încet, în somn, în patul din cealaltă parte a cabinei. M-am dus la ea și am mîngîiat-o pe frunte, șoptindu-i mici cuvinte de alinare, dar n-am încercat s-o trezesc, și în curînd s-a liniștit din nou.

Nu știam unde se află linia de demarcație dintre Atlantic și Marea Caraibilor, dar când am ieșit într-o dimineață pe punte și am constatat că treceam prin lungul șirag al insulelor Bahamas, mi-am dat seama că intrasem în marea care nu de mult fusese căminul meu. Era o zi foarte caldă, cu o briză plăcută, și eu purtam o rochie ușoară din bumbac și o pălărie cu boruri late pe care, ca să nu-mi zboare de pe cap, mi-o legasem cu o eșarfă înnodată sub bărbie. Stînd în picioare lîngă balustradă, mă uitam în jos, la apa de un albastru întunecat, apoi în depărtare, spre o insuliță la babord, în apropierea căreia nisipul și adîncimea mică schimbau culoarea apei în turcoaz, și mă gîndeam ce plăcut ar fi să-mi scot îmbrăcămintea, să-mi pun cămașa spălăcită și pantalonii scurți ai fetei culi și să mă scufund în apa aceea rece, chiar în largul insulei. Acolo, asemeni unui pescăruș care alunecă în aer, aș putea să alunec și să mă rotesc, să descriu cercuri și să fac tumbe, ușoară ca un fulg, reînnoind vechea cunoștință cu acea altă lume de sub suprafața mării.

Păstrasem bine acele veșminte uzate, împreună cu ochelarii și cu cuțitul meu, în teaca ce se lega de pulpa piciorului. În afară de brățara lui Daniel, acestea alcătuiau singura mea avere după pierderea lui *Casey*. Le păstrasem pentru că nu mă înduram să le arunc, și acum se aflau în micul dulap pentru haine din cabina mea.

Am auzit un pas și m-am pomenit cu Chad lîngă mine. Arată cu bărbia spre galbenul și verdele micuței insule, spre nisipul și palmierii ei.

– Dor de casă, nu-i așa?

Am dat din cap.

– Nu. Sper să am prilejul să mă scufund și bănuiesc că, în parte, acest lucru mi-ar plăcea să-ți demonstreze singurul și micul meu talent, dar nu mi-e dor de trecut. Am fost fericită la bordul lui *Casey*, însă într-un fel era... o retragere din viață, pentru că mă ascundeam. Niciodată n-am fost mai fericită decît în aceste cîteva luni din urmă, cu tine, și cu Liza, și cu Sam. Ei bine, pînă cînd Sam a plecat supărat.

– Da. Sînt sigur că totul se va termina cu bine, dar îmi pare rău că v-am provocat ție și Lizei această durere.

M-am uitat la el, nedumerită.

– Nu-i vina ta, Chad. Și nici a lui Sam. Pur și simplu așa s-a întîmplat.

El se uită spre mare și zîmbi încordat.

– Mda, se poate.

În cea de-a treia zi a lunii iunie, am lăsat ancora în docul de la Port-au-Prince. Acesta era capitala și cel mai important port al insulei Haiti, țara în care, în urmă cu un secol, o armată neagră de foști sclavi se ridicase împotriva stăpînilor lor francezi și îi învinseseră. Acum țara era foarte săracă, cu foarte puțini oameni bogați și în ultimii șaizeci de ani avusese un șir de șaptesprezece conducători, dintre care aproape toți fuseseră fie asasinați, fie înlăturați printr-o revoluție. Făcusem o scurtă vizită în Port-au-Prince la sfîrșitul îngrozitoare mele luni de miere, pe coasta vestică a insulei. Era un oraș prăfuit, întins pe o mare suprafață, cu drumuri prost întreținute, însă în anii din urmă se făcuseră oarecare lucrări de renovare a docurilor, în cea mai mare parte finanțate de Statele Unite, din cîte spunea căpitanul navei *Valence*.

Cînd am debarcat, Oliver Foy se afla pe chei să ne întîmpine și în timp ce coboram pasarela, am făcut un efort să lupt împotriva unei senzații de panică, deoarece vederea lui Oliver îmi readucea în minte – ca într-un caleidoscop – amintiri din noaptea nunții mele și legate de tot ce-mi făcuse el, atunci și mai tîrziu, în intimitatea dormitorului nostru. Am strîns din dinți, am luat-o pe Liza de braț și, pășind pe chei, am strivit acele amintiri, alungîndu-le în întuneric.

Oliver era însoțit de un om cu pielea cafenie, în jur de cincizeci de ani, un mulatru cu o față trasă și cu ochi speriați. Purta o uniformă albă soioasă și o șapcă albastră cu cozoroc. Liza și cu mine ne-am oprit la distanță de cîțiva pași, în vreme ce Chad s-a apropiat de cei doi bărbați. N-am schimbat nici un cuvînt de salut. Oliver spuse:

— Acesta e Caragole, căpitanul vaporului *Liguria*. Deoarece în mod normal transportă pasageri pentru călătorii scurte pe ruta de coastă, există numai patru cabine pentru pasageri, dar asta va fi de ajuns. El zice că va avea nevoie, pentru călătoria asta, de un echipaj alcătuit din nu mai mult de trei oameni, dintre care unul se pricepe, nu foarte bine, să gătească. Vor mai fi și doi asistenți de scafandru, cu o bogată experiență, angajați de el. Cei doi lucrează în mod curent la o firmă americană de aici, ai cărei scafandri pregătesc fundația pentru un nou dig de larg.

— Vorbesc englezește? întrebă Chad. Dar căpitanul Caragole vorbește englezește?

Răspunsul îl dădu căpitanul. Avea un accent întâlnit în mod obișnuit pe multe dintre insule, dar era ușor de înțeles.

— Da, domnule. Vorbesc și nu prost. Echipajul meu — puțin de tot, dar mai mult creolă franceză. Cei doi asistenți de scafandru vorbesc engleza în legătură cu tot ce privește scufundările, numai că vorbesc ca americanii.

— Foarte bine. Chad se uită în sus, la o plasă de încărcare care cobora tocmai atunci în cala de la pupă a vasului *Valence*, apoi i se adresa lui Oliver: Echipamentul va sosi în curînd. Vrei să ai grijă să fie transferat pe *Liguria*?

— Da, zise Oliver, aruncîndu-i o scurtă privire omului de lîngă el. Du-te și fă tot ce-i necesar pentru asta, Caragole, și vezi ca totodată să fie transbordate și cuferele acestor pasageri. Aici nu vor avea nevoie de bagaj decît pentru o noapte și sînt pregătiți pentru asta.

Căpitanul înclină capul, schiță un zîmbet nervos și se îndepărtă.

Oliver se întoarse iar spre Chad și spuse:

— Am dat să se înțeleagă că ești un topograf al terenurilor submarine, așa cum ai sugerat, și că eu sînt un director al firmei duminale. Cele două doamne sînt soția și sora. Am reținut aici camere la cel mai bun hotel, atît cît este, în care vă puteți

petrece noaptea, și vă recomand să vă duceți de-a dreptul acolo. Nu numesc pe nimeni, dar una dintre doamne ar trebui să se ferească pe cât posibil să fie văzută, pînă ne vom imbarca mâine, discret, la primele ore ale dimineții. Am o trăsură care așteaptă să vă ia de îndată ce valizele cu lucrurile necesare pentru noapte vor fi fost aduse.

Oliver spuse toate acestea foarte repede, cu un glas monoton, ca și cum ar fi repetat cuvintele, și în timp ce vorbea am văzut pe sub borul lat al pălăriei mele că ochii lui – cu pungi accentuate dedesubt, urmare a desfîrului – nu încetau să arunce sclipiri spre mine.

– Știe căpitanul Caragole ce intenționăm să facem? întrebă Chad.

– Încă nu. Lui și echipajului său, precum și ajutoarelor de scafandru, li se va spune cînd vom fi pe mare. După ce vom începe, va fi imposibil să ascundem ce anume urmărim.

– Se poate avea încredere în ei? Comoara pe care o căutăm este renumită pentru ispita pe care o trezește.

Oliver izbucni într-un rîs scurt.

– Te temi că ar putea fi înclinați să ne arunce peste bord și s-o ia pentru ei înșiși? Nu-ți face griji! Numele de Foy ne garantează securitatea. Este prea bine cunoscut pentru ca ei să riște vreo prostie de acest fel. Li se va spune, de asemenea, că un avocat de aici și un altul din Kingston vor deține o declarație privind intenția noastră și o listă în care e specificat numele fiecărui om din echipaj, pentru cazul în care nu ne-am mai întoarce. Oliver zîmbi și în zîmbetul lui era ceva ce mă făcu să mă cutremur. Din întîmplare, asta nu-i adevărat, dar acest amănunt nu-i va diminua efectul.

Urma o scurtă tăcere, apoi Chad dădu aprobator din cap.

– Foarte bine, zise el. Să-i dăm drumul.

Cinci minute mai tîrziu ne aflam într-o trăsură dogoritoare și rablagită, care înainta hodorogind de-a lungul unei străzi late și prăfoase, către Le Coq D'or, fiecare dintre noi avînd

cîte o mică valiză cu lucruri pentru o noapte. A doua zi dimineața, la ora trei, după cîteva ore de somn, am părăsit hotelul și ne-am reluat călătoria cu trăsura. Peste douăzeci de minute ne aflam la bordul *Liguriei*, instalați în trei dintre micile cabine de pasageri de sub salonul de pe punte. La ora patru ne începusem călătoria de două zile către Reciful de la Opt Mile, pentru a căuta epava scufundată a *Almirantei*... și pentru a găsi trădarea.

19

In ziua de șase a lunii iunie, sub un soare de amiază, stăteam împreună cu Liza pe puntea *Liguriei*, la umbra făcută de salonul pasagerilor, acum gol, și îl urmăream cu privirea pe Chad, care se pregătea să facă o a doua scufundare din ziua aceea.

Oliver și căpitanul Caragole priveau de pe covertă. Cei doi asistenți de scafandru îl ajutau pe Chad să intre în costumul de scafandru. Dincolo de ei, pe puntea de la prova, cei trei membri ai echipajului stăteau tolăniți sub o copertină improvizată dintr-o pânză groasă, urmărind și ei pregătirile lui Chad. Toți acești cinci oameni erau negri, ceea ce era de așteptat, de vreme ce, în Haiti, nu mai mult de unu la sută erau albi, și nu mai mult de cinci la sută erau mulatri. Asistenții de scafandru erau frați, Jacques și Louis, cu un nume de familie care suna cam ca „Borra“. Aveau purtări nici prietenoase, nici neprietenoase, atît față de noi, cît și față de echipaj, și nu zîmbeau niciodată, dar Chad afirma că erau pricepuți în munca lor și era foarte mulțumit de ei.

Cei trei membri ai echipajului erau destul de prietenoși, în măsura în care aveau ceva de-a face cu noi. Îmi era milă de unul dintre ei. Era o matahală de om care mergea tîrîndu-și picioarele, cu inteligența unui copil, motiv pentru care părea să fie întotdeauna bătaia de joc a celorlalți doi, care îi ziceau „Jonjon“. Purta la gît o labă de iepure agățată de un șnur și avea o macetă, vîrîtă într-o teacă, la spatele centurii sale, ceea

ce îmi aducea aminte de nenumăratele zile petrecute de Daniel și de mine culegînd nuci de cocos cu ajutorul macetelor.

Era foarte evident că întregul echipaj, și într-o mai mică măsură cei doi frați, se temeau de Oliver. La fel și căpitanul Caragole. Deoarece Haiti era un loc în care influența și averea aveau o putere mai mare decît legea, probabil că Oliver avea puterea de a-i aduce la ruină pe oricare dintre acești oameni, dacă nu și pe aceea de a face ca ei să ajungă în închisoare pe baza unei acuzații slab fondate sau a unei înscenări.

Am remarcat în curînd că echipajul devenea foarte neli-niștit și în prezența lui Chad, mai ales Jonjon. Acesta era fără îndoială efectul acelei pleoape căzute, despre care îmi aminteam că îi inspirase o mare teamă lui Joseph în ziua în care Chad și cu mine îi reparasem căruța în Fern Gully. De atunci rîsesem în legătură cu incidentul acela și Chad îmi puna uneori întrebări cu privire la puterea vrăjilor voodoo și la *obeah*-ul din insule.

Acum, în timp ce frații Borra se pregăteau să-i coboare pe cap casca de scafandru, Chad ne adresă un zîmbet și spuse:

– Dumneavoastră, doamnelor, ar trebui să mă invidiați. Acolo jos este o răcodare minunată!

Liza îi trimise o sărutare din vîrful degetelor. După o clipă de ezitare, i-am urmat exemplul. Casca fu lăsată jos și fixată la locul ei. Imediat, Jacques începu să acționeze pompa de aer și Chad înaintă încet către scară, bocănind greoi pe punte cu ghetele lui monstruoase.

Găsisem Reciful de la Opt Mile spre sfîrșitul după-amiezei precedente. Deoarece nu dezvăluisem nimănui direcțiile de orientare și nici reperele necesare, eu stătusem la busola de lîngă timonier, cu o lunetă în mînă, pilotînd treptat *Liguria* pînă în poziția în care puteam începe să tragem după noi o ancoră cu mai multe gheare, la o adîncime de treizeci de stînjani, în căutarea crestei subacvatice. Pentru că vaporul era o navă greu de condus, fuseseră necesare cîteva ore de manevre pînă s-o aducem în ceea ce simțeam eu că era punctul exact

al intersecției direcțiilor de orientare. Și pe urmă, spre plăcuta mea surprindere, găsisem creștetul muntelui subacvatic într-un răstimp de două ore de cînd începusem tîrîrea cu viteză de melc a ancorei cu gheare multiple.

Asta însemna că nu era necesar să fac și eu scufundări, prin urmare nu aveam ocazia să fac demonstrații în fața lui Chad și a Lizei, însă oricît de dezamăgită aș fi fost, regretul îmi era mai mult decît compensat prin ușurarea pe care o simțeam la gîndul că nu mai trebuia să mă expun, pe jumătate goală, în veșminte băiețești, în fața echipajului vaporului, și mai ales în fața lui Oliver. Cînd găsisem creasta, fusese prea tîrziu ca să începem îndelungata pregătire în vederea unor scufundări la mare adîncime. Căpitanul Caragole lăsă jos o ancoră de prova și în dimineața următoare îl priveam pe Chad pregătindu-se să coboare.

Încă de cînd venisem la bord, simțisem o oarecare teamă obscură și bănuiam că explicația o constituia prezența lui Oliver. Și nu îmi era de nici un folos faptul că între cabinele noastre nu exista decît lățimea coridorului. Din cauza nervozității, eram recunoscătoare pentru orice îmi distrăgea atenția; în timp ce Chad se pregătea în vederea primei scufundări, puneam întruna nenumărate întrebări.

Costumul greu era făcut dintr-un cauciuc rezistent, cu un înveliș dintr-o pînză deasă. Colierul interior era strîns în jurul gîtului, iar un altul exterior cobora peste placa pieptului, asigurînd o îmbinare etanșă. Casca avea o greutate de mai bine de cincisprezece kilograme și era confecționată din cupru còsitorit. Baza ei se prindea prin înșurubare de placa pieptului, cu ajutorul unei armături care nu necesita decît o optime de tură. În partea din față avea o fereastră circulară din sticlă, protejată de o apărătoare specială, iar pe fiecare latură se afla cîte o fereastră ovală, fiindcă scufundătorul ar putea să fie nevoit să rotească capul în interiorul căștii. Ghetele cu tălpi de plumb erau imense și foarte grele.

Peste o lenjerie intimă, de bumbac, Chad își pusese, înainte de a veni pe punte, două veste de lână, pantaloni lungi de lână, ciorapi groși, o căciulă de lână și un soi de pernă pentru umeri. Asistenții lui au dat o adevărată luptă pentru a-l vîrî în costumul acela, dar se pare că era firesc. Apoi fu rîndul ghetelor și în cele din urmă al căștii. Cînd Chad a fost complet echipat, asistenții au început să acționeze pompa; puteam să aud aerul ieșind cu un șuierat printr-o supapă din interiorul căștii de fiecare dată cînd Chad expira. El tropăi spre scara de lemn robustă care fusese lăsată în jos peste prova tribord, o coborî încet și dispăru sub suprafața vălurită a apei.

Pentru scurtă vreme, Liza și cu mine, sprijinite de balustradă, am reușit să vedem lumina lanternei electrice, cu o putere de douăzeci și două de lumînări, fixată la casca lui Chad, în timp ce acesta se scufunda tot mai mult, la capătul „țin-te bine“-lui; apoi lumina pierdu treptat din intensitate, se micșoră pînă la dimensiunea unui vîrf de ac și dispăru în cele din urmă. Unul dintre asistenți, Louis, vorbi într-un telefon conectat prin cablu la o pîlnie receptoare pentru ureche și un muștiuc, instalat în casca lui Chad.

După ce ascultă cîteva secunde, Louis înălță privirea și, adresîndu-i-se lui Oliver care stătea cu mîinile încleștate pe balustradă, mușcîndu-și buzele, spuse:

— El ajunge la fund, domnu'. Suprafață nu comodă. În sus și în jos. Stîncă și nisip. Omul ascultă din nou, apoi continuă să transmită: El nu vede navă. Acum o să meargă spre est șaiszeci de pași și face cerc de acolo. Louis roti brațul, descriind o curbă de la tribord spre babord. Dacă el nu găsește, noi ridicăm la el din apă, mutăm nava la est cu o sută de pași, încercăm iar.

S-au lăsat în apă lungimi și mai mari de „țin-te bine“ și furtun de aer. Liza și cu mine stăteam în picioare, apărîndu-ne cu umbrele de arșița soarelui matinal, fără a vorbi, gîndindu-ne la Chad, aflat în acele adîncuri amenințătoare, temîndu-ne pentru el. Se scurseră douăzeci de minute. Louis se lăsă pe

vine, cu telefonul la ureche. Chad se deplasase în cerc, spre nord și vest. Îmi spuneam în sinea mea că dacă aș fi explorat zona la o adâncime de câțiva stînjeni, purtînd ochelarii mei, cu siguranță aș fi văzut un indiciu al epavei de dedesubt, și asta l-ar fi scutit pe Chad de multă trudă de explorare lentă. Apoi, deodată, Louis vorbi din nou, rînjind:

– El găsit!

Liza mă strînse de mînă cu putere. Oliver scoase un fel de mîrîit și izbi balustrada cu pumnul încleștat. În curînd, un mic reper alcătuit dintr-un dop prins de o sfoară lungă se ridică, plutind la suprafață, lansat de către Chad, și peste cinci minute începu operațiunea readucerii lui la suprafață. Știam de la Daniel că dacă un scufundător a stat timp îndelungat în adîncuri, trebuie să fie ridicat foarte lent; dacă scufundătorul este ridicat prea repede, respirarea aerului sub presiune provoacă crampe cumplite și chiar moartea.

Louis vorbi în telefon, ascultă, apoi dădu din cap către fratele lui, Jacques.

– El zice nu prea lung. El odihnește cinci minute la opt stînjeni. Nu nevoie de mai mult.

În după-amiaza aceea, Chad a mai efectuat o scufundare și de data asta m-am simțit mai puțin înspăimîntată. *Liguria* fusese deplasată pînă lîngă reperul cu dop și acum epava se afla aproape exact sub noi. Cu o oră înainte de această coborîre, între Chad și Oliver avusese loc o scurtă altercație. Oliver ardea de nerăbdare să vadă puțin aur și începuse să dea ordine să se pregătească o plasă de încărcare, pentru a fi coborîta cu macaraua de la pupa. Chad îl opri, intervenind răstit:

– Nu vom avea nevoie de ea astăzi, Foy. Poate că nici mîine. O să-ți spun eu cînd.

Oliver îl privi furios, deschizînd și încleștînd pumnii.

– Ce vrei să zici? Aurul este acolo, așa că de ce să nu-l aducem sus?

– Pentru asta mă aflu eu aici, ca să-l aduc sus, dar așa ceva nu-i o treabă pe care s-o faci în grabă. Întreabă-i pe

Jacques și pe Louis. Epava am găsit-o, dar acum trebuie s-o explorez ca să dau de aur. E necesar să procedez cu foarte mare grijă, deoarece un „țin-te bine“ se poate agăța de ceva și să se încurce. Eu nu mă duc acolo jos pentru o mînă de monede, am de adus sus cinci cufere, ceea ce înseamnă că, pentru a-mi croi drum, trebuie să sfarm cîteva dintre scîndurile carcasei navei cu ajutorul unei rîngi, și asta-i o muncă pe care nu o voi face la nivelul solului. E posibil să fiu nevoit să instalez pe fundul mării un vinci, pentru a tîrî cuferele lateral pînă la o plasă de încărcare cu care să fie ridicate pe verticală. Dacă acele cufere sînt putrezite, s-ar putea să fie necesar să le trec pe fiecare în cîte un sac din pînză groasă. În după-amiaza asta ar trebui doar să încerc să găsesc cuferele și apoi să văd care ar fi cea mai bună modalitate de a le ridica. De asemenea, va trebui să iau cu mine conducta de aer de rezervă, ca s-o testez sub presiune, deoarece Jacques era îngrijorat în legătură cu una din garniturile de etanșare, cînd a examinat-o azi-dimineață. Deci nu te aștepta să vezi vreun ban de aur astăzi.

Oliver era negru de supărare, dar nu putea fi vorba de nici o împotrivire și, fără o vorbă, îi întoarse spatele și se depărta, ducîndu-se să i se alătore căpitanului Caragole, pe covertă.

În după-amiaza aceea, Chad rămase sub apă mai bine de trei ore. Liza și cu mine stăteam în salon, unde un ventilator mare, montat în plafonul punții și acționat de un motor electric, mișca aerul. Din cînd în cînd îl auzeam pe unul sau pe altul dintre cei doi asistenți de scafandru purtînd o scurtă conversație cu Chad prin telefon, însă nu puteam deduce decît puțin din ceea ce se spunea. După o oră, pe fundul mării fu coborîtă o rangă; după încă o oră și jumătate, Chad ceru să fie adus sus. Operațiunea aceasta dură trei sferturi de oră, Chad odihnindu-se pe parcurs, suspendat de „ține-te bine“, în trei etape de cîte cincisprezece minute. Oliver se afla împreună cu noi, pe punte, cînd Chad ajunse sus, cu apa șiroind; Jacques îi deșurubă casca. Abia apucă să i-o scoată, cînd Oliver aproape că strigă:

– Ei bine, omule? De ce dracu' nu poți anunța cum merge treaba pe măsură ce lucrezi? Îți închipui că-mi place să fiu lăsat așa, fără să știu nimic?

– Prea multă vorbă aburește sticla, replică Chad, și acolo jos nu poți s-o ștergi, Foy.

– De acord, de acord. Ei bine?

– Vești bune. Am găsit cele șase cufere, unul fiind crăpat. Am croit un drum pentru a le scoate de acolo. Mîine dimineată voi instala un vinci ca să le ridic la suprafață. Dacă totul decurge cum trebuie, ar trebui să trimit sus mîine după-amiază două cufere și în dimineata următoare încă trei. Voi fi nevoit să-mi petrec după-amiaza de poimîine scoțînd cu lopata cît mai mult din aurul împrăștiat din cel de-al șaselea cufăr, băgîndu-l în saci de pînză groasă.

– Aah! oftă îndelung Oliver, exprimîndu-și bucuria victoriei, iar eu i-am văzut ochii sclipind.

Era o privire pe care o recunoșteam, privirea lacomă de care mă temusem cîndva, ca semn al faptului că în noaptea respectivă aveam să sufăr, pentru plăcerea lui, maltratări pline de cruzime și înjositoare.

*

* *

Chad își respectă promisiunea. A doua zi spre seară, două lăzi înverzite și acoperite de alge au fost ridicate din adîncuri și lăsate pe puntea de la pupa. Erau din lemn de stejar, întărite cu benzi de fier; nu erau cine știe cît de mari, dar grele; fiecare conținînd mai bine de cincisprezece mii de monede „Maria Luisa“ de cîte opt escudos. După ce prima ladă fusese scoasă din plasa de încărcare, Oliver trimise întregul echipaj înainte și mă chemă din salon. Nu i-am răspuns – va mai trece vreme pînă să-i adresez un cuvînt lui Oliver – dar am ieșit împreună cu Liza și am stat la distanță de un pas sau doi în timp ce el sfărîma cu un ciocan și o daltă cele două balamale mari și ruginite. Muncea de zor și de pe frunte îi curgea transpirația,

dar, intuiam eu, din cauza lăcomiei și a efortului în egală măsură.

Balamalele gemură. El ridică anevoie capacul și îl dădu peste cap. Am văzut atunci o grămadă de cîlți gudronați îmbibați de apă. Oliver scoase un sunet înspăimîntător din gîtlej și la colțurile gurii îi apăru o spumă albă. Se repezi la cîlți cu degetele mîinilor rășchirate ca niște gheare și cînd îi desprinse ca o masă compactă, am văzut că nu constituia decît un strat gros de vreo șapte centimetri, care acoperea mormanul întunecat de monede de aur de dedesubt – monede de aur pur, neatinse vreme de o sută de ani de stat sub apa mării.

Oliver gîfîia de parcă ar fi alergat pe o distanță de o mie de metri, cu buzele răsfrînte într-un rînjete avid. Simțeam că ar fi vrut să se uite la mine, dar nu era în stare să-și ia ochii de la aur.

– Iată-l aici, draga mea Emma, șopti în cele din urmă, cuvintele ieșindu-i răgușite din gîtlej. Doar o parte din prețul cu care ai fost cumpărată ca mireasă.

Am atins brațul Lizei și împreună i-am întors spatele și ne-am înapoiat în salon. Am fost nevoită să recunosc în sinea mea că mă zguduiseră priveliștea aurului și cuvintele lui Oliver, deoarece toate acestea laolaltă mă făceau să înțeleg mai bine ca niciodată pînă acum imensitatea costului acceptat de bărbatul pe care-l iubeam, care nu-mi era nimic mai mult decît un prieten și care nu-mi datora nimic.

Am luat cina ca de obicei pe puntea de la pupa, în răcoarea serii – o masă simplă alcătuită din friptură rece de pui, pîine și unt, puțină brînză și felurite fructe. Un coteț cu cîțiva pui se afla lîngă balustrada de la babord, adus anume pentru a asigura o variație față de alimentația bazată îndeosebi pe pește, și Chad dăduse dispoziții ca un paravan de pînză groasă să fie instalat de-a curmezișul unei părți din puntea de la pupa pentru a ne oferi o oarecare intimitate. Oliver își lua întotdeauna masa în cabina lui, apoi își petrecea seara jucînd zaruri cu

căpitanul Caragole, în cabina acestuia – spre marea lui neplăcere, după cum bănuiam noi. Printr-o înțelegere tacită, noi ne țineam departe de Oliver, cu excepția situațiilor în care trebuia să fie discutată vreo problemă de ordin practic, și atunci cel care trata cu el era Chad. Aveam salonul la dispoziția noastră, doar pentru noi, ori de câte ori doream, deoarece echipajul și asistenții de scafandru își petreceau timpul liber fie pe puntea de la pupa, fie în castelul de la prova; în general, preferam să stăm seara în aer liber, în spatele paravanului de pe puntea de la pupa.

Eram profund interesată să aflu cât mai multe cu putință în legătură cu epava pe care dragul meu Daniel o văzuse pentru prima oară cu mult timp în urmă și, după cină, l-am convins pe Chad să ne mutăm în salon, unde exista o lampă cu lumină bună, și el să ne facă schițe simple pentru a ne arăta cum zăcea epava, unde găsisse cuferele și cum plănuia să le scoată de acolo.

El părea amuzat de multele mele întrebări, dar îmi făcu pe plac desenînd pe carnetul de scris adus din cabina mea.

– Nava s-a răsturnat, zise el. Se află la o adîncime de șaisprezece stînji, cu chila în sus, iar partea din spate este sfărîmată. Majoritatea scîndurilor sînt încă surprinzător de solide. Zace pe o pantă lină, cam așa. Creionul lui se deplasa pe hîrtie și, deși desenul era doar schematic, am început s-o văd pe *Almiranta* cu ochii minții. Desigur, zise Chad, în carcasă sînt găuri mari, străpînse de stînci sau poate de tunuri care au tras în ea. Cînd pătrunzi înăuntru, dai de o lume întoarsă cu susu-n jos. În loc să stai cu picioarele pe puntea unei cabine, constăți că stai pe plafonul punții. Îi zîmbi Lizei. Pe ceea ce noi, oamenii de uscat, am numi tavan. Totul e plin de alge bine încrustate. Am văzut cîteva tunuri și mormane de ghiulele. Mîine îți voi aduce sus o ghiulea, Casey, ca suvenir de pe epava lui Daniel.

– Oh, Chad, ce drăguț din partea ta! Mi-ar plăcea mult s-o am.

El rămase cîteva clipe cu ochii pironiți pe carnet, lovindu-l ușor cu creionul. Avea un aer foarte gînditor, ca și cum ar fi încercat să ia o decizie.

— Există un lucru extrem de remarcabil, spuse după o scurtă tăcere. Nu mă hotărîsem dacă să vorbesc sau nu despre asta, fiindcă este ceva oarecum înspăimîntător, dar nu cred că vă va ține treze noaptea. Puse vîrful creionului pe hîrtie. Cuferele se află aici, în ceea ce-mi închipui că trebuie să fi fost cabina căpitanului. Ei, și alături există o altă cabină. Smulse foaia de hîrtie și începu o nouă schiță. Cabina asta, a doua, e culcată strîmb și cu susul în jos, cam așa. Vă amintiți că ieri am luat cu mine, jos, conducta de aer de rezervă, ca s-o testez? Asistenții au pompat aer o oră, în timp ce eu îmi vedeam mai departe de treabă. Ei bine, curentul trebuie să fi deplasat puțin conducta de aer, și cînd m-am dus s-o caut, am dat de o deschidere, aici, prin care am trecut în cealaltă cabină... și în vreme ce urcam o pantă, m-am pomenit cu capul deasupra apei. Trasă o linie orizontală de-a curmezișul schiței care reprezenta cabina și un cerc indicînd casca lui deasupra nivelului apei. Așa.

Liza făcu ochii mari.

— Dar așa ceva e imposibil!

— Nu, am spus eu repede, căci ghicisem adevărul. Nu, dragă, nu-i imposibil. M-am uitat la Chad. Este o pungă de aer? Aerul din conducta de rezervă a fost captat în cabină și n-a mai putut să iasă, așa că aveai, acolo, jos, o imensă bulă de aer de forma unui cub. Am dreptate?

Chad rîse și lăsă creionul deoparte.

— Perfectă deducție. Dar ceea ce mă miră este faptul că aerul a fost pompat ieri și nu a dispărut pînă astăzi, scurgîndu-se în afară.

— Trebuie să existe ceva care etanșeizează scîndurile plafo-nului punții de deasupra, am zis. Sau, mai degrabă, scîndurile punții. Ceva din încărcătura din cală. Poate cîlți gudronați. Sau chiar algele și scoicile ar putea face ca locul acela să fie

aproape etanș. Dar de ce spuneai, Chad, că ar fi ceva înspăimântător?

– Ei bine... cînd m-am uitat în sus, la ceea ce ar fi trebuit să fie puntea cabinei, am văzut acolo un pupitru mare. Probabil fusese prins de punte cu șuruburi, ca și fotoliul din fața lui. Sînt acolo alge care atîrnă în jos, desigur, foarte nedumerite de faptul că s-au pomenit înconjurate de aer, dar ceea ce este extraordinar este că la biroul acela stă un bărbat. Ei bine, nu un bărbat, ci un schelet, încă îmbrăcat în niște zdrențe care au fost cîndva veșminte. Trebuie să fi fost prins cumva acolo, ca într-o capcană, între fotoliu și birou, și n-a căzut nici chiar ieri, cînd apa a fost împinsă afară și înlocuită cu aer.

Liza se înfioră.

– Oh, ce oribilă priveliște pentru tine!

Chad se uită la mine.

– Poate părea bizar, nu am socotit-o oribilă. Trebuie să te aștepți ca fundul mării să conțină unele taine triste și sumbre.

Am dat din cap aprobator. Daniel și cu mine ne angajasem odată într-o scufundare care implica necesitatea de a lucra printre oameni înecați, prinși întru-un mic keci care se dusesse la fund în largul localității Puerto Rico. Era oribil și totuși nu fusesem atît de înspăimîntată cît aș fi fost pe uscat, poate pentru că ar fi părut un fel de sacrilegiu ca eu să pun sub semnul întrebării sau să deplîng ceva ce făcuse marea.

În ziua următoare, Chad coborî din nou și într-un răstimp de două ore trimise sus trei cufere. Apoi avu nevoie de patruzeci de minute ca să urce la suprafață, odihnindu-se la adîncimi prestabilite pentru a evita crampele chinuitoare. În cursul după-amiezei coborî pentru ceea ce socotea el că va fi ultima oară, luînd cu el doi saci dintr-o pînză groasă foarte solidă, ca să adune aurul împrăștiat din cel de-al șaselea cufăr. Plasa de încărcare fusese utilizată pentru a trage sus celelalte cufere, asigurîndu-se în acest fel ca ele să nu se spargă, dar asta constituia o operațiune foarte anevoioasă. Sacii erau prevăzuți

cu mînere metalice și puteau fi lesne ridicați cu ajutorul unui vinci de pe puntea de la pupa.

Oliver era într-o stare de imensă agitație, umblînd încoace și-ncolo pe punte, uitîndu-se la ceasul de mînă tot la cîteva minute și poruncindu-le asistenților lui Chad să-l întrebe cît timp îi mai trebuie ca să termine treaba. După ce repetă întrebarea de patru ori, Louis îi raportă lui Oliver, oarecum stînjinit, că Chad zisese că are prea mult de lucru ca să-și irosească respirația răspunzînd unor întrebări stupide. Oliver trase cîteva înjurături, spumegînd de ură.

Trecu o oră și jumătate pînă cînd Chad dădu ordin să fie adus sus. Oliver se învineți de furie, fiindcă se așteptase ca Chad să ceară să se coboare cîrligul, în așa fel încît aurul rămas să poată fi ridicat cu vinciul. Fu nevoit să-și stăpînească mînia vreme de mai bine de o jumătate de oră, cît timp Chad fu adus lent la suprafață, însă de îndată ce i se scoase casca, se lansă într-o tiradă:

— De-a ce Dumnezeuului te joci, Lockhart? Voiam să încheiem astăzi treaba asta! Speri cumva să ciupești ceva din aur în folos personal? Asta e? Te avertizez, nu încerca să încalci înțelegera, că o să regreți ziua în care te-ai născut!

Chad nu-i dădu atenție cît timp frații îi descheiară ghetele și nu vorbi pînă ce Oliver nu încetă discursul său zgomotos. Apoi spuse răstit:

— Sînt obligat să aduc sus aurul pentru dumneta, Foy, dar nu și să lucrez la ordinele dumitale sau să-ți explic acțiunile mele. De fapt, ambii saci sînt gata și nu mai trebuie decît să fie trași sus.

— Cum? Atunci pentru ce dracu' nu ai cerut să ți se trimită cîrligul și cablul?

Cu răbdare, Chad răspunse:

— Pentru că în timp ce tîram ultimul sac, o bucată mare de sfărîmături s-a deplasat la mijlocul navei — ceva greu, poate un tun — și a alunecat la vale, într-un petic de nisip, nu departe de mine. Nu era nici un pericol, dar a stîrmit nisipul, astfel că

nu puteam să-mi văd mîna ținută în fața ochilor. Nu aveam poftă să aștept o oră sau chiar mai mult pînă să se limpezească marea. Voi coborî și voi aduce sus sacii mîine dimineață. Ochii fumurii îl priviră pe Oliver atent și cu răceală. Probabil asta nu-mi va lua mai mult de zece minute, dar nu mă bate la cap cu întrebări cît timp sînt acolo jos, fiindcă nu vei primi nici un răspuns. E clar?

Oliver stătea în picioare, ștergîndu-și cu o batistă transpirația de pe față, și mîna îi tremura. După cîteva clipe se întoarse cu spatele și se depărtă. Liza și cu mine ne-am apropiat de Chad și el ne zîmbi în timp ce-și scotea pe rînd picioarele din greul costum de scafandru. Îmbrăcat în căptușeala groasă alcătuită din lenjeria lui de corp, toată din lînă, nu arăta deloc elegant, dar mă simțeam foarte mîndră de el, căci eu însămi n-aș fi găsit niciodată curajul necesar ca să cobor încătușată în închisoarea aceea monstruoasă de metal și cauciuc, și aș fi vrut să-l îmbrățișez și să-l sărut.

El arătă cu bărbia spre ceva ce se afla pe punte, într-o bucată de împletitură de plasă, ceva ce adusese din mare, și spuse:

— Un cadou pentru tine, Casey. Ai grijă, e greu.

Jacques luă de jos plasa și mi-o aduse, scoțînd obiectul — ceva rotund, acoperit de alge cu aspect de mușchi, printre care se zăreau cîteva pete negre. Jacques ținu obiectul acela în palmele făcute căuș, ca să mă pot uita la el, dar eu i l-am luat din mîini, prudentă în privința greutateii, însă fără să iau seama la mîzga verzuie. Mi se încălzi inima de încîntare.

— Oh, dragă Chad, ai ținut minte!

În mîinile mele țineam o ghiulea de tun, grea de aproape cinci kilograme, de pe *Almiranta*.

*

*

*

În noaptea aceea am dormit prost, tulburată de neliniști nedefinite. La ora două stăteam lîngă hubloul deschis al cabinei mele, privind afară, departe, la orizont, spre coasta invizibilă

a Jamaicăi, întrebându-mă cine o fi locuind acum în casa lui Daniel de pe înălțimile de deasupra localității Ocho Rios. Abia reușisem s-o localizez cu ajutorul lunetei atunci cînd o pilotasem pe *Liguria*, aducînd-o în poziția necesară, și vederea ei îmi redeșteptase multe amintiri. Uitîndu-mă acum într-acolo, am văzut o luminiță apărînd în întuneric, mică doar cît un vîrf de ac, dar foarte strălucitoare. O vreme clipi, aprinzîndu-se și stingîndu-se, apoi dispăru. Mă întrebam ce putea fi, dar în cele din urmă am hotărît că era o festă pe care mi-o jucaseră ochii după ce mă uitasem la stele ca să văd dacă ne rotisem față de ancoră.

Tare aș fi vrut să-mi pun halatul și să ies puțin pe punte. Părea improbabil să se afle cineva prin preajmă, dar chiar și cel mai mic risc de a-l întîlni pe Oliver era prea mult pentru mine. A fi îmbrăcată într-o cămașă de noapte și un halat și a mă pomeni față-n față cu Oliver ar fi însemnat să se redeschidă prea multe răni vechi. După o vreme m-am înapoiat la cușeta mea și am adormit.

A doua zi dimineăța, puțin după nouă și jumătate, stăteam lîngă balustradă împreună cu Liza și urmăream cum lumina de la casca lui Chad scădea în intensitate și dispărea în adîncuri. Mă trezisem devreme și fusesem în picioare încă din zori. Negăsindu-mi astîmpărul și vrînd să am ceva de făcut, spălasem cîteva dintre lucrurile noastre de lenjerie intimă și le atîrnasem la uscat pe o parîmă întinsă în spatele paravanului de pînză de pe puntea de la pupă, printre rufe găsimdu-se și o cămașă și o pereche de pantaloni de bumbac pe care le purta Chad atunci cînd nu făcea scufundări.

În dimineăța aceasta Oliver era un cu totul alt om, calm și protocolar; nimic nu mai amintea de furia febrilă care îl stăpînise în ajun. Deși părea o prostie să mă tem, eram bucuroasă că o aveam pe Liza cu mine, deoarece îmi aminteam că această purtare calmă și politicoasă a lui Oliver precedase întotdeauna cele mai rele momente pe care le trăisem.

Trecură două minute. Vinciul încetă să se învîrtească. Louis spuse ceva în telefon, ascultă, apoi se uită la Oliver și zise:

— El atinge fund.

Oliver dădu din cap.

— Foarte bine.

Doi dintre membrii echipajului zăceau tolăniți, ca de obicei, sub peticul lor de copertină încropit dintr-o pînză groasă. Uriașul Jonjon stătea în picioare, la un pas în spatele lui Oliver, și părea să se ațîină mereu aproape de el, ca și cum i s-ar fi poruncit acest lucru. Căpitanul Caragole se afla pe puntea de comandă de deasupra solului. Eu mă uitam iarăși în jos, la mare, cînd l-am auzit pe Oliver spunînd calm:

— Jacques, Louis, fiți atenți, vă rog! După ce aduceți sus cei doi saci, Jonjon să reteze cu maceta conducta de aer.

Am încremenit, nevenindu-mi să cred, și am întors încet capul spre el. Lîngă mine, Lizei i se tăie respirația, făcînd-o să scoată un sunet asemănător unui hohot de plîns. Frații Borra, încovoiați deasupra pompei de aer și a celorlalte utilaje, se holbau la Oliver, ochii lor larg deschiși lăsînd să se vadă mult alb în contrast cu fețele lor negre. Cei doi oameni de sub copertină se ridicară în șezut. După o scurtă tăcere, Jacques zise:

— Dacă se retează conducta de aer, el va muri.

— Întocmai, confirmă Oliver. Dar asta nu vă privește pe voi. Voi raporta autorităților că domnul Lockhart le-a luat pe cele două doamne la o plimbare cu șalupa navei și că a avut loc un nefericit accident. Declarația mea va fi susținută de căpitanul Caragole.

Pe punte, Caragole stătea cu mîinile încheștate pe balustradă. Trăsăturile feței lui de un cafeniu deschis erau schimonosite ca și cum ar fi fost supus unor torturi, iar trupul părea că i se făcuse mic de frică. Apoi lăsă capul în piept, și șapca albastră îi acoperi chipul. Uluită, m-am uitat din nou la cei doi frați. Jacques lucra încontinuu la pompă. Oliver spuse:

— Cred că ați fi nebuni să vă împotriviți lui Jonjon.

Jacques întoarse capul să se uite la fratele său și între cei doi păru să se transmită un soi de înțelegere. Louis se uită la Oliver și ridică amîndouă mîinile, cu palma în afară, gestul fiindu-mi foarte clar: frații nu erau pregătiți să se amestece într-o ceartă dintre doi albi și, indiferent ce s-ar întîmpla, n-ar fi deloc treaba lor.

Oliver își îndreptă privirea spre mine, cu ochii încărcăți de un amestec de ură, amenințare și triumf.

– Voi respecta dorințele domnului Lockhart de a nu i se pune întrebări cît timp este dedesubt, îmi spuse, dar voi avea plăcerea de a-i declara cîte ceva prin telefon, înainte ca Jonjon să-i taie alimentarea cu aer.

Dacă în clipa aceea aș fi putut să înșfac maceta și să-l ucid pe Oliver, aș fi făcut-o. M-aș fi repezit la el cu mîinile goale, dacă folosindu-mi unghiile și dinții aș fi putut să-l împiedic în vreun fel. Eram cuprinsă de groază și totodată de furie, și totuși, în subconștient îmi rămînea un firicel dur și rece de gîndire clară și calcul, o înțelegere de navigator, cu greu cîștigată printr-o experiență trăită deasupra și dedesubtul valurilor, din care învășasem și cum te poate amenința marea și cum îi poți zădărnici agresiunea.

Lîngă mine, Liza spuse cu glas strident și tremurat:

– Ești nebun, domnule! Ți-ai declarat intenția de a-l ucide pe fratele meu! Dacă duci la îndeplinire această faptă înspăimîntătoare, nu-mi voi găsi odihna pînă nu vei fi spînzurat pentru asta!

Oliver zîmbi politicos.

– Stimata mea domnișoară Lockhart, eu posed o casă situată pe o mică insulă în larg de Haiti, un loc retras de lume, știut de puțini, unde mă pot bucura de viață așa cum poftesc. Abia aștept să vă conduc acolo, foarte curînd, pe dumneata și pe scumpa mea soție, eventual pentru a mă ajuta să petrec cîteva săptămîni de trîndăveală.

În clipa aceea știam că mintea lui Oliver trecuse cu adevărat dincolo de hotarul rațiunii. Nici chiar aurul nu era de ajuns.

Voia să se și răzbune pe mine, iar pentru atingerea acestui scop era gata să ucidă. Am apucat-o pe Liza de braț. L-am simțit încordat ca un cablu întins și mi-am înfipt degetele în carnea ei, destul de dureros, dându-i de înțeles să mă susțină și să urmeze indicațiile mele. Apoi, pentru prima dată de când îl doborâsem cu o lovitură, acum aproape patru ani, m-am adresat soțului meu. Am făcut un mare efort să vorbesc și glasul meu suna răgușit când am spus:

– Nu te putem împiedica, dar nu vom sta aici privindu-te cum săvârșești un omor. Ne vom duce în cabinele noastre.

– Cum doriți. Pocni din degete către cei doi membri ai echipajului. Duceți-le pe femei jos! Încuiați-o pe fiecare în cabina ei. Jonjon va merge cu voi. Dacă vă dau bătaie de cap, loviți-le!

Continuând s-o țin pe Liza de braț, am silit-o să înainteze către scara de tambuchi. Cei doi bărbați veneau stînjeniiți în urma noastră, fără să ne atingă. La o vorbă a lui Oliver, uriașul Jonjon li se alătură. O simțeam pe sărmana mea Liza tremurînd ca de friguri; când am ajuns pe culoarul pe care se aflau cabinele noastre, una lîngă cealaltă, am șoptit:

– Există o șansă să-l putem salva. O șansă foarte mică. Roagă-te pentru noi... și nu-ți pierde speranța.

Ea nu răspunse, dar respirația i se tăie brusc, și am știut că mă auzise. Zece secunde mai târziu, ușa cabinei mele era zăvorâtă în spatele meu. Am împins un scaun sub clanță și am început să-mi smulg veșmintele de pe mine. În pielea goală, doar cu pantalonii mei de bumbac retezați scurt, am deschis dulapul îngust pentru haine. Pe un raft se aflau pantalonii și cămașa, ochelarii și cuțitul meu pentru scufundări.

Am numărat în minte secunde, respirînd foarte adînc, silindu-mă să mă mișc fără ezitare și fără să bîjbîi în timp ce-mi îmbrăcam bine cunoscutele veșminte de fată culi și îmi fixam cu o curea cuțitul vîrît în teacă, prinzîndu-l de gamba piciorului stîng. Prin hubloul deschis l-am auzit pe Jacques strigînd un ordin către echipaj și am înțeles că începuse cobo-

rîrea cîrligului cu ajutorul unui vinci de pe puntea de la prova. O dată treaba făcută, lui Chad îi va mai fi necesar doar un minut pentru a agăța sacii de cîrlig, dar eu tot aş mai dispune de un mic răgaz, deoarece Oliver intenționa să vorbească prin telefon, fără îndoială bătîndu-și joc de Chad și exultînd de bucurie înainte de a-i porunci în cele din urmă lui Jonjon să taie conducta de aer.

Am luat ghiuleaua de tun pe care mi-o dăruise Chad și am vîrît-o într-un ciorap uzat, apoi mi-am pus ochelarii, am împins o măsută pînă sub hublou, ca să mă pot cățăra pe ea; m-am strecurat afară, zvîrcolindu-mă, cu picioarele înainte. Peste douăzeci de secunde atîrnăm, agățată cu o mîna de hublou, cu picioarele la mai puțin de un metru deasupra apei și cu ghiuleaua balansîndu-se în ciorapul din mîna liberă. Mi-am golit plămîinii de aer cît am putut mai mult, apoi am inspirat adînc, așa cum mă învățase Daniel; printr-o serie de inhalări, am împins aerul pînă în fundul plămînilor, ca și cum aş fi îndesat un geamantan. În clipa în care i-am dat drumul să iasă, am zărit fața Lizei deasupra mea, la hubloul vecin, și am știut, bucuroasă, că cel puțin va înțelege că acționez așa cum îi șoptisem.

Acum mă cufundam tot mai adînc prin apa verde și rece pe care odinioară o cunoscusem atît de bine; mi se părea că abia de ieri o părăsisem. Nu aveam nevoie să-mi strîng nările cu degetele cînd lăsăm să-mi iasă aerul prin urechi pentru a egaliza presiunea asupra timpanelor, deoarece, cu timpul, descoperisem trucul femeilor japoneze care se scufundau în căutare de perle, trucul prin care reușeam să-mi închid nările pe dinăuntru. Asta era ceva ce nici chiar Daniel nu reușise să facă vreodată.

Dacă nu m-aș fi aflat acolo, scufundîndu-mă pentru a-l salva pe Chad, poate că mi-ar fi fost puțin teamă de adîncime, fiindcă niciodată nu mai coborîsem atît de jos. Dar Daniel o făcuse, se spunea că femeile căutătoare de perle se duceau și mai adînc, așa că în subconștient știam că adîncimea în sine

constituia doar un mic pericol pentru mine. Cu capul în jos, fără să mișc din picioare, mi-am legat ciorapul de centură, am suflat aer pînă cînd urechile mi-au pocnit din nou și, din întunericul tot mai dens, mi-am dat seama că trebuie să fi depășit bine o adîncime de zece stînji. Abia zăream fundul mării, pînă cînd am ajuns foarte aproape și atunci am deplasat greutatea care se balansa sub mine, recăpătînd o poziție orizontală în momentul în care ghiuleaua atinse stînga.

Nu reușeam să văd epava, dar în fața mea se afla o strălucire gălbuie care nu putea fi decît lampa de pe casca lui Chad. Am înotat repede spre ea și cînd m-am apropiat, am văzut la lumina ei doi saci legați de un cablu solid trecînd prin fața lui Chad în clipa în care își începeau călătoria spre suprafață. Acum ochii mi se adaptaseră la întuneric și cînd Chad s-a întors, am văzut în spatele lui epava, zăcînd întocmai așa cum o descoperise și o desenase el, cu o pată întunecată care reprezenta spărtura pe care o făcuse el în carcasă pentru a scoate cuferele cu ajutorul vinciului.

Am înotat în fața lui și am plutit cu capul aproape de placa de sticlă din casca lui. Numai Dumnezeu știe ce o fi gîndit în momentul acela. Lumina cădea din plin asupra mea și mi-ar fi fost imposibil să-i descifrez expresia chiar dacă nu aș fi închis ochii pentru a-mi păstra capacitatea de a vedea în întuneric. M-am ținut cu o mîna de umărul lui, am plutit puțin înapoi și am arătat către epavă, îndreptînd spre ea un deget cu un gest imperios.

După cîteva secunde, mîna lui se ridică și mă bătui ușor cu palma pe obraz. M-am întors, am deschis ochii și am început să înot către spărtura din carcasa navei. Trecuseră deja aproximativ nouăzeci de secunde de cînd mă aflam sub apă și ca atare, supusă unei presiuni mai mari decît cele cunoscute de mine vreodată, dar încă nu eram extenuată. Chad mă urma, îi puteam vedea lampa strălucind în spatele meu. Cu ghetele lui stîmjenitoare, nu reușea să-mi egaleze viteza, dar cînd am ajuns la spărtură și m-am uitat înapoi, am văzut că el se apleca

puțin înainte, străduindu-se să se miște mai repede. Eram sigură că acum îmi ghicise intenția și bănuiam că Oliver începuse să vorbească prin telefon, exprimându-și bucuria înainte de a-l executa printr-o moarte înspăimântătoare pe bărbatul pe care-l iubeam.

În timp ce coteam la dreapta, bîjbîind printr-un întuneric aproape total, aveam în minte schițele lui Chad. Mă aflu în interiorul navei, în cabina în care Chad găsisese cuferele cu dubloni „Maria Luisa“. Dacă înaintam drept, trecînd prin cabina alăturată, și dacă speranța mea era întemeiată, încă am mai putea scăpa cu viață.

Scînduri încrustate cu scoici îmi zgîriau pieptul. Am pornit în sus... ușor în sus... și capul meu străpuse suprafața apei. Mă aflu într-un întuneric deplin, sprijinindu-mă în mîini și în genunchi, golindu-mi plămîinii și inspirînd în schimb ciudatul aer rece, încărcat de umezeală, dar plin de oxigen dătător de viață. Imensa bulă de aer captivă în cabină nu se scursese în afară. O strălucire slabă ajunsese în întunericul din jurul meu. M-am întors și am văzut lampa lui Chad luminînd prin apă. Casca lui ieși la suprafață, mult mai în urmă decît locul în care scosesem eu capul deasupra apei, deoarece el înainta cu trupul vertical. Pe măsură ce se apropia de mine, auzeam șuieratul regulat al supapei de aer, dar la un moment dat, cînd el se afla încă în apă pînă la înălțimea coapselor, șuierul se întrerupse brusc. Atunci am știut că, la șaisprezece stînji de deasupra noastră, maceta lui Jonjon retezase conducta de aer.

Chad făcu anevoie trei pași înainte și se lăsă să cadă în genunchi, cu mîinile ridicate la cască, străduindu-se s-o răsucească și s-o desprindă de placa de pe piept. Am făcut un salt înainte, să-l ajut. O mîna de-a lui mi-a atins fața și am simțit un deget apăsîndu-mi ferm buzele. I-am bătut ușor mîna cu palma pentru a-i arăta că înțelesesem. Nu trebuia să vorbesc decît atunci cînd casca avea să fie scoasă, deoarece vocea mea ar fi putut fi auzită de Oliver prin telefon. Am apucat

sfera metalică așa cum am văzut că făcea Jacques și am răsu-
cit-o cu toată puterea. Casca s-a rotit și, împreună cu Chad
am ridicat-o de pe cap, dar el nu-și îngădui să inspire aerul
proaspăt decît după ce lăsă casca sub apă, în așa fel ca nici un
zgomot să nu se transmită prin telefon. Apoi, cu un glas între-
tăiat și gîfîit, care suna straniu de cavernos în peștera aceea
subacvatică, zise:

— Nu-i nevoie să-mi explici ce s-a întîmplat, Casey. Mi-a
spus-o el pe toată durata ultimului minut, dacă nu mai mult.
Dar el te crede încuiată în cabină.

— Eram, am replicat, dar m-am cățărat prin hublou. Ieși
din apă, Chad.

L-am luat de mîină și el a înaintat anevoie pe plafonul în
pantă al cabinei răsturnate cu susul în jos. Lumina de la casca
rămasă sub apă alunga întunericul și în colțul cel mai îndepărtat
am zărit ceva ce atîrna de sus — grămada de oase stînd la un
birou acoperit de alge, întocmai așa cum o descrisese Chad.

Cu un glas puțin mai sigur, el zise:

— Sfinte Dumnezeule, credeam că am halucinații cînd
te-am văzut apărînd în fața mea. Dar pe urmă Foy a luat tele-
fonul și a început să vorbească...

— Da. Stai jos, Chad. E necesar să ieși din costumul ăsta
și nu are nici un rost să lungim treaba. Am cuțitul și o să
îndepărtez costumul tăindu-l.

— Așteaptă. Luă colacul „țin-te bine“-lui său și îl agăță,
petrecîndu-l peste o grindă ruptă care ieșea în afară din pere-
tele despărțitor. Pentru cazul în care ar încerca să-mi tragă
cadavrul sus. Ei, dragă Casey, este oare într-adevăr posibil să
ne poți duce pe amîndoi la suprafață, vii și nevătămați?

— Da. Stăteam în genunchi, cu ochelarii atîrnînd în jurul
gîtului, uitîndu-mă cu atenție în timp ce-i tăiam legăturile ghe-
telor. Trebuie să așteptăm șapte sau opt minute, pentru ca el
să creadă că ai murit. E de presupus că ei vor încerca să te
tragă sus, dar cînd vor constata că frînghia s-a prins în ceva,
se vor mulțumi s-o taie, iar noi vom pierde lumina; dar la

vremea aceea nu va mai avea nici o importanță. Chad, crezi că s-ar putea să ai crampe? Nu ne putem permite să urcăm lent.

I-am tras gheata de pe un picior și am trecut la cealaltă.

— Nu, răspunse Chad. Dacă de la adâncimea aceasta atingem suprafața în următoarele douăzeci de minute, nu voi păți nimic. Dar nu sînt un înotător prea grozav. Trebuie să-mi spui tu ce să fac.

— Da, îți voi spune. După ce voi scoate costumul ăsta, trebuie să începi să respiri rar și adînc, golindu-ți complet plămîinii de aer, pe urmă inspirînd cu putere, și tot așa. Daniel zicea că asta îi asigură sîngelui o rezervă de oxigen. Cînd vom fi gata de plecare, trebuie să-ți umpli plămîinii pentru ultima oară, apoi să te ții de centura mea cînd ne vom scufunda. Eu va trebui să urmăresc „țin-te bine“-le tău pînă la ieșirea din epavă, apoi voi continua să înaintez puțin spre vest, așa încît să ajungem aproape chiar sub pupa navei. Toate astea nu vor dura decît aproximativ douăzeci de secunde. Voi da drumul greutateii mele, lăsînd-o să cadă, și vom urca împreună, stînd față în față și ținîndu-ne de mîini, în așa fel ca eu să te pot ghida pentru a ieși amîndoi din apă dacă s-ar întîmpla să fim chiar sub coca vasului. Cînd vom porni în sus, tu trebuie să începi să dai lent aerul afară din plămîni și să continui să faci asta pînă vom ajunge la suprafață. Pe distanța ultimilor doi stînji, eu va trebui să încetinesc ascensiunea. Acum scosesem și cealaltă gheată și strecuram cu grijă lama cuțitului pe sub cauciucul gros al pantalonilor de la costum. Plasa de încărcare este atîrnată de balustrada punții de la pupa, am continuat, și e vital să reușim să ne cățărăm în ea fără a fi văzuți. Dacă izbutim, ne vor ascunde paravanul de pînză și salonul. După aceea... Am tăcut și m-am uitat la el. Pur și simplu nu știu, Chad.

Pleoapa căzută clipi de două ori.

— După aceea, spuse Chad cu glas coborît, tu, Casey, vei fi făcut mai mult decît partea ce ți-ar fi revenit. Oliver are cumva un pistol?

– Nu, nu-i era necesar. Îl folosește pe Jonjon cu maceta lui ca unealtă de amenințare, oricum, însă toți oamenii se tem de el.

– Înțeleg. Cam asta bănuiam și eu, dar nu mi-a trecut prin minte că era posibil ca Foy să atace înainte să ies la suprafață. Am fost un prost.

– Bănuiai?

– Îți voi explica mai târziu, Casey, așa sper. Acum dă-mi cuțitul.

Două minute mai târziu ieșise cu totul din costum și își scotea veșmintele de corp, rămânând cu chiloții scurți de bum-bac pe care-i purta pe dedesubt. Apoi, în lumina slabă a lămpii de sub apă, se lăsă pe vine lângă mine și spuse:

– În caz că nu reușim, este ceva ce trebuie să-ți spun acum.

– Dragă Chad, nu irosi timpul. Înainte de a porni în sus, trebuie să facem trei minute de respirație profundă.

– Un minut în plus nu va schimba cu nimic lucrurile și ceea ce vreau să-ți spun e foarte important. Trebuie să-ți mărturisesc, Casey – se grăbi el să continue – că te-am înșelat. Cu datoriile care mă împovărau, nu puteam să-ți ofer o căsătorie adevărată, așa că te-am convins să accepți o căsătorie de conveniență, dar toate astea erau o minciună. Voiam pur și simplu să te păstrez. Mă temeam că te vei îndrăgosti de alt bărbat și că te voi pierde. Te iubeam atât de mult, încât am izbutit să-mi ascund sentimentele și să mă mulțumesc doar cu tovarășia ta. Era tot ce puteam spera. Când ai spus prima dată că aurul lui Daniel putea fi ridicat de pe fundul mării, eu nu l-am vrut, fiindcă, dacă mi-aș fi achitat datoriile, n-ar mai fi fost nevoie de seratele de jocuri de noroc și înțelegerea noastră ar fi luat sfârșit. Gata, acum am spus totul. Trebuia să-ți mărturisesc că te iubesc înainte ca noi... înainte de a ne încerca împreună norocul împotriva mării.

Am îngenuncheat și m-am uitat cu atenție în ochii lui, minunându-mă de cele spuse de el. Simțeam cum un val fier-

binte mi se răspîndește prin tot corpul, alungînd frigul adîncurilor ce ne înconjurau. Deodată, lumina ce venea dinspre casca de sub apă se stinse. Mi-am petrecut ușor degetele peste sprîncenele lui Chad, apoi l-am cuprins cu brațele de mijloc și mi-am rezemat capul în adîncitura umărului său.

– Oh, Chad, iubitul meu Chad! am șoptit, te-am amăgit și eu în același fel încă din seara în care mi-ai prins brățara pe încheietura mîinii.

– Casey? exclamă el, neîncrezător. Vorbești serios?

Cu obrazul lîngă umărul lui, am dat din cap afirmativ.

– Da, Chad. Acum nu mai spune nimic.

Am întors capul și, în timp ce brațele lui mă înconjurau, i-am găsit buzele. A fost un sărut rece, ud și sărat, undeva în adîncul mării, cu moartea foarte aproape și cu rămășițele sumbre ale unei epave vechi de un secol atîrnînd deasupra noastră, dar a fost primul sărut de iubire pe care l-am cunoscut vreodată și unul pe care aveam să mi-l amintesc pînă la sfîrșitul zilelor mele.

Făcînd un efort, am tras capul înapoi și m-am desprins ușor din îmbrățișarea lui Chad.

– Acum începe să respiri, dragul meu, am spus. Peste trei minute pornim în sus.

*

*

*

A fost foarte simplu să urcăm spre suprafață. Mi-am făcut drum pe bîjbîite pentru a ieși din epavă, urmărind „țin-te bine“-le lui Chad, apoi am înotat spre vest o scurtă distanță. El ținea o mîină pe centura mea și izbea din picioare în sus și-n jos, așa cum îl instruisem înainte de a porni la drum. Apoi am alunecat în sus, ținîndu-ne de mîină. Pentru Chad, totul trebuie să fi fost doar o turbureală, deoarece nu avea ochelari, dar eu îl vedeam clar, ba chiar, pe măsură ce lumina devenea mai intensă, puteam să văd șuvoiul subțire de bule de aer care-i ieșea dintre buzele strînse și din nări în vreme ce își golea plămîinii.

Strălucirea verde devenea din ce în ce mai puternică. M-am uitat în sus și am văzut în dreapta mea umbra întunecată a navei. O mișcare a picioarelor ne înclină puțin în direcția aceea, o altă mișcare ne încetini ascensiunea. Apoi am străpuns fără zgomot suprafața apei, la nu mai mult de trei metri de pupa. Plasa de încărcare mai atârna încă, agățată de balustradă. Am înșfăcat frânghiile groase odihnindu-ne un minut întreg pentru ca Chad să-și liniștească respirația. Stînd acolo, atîrnată, am văzut printre ochiurile mari ale plasei o priveliște uluitoare, care aproape că mi-a făcut inima să sară din piept.

La o depărtare de numai un sfert de milă și venind întins spre noi, împinsă de puterea aburului, se afla *Casey*. Știam că ea zăcea sfărîmată pe fundul mării, în largul insulei La Faucille, la o mie de mile de locul în care ne aflam noi, dar silueta micii nave construite de Daniel era inconfundabilă. Naviga fără pînze, lăsînd în urmă un fir străveziu de fum cenușiu ce ieșea pe coș, și singura diferență față de *Casey*, așa cum o cunoscusem eu, era linia albastră de vopsea ce se vedea de-a lungul copastiilor albe.

Am întors capul spre Chad și trebuie că mă holbam de mirare și neîncredere în clipa în care am șoptit:

– Este... este *Casey*!

El își apropie buzele de urechea mea și spuse, abia auzit:

– E Sam, întocmai așa cum am plănuit.

În ultimele cincisprezece minute trăisem aproape toate emoțiile, de la groază la bucurie, și deodată mintea mea nu mai vru să reacționeze. Desigur, Sam trebuie să se fi aflat pe mica navă cu abur, dacă așa spunea Chad, însă acum depășisem hotarele uimirii și nu mai eram în stare să mă mir. Nu puteam decît să simt un soi de ușurare uluită. Deasupra noastră, de pe puntea *Liguriei*, se auzeau strigăte. Nava mai mică se răsuci puțin, îndreptîndu-se spre prova noastră. Văzui pe copastia ei numele pictat, *Miss Emma*, și din nou mi se păru că visam probabil. M-aș fi lăsat bucuros în voia visului dacă n-ar fi fost îngrijorarea pe care o simțeam gîndindu-mă la Liza.

Un bărbat în cămașă și pantaloni sta sus, pe cabină, cu picioarele larg desfăcute, avînd în fața lui un obiect înfășurat într-o pînză. Acum nava se afla la o depărtare de numai o sută de metri și am putut să-l recunosc pe Sam. La timona de pe punte se afla o altă siluetă, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de dril caki și cu joben cafeniu. Un bărbat cu barbă.

Colonelul Brown. Înregistrasem faptul aproape fără nici o surprindere. Lîngă mine, Chad bombăni:

— Sfînte Dumnezeule, uite pe cine are Sam cu el!

Am dat din cap. Așadar, asta era ceva la care nici chiar Chad nu se așteptase. *Miss Emma* făcu o voltă, în așa fel că acum se afla cu prova ei către pupa *Liguriei* și la o depărtare de cincizeci de metri. Am auzit motorul mergînd în marșarier pentru a-i opri înaintarea, apoi zgomotul se reduse pînă la zumzetul de mers în gol, cînd nava începu să plutească pe loc.

Sam vorbi printr-un megafon:

— Ahoy! *Liguria*! Să-ți vedem pasagerii! Pe domnul Lockhart și pe cele două doamne!

Aproape imediat am auzit vocea lui Oliver, amplificată și ea de un megafon:

— Dă-te la o parte din drumul meu, Redwing! Era un urlet dement, aproape un țipăt. Ridicăm ancora! Pleacă de-aici sau mă năpustesc drept în tine!

Prin ochiurile plasei l-am văzut pe Sam trăgînd o pătură de pe obiectul din fața lui, ceva metalic, pus pe un trepied. În momentul următor se auzi un zgomot cu adevărat zguduitor și țandări de lemn căzură dintr-o latură a punții de comandă. În timp ce Sam lua iar megafonul, deasupra lui aerul se umpluse de fum.

— Ceea ce ai auzit, Foy, este o mitralieră Maxim. Acum hai s-o luăm de la început. Unde îți sînt pasagerii? Aurul este al tău și poți să-l păstrezi, dar noi sîntem aici pentru a lua la bord pasagerii.

Urmă o lungă tăcere, apoi glasul lui Oliver se auzi iar, încordat și nervos:

– E-n ordine! Așteaptă!

Chad șopti:

– O va folosi pe Liza în chip de ostatic. Hai sus, Casey, repede!

Ne-am cățarat destul de ușor în susul ochiurilor de frînghie groasă ale plasei de încărcare și peste balustradă. Nimeni de la bordul *Liguriei* nu ne putea vedea, deoarece eram ascunși și de paravanul de pînză, și de salon. Însă din poziția lor, puțin deplasată de la pupă spre tribord, era imposibil ca Sam și colonelul Brown să nu ne vadă. În clipa în care trecu peste balustradă, Chad își îndreptă trupul și încrucișă antebrațele deasupra capului. Era un semnal pe care, evident, Sam îl înțelese, fiindcă după ce începuse să ridice megafonul, acum îl lăsă jos și întoarse capul ca și cum i-ar fi spus ceva colonelului Brown.

Chad se uită la mine și în ochii lui era privirea aceea absentă pe care învățasem s-o recunosc atunci cînd se concentra asupra jocului de cărți.

– Ziceai că Foy îl folosește pe acel sărman negru pe jumătate idiot ca pe o unealtă de amenințare? mă întrebă el în șoptă.

Am dat din cap afirmativ, simțind cum crește în mine o nouă teamă, o cumplită teamă pentru Liza.

Chad spuse:

– Semnul *obi*. Blestemul *obeah*-ului. Mi-ai spus că ei foloseau sînge și pene și o fiertură vrăjitoarească.

– Da. Nu reușeam să-mi imaginez ce era în mintea lui.

– Alcătuieste un mănunchi de pene, Casey. Găsești o mulțime pe lîngă cotețul puilor, acolo. Leagă-le cu o fișie de pînză și prinde cumva de ele o mică greutate.

Se apucase să desprindă din cîrlige cămașa și pantalonii aceia de bumbac ai lui, pe care-i spălasem și-i atîrnasem afară, la uscat. Am adunat o jumătate de duzină de pene, le-am așezat în formă de evantai și le-am prins vîrfurile cu o fișie sfișiată dintr-un jupoan de-al meu care atîrna acolo. În chip de greu-

tate, am început să leg un inel metalic de care fusese legată frînghia de rufe.

Am încremenit brusc când am auzit iar glasul lui Oliver, izbucnind într-un urlet de triumf:

– Așadar, poftim, Redwing! Uită-te la asta și ascultă! Lockhart e mort, iar nevastă-mea s-a baricadat în cabina ei! Dar iat-o pe cealaltă femeie, sora lui. Demontează mitraliera aia și arunc-o peste bord că, dacă nu, o să-l pun pe negrul ăsta de-aici s-o taie pe Liza Lockhart în bucăți ! Auzi? În bucăți!

20

Chad se uită spre *Miss Emma*, ridică o mână și deschise de câteva ori degetul mare către celelalte degete, mimînd o gură care vorbește. Sam strigă:

– Stai așa, Foy! Hai să discutăm!

– Nu! Azvîrle mitraliera aia peste bord!

– E-n ordine, e-n ordine! Trebuie să desfacem șuruburile care o prind de carcasa cabinei! Lasă-mă două minute!

Acum Chad îmbrăcase cămașa și pantalonii. Luă din mâinile mele mănunchiul de pene cu greutate cu tot, arătă spre cuțitul meu, își suflecă un crac al pantalonului pentru a-și face o creștătură în talpa piciorului și mînji bine penele cu sînge.

– Acum vom trece prin salon, Casey, îmi șopti. Cînd eu voi ieși pe punte, tu ține-te deoparte, să nu fii văzută. Dacă reușesc să-l fac pe Jonjon să încremenească destul de mult timp cît să-i iau maceta, ne putem considera învingători.

Abia îi pricepusem intenția cînd el mă luă de mînă și porni către ușa salonului dinspre pupa. Cîteva clipe mai tîrziu eram înăuntru. Obloanele ferestrelor erau coborîte pentru a nu lăsa să pătrundă soarele, așa că în interior era aproape întuneric, cu excepția capătului din față, unde ușa stătea proptită, pe jumătate deschisă, ca să se facă curent. Chad se opri la doi pași de ușa, rămînînd încă în zona de întuneric. Dincolo de el, încadrați ca și cum ar fi fost un tablou intens luminat, îi vedeam pe Oliver și pe Liza. El o apucase cu o mînă de ceafă

– aplecată puțin înainte, cu rochia sfîșiată – iar cu cealaltă mîna îi răsucise brațul în sus, la spate, într-o poziție foarte dureroasă, una pe care mi-o aminteam bine. De cealaltă parte a Lizei stătea Jonjon, ținînd maceta cu ambele mîini încleștate; dăduse ochii peste cap, în așa fel că păreau albi, și nenorocitul transpira din cauza a ceea ce eu socoteam că trebuie să fie teama de a săvîrși fapta pe care urma să i-o poruncească stăpînul lui alb. Fața lui Oliver era luminată de o bucurie hidoasă. Era nebun, dar nu puteam simți milă pentru el, pentru că își alimentase întotdeauna nebunia. Nu simțeam decît teamă și scîrbă.

Chad se ghemui puțin și brațul lui se avîntă, aruncînd imitația de blestem *obi* în sus, prin ușa întredeschisă. Celor de pe punte, obiectul care cădea filfiind spre prova trebuie să li se fi părut venit din cer. Auzisem că credința voodoo era și mai puternică în Haiti decît în Jamaica, și nu mi-am luat ochii de la Jonjon. Transpirația țîșni de pe fruntea lui ca apa dintr-un burete stors, căscă gura, un geamăt înspăimîntător îi ieși din gîtlej și ochii lui mari și albi, cu irisurile mici, se rostogoliră în jos, să privească pieziș penele însîngerate.

Atunci Chad păși afară din salon. Nu puteam să-i văd fața, însă pentru toți cei de pe punte, acesta era omul care în ultimele cincisprezece minute se aflase pe fundul mării, întemnițat, fără aer, într-un costum de scafandru. Am auzit apoi strigătele oamenilor pe care nu-i vedeam, însă urletul strident al lui Jonjon le acoperea pe toate. Chad înaintă cu pași hotărîți spre el, cu părul ud, cu veșmintele uscate – o făptură a unei magii înspăimîntătoare.

Cel care spulberă vraja fu Oliver. Cu fața albă ca varul, cu buzele răsfrînte ca ale unui cîine care mîrîie, o aruncă pe Liza la o parte, în așa fel încît ea căzu peste găurile de drenaj, apoi arătă cu degetul spre Chad.

– *Ucide-l!* croncăni el într-un înspăimîntător țipăt șoptit. *Lovește, Jonjon, lovește!*

Uriaşul negru scoase un vaiet şi se trase înapoi, cu chipul vînat de groază. Oliver se repezi spre el, urlînd:

– *Dă-mi mie maceta!*

La început nu am realizat ce s-a întîmplat după aceea. Cred că Jonjon nu avea nici o intenţie de a-i face vreun rău stăpînului său, era mort de frică văzîndu-l pe Chad, despre care el nu se îndoia că era mort; pur şi simplu ridică mîinile pentru a se apăra de Oliver. Dar în mîinile acelea se afla maceta şi Oliver se izbi de ea înainte de a apuca să se ferească.

Am auzit un strigăt icnit şi Oliver s-a oprit în loc ca şi cum s-ar fi lovit de un perete. Apoi s-a întors pe jumătate, cu ochii holbaţi şi gura larg deschisă. Am văzut că era tras în ţeapă, cu mînerul şi o parte din lama macetei ieşite în afară. Se dădu înapoi cu trei paşi, împleticindu-se. Balustrada de la babord îl nimeri la baza şirei spinării. Un sunet îngrozitor îi ieşi din gîtlej cînd, ca din izbitură, se arcui spre spate, peste balustradă. Se răsturnă, cu picioarele în sus, şi în clipa următoare dispăru.

Jonjon se prăbuşi în genunchi şi îşi luă capul în mîini, bocind şi gemînd. Am ieşit în fugă din salon. Chad se uită la membrii echipajului şi la asistenţii de scafandru. Cu un gest brusc al bărbiei, arătă către scara de tambuchi din faţă.

– Coborîţi, le spuse cu asprime, şi luaţi-l pe Jonjon cu voi!

Liza zăcea prăbuşită pe pardoseală, nemişcată. În timp ce eu îngenuncheam lîngă ea, Chad ridică vocea, strigînd:

– E-n ordine, Sam! Vino încoace!

Liza sîngera deasupra urechii, iar de-a lungul tîmplei se vedea o vînaie tumefiată. În cădere, se lovise de o balustradă sau de un inel de punte. Am ridicat privirea spre Caragole, care se afla pe puntea de comandă, şi am strigat:

– Adu un prosop şi apă! Mişcă-te, dracu' să te ia!

Pînă acum, nu mai înjurasem niciodată în viaţa mea.

Liza clipi, apoi deschise ochii şi se uită în sus, spre mine, cu o privire confuză, în timp ce eu îi susţineam capul.

– Casey...?

– E-n ordine, dragă. Acum sîntem în siguranță. Trebuie doar să te odihnești.

– Chad? L-ai... salvat?

– Da, e bine. Nu-ți face griji, iubito.

– Știam că o să-l salvezi. Și... acela era Sam, pe cealaltă navă? Era într-adevăr Sam?

– Da. Acum vine înapoi. Cred că își făcuseră de mult planul ăsta, el și Chad. Doar s-au prefăcut cînd au avut cearta aceea îngrozitoare.

Ea schiță un zîmbet slab și șopti:

– Bărbați...

Apoi închise ochii și i-am susținut capul, sprijinit pe coapsa mea, devenind mai greu.

Caragole se lăsă pe vine, lîngă mine, cu un prosop și un lighean cu apă, fața lui cafenie lucind de sudoarea fricii.

– N-a fost dorința mea, doamnă. Vă jur. Dar cîteva cuvinte din partea lui m'sieu Foy pot face să mi se ia nava și să fiu trimis la închisoare...

În timp ce spălam capul Lizei de sînge, m-am răstit la el:

– Pleacă de-aici! Du-te și lasă la apă trancheți pentru nava aceea care vine spre noi!

– Imediat, doamnă, zise el și o luă la goană.

O umbră căzu peste mine și, ridicînd privirea, l-am văzut pe Chad.

– E grav rănită? întrebă el.

Am dat din cap.

– Nu cred. Este și un șoc nervos, și o lovitură zdravănă la cap, dar chiar adineauri mi-a vorbit.

– Slavă Domnului! exclamă el, oftînd ușurat.

– De ce nu ne-ai spus, Chad? Adică, despre Sam. Totul a fost o prefăcătorie, nu-i așa?

El se lăsă pe vine și îmi ținu ligheanul.

– Da. Ne-am gîndit că era posibil ca Foy să se apuce de ticăloșii după ce va fi obținut aurul, așa că eu am vrut să-l am

pe Sam ascuns, ca rezervă, undeva unde să nu-l poată ajunge Foy, gata să-și facă iar apariția la momentul potrivit. Însă era necesar ca Foy să creadă că Sam se retrăsese cu totul din afacerea asta. Trebuia să fie convins fără urmă de îndoială, pînă la capăt, și mă tem că pentru a realiza acest lucru ne-am folosit de voi două. Cînd am pornit cearta, expresia ta și a Lizei trebuia să convingă pe oricine. Nu ne îngăduiam să existe nici umbra unei îndoieli cum că altercația era reală. Însă am fost nevoit să vă las pe amîndouă cu această amărăciune chiar pînă în ultimul moment. Foy era nebun, și nebunii sînt foarte bănuitori.

Am stors prosopul și l-am apăsas iarăși pe capul Lizei.

– Și în tot acest timp, Sam aștepta undeva, pe înălțimile de deasupra localității Ocho Rios?

– Da, urmărind vasul *Liguria* cu o lunetă. Povestea aceea pe care v-am spus-o despre imposibilitatea de a aduce ieri la suprafață ultima încărcătură de aur a fost o invenție. Trebuia să întîrzii încheierea acțiunii pînă după ce i-aș fi trimis semnale lui Sam, ceea ce am făcut azi-noapte, de pe puntea de comandă.

Mi-am amintit de luminița îndepărtată, nu mai mare decît vîrful unui ac, pe care o văzusem în cursul nopții. Acea trebuie să fi fost semnalul de răspuns al lui Sam. Chad continuă cu explicațiile:

– I-am spus să vină încoace în dimineța asta, la zece. A fost o greșeală, ar fi trebuit să mă asigur ca el să fie în apropiere înainte să cobor pentru ultima scufundare, însă nici prin gînd nu mi-a trecut că Foy va acționa atît de rapid sau printr-o măsură atît de criminală.

Auzeam motorul navei *Miss Emma* foarte aproape, acum, cînd își lipise copastia de cea a *Liguriei*. Sam striga ceva, iar Caragole îi răspundea.

– Ce legătură are colonelul Brown cu toate astea, Chad? am întrebat.

– Dumnezeu știe, draga mea. Mă așteptam ca Sam să aibă cu el un prieten sau doi, însă habar nu am ce caută aici colonelul Brown. Puse jos ligheanul și se depărtă, întâmpinându-i pe cei doi bărbați ce se cățarau la bordul navei noastre. Salut, Sam! Bună dimineața, colonele! Iată o plăcere neașteptată.

Sam bombăni:

– Ce dracu' s-a întâmplat, Prichindelule? Noi n-am putut vedea prea bine. Fără a aștepta un răspuns, merse și îngenuncha lângă Liza. Oh, Dumnezeule Sfinte! șopti, luându-i mâna lipsită de vlagă. Liza? Liza, fetițo? Liza, scumpo? Se uită la mine cu ochi uluiți. O să... o să-și revină?

– Da. Sînt absolut sigură de asta. Ține-o tu în locul meu, Sam. Nu, uite așa, cu capul rezemat pe umărul tău. Perfect. Continuam să tamponez cu prosopul. Acum aproape c-a încetat sîngerarea și cred că-i mai mult adormită decît amețită. De cum a aflat că sîntem cu toții teferi, au lăsat-o puterile.

Sam stătea ghemuit, înconjurînd-o cu brațele. Cînd întoar-se capul să se uite în jur, chipul părea să-i fie sculptat dintr-un lemn tare, iar ochii îi deveniseră negri ca porumbele amintindu-mi de sîngele de indian din venele lui.

– Unde este Foy? întrebă cu un glas de cremene.

– E mort. Mort și acum pe fundul mării.

Sam își mușcă buza.

– Fir-ar al dracului! ocări cu glas scăzut. Pe individul ăsta socoteam să-lucid eu însumi. Chad a făcut-o?

– Nu, negrul cel mătăhălos. Îți voi povesti mai tîrziu. Vrei, te rog, s-o duci pe Liza în salon? Eu aduc apă proaspătă și un prosop curat.

O ridică aproape fără efort și o purtă pe brațe pînă în semiîntunericul răcoros al salonului. Cînd am ajuns și eu acolo, peste două minute, am constatat că o culcase pe un șezlong capitonat care făcea parte din mobilierul încăperii, și îngenuncha lângă ea. Am pus jos ligheanul și i-am dat prosopul.

– Poți să-mi spui ce se va întâmpla acum, Sam?

– Ideea principală este ca noi toți să trecem la bordul lui *Miss Emma* și să ne îndreptăm spre Nassau. Acolo ne așteaptă un vapor. O navă de marfă cu cabine pentru pasageri, care ne va duce înapoi, în Anglia. Colonelul este proprietarul a mai bine de jumătate dintr-o companie de navigație, iar nava aceea este unul dintre vasele lui.

– Ei bine... asta-i foarte frumos. Sam, cine este de fapt colonelul Brown?

– Asta trebuie să ți-o spună el, scumpo, răspunse Sam fără să-și ia ochii de la Liza și continuînd să-i apese prosopul ud și rece pe frunte.

– Foarte bine, am zis. Te rog să rămîi aici și să ai grijă de ea. Dacă e vorba să trecem pe *Miss Emma*, eu pot fi mai de folos pe punte.

Afară, în lumina soarelui, silueta gîrbovită a căpitanului Caragole stătea față-n față cu Chad și cu colonelul Brown. Colonelul spunea pe un ton aspru:

– E limpede, Caragole? Acum, domnul Lockhart va merge cu tine în cabina ta și va redacta o scurtă relatare despre tentativa de omor a lui Oliver Foy, lucru pe care tu și echipajul tău l-ați îngăduit. După ce el va termina raportul, tu vei semna declarația, certificînd că este conformă cu realitatea. O vor semna și membrii echipajului sau vor marca cu semnul respectiv. După ce vom transfera aurul și pasagerii tăi, te vei putea înapoia în Haiti. Acolo poți raporta adevărul, dacă ești un prost, sau poți susține că Oliver Foy a căzut într-o noapte peste bord, cînd era beat. Reputația lui va face să fie crezută această variantă. Vei avea mare grijă să precizezi că nenorocirea s-a întîmplat *după* ce ceilalți pasageri ai dumitale debarcaseră la Nassau și nu vei pomeni nimic despre aur. Nu trebuie să se întreprindă nici o anchetă în legătură cu vreunul dintre prietenii mei, înțelegi? Dacă se întîmplă așa ceva, declarația ta semnată va fi prezentată oficialităților. Ei, e limpede ce-am spus sau trebuie să mai repet încă o dată?

Caragole scutură din cap și schiță un zîmbet grețos de recunoștință.

— Este foarte limpede, domnule. Nu veți avea nici un motiv să arătați declarația. Niciodată.

— Bine. Colonelul se întoarce spre Chad și îl bătuse prietenește pe umăr. Vrei, te rog, băiete, să te duci și să începi să scrii? Eu voi lua vreo doi oameni din echipaj și voi începe să mut cuferele cu comoara voastră. Se uită spre mine, apoi ridică jobenul cafeniu. Însă aș fi recunoscător să primesc, pentru această operațiune, sfatul soției dumitale. Eu, unul, nu sînt marinar.

— Deocamdată Casey nu este întocmai soția mea, colonele, spuse Chad. Îmi imaginez că Sam v-a povestit totul în legătură cu acest subiect?

— Mi-a povestit, într-adevăr, dar pe mine nu mă impresionează detaliile tehnice. Colonelul Brown zîmbi și veni spre mine. Bună dimineăta, doamnă Lockhart. Sînt mai mult decît încîntat să vă găsesc teafără și nevătămată.

— Bună dimineăta, colonele, am răspuns, dîndu-i mîna. Întotdeauna este o plăcere să vă văd, deși niciodată nu mi-am închipuit că acest lucru s-ar putea întîmpla aici.

— Există fără îndoială unele aspecte care necesită o explicație, doamnă Lockhart, însă acestea vor trebui să aștepte un moment mai prielnic, zise el, continuînd să-mi țină mîna.

— Sînt convinsă că aveți dreptate. M-am uitat în jos, la ținuta mea. Oh, sper că îmi veți scuza vestimentația.

— Draga mea... Glasul îi tremură și păru să înghită în gol: Draga mea, te rog să nu spui așa ceva. De mult doream să te văd așa cum mi-ai fost descrisă pe vremea cînd urmăream printre insule nava aceea cu înfățișare bizară numită *Casey*.

*

*

*

Trecuseră două ore, răstimp în care fusese atît de multe de făcut încît șocul suferit la vederea lui Oliver înjunghiat cu

o macetă dispăruse fără vreun impact profund asupra mea. Nu simțeam decît o imensă ușurare în legătură cu moartea lui, oricît de imoral ar fi un asemenea sentiment. Bănuiam că la fel simțeau și toți ceilalți, inclusiv Caragole. Bineînțeles, nimeni nu propusese să se caute cadavrul său.

Declarația redactată de Chad fusese semnată și confirmată de martori, cuferele și bagajele noastre duse la bordul lui *Miss Emma*. Acum, urmîndu-mi instrucțiunile, colonelul Brown și Chad aveau grijă ca greutatea din cala de la prova să fie uniform distribuită. Intenționez să călătorim cu forța aburului, deoarece alizeele erau împotriva noastră și eu eram singurul navigator cu experiență.

Liza, acum trează și cu capul bandajat, zăcea culcată chiar în fața cabinei, pe un pat alcătuit din perne luate din salonul *Liguriei*. Sam instala o copertină deasupra ei. În afară de o durere de cap, ea părea să nu fi suferit prea mult de pe urma încercărilor prin care trecuse. În cele cinci minute pe care reușisem să le petrecem împreună, între patru ochi, plînsese de ușurare în brațele mele, mulțumindu-mi de o duzină de ori că îl salvasem pe Chad. Mă făcea astfel să mă simt foarte umilă și jenată, deoarece Liza Lockhart valora cît trei ca mine și eu eram conștientă de acest lucru. În cele din urmă, am fost nevoită s-o silesc să înceteze cu mulțumirile, consolînd-o și repetînd întruna, „Oh, termină!“ așa cum atît de adesea făcea ea însăși.

Chad ieși din cală, urcînd pe punte urmat de colonel, care își ștergea fruntea cu batista.

— Și acum ce trebuie să mai facem, draga mea? mă întrebă Chad. Ori de cîte ori îmi vorbea, de fiecare dată cînd se uita la mine, simțeam că mă topesc pînă în adîncul ființei mele. Eram atît de fericită, încît, în timp ce, ocupată cu treburile mele, umblam încolo și-ncoace în picioarele goale, asemenea fetei culi pe care o întruchipasem cîndva, nu încetam să zîmbesc în sinea mea, plină de bucurie.

– În curînd putem da parîma, am răspuns. Am pus în rezervorul de combustibil niște cărbuni luați de pe *Liguria*, așa că vom obține abur din belșug folosind relativ puțin combustibil. Acum aș face bine să mă duc să alimentez cazanul.

Chad dădu din cap.

– Pentru azi ai făcut destul, Casey. Sînt sigur că, împreună, colonelul și cu mine ne putem descurca destul de bine cu cazanul dacă tu te mulțumești doar să ne dai ordine.

Zece minute mai tîrziu, în clipa în care am ieșit pe punte după ce aranjasem cele două paturi în cabină, Sam apăru din timonerie cu chipul încruntat de îngrijorare.

– Ascultă, scumpo, noi am luat-o de bună, îmi zise el, dar tu chiar poți să *ne duci* pînă la Nassau? E cale de cel puțin șase sute de mile, și nici unul dintre noi nu se pricepe să navigheze.

Am izbucnit în rîs. Ca soție a lui Oliver, ajunsesem să mă tem de orice contact fizic, însă acum eram atît de bucuroasă încît aș fi vrut să-mi ating prietenii, să le spun mai mult decît puteau spune cuvintele, și voioșia din sufletul meu îmi dădu îndrăzneala de a face acest lucru fără teama de a fi înțeleasă greșit. Am ridicat brațele și mi-am împreunat mîinile pe după gîtul lui Sam, înălțînd privirea spre el.

– Dragă Sam, avem hărți, busolă și un sextant, așa că vă pot duce oriunde doriți în Indiile de Vest!

Mă mîngîie pe creștetul capului, coborînd de-a lungul părului, acum suficient de lung pentru a-l putea lega la ceafă.

– Ești o fată nemaipomenită, Casey! îmi spuse.

– Nu, să nu-ți faci o părere prea bună despre mine.

– De ce nu? Mai întîi mă salvezi dintr-un uragan, pe urmă îl scoți pe Chad din apa mării de la o adîncime de șaisprezece stînji. Cine altul ar fi putut să facă așa ceva?

– Orice fată năstrușnică, devenită din întîmplare un vagabond al mărilor și care a învățat să navigheze și să se scufunde.

– E mai mult decît atît, scumpo.

– Oh, nu mai lungi discuția. Gîndește-te mai bine că voi, bărbații, veți face o călătorie foarte incomodă. Liza și cu mine vom folosi împreună cabina.

– Perfect. Noi putem dormi pe puntea de la prova sau, dacă plouă, în cală. E vorba de numai trei sau patru zile.

– Cînd ai de gînd să termini de sporovăit cu soția mea, Mare Căpetenie? se auzi glasul lui Chad, care ieșea din cala de la pupa.

Sam începu să rîdă și eu l-am lăsat să plece.

– Avem abur, draga mea, mă anunță Chad. Acul cadranului este acolo unde ai zis tu să fie.

M-am îndreptat către timonerie.

– Atunci vom da parîma și vom merge spre nord-est. Cu aproximație, aceasta este direcția pe care o dorim. Și cît timp calculez eu cursul exact, tu poți sta la timonă, lîngă mine, să faci exerciții de pilotare. Pentru călătoria asta, cu toții va trebui să stăm de cart, cu excepția Lizei.

În seara aceea mi-am petrecut timpul în cambuză și am reușit să pregătesc o masă acceptabilă. La bord se aflau cîteva provizii, dar noi rechiziționasem de la căpitanul Caragole trei pui, un sac cu făină și cîteva legume și fructe. Cînd înserarea începu să se preschimbe în noapte, Liza declară că i-ar fi plăcut să îndeplinească o muncă ușoară oarecare, și insistă ca Chad s-o ajute să spele vasele. Sam se afla la timonă, aerul nopții era cald, și Liza sugera că mie și colonelului ne-ar putea prinde bine să ne bucurăm de briza plăcută a serii, ieșind puțin pe puntea de la prova înainte de a ne duce la culcare.

Îmi dădeam prea bine seama că acest aranjament era propus în numele colonelului Brown, dar nu-mi păsa. După ce ne-am instalat pe pernele de pe puntea din față, am deschis vorba întrebînd:

– Sînteți un fel de persoană oficială, domnule colonel? Nu-mi pot imagina cum de ați fi fost implicat în toate acestea dacă n-ar fi așa. De asemenea, mi se pare că dumneavoastră

trebuie să fiți gentlemanul cu barbă roșcată care se interesa în septembrie trecut, pe insula St. Kitts, de *Casey* și de chinezul și fata culi care navigau la bordul ei. Sînteți cumva polițist? Sau poate detectiv?

– Nici una, nici alta, draga mea... Da, continuă colonelul Borwn după cîteva clipe de tăcere. Timp de mai multe săptămîni, am încercat anul trecut s-o găsesc pe *Casey*, pînă cînd am ajuns la Grenada la scurtă vreme după ce ai fost dusă în Anglia. Acolo am aflat eu ce se întîmplase și cum eșuase *Casey* pe La Faucille.

– Pentru ce ne căutați?

Urmă o tăcere mai îndelungată și văzîndu-i expresia la lumina lunii, mi se păru că își făcea curaj să vorbească.

– Numele meu nu este Brown, zise într-un tîrziu. Am adoptat acest nume doar fiindcă am descoperit că era cel pe care ți l-ai ales. Numele meu este Delaney. Richard Delaney.

L-am privit mirată.

– Dar acesta era numele tatălui meu?!

– Da.

– Nu pricep. Sînteți vreo rudă...? M-am întrerupt brusc, încruntată. Oh, nu puteți fi tatăl meu! El a fost ucis la Omdurman cu ani în urmă, cînd eu eram copil mic.

Bărbatul cu barbă roșie încărunțită spuse:

– Mătușa ta Maude și unchiul tău Henry au considerat că era mai bine să crezi așa, iar eu nu aveam de ales, astfel că am fost de acord. Își trecu o mîină prin părul des, de un castaniu-roșcat – un colorit foarte asemănător cu al părului meu, după cum mi-am dat seama acum pentru prima dată. Ei doi aveau o mare antipatie față de mine, zise el pe un ton posomorît, și dezaprobaseră căsătoria mamei tale cu mine. Eram un ofițer de rang inferior, fără nici un venit personal, ceea ce reprezenta o situație foarte apropiată de sărăcie. Dar o iubeam profund pe mama ta și ea mă iubea tot atît de mult, așa că ne-am căsătorit. Tu te-ai născut un an mai tîrziu, iar pe vremea cînd

ai împlinit patru ani, eu am fost trimis dincolo de Ocean. Mă aflam în Egipt cînd a murit mama ta.

Știam că auzeam adevărul, știam că bărbatul acesta trebuie să fie într-adevăr tatăl meu. Acum înțelegeam ciudatul interes, atît de intens, pe care-l manifestase față de mine, precum și simpatia instinctivă pe care o simțisem pentru el. Oricînd altă dată aș fi fost nespus de uimită, emoționată, mirată, poate intimidată, dar în ultimele cîteva ore trăisem atît de multe emoții încît, deocamdată, nu simțeam decît o vagă mirare plăcută și curiozitate.

El continuă:

— Nu exista nimeni care să aibă grijă de tine, în afară de unchiul și de mătușa ta, și chiar dacă m-aș fi retras din armată, eu însumi nu eram capabil să mă ocup de tine cum se cuvine. Am apelat la Maude și Henry. Au fost de acord să-ți dea un cămin și să te crească, dar cu condiția, esențială, ca eu să dispar din scenă. Asta nu din răutate, cred eu. Erau sincer convinși că dacă ai fi avut un tată ostaș la celălalt capăt al lumii, care ar fi apărut eventual o dată la doi sau la trei ani, cînd ar fi fost în permisie, o astfel de situație le-ar fi subminat autoritatea, iar pentru tine ar fi constituit un factor de continuă tulburare. Tatăl meu înălță ușor din umeri. Poate că aveau dreptate. Oricum, asta era o condiție pe care trebuia s-o accept dacă doream ca ei să te primească în căminul lor. Și astfel, cînd te-ai făcut destul de mare pentru a înțelege, ți-a fost sădită în minte convingerea că tatăl tău murise în bătălia de la Omdurman.

Miss Emma se ridică sub noi într-un lin dăns al valurilor. O parte din mintea mea îmi spunea că vîntul se deplasase cu un grad spre nord, și aceeași parte îmi spunea că asta nu avea nici o importanță, deoarece navigam cu forța aburului. Am șoptit:

— Și în toți acești ani...?

— Da. Am respectat angajamentul pe care mi-l luasem. Nu le-am scris unchiului și mătușii tale, și nici ei mie. Era ca

și cum aș fi fost cu adevărat mort... numai că, te implor să mă crezi, niciodată nu mi-am uitat fiica, pe Emma; niciodată nu mi s-a întâmplat să nu mă gândesc la ea în zilele mai deosebite. Am fost înălțat în rang, ajungând să comand un batalion. Am avut diferite privilegii de a mă recăsători, dar niciodată n-am dorit acest lucru. Mama ta, draga mea soție, Catherine, a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Tatăl meu își întinse picioarele lungi și și le încrucișă. M-am ridicat în genunchi, l-am sărutat pe obraz și am spus, jenată:

– Te rog să înțelegi... Deocamdată nu mă pot gândi la dumneata chiar ca la un tată. Voi avea nevoie de puțin timp. Dar îmi placi foarte mult, te asigur.

El îmi luă mîna și mi-o atinse cu buzele.

– După atîția ani, mai pot răbda puțin, răspunse pe un ton calm. Teama mea era că ai putea să ai impresia că te-am abandonat.

– Nu. Cred că ai făcut un sacrificiu cumplit pentru mine. Dar de ce ai plecat în cele din urmă în căutarea mea?

– Oh, draga mea, am crezut că ai murit. Nu înțelegi? Cînd s-a presupus că în noaptea cu furtuna aceea îngrozitoare ai căzut într-o gaură de canalizare, unchiul tău Henry mi-a trimis o scrisoare prin grija Ministerului de Război. Considera că era de datoria lui să mă informeze că fiica mea a murit.

– Oh, Dumnezeu! am exclamat, ștergîndu-mi ochii. Îmi pare foarte rău. Dar tot nu pricep de ce ai plecat să mă cauți.

– Scrisorii i-au trebuit două luni pentru a ajunge la mine, deoarece la vremea aceea eu părăsisem armata. Economisise ceva bani și am cumpărat, la Liverpool, o companie de navigație aproape falimentară. În doi ani am reușit s-o transform într-o afacere foarte rentabilă și am devenit un om bogat. Abia atunci mi-a parvenit în cele din urmă scrisoarea unchiului tău, mult întîrziată de birocrăția Ministerului de Război. M-am dus în Jamaica, i-am vizitat pe Maude și pe Henry și am aflat

povestea. De asemenea, am luat legătura cu preotul bisericii de acolo și el mi-a pomenit despre câteva lucruri care m-au condus la Sheba.

– Oh! Era sora lui May, dădaca mea dragă, care era soția lui Daniel.

– Da, știi toate acestea. Cred că Sheba nu prea avea încredere în mine, dar mi-a vorbit despre tine și despre May și Daniel. Mi-a și arătat ceva foarte interesant – planurile detaliate făcute de Daniel când își proiectase barca. Tatăl meu, colonelul Richard Delaney, bătu ușor cu palma scîndurile punții, lîngă el. Am fost extrem de intrigat. Barca aceea era o navă ideală, combinînd motorul cu abur și navigația cu pînze, indicată pentru pescuit și pentru ușoare transporturi de marfă, fie în largul coastei, fie pentru naveta între insule. Cînd am părăsit Jamaica două luni mai tîrziu, finanțasem un mic șantier naval și angajasem suficienți oameni pentru a începe să construiască astfel de nave spre vînzare; o sumă adecvată i-a fost înmînată Shebei pentru fiecare navă, drept mulțumire că-mi furnizase planurile acelea.

– Shebei? Oh, tată, mă bucur nespus!

L-am văzut zîbind în întuneric și din nou atinse lemnul punții.

– Aceasta a fost cea dintîi navă construită, lansată acum un an. Am botezat-o *Miss Emma*, ca și Daniel, și nu a fost vîndută niciodată.

– Asta îi va face mare plăcere Shebei, am zis. Știe că ești tatăl meu?

– Da, i-am spus încă de la început, dar abia cînd am venit pentru lansare s-a hotărît să mă creadă și să aibă încredere în mine. Tot atunci mi-a mărturisit convingerea ei intimă că tu și Daniel ați fugit împreună, îmbarcați pe prima *Miss Emma*. Zicea că Foy era ceea ce ea numea un om-bestie și mi-a povestit cu cîtă cruzime se purtase cu tine. Era convinsă că tu l-ai rugat pe Daniel să te ia cu el și că noaptea furtunii oferise

prilejul ideal. Mai credea și că nava lui Daniel trebuie să fi supraviețuit uraganului, și de aceea am început să cercetez insulele, căutînd un bărbat, o fată și o navă cu o astfel de construcție. N-a durat mult pînă să aflu că exista într-adevăr o ambarcațiune întocmai ca aceasta, care făcea transporturi de mărfuri între insule, o navă numită *Casey*.

I-am luat mîna, păstrînd-o într-a mea, și am spus:

– I-am schimbat numele. Daniel zicea că noua denumire deriva din cel de-al doilea nume al meu, Catherine, și că putea fi folosită și ca nume de băiat. Îmbrăcată ca acum, dar cu părul tuns scurt și ținîndu-mă mai în umbră, eram luată adesea drept băiat.

– Asta am constatat și eu, spuse tatăl meu, și a fost ceva care m-a nedumerit serios, dar pînă la urmă am aflat de fata culi pe care o chema Casey Brown de la maica stareță a mănăstirii la care ați rămas peste noapte, pe insula Grenada. Ea mi-a povestit cum te luase sora Clare cu ea, în Anglia. M-am îmbarcat pe următorul vapor, te-am regăsit la Blackheath și mi-am făcut rost de o locuință tot acolo.

M-am uitat spre stele, remarcînd că Sam o lăsase pe *Miss Emma* să se abată puțin de la curs, dar acum o readucea pe drumul corect. M-a pufnit rîsul cînd am întrebat:

– Pentru ce Dumnezeu te-ai prefăcut că dorești o slujbă de majordom?

– Pur și simplu ca să stau de vorbă cu tine. Eram încîntat văzînd cît de bine avuseseră grijă de tine frații Lockhart, dar nu mă puteam îndura să plec. Voiam să fiu aproape de tine, să te protejez puțin dacă ar fi fost nevoie.

– Ai fi putut să-mi spui atunci cine ești, am zis, strîngîndu-i ușor mîna.

– Draga mea, nu aveam nici un drept să intru nepoftit în viața ta după atîta vreme. În plus, mă temeam. Mă temeam că vei crede despre mine că în toți anii aceia, ți-am întors spatele și că, din cauza asta, mă vei disprețui.

– Nu. Nu gîndesc așa, tată, și nu așa am învățat de la May și Daniel să gîndesc. M-am îndreptat. Oh, mi-am amintit ceva! Erai de față cînd m-am măritat cu Chad și trebuie să fi știut că Oliver, soțul meu, era încă în viață, fiindcă ai petrecut cîndva mai multe săptămîni în Jamaica, iar Sheba îți vorbise despre el. Și totuși n-ai spus nimic. Un alt gînd mi-a trecut prin minte și am dus o mîină la cap. Oh, Dumnezeuule, dume-neata nu știai că eu îl credeam pe Oliver mort, așa că trebuie să-ți fi închipuit că eu încheiam cu bună-știință o căsătorie bigamă.

– Nu, replică el dînd din cap. Cînd am auzit pentru prima oară anunțul oficial al logodnei în biserică, am tras concluzia că ți-ai pierdut memoria sau ți-ai pierdut-o parțial atunci cînd a eșuat *Casey*. Am tăcut însă fiindcă nu intenționeam să-ți distrug fericirea vorbind. Consideram că soția lui Oliver Foy murise de mult și, într-un fel, era adevărat, căci femeia pe care am văzut-o căsătorindu-se în ziua aceea era Casey cea de pe nava *Casey*, de fapt cea care deveniseși tu.

– N-a fost o căsătorie reală, tată.

– Eu aş socoti că fericirea ta este mult mai importantă decît asemenea considerente. Orice vină îmi aparține mie, pentru că tu erai, evident, nevinovată. Mi-am ținut gura fiindcă mi se părea imposibil ca altcineva decît mine să afle vreodată adevărul. Cînd Foy a apărut el însuși în casa voastră din St. James's Square, am fost uluit. Tatăl meu îmi strînse mîna. Ai fost formidabilă în noaptea aceea, draga mea. Eram foarte mîndru de tine.

– Chad a fost cel care m-a ajutat să trec prin încercarea aceea, dar presupun că Sam ți-a povestit tot ce s-a întîmplat.

– Da. Aveam o grămadă de timp cîtă vreme am locuit în vechea casă a lui Daniel, stînd la pîndă și urmărind de acolo desfășurarea evenimentelor. Este un om cumsecade, Sam ăsta. Și tot așa și tînărul Lockhart. Cu el te afli pe mîini sigure, draga mea.

Întuiam că Sam nu spusese nimic despre faptul că încheierea căsătoriei dintre mine și Chad se bazase numai pe o înțelegere dictată de interese, și asta mă bucura.

— Cum se face că dumneata și Sam ați venit împreună?

Tatăl meu ridică privirea spre cer și zîmbi.

— Când Foy și-a făcut apariția, am trimis doi detectivi să urmărească situația. În dimineța în care Sam a plecat ca o furtună de la întâlnirea organizată în biroul de avocați din Greenwich, el s-a dus acasă, și-a făcut geamantanul și a părăsit imediat casa. A fost urmărit, și cînd am primit raportul, m-am dus la hotelul din Londra la care Sam reținuse o cameră. Am luat taurul de coarne și i-am dezvăluit adevărata mea identitate. Îndată ce s-a convins, mi-a explicat planul pe care el și Chad îl puseseră la cale pentru a contracara orice trădare din partea lui Foy. Pentru treaba aceea, Sam intenționase să recurgă la ajutorul unui prieten sau doi eventual dar prin venirea mea nu mai era necesar așa ceva, cu atît mai mult cu cît eu dețineam controlul unei companii de navigație, aveam aici o flotă de nave tip *Casey* și, cu ajutorul Shebei, puteam asigura un post de observație ideal mai sus de localitatea Ocho Rios. Am văzut buzele tatălui meu strîngîndu-se de încordare. Chiar și așa, continuă el posomorît, n-am fost îndeajuns de isteți. Nebunul acela de Foy ar fi putut să vă măcelărească pe toți dacă tu nu l-ai fi readus de pe epavă pe tînărul Lockhart.

La ultimele cuvinte, glasul i se frînse. Mi-am petrecut ușor brațul sub al lui și mi-am sprijinit capul pe umărul lui, așa cum făcusem uneori cu Daniel cînd stăteam împreună sub stele.

— Cît de curînd posibil, am spus, mă voi căsători din nou cu Chad, însă de data asta de-adevăratelea. Și voi fi foarte supărată pe tatăl meu dacă va sta într-o strană din fundul bisericii. De astă dată îl vreau lîngă mine, să mă ducă pînă la altar.

La miezul nopții am alimentat cazanul și, lăsînd-o pe Liza adormită în cabină, l-am schimbat pe Sam la timonă pentru cartul de mijloc. Chad și tatăl meu dormeau pe puntea de la prova. Acum aerul nu mai era atît de cald, dar chiar și așa nu simțeam nevoia de a-mi pune pe mine altceva decît cămașa și pantalonii mei de fată culi.

– Ai apucat să dormi puțin, scumpo? mă întrebă Sam.

– Trei ore bune și mă simt minunat. Pari să te fi înțeles foarte bine cu tatăl meu, dragă Sam. Are o părere extraordinară despre tine.

– Este ceva reciproc. Noi toți apreciem că este un om nemaipomenit.

– Ți-a spus Chad că ne iubim și că vrem să ne căsătorim în respectul legii?

– Oh, sigur că da. Mă bucur foarte mult pentru voi doi, Casey. Ascultă... Ezită, apoi, cu o timiditate pe care nu i-o mai văzusem, își reluă fraza. Ascultă, ai vrea să vorbești tu cu Liza pentru mine?

– În legătură cu ce? am întrebat.

El oftă și dădu din cap. M-am uitat la busolă și am constatat că ușoara briză ne mai deplasase cu un grad sau două spre nord, dar mai purta încă departe, spre pupa, fumul care se înălța din coșul navei noastre.

– Păi, e cam greu, răspunse Sam, trăgînd vorba. Vezi tu... noi doi am crescut ca frate și soră și, după cele ce s-au întîmplat ieri, situația nu mai e aceeași. Cînd o ținea Foy, amenințînd-o că o să-l pună pe negrul acela s-o omoare cu maceta... Se întrerupse și își șterse gura cu dosul palmei. Am crezut că o voi pierde, Casey. Dintr-o dată am știut ce însemna ea pentru mine, mi-am dat seama cum întotdeauna o socotisem ca pe ceva de la sine înțeles și... și, realmente, mi se părea că o vedeam pentru prima oară în viața mea.

Îmi simțeam sufletul inundat de o caldă bucurie și am spus:

– Ce vrei să zici, Sam?

– Vreau să zic... mi-am dat seama că o iubesc, Casey. Glasul îi suna grav și emoționat. Poate că întotdeauna am iubit-o. Un lucru e sigur: niciodată nu voi mai putea să mă gîndesc la ea ca la o soră. Dar dacă îi spun Lizei toate astea, ea o să... ei bine, presupun că va rîde. Eu nu sînt decît bătrînul Sam Redwing, care a fost întotdeauna prin preajmă, un soi de frate mai mare adoptiv, pentru care ea a făcut mîncare, a spălat vase și, în general, de care a avut grijă. Dacă voi încerca să-i explic, va crede că m-am prostit, dar m-am gîndit că, poate dacă ai vorbi tu cu ea, și... și dacă ai încerca s-o faci să mă privească altfel, cumva pornind de la zero, și dacă ai vrea să-i explici cu tact că eu... ei bine, știi tu.

Glasul i se stinse treptat sub efectul disperării. După cîteva clipe, l-am întrebat:

– Sam, ai încredere în mine?

Păru mirat.

– Din tot sufletul, scumpo. De ce?

– Atunci să faci cum îți spun eu. Mîine, într-un moment oarecare, voi avea grijă să fii lăsat singur cu Liza. Pe urmă, tu să-i iei mîinile în ale tale și să-i spui pur și simplu că o iubești. După aceea îmbrățișează-o și mai spune-o o dată. Apoi sărut-o, și spune-i iar. Nu încerca să explici nimic. Spune-i doar atît.

Se uită la mine uluit și la lumina lunii am văzut în ochii lui un amestec de speranță și îndoială.

– Dar cum crezi că...?

– Nu, nu pune întrebări, Sam. Ai încredere în mine. Vei face așa cum te-am sfătuit?

Mă privi nedumerit, apoi dădu încet din cap.

– Foarte bine, scumpo. Dacă așa spui tu.

– Bravo! Vei fi un bărbat foarte fericit, Sam. Acu' dă lu' fată ăsta culi pupat noapte bun înainte mers închide ochi împreună cu bockera prieten de la tine.

El rîse încetișor și veni să-mi atingă obrazul cu buzele lui.

– Tu ești căpitanul. Noapte bună... și Dumnezeu să te binecuvînteze, Casey fetițo!

Trecuse o jumătate de oră cînd din umbră se desprinsese o siluetă, venind dinspre puntea de la prova, de după cabină.

– Chad, iubitul meu! am exclamat. Încă nu-i timpul. Tu ai cartul de dimineață, la patru.

Veni alături de mine și îmi petrecu brațul în jurul mijlocului meu.

– Mă simțeam singur fără tine, îmi spuse.

– Dar, dacă urmează să fii de cart, trebuie să dormi puțin.

– Știu, draga mea. Am adus o pătură și voi dormi pe punte, aici, lîngă tine. Dar mai întîi vreau să-ți spun cît sînt de fericit. Mă sărută pe gît, chiar deasupra umărului. Era foarte greu să mă prefac că m-ar lăsa indiferentă, că n-aș simți mai mult decît un sentiment de prietenie. Trebuia să-mi amintesc întruna că îți făgăduisem o căsătorie de conveniență și că nu trebuia să te ating.

M-am uitat la lună.

– De-ai ști cît doream să mă atingi! Sîntem foarte norocoși, Chad. Acum poți să scapi de datoriile acelea nenorocite și, chiar după ce vei fi împărțit cu Sam, vei avea destui bani pentru a face tot ce poștești.

– Da, așa cred, dar nu asta e important. Pentru mine contează cel mai mult faptul că ne avem unul pe altul.

– Și eu simt la fel. Știu că nu totul va fi întotdeauna perfect, pentru că nici viața nu-i perfectă. Dar amîndoi am trecut prin încercări îndeajuns de grele pentru a ne face să prețuim iubirea ce ni se dăruiește și... oh, Chad, avem și neprețuitul dar de a fi și buni prieteni.

– Casey, poate nava asta să ne conducă singură cîteva clipe, cît să te îmbrățișez și să te sărut?

– Da, nici o problemă. Nu te deranjează că arăt ca un băiat?

Ochii cenușii erau plini de duioșie și zîmbeau.

– Nu arăți a băiat, iubita mea, și nici nu ai sentimentele unui băiat.

Ceva mai târziu, am lăsat să-mi scape un lung suspin și am luat din nou timona.

– Acum ai face mai bine să dormi, Chad, am spus, respirînd încă puțin agitat.

– Da... însă, te rog, mai întâi măcar cinci minute de practică de pilotare.

Stînd în picioare în spatele meu, întinse brațele și își puse mîinile peste ale mele, care țineau cavilele timonei. Virasem puțin spre babord și mîinile noastre s-au mișcat împreună cînd am rotit cîrma.

– Așa? întrebă Chad.

– Da. Întocmai așa, am șoptit.

Miss Emma reveni la cursul corect. Mîinile noastre se mișcă din nou pentru a o menține astfel și continuaram să navigăm sub cerul înstelat.

❧ S f î r ș i t ❧